

Colecția Esoterica

chico xavier

În slujba vieții eterne

Nota MMXII

scan luat de pe scribd, rezoluție slabă, prelucrat pe imagine ulterior, înainte de ocr;

am eliminat o parte din ilustrații, deoarece niciuna nu are legătură cu subiectul, sunt puse doar de umplutură și, în plus, erau imagini de proastă calitate, la fel cu restul scanului.

În urma prelucrării scanul ctrl este lizibil iar ocr-ul este acceptabil.

CHICO XAVIER

În slujba vieții eterne

Viața în lumea spiritelor

Traducere de Horia Pintea

Editura Ganesha
2012
Colecția Esoterica

ISBN 978-973-99411-1-2

ÎN SLUJBA VIEȚII ETERNE

Cuprins

Revelații din lumea de dincolo

Oamenii zilelor noastre, deși au studiat în amănunt înălțimile stratosferei și adâncimile scoarței terestre, când sunt puși față în față cu perspectiva morții, se confruntă cu aceeași teamă ca și egiptenii, grecii sau romanii vremurilor de mult apuse. Unul după altul, secolele au măturat civilizații întregi de pe fața pământului și au ridicat culturi din temelii, însă nu au reușit să modifice cu nimic misterioasa față a cavoului. Moartea, această problemă milenară, continuă să rănească inimile și să chinule mințile oamenilor.

În toate școlile de religie, teologia, ca purtătoare a stindardului la care se închină venerabilii patriarhi ai credinței, caută să țină sub stăpânirea ei sentimentele drept-credincioșilor, veghind asupra intereselor imediate ale sufletului încarnat. În acest scop, ea a stabilit domenii delimitate strict, într-o încercare de a standardiza poruncile lui Dumnezeu prin intermediul unor decrete asemănătoare celor ale regilor medievali, decrete alcătuite cu o abilă cutezanță.

În multitudinea de dimensiuni atât de variate ale universului, există cu siguranță tărâmuri în care predomină pedepsele agonizante și suferința purificatoare, tot astfel cum există conștiințe întunecate, îngrozitoare, pe numeroasele nivele ale societății; și totuși, aportul teologiei în această privință, deși respectabil, căutând să servească dogmatismului tradițional și intereselor clerului, stabilește acel non plus ultra [1], care nu răspunde nici căutărilor minții și nici dorințelor sufletului.

[1] Dincolo nu mai există nimic (lat.) – n. trad.

Cum să ne pripim să îl sortim focului iadului pe nenorocitul ce s-a lăsat prins în plasa răului, doar pentru că nu și-a dat seama ce face? Pentru numele Înțelepciunii Divine, ce forță ar trebui să se abată asupra vânătorului primitiv care își satisface cu ardoare doar instinctul de dominare? Cea a blestemului sau cea a cunoașterii? Cum se poate ca nefericitul spirit, care a cunoscut adevărul doar în clipa părăsirii trupului fizic, să ajungă să fie aruncat în abisurile întunecate? De asemenea, în baza aceluiași raționament, de ce să ajungă discipolii binelui să trăiască în vecii vecilor în rai, de vreme ce nu au început să practice virtutea decât foarte recent? Ce îndatoriri vor îndeplini sufletele pocăite pe lângă Curtea Cerească? Se vor perfecționa oare spre a deveni apostoli, numai pentru a fi trimiși apoi imediat, în mod obligatoriu, la pensie? Ce se va petrece în rai cu tatăl iubitor, ai cărui copii au fost încredințați pe mâna Satanei? Ce extaz o poate aștepta pe soția credincioasă și devotată, al cărei soț arde în focul atotmistuitor al iadului? Credeți oare că Autoritatea Divină, în veșnicie desăvârșită și infinită, se vede astfel limitată și nevoită să împiedice manifestarea ajutorului reciproc dincolo de dimensiunea fizică, ajutor pe care chiar și stăpânitorii acestei lumi, oricât de slabi și de imperfecți ar fi ei, îl încurajează totuși și îl susțin? Ar fi oare corect ca acelora care trec de poarta cea fără de întoarcere a mormântului, spre a păși astfel către o nouă viață, superioară, să le fie anulat potențialul evolutiv, când în lumea fizică, unde oamenii sunt supuși atâtor și atâtor limitări, fiecare ființă și fiecare formă de viață își are calea sa proprie de evoluție? Cum se poate ca ideea de „muncă" să fie necunoscută în rai, când natura îi conferă o anumită menire fiecărei creaturi de pe planetă, de la cea mai de jos formă de viață până la ființa umană? Cum se poate să existe un iad, unde sufletele să se chinuiască și să sufere, lipsite de orice speranță, când în prezent până și ființele umane care au greșit grav pot totuși să primească impulsul înnoitor al Evangheliei lui Iisus Hristos, chiar și în închisori, care au devenit adevărate citadele ale regenerării și vindecării mentale și spirituale? Cum să acceptăm existența unui rai unde egoismul să fie ridicat la rang de cinste, cei asupra cărora s-a pogorât grația divină bucurându-se de extazul lor nemărginit, fără a manifesta nicio urmă de compasiune față de cel care nu se bucură de acest privilegiu și care au căzut, plini de naivitate,

în capcana suferinței, dacă până și în comunitățile cele mai primitive, aflate la granița civilizației, oamenii se organizează spre a-l ajuta pe frații lor mai puțin educați și norocoși?

Acestea sunt întrebări firești pentru orice om sincer al vremurilor noastre; nu însă și pentru cei ce urmăresc să-și unească forțele pentru a soluționa problema majoră și insondabilă a omenirii.

Spiritismul a inițiat un demers de neprețuit, făcând primii pași în direcția afirmării faptului că există viață după moarte, și că acesta este un fenomen natural pe calea evoluției. Există o multitudine de sfere de activitate a spiritelor, care se întrepătrund cu diversele domenii ale existenței. Moartea nu anulează dorința de cooperare frățească, ajutorul reciproc, rugăciunea plină de compasiune pentru ceilalți sau efortul evolutiv în beneficiul altora. Dimensiunile vibratorii ale universului sunt infinite, la fel ca nenumăratele lumi ce populează imensitatea spațiului.

În realitate, nimeni nu moare vreodată. Peste tot, căutarea desăvârșirii continuă.

Viața se reînnoiește mereu; ea îi purifică și îi ajută să evolueze pe toți cei aflați în slujba sa, conducându-i triumfători către luminoasa Uniune Supremă cu Divinul.

În introducerea acestei noi lucrări, în care André Luiz ne face alte dezvăluiri, dorim să reamintim cititorului că Allan Kardec, cel care a detaliat atât de clar structura lumilor subtile, se referă de multe ori în lucrările sale la starea de rătăcire, în care se mențin nenumărate ființe umane după părăsirea trupului fizic. Totuși, trebuie să menționăm că trecerea din lumea materială în această stare de rătăcire, nu înseamnă că ființa respectivă este lipsită de orice inițiativă și responsabilitate și nu înseamnă că ea pur și simplu rătăcește fără niciun scop, dusă de un gen de vortex amețitor, fără vreo direcție fundamentală. În baza aceluiași raționament, putem vedea că spiritele reîncarnate în planul

dens al manifestării fizice, care au trecut de la viața din lumile subtile în lumea materială, nu este vorba că au suferit un fel de scufundare inconștientă sau lipsită de sens în curenții dimensiunii fizice. Asemenea celor care sosesc pe Pământ, și cei care părăsesc această lume găsesc acolo o adevărată societate, cu instituțiile, templele, bisericile și căminele sale, unde progresul continuă către atingerea Țelului Suprem.

Astfel, la începutul acestei cărți, trebuie să menționăm că André Luiz a căutat să ofere informații referitoare la regiunile populate de sufletele rătăcitoare, regiuni ce înconjoară Pământul din toate direcțiile, descriind o mulțime de scene emoționante care au loc în tărâmurile întunecate sau în sferele aflate la granița discernământului și a suferinței umane. În plus, el explică faptul că moartea este doar cadrul de desfășurare a unor evenimente, nu o sursă de miracole. De asemenea, mai spune că atât aici, cât și acolo, oamenii suportă consecințele acțiunilor lor și că legile divine sunt în eternitate bazate pe dreptate și ordine, echilibru și evoluție.

Bineînțeles, unui cititor mai puțin informat, toate acestea i se vor părea foarte ciudate, unele suflete incorigibile și lipsite de pocăință zâmbind chiar, pline de dispreț. Dar nu contează. Chiar și Iisus, Fiul lui Dumnezeu, a fost de multe ori întâmpinat cu o atitudine de sarcasm, izvorâtă din ignoranță și superficialitate... atunci de ce să credem noi, care suntem doar niște simpli lucrători „de pe lumea cealaltă", că am fi invulnerabili?

Prin urmare, să ne continuăm lucrarea în slujba binelui și a adevărului, plini de optimism și de curaj, pe calea către Dumnezeu, cu Dumnezeu.

Pedro Leopoldo, 25 martie, 1946
EMMANUEL

Capitolul 1

O invitație în slujba Binelui

Înainte de începerea primei noastre expediții de ajutorare, asistentul Jeronimo ne-a dus la Templul Păcii, din zona dedicată serviciilor de asistență, unde un ghid erudit avea să ne vorbească despre necesitatea de a ajuta spiritele mai puțin norocoase, aflate în zonele inferioare ale astralului, ce înconjoară planeta.

Simțeam cum inspirația divină se revărsa asupra noastră în acea noapte minunată.

Constelațiile străluceau în depărtare, asemenea unor perle scânteietoare presărate cu grijă pe mantia de catifea, de un albastru închis, a cerului. Peisajul de pe Lună putea fi admirat în toate detaliile sale. Deși se aflau atât de departe, vârfurile și craterele sale apăreau decupate ca într-un prețios filigran. Crucea Sudului sclipea asemenea unui sublim simbol, brodat pe firmamentul de un albastru întunecat al bolții cerești. Canopus, Sirius și Antares sclipeau în infinitul cerului, ca niște balize orbitor de strălucitoare din paradis. Calea Lactee, din care păreau să izvorască miriade și miriade de lumi, arăta asemenea unui fluviu strălucitor, ce curgea dintr-un uriaș corn al abundenței, invitându-ne să medităm asupra sublimelor mistere ale naturii divine. Briza nopții ne atingea ușor mințile, lăsându-ne în extaz și ne șoptea în urechi gânduri înălțătoare, înainte de a pleca spre tărâmuri îndepărtate.

Construit la poalele unei grațioase coline, templul avea o înfățișare de sărbătoare, plin de lumini încântătoare, ce își răspândeau razele asupra aleilor din jur. Turnurile sale se ridicau

spre cer ca nişte săgeţi scânteietoare, proiectate pe cerul de un albastru de nedescris al acelei nopţi senine, în timp ce, printre noi, nenumărate flori în toate formele şi culorile, asemenea unor pocaluri scânteietoare din care se revărsa o lumină divină şi neasemuite miresme, se legănau în bătaia uşoară a vântului, care le mângâia neobosit.

Nu eram singurii care doreau să asculte prezentarea din acea seară; mai multe grupuri de fraţi şi surori intraseră în sanctuar, ocupându-şi câte un loc confortabil. Se aflau acolo spirite de tot felul, fapt care ne-a făcut să ne dăm seama cât de complexă şi cuprinzătoare era lecţia ce avea să urmeze.

Asistentul Jeronimo, părintele Hipolito, sora Luciana şi cu mine i-am urmat înăuntru. Împreună, formam o mică echipă de lucru care avea să activeze la o bază de asistenţă şi studiu pe planetă, timp de aproximativ treizeci de zile, contribuind astfel la propria noastră dezvoltare spirituală.

Observând că urmăream cu o vie curiozitate discuţiile animate care se purtau în jurul nostru, Jeronimo, care se afla la conducerea acţiunilor noastre din pricina statutului său deosebit, îmi explică cu blândeţe:

- Este de înţeles interesul tău faţă de acest subiect. Să ştii că aproape toţi cei din auditoriu, care au venit aici într-un număr atât de mare, sunt membri ai comisiilor şi ai grupurilor de asistenţă spirituală care activează în regiunile mai puţin evoluate.

Aţintindu-şi apoi privirea asupra celor care intrau şiruri-şiruri în Templu, tineri şi bătrâni deopotrivă, el adăugă:

-Conferinţa din această seară, care urmează să fie ţinută de instructorul Albano Metelo, merită o atenţie specială. El are o experienţă extraordinară în ceea ce priveşte ajutorarea celor ignoranţi şi a spiritelor aflate în

suferință, care trăiesc în sferele cele mai apropiate de suprafața pământului. Auditoriul din seara aceasta este alcătuit din diverse grupuri de tovarăși de-ai noștri, care doresc să învețe mai multe, iar experiența sa ne va fi de un real folos tuturor.

Câteva minute mai târziu, am intrat la rândul nostru în sanctuarul luminat.

În așteptarea conferinței, acordurile line ale unei muzici încântătoare umpleau întreaga sală. Flori parfumate împodobeau acel loc, bucurându-ne cu mireasma lor pătrunzătoare.

După câteva momente foarte plăcute de așteptare, emisarul își făcu apariția pe podiumul simplu, dar luminat într-un mod magnific. Era un bărbat mai în vârstă, cu o ținută demnă; părul său alb părea asemenea unui halou alb-strălucitor. Privirea sa extrem de lucidă și calmă radia o extraordinară compasiune, ce ne pătrundea pe loc în suflet. După ce ne-a salutat ridicându-și mâna într-un gest prietenos, asemănător unei binecuvântări, corul templului a intonat primele acorduri ale imnului „Slavă slujitorilor credincioși":

Doamne Dumnezeule!
Binecuvântează-i pe robii Tăi credincioși,
Mesagerii păcii,
Aducători ai speranței.
Oriunde se află umbra întunecată a suferinței,
Aprinde lumina bucuriei în inima lor;
Acolo unde domnește răul, amenințând astfel
lucrarea binelui,
Deschide-le poarta ascunsă a îndurării Tale;
Acolo unde cresc spinii mâniei,
Ajută-i să facă să înflorească florile binecuvântate
ale iubirii
Tale sfinte!
O, Doamne, ei sunt
Vitejii fără de nume aflați în slujba Ta,
Cei care curăță ținuturile mlăștinoase și pline de mărăcini,
Spre a pregăti astfel terenul pentru lucrarea Ta divină...
Revarsă asupra lor bucuria
Luminii Tale sfinte, în care sunt îmbăiate sufletele
mântuite.

Toarnă în inima lor untdelemnul cel sacru al armoniei cereşti
Pe care l-ai pregătit pentru cel ce au atins starea de sfinţenie;
Dezvăluie dinaintea ochilor lor viziunile cele glorioase
Pe care le înfăţişezi celor drepţi;
Aşază pe pieptul lor medalia virtuţii pline de credinţă...
Iar în mâinile lor, darurile Tale binecuvântate,
Astfel ca ei să poată împărtăşi în numele Tău
Legile binelui divin,
Lumina perfecţiunii,
Hrana iubirii,
Mantia înţelepciunii,
Tihna păcii,
Puterea credinţei,
Măreţia curajului,
Graţia speranţei
Şi forţa vindecării!...
Doamne Dumnezeule!
Inspirator al vieţilor noastre,
Stăpân al inimilor noastre,
Refugiu din faţa timpului necruţător!
Fie ca laurii Tăi divini
Şi darurile Tale eterne
Să se reverse asupra slujitorilor binelui –
Credincioşi Ţie!

Instructorul ascultă în tăcere, cu ochii plini de lacrimi, lăsând să i se citească pe chip bucuria, în timp ce restul asistenţei încerca discret să îşi ascundă lacrimile provocate de acordurile armonioase ale imnului, care ne pătrunsese până în adâncul sufletului. În timp ce ultimele note ale sublimei melodii se stingeau în înaltul cerului, într-un mod plin de simplitate, fără alte formalităţi, Metelo ne-a urat bun venit şi pace divină, iar apoi a continuat:

- Dragii mei prieteni, nu sunt demn de iubirea ce mi-o arătaţi în această seară. Nu L-am slujit cu credinţă pe Acela care ne-a oferit iubirea Sa încă de la începuturi, şi de aceea, imnul pe care l-am ascultat m-a tulburat. Fiind un simplu slujitor al

învățăturilor Evangheliei, încă depun strădanii spre propria mea mântuire.

Se opri apoi puțin, privindu-ne cu dragoste părintească, după care continuă:

- Dar... cine sunt eu ca persoană nu are nici cea mai mică importanță. Am venit aici să vă vorbesc despre munca dezinteresată din regiunile subtile aflate aproape de suprafața Pământului. Dragii mei frați și surori! Trebuie să apelăm la toate resursele noastre. Zonele de purgatoriu se înmulțesc în mod înspăimântător în jurul ființelor umane încarnate. Fiind atât de departe de locurile unde domnește suferința, focalizați asupra realizărilor spirituale ale coloniei noastre și având în păstrare rezerve valoroase de viață infinită pentru această omenire care se luptă cu suferința și cu întunericul, nu ne facem întotdeauna o idee corectă cu privire la ignoranța și durerea care chinuie mintea umană, când ființa este pusă față în față cu perspectiva morții. Aici, fericirea este un izvor nesfârșit de speranță. Cei care se pregătesc pentru mărețe salturi în eternitate își ațintesc privirea asupra sferelor superioare, în contemplarea infinită a vieții de apoi, în timp ce aceia care depun eforturi spre a merita grația reîncarnării pe Pământ aspiră din toate puterile să atingă obiectivul suprem al mântuirii, pregătindu-se pentru confruntarea cu viitorul. Ei cer fără teamă să li se încredințeze sarcinile care le sunt necesare și fac aceasta cu un entuziasm

nepotolit. În colonia din care facem parte, toate aspectele vieţii reflectă cu tărie căutarea noastră pentru atingerea armoniei şi a transformării spirituale. Nu foarte departe de noi, putem vedea cum se ivesc razele răsăritului luminos al unor lumi mai bune, chemându-ne să ne bucurăm de viziunea beatifică a universului şi de glorioasa comuniune cu Divinul. Cu toate acestea...

În acest punct, vorbitorul făcu o pauză semnificativă, ca şi cum ar fi ascultat nişte voci îndepărtate şi apoi continuă:

- Dar cum rămâne atunci cu toţi fraţii şi surorile noastre, care nu au cunoscut încă lumina? Oare trebuie să ne ridicăm la Dumnezeu doar într-un cerc restrâns? Cum să ne trăim viaţa într-o izolare plină de egoism, pregătindu-ne apoi pentru întâlnirea cu Tatăl, care revarsă asupra noastră iubirea Sa necondiţionată, făcând soarele să strălucească atât asupra sfinţilor, cât şi asupra criminalilor, asupra celor virtuoşi la fel ca şi asupra păcătoşilor?

Pentru o clipă, ochii săi pătrunzători se umplură de lumina unei sacre frenezii, iar după o clipă de reflecţie, Metelo exclamă:

- Oare noi, cei care căutăm atingerea stării de sfinţenie şi de virtute, am fi primit o asemenea ghidare, dacă nu am fi beneficiat şi noi de aceleaşi mijloace de regenerare care se oferă aici? Ca făuritori ai propriilor noastre destine, prin drept divin conferit nouă de către Creator, unde ne-am afla acum dacă binefăcătorii noştri atenţi nu ne-ar fi oferit ajutorul lor, împreună cu şansa de a ne transforma? Fără îndoială, tuturor li se oferă diverse ocazii de transformare spirituală. Totuşi, este esenţial să avem în vedere faptul că apele binecuvântate ale unui izvor se pot transforma foarte uşor într-o apă stătătoare şi otrăvitoare, dacă sunt ţinute prizoniere într-o fântână izolată. Darurile pe care le-am primit sunt atât de numeroase, iar talentele cu care am fost înzestraţi atât de diverse... Însă bucuria noastră ar

fi oare deplină, dacă în urma pașilor noștri ar fi numai lacrimi?

Cum am putea să înălțăm minunate cântece de laudă către Dumnezeu, acompaniați de plânsetele celorlalți?

Dorința de a atinge cele mai înalte culmi este un impuls din cele mai nobile, dar ce vom vedea oare de acolo, din vârf? Înconjurați de bucuria câtorva ființe, vom fi martorii distrugerii și suferinței a nenumărați alți semeni ai noștri!...

În acel moment, cuprins fiind de vibrația interesului crescând al ascultătorilor, Metelo a schimbat tonul discursului său înălțător și a continuat apoi, copleșit de o inefabilă melancolie:

- În trecut, eram și eu obsedat să urc cât mai repede muntele. Lumina din vârf mă fascina, așa că am rupt toate legăturile care mă țineau la poalele sale și am început călătoria cea dificilă către culme. La început, am fost rănit de spinii cei ascuțiți de pe cale și am trăit dezamăgiri crunte și extrem de dureroase... Cu toate acestea, am reușit să depășesc obstacolele imediate și am primit cu bucurie o minusculă răsplată. Totuși, când am privit în urmă, am tresărit cuprins de neliniște la vederea priveliștii din vale: suferința și ignoranța domneau în întunericul cel mai adânc. Spiritele dezîncarnate și cele încarnate se luptau unele cu altele în bătălii colosale, miza fiind satisfacerea instinctelor lor animalice. Ura dădea naștere unor boli dezgustătoare, egoismul înăbușea orice impuls nobil, iar mândria cauza o orbire îngrozitoare, de nedescris... M-am simțit ușurat că, din poziția în care mă aflam, eram departe de această suferință atroce. Cu toate acestea, pe măsură ce mă elogiam tot mai mult, în așteptarea atingerii unor culmi și mai înalte, am văzut într-o seară că valea era cufundată într-o lumină strălucitoare, fiind învăluită într-o aură de sacralitate. Ce soare plin de compasiune pășea prin acel abis întunecat al agoniei? Numeroase ființe angelice coborau lin de pe culmile lor strălucitoare, până în cele mai de jos regiuni, atrase fiind de forța acelei lumini binecuvântate.

- „Ce se petrece?" am îndrăznit să îl întreb pe unul dintre mesagerii cerești.

- „Astăzi, Domnul nostru Iisus Hristos S-a coborât printre cei ce rătăcesc în întunericul lumii, spre a elibera conștiințele înlănțuite."

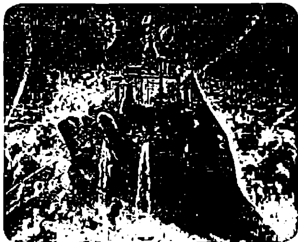
Spunând acestea, mesagerul divin a plecat de îndată, căci se grăbea să coboare și el, pentru a-l ajuta pe Maestrul Iubirii să curme decăderea morală, să aline privațiunile sorții, să vindece rănile, să șteargă lacrimile celor suferinzi, să slăbească puterea răului și, mai presus de toate, să deschidă noi orizonturi în calea științei și a religiei, spre a compensa astfel mileniile petrecute în noaptea ignoranței. Văzându-mă din nou singur în pelerinajul meu către atingerea Celui Suprem, mi-am reconsiderat atitudinea care mă făcuse atât de nerăbdător. Oare ce fusese în mintea mea, să manifest o asemenea lipsă de considerație față de imensa familie a rasei umane, de unde dobândisem cele mai mari bogății pentru viața eternă? Cum puteam eu să privesc plin de dispreț în vale, când Însuși Iisus – către care aspiram cu atâta ardoare – se străduia neobosit ca Lumina Celui Suprem să pătrundă până în adâncurile pământului? Nu mă făceam eu vinovat de păcatul deplorabil al oportunismului, uitând de cei printre care făcusem primii pași pe calea propriei ascensiuni, împins fiind de exemplul lor negativ? Cum era să urc de unul singur, către un paradis privat al sufletului meu, lăsând la o parte cu regret dorința de a-mi ajuta semenii, de pe urma cărora beneficiasem din plin în viața mea în această lume?

Instructorul părea adânc mișcat.

- Prin urmare m-am oprit, continuă el, și m-am întors. Calea verticală, purificatoare, către ascensiunea spirituală este de fapt sublimul destin al tuturor. Culmea ce strălucește în splendida lumină a soarelui reprezintă provocarea permanentă a celor ce rătăcesc fără un scop anume pe câmpie. Vârfurile polarizează în mod natural speranțele cele mai înalte ale celor care sunt încă jos... Cu toate acestea, cu cât ascensionăm mai mult în tărâmurile superioare, sublimele legi ale fraternității și compasiunii sunt tot mai adânc încrustate în mintea și în sufletul nostru. Marii maeștri ai umanității nu și-au măsurat propria realizare decât prin capacitatea de a se întoarce în cercul strâmt al ignoranței, spre a exemplifica acolo iubirea, înțelepciunea, abnegația și iertarea față de semeni. De aceea, trebuie să adăugăm un dram de înțelegere fiecărui impuls către evoluția spirituală, spre a evita să cădem în prăpastia periculoasă a egoismului și a mândriei.

Metelo a rămas apoi tăcut câteva clipe și, în fața emoției intense cu care îl urmăream, și-a reluat cuvântarea cu un ton al vocii complet diferit:

- Cu mult timp în urmă, pe când eram încă înconjurați de fluidele vitale ale trupului fizic, am presupus în mod eronat că mândria și egoismul erau doar niște tare ale sufletelor încarnate. În pofida respectabilității preoților, teologia ne-a încătușat mințile cu noțiuni amăgitoare despre Împărăția Cerurilor. Am ajuns astfel să sperăm la un rai ușor de câștigat, în ciuda imperfecțiunilor umane, temându-ne de un iad, în care regenerarea s-ar dovedi imposibilă. Ideile noastre despre moarte se rezumau la aceste două limitări prostești. Dar astăzi știm că moartea este doar o continuare a vieții. Raiul și iadul se află în noi. Chiar și după ce trecem de poarta mormântului, virtutea și viciul, aspirațiile sublime și impulsurile animalice, armonia și discordia, lupta pentru evoluția spirituală și posibilitatea eșecului continuă să ne însoțească, iar aceasta ne obligă la căutarea păcii interioare și a cumpătării. Ne-am dat astfel seama că nu eram într-o altă lume, ci doar într-o altă dimensiune a materiei, în alte domenii vibratorii ale planetei, pe a cărei suprafață am avut nenumărate experiențe. Prin urmare, cum putem să nu ne deschidem inimile spre a fi solidari cu ceilalți? Bineînțeles că prin aceasta nu sfătuim pe nimeni să se arunce din nou în mlaștina adâncă de odinioară. Nu dorim ca frații noștri cei prevăzători să decadă din nou la statutul de fii rătăcitori, care s-au îndepărtat intenționat de Tatăl cel Etern, și nici nu dorim să interferăm cu progresele arzătoare ale lucrătorilor entuziaști, pe calea lor către desăvârșirea spirituală, care reprezintă țelul vieții noastre, a tuturor. Facem însă un apel către voi, doar spre a vă cere să luați parte la munca de ajutorare din tărâ-

murile în care domnește întunericul. Sunteți disponibili și aveți mult timp liber, în timp ce duceți la îndeplinire nobilele sarcini care v-au fost încredințate în colonia noastră spirituală. Nimic mai logic decât să profitați de ocazia de a contribui la propriul vostru progres spiritual. Pe de altă parte, în calitate de participant cu vechime în cadrul misiunilor de întrajutorare, îndrăznesc să vă cer să dați dovadă de compasiune pentru cei ce rătăcesc în „valea umbrelor morții" așteptând pomana ajutorului vostru, pentru semenii noștri care se află acum în situații mai puțin norocoase, nu ca rezultat al Voinței lui Dumnezeu, ci din pricina lipsei lor de înțelepciune. Câți dintre noi ar putea spune că nu au fost niciodată nepăsători și neglijenți?

Vorbitorul făcu atunci o pauză și mai lungă și apoi continuă:

- În momentul de față, nu ne putem aștepta la o cooperare mai mare și mai eficientă din partea prietenilor noștri încarnați. Încătușați fiind în închisoarea simțurilor, ei fac progrese lente, pe măsură ce descoperă legile care guvernează materia și energia. Uneori ei sunt invitați să viziteze locuri ale cunoașterii din lumea noastră, eliberați fiind pentru o vreme de trupul fizic, dar se întorc înapoi, dezorientați de puținele străfulgerări pe care au reușit să le păstreze în memorie, iar atunci când le relatează și contemporanilor lor ceea ce au văzut, ei pângăresc apa cea pură a adevărului cu „punctele lor de vedere" personale, din domeniul științei, filozofiei și religiei. Bernardin de Saint-Pierre, de exemplu, scriitorul, a fost dus de câteva spirite prietene în niște regiuni din apropierea Pământului, iar când s-a întors din nou la viața sa obișnuită, a descris anumite elemente, despre care a afirmat că aparțin planetei Venus! Huyghens, astronomul, a primit telepatic anumite informații din sferele noastre de existență, pentru a redacta teorii cu privire la viața din alte lumi, în care el afirmă apoi că procesele biologice de pe

planetele aflate pe orbite îndepărtate sunt la fel ca și cele de pe Pământ. Teresa de Avila, călugărița sanctificată, a fost și ea transportată într-un loc din planul nostru, unde se tânguie sufletele chinuite, iar când s-a întors în trup, le-a relatat ascultătorilor și cititorilor ei că a fost în iad. Swedenborg, marele medium, a traversat câteva dintre zonele noastre de acțiune, spre a vorbi mai apoi despre caracteristicile „reședințelor astrale", descrierile fiind întesate de detalii care țin de conceptele sale personale. Aproape toți cei care au ajuns temporar în zonele noastre de acțiune se întorc apoi la viața lor obișnuită și încearcă să redea experiența prin care au trecut din perspectiva propriilor lor tendințe și stări de spirit. Fiind atât de prinși de „aspectele inferioare" ale „eului", ei cred că au avut străfulgerări ale altor lumi, când de fapt ei se află în apropierea Pământului, magnificul nostru templu, a cărui întindere nu se limitează doar la suprafața planetei pe care pășesc ființele încarnate. Pământul este mama noastră, ale cărei brațe primitoare se întind spre a cuprinde și spațiul de dincolo de ea, oferindu-ne astfel locul necesar transformării și mântuirii noastre.

Cu o voce diferită, el continuă:

- Totuși, ființele umane își petrec doar o scurtă perioadă din viață în lumea materială. Majoritatea oamenilor rămân apoi mult timp în anumite zone în care își ispășesc păcatele, tinzând cu ardoare către izbăvire, în timp ce sunt cufundați în vibrațiile răscolitoare ale suferinței și ale fricii. Ei cred că moartea este o zeitate teribilă și înfățișează acest fenomen natural al reînnoirii în cele mai sumbre culori. Atașându-se de emoțiile lor din trecut, ei nu mai pot să spere la ceva mai bun, considerând separarea temporară a morții drept o noapte teribilă a unui amarnic rămas-bun. Victime ale ignoranței în care se complac, ei se cufundă singuri în prăpastia întunericului și, pierzându-și astfel pacea sufletească, devin prizonierii nebuni ai unor iaduri înspăimântătoare, pe care ei înșiși le-au creat, în amăgirea lor exaltată. Cum putem spera să-i convingem să coopereze cu noi așa cum ne dorim, de vreme ce, neglijându-și propriul lor destin, ei plonjează zilnic în apele chinuitoare ale disperării, deziluziei și groazei? Prin urmare, haideți să ne dăm mâna spre a-l ajuta, după cum ne îndeamnă și Evangheliile, deschizându-le astfel noi orizonturi și luminându-le calea către evoluția spirituală.

Cu ochii în lacrimi – poate la amintirea unor imagini din sferele întunericului, aflate dincolo de puterea noastră de înțelegere –, Metelo rămase tăcut timp de câteva clipe și apoi continuă cu o voce rugătoare:

- Să ne amintim de Învățătorul nostru Divin și să nu disprețuim șansa de a-l servi pe ceilalți, nu după preferințele noastre personale, ci în conformitate cu principiile și legile Sale. Există nenumărate zone unde ajutorul nostru frățesc este atât de necesar! Semănând astfel sământa binelui, vom trăi și noi la rândul nostru o fericire fără margini!...

Vizibil copleșit de emoție, vorbitorul a mai continuat apoi timp de câteva minute, iar în final a adresat o invocație către Energiile Divine, în timp ce lacrimi de bucurie copleșitoare curgeau din ochii noștri.

Asupra sanctuarului s-a revărsat atunci o lumină de un albastru strălucitor, aducând cu sine răspunsul Planurilor Superioare.

Metelo a mai meditat timp de câteva clipe și apoi, îndreptându-se către un glob uriaș, plin de o substanță lăptoasă, care se afla în centrul templului, ne-a arătat câteva imagini din zona sa de lucru, din regiunile inferioare. Scenele se succedau una după alta, asemenea unui film, cu toate sunetele și detaliile vizuale ale imaginilor la care fusese martor în timpul misiunii sale de împărtășire a bunătății creștine: se puteau vedea acolo nefericite suflete dezîncarnate, cufundate în abisul unei dureri de nedescris, implorând mila, în timp ce nenumărați monștri, mult mai înspăimântători decât orice descriere din mitologie, scoteau urlete înspăimântătoare la picioarele sărmanelor victime.

Datorită procesului complex de fixare a imaginilor care fusese folosit, scenele observate erau mai mult decât impresionante, fiind de-a dreptul teribile. În interiorul acelei substanțe lăptoase, totul prindea viață cu o acuratețe extraordinară. Procesiuni mohorâte de ființe umane lipsite de trupuri materiale înaintau sub un cer întunecat și amenințător, pe care se zăreau din când în când descărcări electrice violente.

Era pentru prima dată când asistam la o astfel de demonstrație și nu-mi puteam ascunde emoțiile. Încotro se îndreptau toate aceste nesfârșite șiruri de ființe copleșite de

suferință? Cum avea să se salveze această mare imensă de suflete demoralizate și semiconștiente, pe care le priveam cu uimire cum se afundă din ce în ce mai mult în mlaștina întunecată a suferinței?

La un moment dat, vocea instructorului întrerupse tăcerea.

Privind o scenă extrem de tulburătoare, el exclamă plin de fermitate:

- Mulți dintre voi știu că în acele zone de purgatoriu se află și cele două spirite, care au fost părinții mei iubiți în decursul ultimei mele experiențe pământești și care sunt încă prizonieri ai unor amintiri chinuitoare. Cu toate acestea, trebuie să fiți convinși că nu suntem animați de niciun scop egoist atunci când vrem să ne oferim ajutorul, deoarece Dumnezeu ne-a învățat că ne putem găsi familia oriunde.

Am observat că nimeni nu a îndrăznit să-l privească pe Metelo în timpul umilei sale declarații. Mă simțeam profund mișcat de această manifestare a înțelegerii creștine, când am observat privirea asistentului Jeronimo, care părea că încearcă să mă avertizeze de ceva, în clipa în care ultima imagine dispărea. Prin urmare, m-am străduit să mă opresc din a-mi exprima îngrijorarea pe care o simțeam cu privire la tragedia personală a lui Metelo, anulându-mi astfel orice impuls de curiozitate.

La sfârșitul conferinței, care durase cam două ore, cu tot cu prezentarea teoretică, unul din conducătorii Templului a invitat câteva grupuri spre a-i fi prezentate instructorului.

Mi-am dat seama că întreaga adunare era alcătuită doar din spirite dornice să-și ajute semenii într-un mod sincer și dezinteresat. Din formulele de salut și din discuțiile pe care le-am auzit în sanctuar, mi-am dat seama că se aflau acolo grupuri mai mari și mai mici de spirite aflate în slujba binelui, având diverse misiuni cu obiective multiple. Unii dintre ei aveau drept scop ajutorarea criminalilor dezîncarnați; alții,

susținerea mamelor îndurerate care fuseseră secerate pe neașteptate de tăișul morții; în timp ce alții, a căror conștiință era cuprinsă de remușcări, doreau să-i ajute pe atei. Alte spirite aveau drept scop ajutorarea celor infirmi, a ființelor aflate în agonie pe pământ, a sufletelor demente lipsite de trup fizic, a copiilor cu probleme în sfere invizibile ochiului omenesc, a sufletelor triste și descurajate, a diverselor tipuri de spirite dezechilibrate, a misionarilor pierduți sau rătăciți, a spiritelor legate încă de viscerele lor fizice rămase în urmă sau a lucrătorilor naturii care aveau nevoie de inspirație și ajutor. Mentorul nostru avea o vorbă bună de încurajare și respect față de toți.

Când ne-a venit rândul, Jeronimo ne-a prezentat politicos:

- Dragul meu Metelo, iată trei spirite, tovarăși de-ai noștri, care mă vor ajuta pentru o scurtă perioadă într-o misiune de întrajutorare.

- Foarte bine! Foarte bine! exclamă el. Fie ca Slujitorul Divin Suprem să vă inspire și să vă călăuzească.

Ne-a îmbrățișat apoi plin de căldură și ne-a întrebat:

- Aveți o misiune specifică?

- Da, îi răspunse conducătorul nostru. În următoarea lună, îi vom ajuta pe cinci dintre colaboratorii noștri credincioși,

care sunt pregătiți să se separe de trup. Aceștia au lucrat plini de credință pentru cauza binelui, iar superiorii noștri ne-au încredințat misiunea de a-i asista pe fiecare individual.

- Prevăd un mare succes, spuse Albano Metelo ațintindu-și privirea senină asupra noastră.

Plin de bucurie la auzul acestor cuvinte, Jeronimo adăugă cu blândețe:

- Sunt foarte încrezător în starea de dăruire a tovarășilor mei. Ajutoarele mele sunt un fost preot catolic, o soră medicală și un medic. Vom fi patru spirite la datorie.

- Înțeleg, spuse instructorul.

- Am fost autorizați să realizăm experimente și studii, și în final să ne oferim ajutorul conform circumstanțelor, potrivit naturii muncii noastre, care ne va oferi ocazia de a face diverse observații.

Metelo a zâmbit încurajator, plin de optimism și încredere, salutându-ne pe fiecare separat, iar după ce l-a îmbrățișat plin de căldură pe conducătorul nostru, a exclamat:

- Fie ca Mântuitorul și Învățătorul nostru să vă lumineze și să vă călăuzească!

Acestea au fost cuvintele sale de bun-rămas. Un alt grup s-a apropiat de el, iar noi am plecat din Templul Păcii, plini de bucurie la gândul de a-i ajuta pe semenii noștri în numele lui Dumnezeu.

Afară, noaptea cea minunată era asemenea unei sărbători tăcute, în care mireasma florilor ne invita la banchetul celest al luminii.

Capitolul 2

În Sanctuarul Binecuvântării

În ajunul plecării noastre, asistentul Jeronimo ne duse în Sanctuarul Binecuvântării, aflat în zona rezervată serviciilor de ajutorare, unde, după cum ne-a explicat chiar el, urma să primim mesaje de la instructorii iluminaţi care locuiesc în regiuni mai pure şi mai fericite decât a noastră.

Ghidul nostru nu vroia să plecăm înainte de a spune o rugăciune în Sanctuar – căci aşa făcea înainte de orice muncă de ajutorare, pentru care era direct responsabil.

Astfel, conform planului, ne-am întâlnit cu toţii în după-amiaza aceea într-o sală imensă, amenajată într-un mod mai aparte. În spatele sălii, se aflau nişte dispozitive electrice uriaşe, care ne atrăgeau privirea ca un magnet.

Mica adunare era formată dintr-un grup ales.

Administraţia Sanctuarului permitea accesul a maxim douăzeci de membri ai unei expediţii o dată, niciodată mai mult. Din cauza acestei reguli, doar trei grupuri de asistenţă, pregătite să pornească spre regiunile inferioare, au reuşit să profite de ocazie.

Un grup de douăsprezece spirite, condus de o soră respectabilă, numită Sempronia, avea drept scop ajutorarea copiilor orfani de la casele de copii. Un alt grup, condus de Nicanor, un asistent extrem de educat şi plin de nobleţe, avea să ajute o vreme spiritele bolnave mintal de la un vechi sanatoriu. În sfârşit, grupul nostru avea să ofere asistenţă câtorva prieteni care urmau să se desprindă în curând de trupul fizic. În total, erau douăzeci de spirite.

Împreună cu un asistent, instructorul Cornelio, directorul Instituţiei, a stat de vorbă cu noi, într-un mod ce vădea multă simplitate şi bunăvoinţă, nobleţe şi înţelegere.

- Chiar de la începutul administraţiei noastre, ne explică el, am încercat să folosim timpul în cel mai bun mod posibil, nelăsând nimic la voia întâmplării. Pentru ca experienţa să fie cât mai plină de însemnătate, de ceva vreme deja, nu mai permitem accesul grupurilor de asistenţă la întâmplare. Grupurile sunt convocate în funcţie de situaţiile pentru care au fost numite. În zilele în care îi primim pe cei care muncesc pe suprafaţa Pământului nu-i putem primi şi pe cei care sunt însărcinaţi doar cu supravegherea locurilor în care se află spiritele dezîncarnate, cum ar fi zonele de purgatoriu sau altele mult mai îngrozitoare. Trebuie să ne alegem cuvintele cu grijă, spre a crea un mediu favorabil pentru serviciul intenţionat. Frazele pronunţate dau rezonanţa mediului, având un rol definitoriu pentru succesul sau eşecul unei misiuni. În plus, de vreme ce acest loc este dedicat sublimei sarcini de a le fi de ajutor spiritelor guvernatoare care locuiesc în planurile superioare, nu ar fi corect să avem o atenţie distribuită; mai degrabă trebuie să recurgem la toată energia pe care o avem la dispoziţie spre a ne consolida fundamentul spiritual, astfel ca spiritele guvernatoare să ne ofere resursele de care avem nevoie. Având în vedere diversitatea sarcinilor imediate şi respectul pe care îl datorăm celor care ne ajută, ne-am dat seama că este nevoie să vindecăm vechile dezechilibre cauzate de interferenţe verbale de multe ori deranjante, ce provoacă pierderi inutile de energie.

În timp ce noi îl ascultam, fermecaţi de spusele sale, el a continuat, după o scurtă pauză:

- În plus, cu mai multe secole în urmă, a existat un înţelept care a afirmat că „un cuvânt spus la vremea potrivită este la fel de preţios

ca un măr de aur într-un coşuleţ de argint"[1]. Prin urmare, dacă suntem cu adevărat interesaţi de evoluţia spirituală, este absolut necesar să avem o înţelegere corectă a noţiunii de „timp". Trebuie să recunoaştem valoarea timpului şi să apreciem în mod corect fiecare lucru şi fiecare situaţie, astfel încât Cuvântul – Puterea Divină – să se manifeste ca un ajutor al Tatălui Ceresc în acţiunile noastre.

Am zâmbit cu toţii entuziasmaţi.

- Este un fapt foarte logic şi constructiv, a spus şi Sempronia - acest spirit distins, care avea să conducă pentru prima dată o expediţie de întrajutorare a copiilor orfani de pe Pământ.

Dându-şi probabil seama că era necesar să ofere mai multe clarificări cu privire la utilizarea cuvintelor, Directorul Sanctuarului continuă:

- Este regretabil că pe Pământ se acordă o atenţie atât de mică puterii cuvântului, forţa sa fiind în prezent extrem de diminuată printre oameni. În instituţiile cele mai respectabile ale lumii materiale – conform unor informaţii demne de încredere pe care le avem de la autorităţile noastre guvernatoare -, oamenii îşi petrec jumătate din timpul lor în conversaţii fără rost; şi aici ne referim chiar la acele discuţii considerate ca fiind „extrem de respectabile". Fraţii şi surorile noastre de pe Pământ nu sunt conştienţi de faptul că cuvintele lor creează

[1] Proverbele lui Solomon 25:11 – (Biblie)

imagini, care se dezvoltă apoi în solul mental în care au fost sădite, producând astfel consecințe bune sau rele, conform provenienței lor. Bineînțeles, aceste forme prind viață și apoi se multiplică; luând în considerare nivelul de vibrație scăzut al dorințelor și al aspirațiilor umane, asemenea creații temporare au un efect în totalitate distrugător, din pricina unor aspecte formidabile (deși invizibile), însă greșit înțelese.

Afirmațiile sale stârniseră în mod vădit interesul ascultătorilor săi. După o pauză ceva mai lungă, acesta continuă:

- Fiecare conversație deschide calea de manifestare a unor anumite evenimente, conform naturii sale. Suntem înconjurați din toate părțile de o sumedenie de legi vibratorii. Printre ele există și o forță indirectă, dar având o putere neobișnuită, care poate materializa scopurile ascunse ale oricărei ființe care își asumă controlul conștient asupra ei. Când ni s-a încredințat sarcina de a avea grijă de acest sanctuar, superiorii noștri ne-au sfătuit să reducem la tăcere orice comentarii care ar putea da naștere unor elemente opuse stării de bucurie produse de Binecuvântarea Divină. Astfel, grație iubirii pline de compasiune a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, am reușit să păstrăm un cadru pur, în care să-l putem percepe pe mentorii noștri din dimensiunile superioare. Absența oricărui cuvânt nedemn de acest loc, împreună cu prezența permanentă a unor conversații de natură spirituală, facilitează amplificarea unor energii subtile, pe care ghizii noștri divini le pot modula astfel încât să ne poată transmite sfaturile spirituale de care avem nevoie.

Apoi, tresărind ca și când și-ar fi amintit brusc un detaliu important, el adăugă:

- Când am început această modestă lucrare, am primit un răspuns de proporții. La momentul respectiv, oamenii veneau în Sanctuar fără nicio pregătire interioară. Prietenii noștri continuau să repete comportamentul obișnuit pe Pământ, unde credincioșii caută templele și bisericile, la fel ca niște negustători în căutare de noi piețe. Nu doream ca darurile spirituale să fie oferite mecanic, ca dintr-un depozit, amplificând astfel egocentrismul oamenilor. Încă din primele zile, susținuți fiind de învestitura care ne fusese acordată, am căutat să ieșim rapid din capcana vechilor obiceiuri. Astfel, timp de câteva zile, am căutat să-i învățăm pe ceilalți

despre starea de venerație datorată Divinului, precum și despre necesitatea de a intra în templu cu o minte curată și pură și de a elimina în totalitate neplăcutul obicei de a încerca să obligăm Forța Divină să ni se subordoneze, prin promisiuni amăgitoare. Când am considerat că oferisem o prezentare teoretică suficientă, am început să aplicăm măsuri corectoare. Astfel, am instalat vibratometre, care indicau natura cuvintelor utilizate. De atunci încolo, ne-a fost foarte ușor să-i identificăm pe cei care nu se conformau și să le interzicem accesul în Încăperea Iluminării, unde rostim rugăciunile...

Observând probabil că unii dintre noi făceam anumite evaluări mentale, a remarcat zâmbind:

- Noi considerăm că este inutil să menționăm în vreun fel obligația de a avea gânduri pure. Cei care vin într-un loc unde se manifestă energia binecuvântării nu pot nutri sentimente de ură sau de blestem.

Am înțeles de îndată scopul acestei învățături indirecte și subtile în același timp, și am rămas tăcuți, avertizați fiind cu privire la necesitatea de a ne proteja gândurile împotriva sugestiilor malefice din trecut.

Dorind să insufle o stare de veselie și cordialitate ambianței, Cornelio a privit către un orologiu imens, având desenată pe el imaginea simbolică a unui urlaș ochi uman, peste care două indicatoare luminoase arătau orele și minutele, și apoi ne-a spus pe un ton prietenos:

- Conform unei înștiințări primite cu câteva zile în urmă, astăzi ne vom bucura de vizita unui mesager din partea forurilor ierarhice superioare. Totuși, mai avem timp până la acest eveniment excepțional. Dată fiind dragostea pe care le-o purtăm celor care ne călăuzesc din planurile superioare, nu se cuvine să rostim invocația pentru binecuvântare înainte sau după ora stabilită. Astfel că vă invit pe toți să vă faceți comozi și să vă simțiți ca acasă...

Privind apoi spre persoanele însărcinate cu conducerea fiecărei misiuni, adăugă cu o oarecare seriozitate:

- În timp ce eu voi vorbi în particular cu liderii fiecărui grup, voi aveți la dispoziție o oră, în care puteți schimba între voi idei constructive.

Cornelio a început apoi să vorbească în particular cu conducătorii grupurilor, iar noi ne-am împărțit în grupuri mai mici și am început conversații prietenești pe diverse teme.

Cunoscându-mi dorința, Părintele Hipolito – după cum îl numeam noi plini de afecțiune – m-a prezentat asistentului Barcelos, din echipa celor însărcinați să-i ajute pe bolnavii mintal. În cursul existenței sale în lumea fizică, acesta fusese un profesor dăruit meseriei sale și era foarte interesat de noile descoperiri în domeniul psihiatriei.

Barcelos m-a salutat plin de căldură și după ce am schimbat câteva replici de politețe, m-a întrebat binevoitor:

- Aceasta este prima dată când iei parte la o expediție de întrajutorare?

- Da, i-am răspuns eu, este prima dată. Am mai fost în alte câteva misiuni pe Pământ, dar numai ca învățăcel. Atunci, mi s-a oferit doar de câteva ori prilejul de a ajuta. Acum însă, asistentul Jeronimo a acceptat ajutorul meu și mă bucur foarte mult că pot face aceasta.

Aruncându-mi o privire pătrunzătoare, în care se citea atât satisfacție, cât și surpriză, profesorul remarcă:

- Munca este întotdeauna folositoare.

Fiind foarte interesat să aflu părerile și sfaturile sale în această privință, i-am mărturusit, cu umilință, mai multe despre mine:

- În expedițiile la care am participat în calitate de învățăcel, am avut de mai multe ori ocazia de a vizita două mari sanatorii pentru persoanele bolnave mintal din țara mea și-am putut vedea cu ochii mei cât de multe fac spiritele aflate în slujba binelui, în acele locuri ale purificării și durerii. Activitatea de

îngrijire care se desfăşoară acolo este, după părerea mea, una dintre cele mai merituoase.

- Într-adevăr, adăugă el, bucuros de interesul meu. Bolile mintale sunt un aspect dureros al desăvârşirii fiinţei umane. Am motive personale să mă dedic acestei ramuri a medicinei spirituale. Este un domeniu în care consider că se manifestă unele dintre cele mai chinuitoare tragedii şi cele mai complexe probleme.

- Eforturile voastre au fost încununate de succes? am întrebat eu plin de curiozitate.

- Pot să spun că da. Am ajuns la anumite concluzii încurajatoare cu privire la acest subiect, concluzii care mi-au permis să deduc că, cu excepţia unor cazuri extrem de rare, toate anomaliile mintale îşi au originea în anumite dizarmonii ale sufletului. Nu avem nici pe departe numărul necesar de lucrători calificaţi care să-i ajute cu adevărat pe aceşti sărmani prizonieri să iasă din catacombele obsesiilor lor înspăimântătoare. Numărul pacienţilor din acest domeniu este atât de mare, încât nu avem altă soluţie decât să ne resemnăm. Astfel, continuăm să-i ajutăm într-un mod superficial, aşteptând, mai presus de toate, intervenţia divină. În cazurile de persecuţie sistematică din partea unor spirite crude şi răzbunătoare din planurile invizibile, este vorba, în mod invariabil, fie despre o tragedie născută în prezent, datorită lipsei de prevedere a părţilor interesate, fie despre una care îşi are originea în trecutul apropiat sau îndepărtat, din cauza unor datorii foarte mari. Dacă psihiatrii moderni ar cunoaşte aceste cauze ascunse, ar putea începe să aplice noi tratamente, bazate pe iubirea creştină, în loc să recurgă la diverse terapii hormonale sau la şocuri electrice.

Mi-am amintit atunci că urmărisem şi eu plin de interes cum erau ajutate anumite spirite, care sufereau de obsesii, şi am adăugat:

- Am examinat şi eu câteva cazuri chinuitoare de obsesie şi posesiune şi am fost extrem de marcat de legătura mentală foarte intensă dintre victimă şi agresor.

Aprobând cu interes, Barcelos interveni:

- Obsesiile sunt cazuri terifiante, în care o crimă, de exemplu, este retrăită la nesfârşit, din nou şi din nou. Murind

înaintea complicilor lor, cei care au luat parte la asemenea tragedii ascunse (de multe ori fără ştirea altor persoane) se reîntorc în preajma tovarăşilor lor într-ale crimei, înspăimântaţi de sinistrele consecinţe pe care se văd nevoiţi să le suporte dincolo de mormânt... Astfel, ei se agaţă instinctiv de aura semenilor lor încarnaţi, perturbându-le centrii de forţă, slăbindu-le sistemul nervos şi epuizându-l de energia lor vitală, deoarece caută instinctiv acelaşi gen de tovarăşi, cu care au fost aruncaţi în abis. Ei proiectează asupra lor imagini mentale triste şi întunecate, în care poate fi decelată şi compasiunea multor suflete izbăvite, reîntoarse din dimensiunile superioare ca să îi ajute şi să intermedieze ajutorul pentru ei.

Făcând apoi o mică pauză pentru a-şi aduna gândurile, el continuă:

- Totuşi, am observat recent şi un alt domeniu având legătură cu această chestiune. Înainte de întoarcerea mea în lumea spiritelor, dornic de noi informaţii referitoare la complexul minte-suflet al fiinţei umane, am examinat cu atenţie doctrina lui Freud. Fiind marcat de variaţiile psihologice de stare ale adolescenţilor aflaţi sub observaţia mea directă şi dorindu-mi plin de entuziasm să rezolv misterele profunde ale vieţii fiinţelor încarnate, am descoperit în psihanaliză un întreg univers. Însă, oricât aş fi studiat acea prestigioasă colecţie ce descria în amănunţime nenumărate efecte, nu eram în întregime satisfăcut de concluziile la care ajungeam în urma investigării cauzelor fenomenelor respective. Deşi mă consideram un adept al eminentului profesor din Freiberg, mi-am dat seama atunci că există unele verigi lipsă în teoria pozitivistă cu privire la originea psihozelor şi a altor dezechilibre. „Complexele de inferioritate", „aspectele reprimate", „libidoul" şi „manifestările subconştiente" nu sunt factori dobândiţi de-a lungul scurtei durate a vieţii pământeşti, ci reprezintă trăsături de personalitate care transpar din vieţile trecute.

Subconștientul este de fapt un imens seif, în care sunt păstrate toate amintirile noastre; el este depozitarul tuturor emoțiilor și dorințelor noastre, al impulsurilor și al tendințelor, care nu se proiectează pe ecranul acțiunilor imediate, ci se extind mult dincolo de intervalul limitat de timp, în care subzistă trupul. Subconștientul reprezintă o acumulare stratificată a tuturor conflictelor noastre interioare, având drept rezultat diverse achiziții mentale și emoționale, în urma existenței în diverse trupuri. Prin urmare, teoriile lui Sigmund Freud, precum și cele ale adepților săi, sunt incomplete, din cauză că nu au în vedere principiul reîncarnării și adevăratul sediul al dezechilibrelor psihice, a căror origine este arareori de ordin biologic, situându-se aproape invariabil la nivelul corpului spiritual preexistent, purtătorul tuturor afecțiunilor congenitale grave, rezultate din deficiențe morale, cultivate de către spiritul reîncarnat, prin atașamente frenetice pe parcursul vieților sale trecute. Psihozele de natură sexuală, atracția înnăscută către delincvență (studiată atât de detaliat de Lombroso), dorințele imorale și excentricitățile (cel mai adesea regretabile și periculoase), reprezintă toate expresii ale moștenirii subtile a pacienților, o moștenire care provine din timpuri de mult apuse, din pricina ignoranței sau a neglijenței voite a ființei, ajunsă în anumite medii dizarmonioase.

A urmat apoi o pauză binevenită, de care am profitat spre a-mi face ordine în gândurile privitoare la acest subiect, luând în considerare argumentele constructive pe care asistentul mi le prezentase spre a mă lumina în această privință.

Mi-am amintit cât de puține știam despre doctrina freudiană. Cu ochii minții, m-am întors atunci în fostul meu cabinet, unde primisem de atâtea ori vizita unor clienți, care sufereau de boli mintale ciudate și necunoscute, și pe care îi ajutasem pe baza umilelor mele noțiuni de medicină, în pofida

lipsei mele de specializare în domeniu. Astfel, întâlnisem cazuri de persoane maniace, isterice și schizofrenice în diferite stadii, a căror minte era totuși suficient de lucidă pentru a putea răsfoi literatura de specialitate în domeniu. Cu toții devoraseră învățăturile lui Freud. Cu toate acestea, chiar dacă teoriile sale erau de folos pentru procesul de psihanaliză, nu au putut oferi niciun fel de ajutor substanțial și eficient pacienților. Ele puteau deschide rana, dar nu erau în măsură să-i ofere și balsamul care să o aline. „Chistul" dureros era astfel descoperit, însă lipsea „scalpelul" necesar operației. Practic, dacă medicii contemporani ar cunoaște explicațiile lui Barcelos, ar putea completa astfel contribuția demnă de laudă, pe care teoria freudiană a adus-o în cercurile științifice. Totuși, înainte să mai pot formula și alte considerații mentale, interlocutorul meu adăugă:

- Am o datorie profundă față de cei ce suferă de dezechilibre mintale; astfel, în ultimul timp, am depus eforturi susținute spre a-i inspira pe medicii deschiși la suflet, pentru a-i putea ajuta la timp pe cei ce suferă practic dintr-o greșeală. După diagnosticarea bolii în sine, în majoritatea cazurilor se urmărește anularea dezechilibrului mental și sufletesc asociat acesteia. Este foarte dificil ca un pacient diagnosticat cu o boală mintală să își redobândească sănătatea mentală perfectă, deși depunem eforturi susținute în bătălia noastră pentru recuperarea deplină a unui număr cât mai mare de pacienți. Înainte ca boala să ajungă în stadii avansate, există un interval de timp mai îndelungat, în care ajutorul de natură psihiatrică se poate dovedi providențial și foarte eficient. Prin urmare, n-ar fi oare mai folositor să ne canalizăm eforturile, spre a oferi ghidare și inspirație indirectă medicilor bineintenționați, pentru ca aceștia să poată ajuta la timp un pacient suspect de o boală mintală, cu o vorbă bună, plini de blândețe și de afecțiune? Nenumărate persoane încarnate caută în continuare răspunsuri la problemele profunde ale ființei umane. Conform concluziilor cercetătorilor în domeniu – ale căror puncte de vedere diferă doar în anumite privințe lipsite de importanță – există cinci tipuri de psihoze: paranoidă, perversă, mitomaniacă, ciclotimică și hiperemotivă. Acestea se caracterizează în principal prin mania persecuției și iluzia grandorii, prin dezechilibre și slăbiciuni morale, isterie și

mitomanie, stări depresive, fobii și atacuri de panică.

Vorbitorul zâmbi, făcu o pauză și apoi continuă:

- Aceasta este definiția științifică utilizată de colegii noștri care, la fel cum făceam și noi în trecut, pot pune un diagnostic numai prin analiza amănunțită a detaliilor de ordin anatomic. Niciun arabesc aurit desenat pe nisipurile Saharei nu ar putea face deșertul mai puțin arid. Același lucru este valabil și pentru terminologia aceasta poleită, aplicată întunecatului portret al suferinței. Trebuie să facem în așa fel încât acest concept moralizator să fie cunoscut de toate ființele încarnate. Personalitatea cu care venim pe lume este ceva înnăscut, însă, în timp, noi ne desăvârșim gradat. Trebuie să le dezvăluim oamenilor aceste noi concepte, care trec dincolo de domeniul uman al rațiunii supuse greșelii și pătrund până în adâncul sufletului, redându-le astfel speranța pentru un viitor etern și restaurând esența lor profundă, pe baze cât mai temeinice. Conceptul de reîncarnare va aduce un suflu înnoitor vieții pe Pământ, conferindu-le oamenilor nu numai armele necesare pentru bătălia împotriva propriei lor condiții inferioare, ci și un remediu eficient împotriva fricii. Cu mai multe secole în urmă, Plotin afirma că întreaga lume antică acceptase doctrina reîncarnării, ca pe un fapt bine stabilit. Astfel, anticii credeau că dacă sufletul comite anumite greșeli, acesta va fi obligat să le ispășească, suferind în regiunile întunecate și întorcându-se apoi în alte trupuri, spre a trece din nou prin încercările respective. Semenilor noștri din lumea materială le lipsește însă, din păcate, cunoașterea naturii efemere a trupului fizic, a existenței vieții eterne, a datoriilor acumulate pe parcursul vieții și a necesității mântuirii prin multe experiențe și încercări repetate.

Barcelos rămase apoi în tăcere, timp în care am meditat la vastitatea experienței sale. Merita pe bună dreptate titlul de asistent, deoarece nu era doar un frate săritor, ci chiar un specialist foarte bun în domeniul căruia i se dedicase cu atâta sârguință. Micul său discurs era echivalent cu un scurt curs de psihiatrie alternativă și era de datoria mea să mă folosesc de cele aflate, cu scopul de a-mi îndeplini cât mai bine îndatoririle zilnice.

Dorind să-mi exprim admirația și mulțumirea, i-am spus atunci plin de recunoștință:

- Auzind ideile tale, îmi dau seama că cei aflaţi în slujba binelui, oriunde s-ar afla, seamănă întotdeauna sămânţa adevărului.

Ca şi cum nu ar fi auzit vorbele mele de laudă, după o pauză mai îndelungată, acesta continuă pe un alt ton:

- Dragul meu prieten, tu ai examinat câteva cazuri de obsesii, în care erau implicaţi anumiţi agenţi invizibili şi pacienţi încarnaţi, fiind uimit de legătura existentă între ei, la nivel mental. Totuşi, în prezent, păşim pe un teren diferit. Ne adresăm astfel nevoii oamenilor de a-i înţelege pe semenii lor cu care evoluează împreună, toţi în acelaşi plan. Putem vedea astfel amintiri vagi şi nedefinite, manifestate sub forma simpatiilor şi a antipatiilor; de asemenea, o întreagă gamă de obsesii transferate în viaţa din planul fizic. Acolo, mânaţi de vagi amintiri înnăscute, bărbaţi şi femei, pe care viaţa i-a adus împreună prin legături de rudenie sau angajamente morale, devin, fără să-şi dea seama de aceasta, persecutori şi torţionari inconştienţi, unii pentru ceilalţi. Animozităţile domestice şi temperamentele aparent ireconciliabile ale unor părinţi şi copii, soţi şi soţii, rude de sânge sau prin alianţă, sunt toate rezultatul unor conflicte repetate la nivel subconştient, fiinţa revenind aici pentru a retrăi un eveniment din trecutul îndepărtat, în vederea transformării de sine. Aduse iarăşi împreună în acest conflict expiator sau compensator, fostele personaje ale acestor tragedii simt şi chiar văd, pe ecranul interior al minţii, situaţiile complicate şi dificile din trecut, ducând cu ele greaua povară a neînţelegerii, pe care în prezent o definesc drept „complex de inferioritate". Identificând în sine probleme interioare şi situaţii

de neînțeles pentru ceilalți, spiritul încarnat care păstrează amintiri din propriul său trecut – deși la un nivel vag și nedefinit – devine astfel, în mod inevitabil, un potențial candidat la o boală mintală. Iar pe Pământ, dragul meu prieten, există la ora actuală un număr tot mai mare de ființe predispuse la boli mintale, ce necesită ajutorul psihiatrilor și al neurologilor, care, la rândul lor, se mențin pe o poziție contrară adevărului, fiind prizonierii propriilor lor concepte academice și ai convențiilor stricte ale normelor oficiale. Aceștia sunt pacienții care mă preocupă cel mai mult, pentru studiile mele personale. Ei reprezintă victimele anonime ale ignoranței umane, nefericiții complet neînțeleși care, aflându-se în stadiile incipiente ale nebuniei, se îndreaptă încet-încet către azilul de nebuni sau către suferința unor infirmități necunoscute, pentru simplul fapt că le lipsește apa cea vie a înțelegerii și luciditatea mentală necesară, care le-ar putea arăta calea răbdării și a toleranței, în scopul propriei lor mântuiri.

- Și sunt multe asemenea cazuri triste? întrebai eu, în lipsa unei replici mai bune, care să se dovedească pe măsura ideilor mărețe pe care tocmai le auzisem.

Asistentul zâmbi și îmi explică:

- Vezi tu, dragul meu prieten, măsura suferinței umane în această privință este fără margini.

Barcelos ar mai fi continuat, însă chiar în clipa aceea se auzi un sunet de clopoțel, care ne anunța că era momentul să ne pregătim pentru rugăciune, așa că a trebuit să ne oprim.

Capitolul 3

Un oaspete binecuvântat

Am ajuns astfel într-o încăpere mică, însă luminată din belşug, aerul din jurul nostru fiind impregnat de o mireasmă dulce şi pătrunzătoare.

Cornelio ne-a sfătuit să ne rugăm arzător, manifestând în acelaşi timp gânduri cât mai pure. Călăuza noastră s-a oprit apoi în faţa unui mic compartiment, care părea alcătuit dintr-o substanţă asemănătoare sticlei transparente.

Am studiat cu atenţie compartimentul. Era un fel de cub de cristal, în care puteau încăpea cu uşurinţă două sau trei persoane. Fluturându-şi mantia de un alb strălucitor, directorul Sanctuarului întinse spre noi mâna dreaptă şi ne spuse pe un ton foarte serios:

- Emisarii Providenţei Divine trebuie să-şi răspândească lumina doar asupra unui teren fertil, niciodată la întâmplare. Ar fi o mare greşeală din partea noastră să nu valorificăm Graţia Divină pe care am primit-o. Prin întâlnirea cu noi, mesagerii Tatălui Ceresc se sacrifică plini de abnegaţie; ei trebuie astfel să suporte şocul vibratoriu al nivelelor joase ale manifestării; plini de umilinţă, ei îşi asumă din nou forma pe care au abandonat-o cu mult timp în urmă, spre a fi astfel asemănători nouă, pentru ca şi noi, la rândul nostru, să ne putem ridica la nivelul lor. Privind dincolo de slăbiciunile noastre umane, ei ne ajută să devenim părtaşi la glorioasa lor experienţă...

Se opri apoi şi ne privi tăcut timp de câteva clipe, spre a continua apoi, pe un ton al vocii oarecum diferit:

- Înţelegem că în lumea exterioară, confruntaţi cu

atașamentele emoționale care încă ne leagă de planul material, nu putem să ne opunem amintirilor din trecut, care ne invadează ființa. Evenimente de mult apuse ating coarda emoțiilor noastre, și astfel, ajungem să rezonăm cu amintiri având o frecvență joasă de vibrație. Cu toate acestea, aici, în Sanctuarul Binecuvântării, este extrem de important să păstrăm o atitudine de pace interioară și de venerație. În acest cadru se pot manifesta astfel energii extrem de pure și de elevate; noi, toți cei prezenți aici, suntem responsabili pentru orice dizarmonie, cât de mică, apărută în procesul care urmează să aibă loc. Să ne exprimăm deci cele mai elevate gânduri cu putință, manifestându-ne astfel adorația față de Tatăl Ceresc!...

Pentru un observator din afară, Instructorul Cornelio ar fi putut părea excesiv de strict și de metodic, nu însă și în ochii noștri; din cuvintele sale răzbătea o profundă sinceritate, precum și o adâncă iubire față de aspectele sacre ale existenței.

După o pauză mai îndelungată, în care am avut timp să ne pregătim interior, el continuă plin de umilință:

- Să ne concentrăm energia mentală asupra încăperii de cristal. Imaginea simbolică ce va apărea colo va fi cea a unui lac liniștit, ce semnifică pacea interioară, pe malul căruia se află un arbore înalt, simbolizând viața. Eu mă voi focaliza pentru a crea imaginea trunchiului copacului, în timp ce conducătorii fiecărei misiuni își vor combina energiile creatoare pentru a face să apară un lac cu ape limpezi.

Cornelio ni se adresă apoi și nouă – neînsemnatele sale ajutoare – , spunându-ne:

-Voi veți vizualiza ramurile și frunzele copacului, împreună cu vegetația din jurul lacului, precum și peticul de cer ce se întinde deasupra acestui minunat tablou pictat cu ochii minții, în toate detaliile sale.

După o scurtă pauză, încheie cu următoarele cuvinte:

- Aceasta este imaginea pe care i-o vom oferi distinsului vizitator, care va veni să ne vorbească în câteva momente. Să fim atenți la semnele ce vor apărea.

Doi dintre asistenții s-au așezat chiar lângă cubul acela de cristal, supraveghindu-ne îndeaproape. La auzul unui sunet plăcut care ne anunța că este momentul să începem, am intrat cu toții într-o stare de profundă concentrare, focalizându-ne

întreaga energie interioară asupra sarcinilor ce ne fuseseră atribuite.

Am simţit că, la voinţă, mintea mi se îndreaptă către micuţa cameră de cristal. Mi se părea că intrasem cu totul acolo şi că plantam, unul după celălalt, firele de iarbă din jurul imaginii lacului, ce avea să apară în curând... Folosindu-mă de puterea imaginaţiei creatoare, m-am focalizat asupra speciilor de plante, care doream să facă parte din acea creaţie temporară, şi le-am adus astfel din trecutul meu terestru în acel prezent sublim. Am vizualizat apoi rădăcinile, frunzele şi florile în cele mai mărunte detalii. În continuare, focalizându-mă cu putere în interiorul fiinţei mele, am preluat toate elementele din memoria mea şi le-am introdus în peisajul din faţa mea, cât mai clar cu putinţă, în toate amănuntele...

Când am auzit semnalul de oprire, mi-am reluat poziţia de observator, pentru a examina rezultatele. Doamne, ce minunăţie!... Înaintea ochilor mei se afla acum o cameră cu totul transformată. Apele lacului, de o frumuseţe de nedescris, oglindeau imaginea unui minunat colţ de cer albastru, unduindu-se spre a îmbrăţişa rădăcinile unui arbore maiestuos, al cărui trunchi puternic grăia de la sine despre măreţia sa. Extraordinare reprezentări miniaturale de nori cumulus şi nimbus, ce păreau să plutească mult deasupra noastră, înfrumuseţau şi mai mult imaginea cerului... Totuşi, malul lacului părea destul de golaş, iar ramurile copacului nu aveau destule frunze.

Instructorul ni se adresă atunci cu fermitate:

- Dragii mei prieteni, nu v-aţi îndeplinit în totalitate sarcina. Fiţi atenţi la detaliile incomplete şi manifestaţi-vă mai plenar puterea creatoare! Mai

aveți încă un sfert de oră la dispoziție pentru a vă termina treaba.

Nu mai aveam nevoie de alte explicații pentru a înțelege la ce se referă, astfel că ne-am concentrat încă o dată asupra detaliilor minuscule, necesare pentru a întregi acel peisaj.

Am căutat să infuzez și mai multă energie în creația mea mentală și să pun câte o floricică pe ramurile mai mici ale copacului, cât mai repede cu putință, amintindu-mi de ocaziile când mă ocupam cu grădinăritul în mult iubita casă pe care o lăsasem în urma mea pe Pământ. I-am adresat atunci o rugăciune fierbinte lui Iisus, implorându-L să mă învețe cum să fiu cât mai de folos celor care solicitau binecuvântarea iubirii Sale divine în acel Sanctuar. Când sunetul clopoțelului s-a făcut auzit din nou, trebuie să mărturisesc că ochii mi se umpluseră de lacrimi.

Malurile lacului erau împodobite acum de un minunat covor de iarbă, care semăna izbitor de mult cu pajiștea din curtea casei noastre, de care mă bucurasem atât de mult împreună cu soția și copiii mei, în timpul petrecut de mine pe Pământ. Totul avea o minunată nuanță de verde-strălucitor, presărat din abundență cu inflorescențe delicate de un albastru nemaivăzut, asemănătoare florilor sălbatice de nu-mă-uita...

Copacul era acum plin de o sumedenie de frunze, fiind înconjurat de o vegetație bogată. Totul alcătuia un peisaj demn de un artist de geniu.

Cornelio zâmbi satisfăcut și le spuse celor doi asistenți să-și poziționeze ferm mâinile pe compartimentul de cristal. În clipa aceea, ca și cum s-ar fi produs dintr-o dată un fenomen magnetic încă necunoscut oamenilor, tabloul nostru comun începu

să prindă viață. Copacul foșni ușor la atingerea unui suflu inefabil, ca o boare mângâietoare, în timp ce florile și micile tufișuri din jur începură să se legene încetișor, oglindindu-se în apele albastre ale lacului, ce se unduiau în bătaia acelei brize diafane...

Iarba pe care o vizualizasem era acum atât de vie și de frumoasă, încât am simțit dintr-o dată cum mă cuprinde un dor sfâșietor de fostul meu cămin, amenințând să-mi copleșească inima, încă fragilă de pe urma tuturor celor petrecute. Părea că sunt aceleași flori încântătoare, pe care soția mea obișnuia să le aducă zilnic în biroul meu retras. Erau chiar floricelele pe care obișnuiau să le culeagă copiii mei, alcătuind mici buchețele, pe care mi le dăruiau bucuroși în fiecare duminică dimineața. Copleșit de aceste amintiri puternice, care mi-au împovărat pe neașteptate sufletul, m-am întrebat ce putere misterioasă ar putea face ca un spirit, care dobândise neprețuite valori spirituale și care trăia acum la nivelele cele mai înalte ale universului cauzal, să simtă nevoia de a se întoarce în minuscula sferă a inimii și a sentimentelor umane — asemenea unei impunătoare păduri luxuriante care nu poate totuși să trăiască fără micuța picătură de apă, ce îi hrănește rădăcinile... Am simțit atunci o dorință arzătoare și greu de stăpânit de a-mi smulge familia de pe Pământ și de a o aduce aici cu mine, în noua mea casă — unde nu exista separare sau moarte —, oferindu-le astfel și lor ocazia de a se bucura de deliciile vieții eterne... Eram gata să izbucnesc în lacrimi, dar o privire rapidă a lui Jeronimo a fost suficientă, pentru a mă ajuta să-mi redobândesc stăpânirea de sine.

Am alungat astfel toate temerile din mintea mea și m-am focalizat cu putere asupra evenimentelor la care luam parte, precum și asupra rolului pe care îl aveam de îndeplinit în cadrul lor.

Stând în picioare în fața peisajului ce prinsese viață, în timp ce noi, ceilalți, eram așezați în jurul lui, Cornelio ridică brațele spre cer și rosti o rugăciune:

- O, Tată al creației infinite, prin marea Ta milă, trimite din nou mesagerii Tăi cerești, purtători ai inspirației Tale divine, în acest loc consacrat bucuriei binecuvântărilor Tale!... O, Doamne Dumnezeule, fântână a supremei înțelepciuni, împrăștie

întunericul care ne mai cuprinde încă inimile, împiedicându-ne să contemplăm glorioasa viziune a viitorului pe care ni l-ai pregătit. Fie ca, plini de o credință elevată și fără de prihană, să fim capabili să percepem fluxul benefic al bunătății Tale infinite, care ne purifică mintea încă insuficient trezită și copleșită de amintirile întunecate ale lumii materiale!... Ajută-ne să îl primim cum se cuvine pe emisarul tău devotat!...

Concentrându-se asupra scopului urmărit, instructorul continuă cu un ton al vocii oarecum diferit:

- Însă înainte de toate, o Tată Ceresc, Mângâietorule, binecuvântează-i pe copiii Tăi care pornesc pe calea ce duce către sferele inferioare, spre a semăna acolo sământa binelui. Te implorăm să reverși prin acești umili reprezentanți ai măreției Tale iubirea Ta infinită și înțelepciunea Ta fără margini, astfel ca ei să poată duce la îndeplinire scopul cel sacru ce le-a fost menit... Iar mai presus de toate, Te implorăm să manifești prin ei o părticică din divina Ta compasiune, o fărâmă din sublima Ta îngăduință și un strop din infinita Ta înțelegere, astfel ca, fără a se lăsa copleșiți de disperare sau de deznădejde, să-și poată îndeplini îndatoririle frățești față de cei care încă Îți ignoră legile, suferind astfel consecințele păcatelor cumplite pe care le săvârșesc!...

Ghidul Sanctuarului rămase apoi tăcut și, în mijlocul acelei liniști impunătoare, am putut vedea cu toții cum peisajul creat prin intermediul energiei noastre mentale începuse să strălucească în mod inexplicabil, până în cele mai mici detalii.

Era ca și cum, pe peticul acela de cer al extraordinarului tablou din fața noastră, avea să răsară un mic soare. Raze strălucitoare străpungeau văzduhul de smarald, reflectându-se apoi în apele lacului.

Cu brațele ridicate spre cer, dar fără nicio inflexiune ritualică a vocii (fapt care reieșea și din simplitatea spontană a gesturilor sale), Cornelio exclamă:

- Salutări mesagerului trimis de Preaiubitul Nostru Tată!

În clipa aceea, înaintea privirilor noastre uimite, pe malul lacului din interiorul camerei de cristal, își făcu apariția o siluetă. Era un bărbat în vârstă, îmbrăcat într-o robă albă ca neaua. Semăna cu un preot al unei religii încă necunoscute, iar fața sa, înconjurată de un halou de lumină inefabilă, exprima o

nespusă bunătate. Am rămas cu toţii fascinaţi la vederea privirii sale. Expresia din ochii săi ne trezea un sentiment de veneraţie amestecat cu o încântare nespusă, ce făcea imposibilă orice altă preocupare mentală în afara conştientizării sublimei sale prezenţe.

Îi puteam vedea doar partea superioară a trupului, fapt care lăsa impresia că restul se pierdea în mod natural în vegetaţia abundentă. Totuşi, mâinile şi picioarele i se vedeau în cele mai mici detalii. Bătrânul făcu un gest de binecuvântare asupra noastră; în mâna stângă ţinea un fel de pergament luminos, iar talia îi era înconjurată de un şnur auriu.

Vădit emoţionat, directorul Sanctuarului îl salută pe nume:

- Bun venit în mijlocul nostru, venerabile Asclepios!

Cu o voce clară şi fascinantă, emisarul ne ură pace tuturor şi apoi începu să ne vorbească pe un ton cu neputinţă de definit în limbaj uman (dând ascultare vocii conştiinţei mele, mă voi opri de la orice caracterizare, spre a nu da astfel naştere unor interpretări eronate şi incomplete).

L-am ascultat cu inima deschisă; niciunul dintre noi nu reuşea să-şi stăpânească lacrimile. Cuvintele minunatului mesager, care coborâse din planurile superioare spre a ne aduce binecuvântarea sa divină, ne-au mişcat sufletele într-un mod indescriptibil, trezindu-ne spiritele eterne faţă de infinita slavă a lui Dumnezeu şi faţă de viaţa cea veşnică.

Nu aş putea să descriu în cuvinte ce se petrecea în ființa mea. Nu auzisem niciodată pe nimeni care să poată transmite învățătura spirituală cu o forță magnetică atât de misterioasă şi de fascinantă ca acest mesager.

În finalul minunatului său discurs, înțeleptul ne-a binecuvântat: din palma sa emana un flux de mici scântei argintii, pe care le proiecta asupra noastră. Acestea ne pătrundeau în trup prin piept şi prin zona frunții, permițându-ne astfel să trăim bucuria indescriptibilă de a inspira profund suflul vital înnoitor al vieții.

Cu toții doream ca acest moment divin să dureze o veşnicie, însă toate semnele păreau să arate că mesagerul era pe punctul de a pleca.

Cu toate acestea, dând glas dorinței noastre a tuturor, Cornelio îl întrebă cu umilință dacă frații şi surorile aici de față puteau să-i pună câteva întrebări.

Mesagerul celest consimți cu un zâmbet tăcut, care ne-a făcut să ne simțim în largul nostru cu această solicitare, lăsându-ne impresia că se aştepta la o asemenea cerere.

Sora Sempronia, care se afla pentru întâia oară la conducerea grupului de ajutorare spirituală a orfanilor, a fost prima care i-a cerut sfatul:

- Venerabile prieten, a întrebat ea pe un ton sincer, mai multe surori care trăiesc jos, pe Pământ, şi care lucrează împreună cu noi speră să primească unele vorbe de impulsionare şi încurajare din partea noastră, spre a le ajuta să-şi ducă în continuare la îndeplinire sarcinile cărora le sunt dedicate din toată inima. De mai multă vreme deja, ele sunt persecutate pe față, fiind nevoite să îndure sarcasmul neîncetat al adversarilor lor, care le rănesc spiritul sensibil, atacându-le în eforturile lor

prin nenumărate acte de răutate. Bineînţeles, ele nu au cedat în faţa acestor fantome întunecate şi continuă să se mobilizeze din toate puterile spre a avea o stare exemplară de răbdare creştinească... Participând la această expediţie de întrajutorare spirituală, pe care o voi conduce acum pentru prima dată, am văzut cu ochii mei dăruirea manifestată de aceste surori ale noastre în sublima lor muncă realizată în folosul binelui, dar nu pot să trec cu vederea modul în care suferă, pline de eroism şi de credinţă, în faţa atacurilor violente ale acestor duşmani cruzi şi lipsiţi de inimă, atacuri care durează deja de aproximativ treizeci de ani.

După un scurt moment de tăcere, pe care nimeni nu a îndrăznit să-l întrerupă, sora Sempronia încheie cu următoarea întrebare:

- Ce să le spunem, venerabile prieten? Ce vorbe iluminatoare le-ar putea încuraja cel mai mult, în această bătălie atât de îndelungată? Cu inima deschisă spre îndeplinirea sarcinilor pe care le avem de făcut, aşteptăm sfatul tău înţelept.

Am fost atunci martorii unui fapt cu totul neaşteptat. Mesagerul a ascultat cu răbdare şi blândeţe, plin de interes, în timp ce pe faţă i se putea citi o imensă bunătate, iar când Sempronia şi-a încheiat întrebarea, a luat unul dintre pergamentele de un alb imaculat pe care le adusese cu el şi l-a ridicat, astfel încât să putem citi cu toţii din *Matei 5:44*:

„Dar luaţi aminte, căci eu vă spun vouă: iubiţi pe vrăjmaşii voştri; binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă; faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă vatămă şi vă prigonesc".

Era cel mai clar şi mai cuprinzător răspuns pe care ni l-ar fi putut da.

După câteva clipe de tăcere, Sempronia răspunse plină de umilinţă:

- Mulţumesc, înţeleptul nostru prieten!

Fără a arăta niciun fel de mândrie, cum fac cei care îi învaţă pe alţii doar din vanitate, acesta spuse la rândul său:

- Atunci când îi înţelegem şi îi primim într-un mod creştinesc, duşmanii noştri ne sunt de fapt de mare ajutor pe calea către desăvârşire.

Această exprimare sintetică a fost mai cuprinzătoare decât un întreg discurs.

Mi-am dat atunci seama că, oricât de frumoase și de elevate erau învățăturile sale din punct de vedere spiritual, nu ar fi fost de niciun folos din partea noastră să continuăm cu întrebări inutile. Totuși, fratele Raimundo, din grupul de întrajutorare spirituală a ființelor bolnave mintal, a luat inițiativa și a întrebat:

- Dragul nostru prieten, în marea ta compasiune, spune-mi ce trebuie să fac când întâmpin tot soiul de necazuri în realizarea îndatoririlor mele? Fiind interesat de misiunea noastră de ajutorare a fraților noștri de pe Pământ instabili mintal, m-am ocupat de un grup de ființe încarnate care nu înțeleg cum se cuvine obligațiile ce le revin, conform învățăturilor evanghelice. De fapt, ei ne cer ajutorul spiritual, apelând la cuvinte frumoase; practic însă, nu cred cu adevărat în ceea ce spun. Au adesea confruntări verbale între ei, promovează o atitudine sectară și pun mare preț pe egoismul gregar, care îi face să nu aprecieze eforturile altor oameni, oricât de nobile ar fi acestea. Aproape întotdeauna se complac în certuri fără sfârșit și își petrec timpul studiind moduri prin care să-și amplifice propriile limitări personale. Oricât de mult încercăm noi să-i învățăm starea de umilință – fără a ne oferi pe noi înșine drept exemplu, ci doar modelul etern al Mântuitorului nostru, Iisus Hristos –, ei îndreaptă permanent critici necruțătoare atât asupra lor înșiși, cât și asupra unor situații, persoane și lucruri care nu îi privesc, incitând astfel la răutate, discordie și gelozie și promovând o spiritualitate îndoielnică. Cu toate acestea, ei se întâlnesc în mod regulat și fac apel la noi să-i ajutăm în munca lor. Prin urmare, slăvit maestru, cum să facem astfel încât să nu apară între ei dizarmonii chiar și mai grave?

Mesagerul așteptă până ce Raimundo își încheie întrebarea, pentru a repeta apoi foarte liniștit gestul anterior. Astfel, el deschise un alt pergament, pe care era înscris un fragment din *Epistola apostolului Pavel către Timotei, 6:11*:

„Dar tu, o, omule al lui Dumnezeu, fugi de acestea și urmează dreptatea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea și blândețea."

Raimundo rămase în așteptare, părând că nu a înțeles în întregime răspunsul, dar nu a avut mult de așteptat, căci vizitatorul l-a oferit o altă explicație sintetizată:

- Discipolii care urmează virtuţile Maestrului lor, practicându-le şi ei plini de sârguinţă, evadează astfel din deşertăciunea lumii exterioare şi se adăpostesc în sanctuarul cel sfânt al fiinţei lor interioare, de unde rămân martorii tăcuţi ai

fraţilor noştri care sunt agitaţi, nechibzuiţi, arţăgoşi şi nerecunoscători, fără a fi însă ei înşişi afectaţi de toate acestea.

Ascultând cuvintele înţelepte ale lui Asclepios, adevărul părea că se trezeşte în fiinţa lui Raimundo. În final, acesta murmură oarecum ruşinat:

- Voi căuta să pun cât mai bine în aplicare această lecţie.

Încă o dată, tăcerea ne cuprinse pe toţi.

Totuşi, sora Luciana, care făcea parte din grupul nostru, se ridică în picioare şi întrebă:

- Maestru iluminat, este pentru prima oară când merg pe Pământ într-o misiune clară de ajutorare spirituală. Ai putea să-mi oferi câteva sfaturi care să îmi fie de folos?

Emisarul, care părea că adusese cu sine răspunsuri biblice pregătite dinainte, deschise un alt pergament, unde, spre surpriza noastră, am putut citi *I Tesaloniceni 4:9*, din epistolele apostolului:

„Despre iubirea frăţească, nu aveţi trebuinţă să vă scriu, pentru că voi înşivă sunteţi învăţaţi de Dumnezeu ca să vă iubiţi unii pe alţii."

Oarecum nedumerită, Luciana spuse smerită:

- Înţeleg, înţeleg...

- Din punct de vedere practic, adăugă politicos mesagerul, Cuvântul sfânt ne învaţă să improvizăm şi să ne folosim spontan de resursele binelui în situaţiile cele mai dificile.

Încă o dată, o tăcere apăsătoare se lăsă asupra încăperii în care ne aflam. Probabil datorită obiceiului nostru foarte

prost de a ne angaja în conversații lungi și fără rost – un obicei pe care îl dobândisem în decursul vieții trăite pe Pământ –, nu eram foarte încântați de răspunsurile sale sincere și deschise, care nu ne flatau în niciun fel individualismul nostru vanitos.

După câteva momente de tăcere, conducătorul Sanctuarului Binecuvântării și-a dovedit încă o dată marea sa sensibilitate și bunătate. Observând că Sempronia, Raimundo și Luciana deveniseră țintele curiozității noastre indiscrete, Cornelio puse atunci și el o întrebare, ca și cum ar fi fost doar un simplu învățăcel:

- Ce trebuie să facem pentru a ne menține bucuria în muncă, perseverența în bine și devoțiunea față de adevăr?

Dându-și seama de gestul său de iubire frățească, mesagerul îi adresă un zâmbet aprobator și plin de simpatie, desfăcând apoi un alt pergament, I *Tesaloniceni 5:16*:

„Bucurați-vă pururea."

Apoi adăugă plin de voie bună:

- Credința în Puterea Divină este fundamentul bucuriei creștine, o bucurie pe care nu trebuie să ne-o pierdem niciodată.

Instructorul Cornelio chibzui timp de câteva clipe și apoi adăugă plin de umilință:

- Înțeleptul nostru frate, învață-ne mai multe!...

Au trecut mai multe minute fără ca cineva să scoată vreo vorbă. Apoi, arătându-și intenția de a pleca, sublimul vizitator ne spuse pe un ton plin de amabilitate:

- În măsura în care ne îndeplinim propriile responsabilități, ne dăm seama că, atât în vremuri de restriște, cât și în vremuri de realizare pe cale, trebuie să cerem întotdeauna inspirația directă numai de la Ghidul Suprem al planetei Pământ. Fiecare spirit – moștenitor și copil al Tatălui Suprem – este un univers în miniatură, având propriile sale legi și caracteristici. Numai Maestrul are forța necesară de a structura instrucțiuni individuale pentru fiecare din discipolii săi.

La puțin timp după aceste vorbe, ne-a binecuvântat plin de iubire, urându-ne succes în misiunea noastră.

Fericiți să auzim aceste cuvinte de încurajare, l-am privit pe mesager cum se îndepărtează, lăsând în urma sa o adiere având o mireasmă neasemuit de dulce.

Amândoi asistenții, care rămăseseră la locurile lor, și-au luat mâinile de pe compartimentul de cristal și, după ce au realizat diverse operațiuni magnetice, imaginea mentală a dispărut, mica încăpere redevenind la fel ca înainte.

Fiind din nou posibil să vorbim liber, simțeam cum o mulțime de întrebări chinuitoare îmi aleargă prin minte. Nu mă puteam stăpâni. Cu permisiunea lui Jeronimo, împreună cu alte spirite la fel de curioase și pline de nedumeriri ca și mine, ne-am apropiat de Cornelio, copleșindu-l cu întrebările noastre. Privindu-ne plin de bunăvoință, aceasta ne-a răspuns:

- Asclepios face parte din comunitatea spiritelor care au atins mântuirea și trăiesc acum în Lumea Nemuritorilor, în cele mai înalte regiuni spirituale ale Pământului. Viața lor se desfășoară cu mult dincolo de orice noțiune de formă, într-un mod pe care noi nici nu-l putem concepe, din perspectiva imaginii pe care o avem despre viață. El nu mai este legat direct de planeta în sine în niciun fel; și-a putut face simțită prezența aici doar prin intermediul unor mesageri și misionari înzestrați cu o mare putere. Trebuie să apreciem sacrificiul de care a dat dovadă, venind să ne viziteze, chiar dacă noi suntem aici într-o situație mult mai bună comparativ cu ființele umane încarnate. Asclepios vine foarte rar printre noi. Totuși, există și alți mentori spirituali, care au același nivel de realizare și care, din marea lor compasiune, vin uneori să ne viziteze.

- Nu putem să mergem și noi la rândul nostru în planurile superioare unde trăiește Asclepios, spre a experimenta astfel în mod direct măreția acestor sublime dimensiuni? am întrebat eu.

- În urma unor merite dobândite prin muncă, ne-a asigurat instructorul, multe dintre spiritele de aici primesc drept răsplată minunate incursiuni în dimensiunile superioare ale planetei pe care locuim, și de asemenea și în sferele altor lumi...

Apoi zâmbi şi adăugă:

- Totuşi, nu trebuie să pierdem din vedere faptul că majoritatea iau parte la aceste incursiuni asemenea unor simpli excursionişti, în cadrul unui proces de stimulare a eforturilor personale. Ei sunt ca nişte tineri elevi, care merg în vizită la importante instituţii ştiinţifice şi administrative ale statelor lumii. Numărul copiilor acestei planete, care să fie demni să o reprezinte pe alte orbite şi dimensiuni ale vieţii în sistemul nostru solar, este încă extrem de redus.

Nu eram complet satisfăcut de răspuns, aşa că am continuat cu întrebările:

- Dar Asclepios se va mai reîncarna vreodată pe Pământ?

Instructorul zâmbi şi-mi explică:

- Dacă ar dori, s-ar putea reîncarna pentru a duce la îndeplinire o misiune extrem de benefică, dar aceasta doar la intervale de cinci până la opt secole între reîncarnări.

- O, Doamne! am exclamat eu. Ce nivel elevat trebuie să aibă!

- Aceasta este ca o motivaţie sacră pentru noi toţi, ne atenţionă mentorul nostru.

- Şi atunci, am întrebat eu uluit, înseamnă că acesta este cel mai înalt nivel de dezvoltare spirituală din univers?

Directorul sanctuarului zâmbi plin de compasiune în faţa naivităţii mele şi ne spuse:

- Nu este deloc aşa. Asclepios face parte dintre alţi maeştri ai umanităţii, care au renunţat la individualitatea proprie. El a atins cel mai înalt nivel al comunităţii căreia îi aparţine, dar în realitate este tot un spirit al acestei planete,

deşi activitatea sa se desfăşoară la cele mai înalte nivele ale existenţei. Noi trebuie să mai parcurgem încă multe trepte ale evoluţiei, înainte de a putea să-i păşim pe urme. Totuşi, credem că oaspetele nostru binecuvântat îşi doreşte cu ardoare să facă parte din consiliul reprezentanţilor orbitei noastre în cadrul glorioaselor comunităţi de pe Jupiter şi Saturn, de exemplu. La rândul lor, membrii acelor sfere planetare aşteaptă şi ei cu nerăbdare momentul în care vor fi convocaţi să la parte la adunarea divină ce guvernează întregul nostru sistem solar. Printre aceştia din urmă, se află şi unii care aşteaptă cu răbdare şi interes momentul în care vor fi chemaţi să activeze alături de cei ce susţin constelaţia Hercules, din a cărei familie facem parte. Cei care conduc constelaţia noastră, aspiră în mod firesc să facă parte într-o bună zi din cercul sublim al spiritelor cereşti, care coordonează şi susţin viaţa sistemului galactic în cadrul căruia existăm. Dragul meu prieten, ştiai că această sursă de viaţă din care izvorăsc milioane de lumi, Calea Lactee, este doar un detaliu insignifiant al Creaţiei Divine, un simplu colţişor al universului?

Cu aceste cuvinte despre infinitatea creaţiei, minunata întâlnire din Sanctuarul Binecuvântării luă sfârşit. Profund impresionaţi, ne-am luat rămas-bun de la Cornelio, care ne-a urat pace şi fericire, iar apoi am plecat, cuprinşi de un sentiment de nostalgie amestecat cu o adâncă recunoştinţă.

Capitolul 4

„Casa Transitoria"

După o călătorie pe drumuri deja știute, am ajuns într-o regiune acoperită de o ceață deasă. O atmosferă posomorâtă și apăsătoare ne înconjura din toate părțile. Mai trecusem prin locuri asemănătoare și alte dăți, dar nu rămăsesem acolo mai mult de câteva minute. De data aceasta însă, eram obligat să parcurg pe jos o distanță foarte lungă. Eram cu toții hotărâți să ne îndeplinim misiunea și împreună cu asistentul Jeronimo, căutam un loc cunoscut sub numele de Casa Transitoria de Fabiano[3].

Aceasta era o imensă instituție de caritate într-o zonă unde, aflate într-o suferință îngrozitoare, sufletele care părăsiseră recent lumea fizică se înghesuiau unele peste altele în imediata apropiere a suprafeței Pământului. După cum ne-a explicat conducătorul expediției, instituția fusese fondată de Fabiano de Cristo, un filantrop devotat ajutorării semenilor săi, care făcea parte dintr-un grup de preoți din Rio de Janeiro și care părăsise lumea fizică cu mulți ani în urmă. Deși fondatorul era el, așezământul respectiv era încredințat din când în când în grija altor binefăcători din planurile superioare, însărcinați cu ajutorarea spiritelor recent desprinse de lumea fizică.

- Odată ajunși la Casa Transitoria, ne-a explicat Jeronimo, le vom oferi mai întâi ajutorul nostru celor care muncesc acolo, iar apoi îi vom ajuta pe cei care ne-au fost încredințați în

[3] Casa Transitoria de Fabiano. O mare instituție de binefacere din lumea spiritelor fondată de Fabiano de Cristo – membru al ordinului franciscan. După cum va vedea cititorul ulterior în acest capitol, casa poate efectiv să se deplaseze dintr-un loc în altul.

grijă. Dacă nu ar exista asemenea locuri pline de iubire, unde sufletele să-și găsească odihna, munca noastră ar fi mult mai dificilă. Foarte rar poți găsi un spirit de un nivel inferior, care să fie capabil să treacă de o zonă ca aceasta unde ne aflăm, imediat după moartea fizică. Aproape toate aceste suflete sunt complet buimace în primele zile. Dacă ar fi lăsate singure, fără ajutor, ele ar fi inevitabil fie atacate de spiritele rele, fie acestea din urmă le-ar convinge pline de viclenie să se abată de pe calea virtuții, care conduce la refacerea treptată a energiilor lor interioare. De aceea, este nevoie de asemenea adăposturi de ajutorare frățească, unde sufletele curajoase, dăruite binelui suprem, se dedică în întregime îndatoririi sacre de a-i ajuta pe semenii lor.

După o scurtă pauză, încheie cu aceste cuvinte:

- În plus, la Casa Transitoria vom găsi ce avem nevoie pentru îndeplinirea sarcinii care ne-a fost încredințată.

Deși eram peste măsură de curios, am rămas tăcut, în așteptare.

La puțin timp după aceea, am ajuns în fața unei clădiri enorme, învăluite în umbră. Cei care o construiseră cu siguranță că nu avuseseră în vedere nici simțul estetic și nici bunul-gust. În jur nu se afla niciun copac și nicio grădină. Era o clădire simplă, nu foarte înaltă, care de-abia se distingea în ceața aceea deasă.

Observând surprinderea mea, Jeronimo îmi explică:

- André, numele acestei instituții vorbește de la sine. Ne aflăm în fața unei case ospitaliere, de tranzit, al cărei scop este să ofere ajutor spiritual în cazuri urgente. Surprinderea ta este firească; acesta este un refugiu mobil, unde spiritelor li se oferă ajutor în condițiile de la fața locului. Clădirea trebuie

să suporte atacurile permanente ale spiritelor disperate aflate în suferință, care au fost condamnate de propria lor conștiință la răzvrătire și durere. Casa are un sistem de apărare bazat pe energie magnetică și necesită un număr mare de operatori, iar prietenii noștri plini de compasiune și lipsiți de egoism care muncesc aici își petrec zi și noapte în vecinătatea acestui calvar. Chiar și așa, munca depusă în acest loc este extrem de valoroasă și constructivă din punct de vedere spiritual. Acest edificiu al valorilor creștine servește drept punct de întâlnire pentru numeroase expediții alcătuite din frații și surorile noastre devotate, care se îndreaptă fie către suprafața Pământului, fie către planurile întunecate, unde spiritele sufletele chinuite și ignorante se zbat în marasmul suferinței, în timpul îndelungatului calvar, pe care trebuie să îl îndure în abisurile întunericului. În plus, Casa Transitoria de Fabiano, la fel ca și alte instituții ce slujesc mântuirii, adevărate temple de ajutor spiritual în asemenea regiuni, este și un foarte valoros punct de legătură cu orașele în care locuiesc spiritele din planurile superioare.

În clipa aceea, înainte ca Jeronimo să-și poată continua explicațiile, am ajuns la bariera magnetică aflată la o distanță de câțiva metri de poarta de intrare în clădire.

Acolo am fost întâmpinați de lucrători atenți, care ne-au lăsat să intrăm fără nicio ezitare, iar apoi am activat un mic dispozitiv care ne-a permis să luăm imediat legătura cu un portar foarte amabil.

La puțin timp după aceea, ne aflam în prezența unei siluete grațioase. Nu mi-aș fi imaginat că instituția se afla pe mâinile unei femei sensibile. Sora Zenobia avea înfățișarea unei femei

mature, cu un păr negru bogat. Privirea sa strălucitoare și vioaie era o dovadă vie a energiei cu care era înzestrată, precum și a admirabilei sale capacități de muncă.

Aceasta ne-a salutat politicos, iar apoi,

fără niciun cuvânt de prisos, a trecut direct la scopul vizitei noastre:

- Am fost informată ieri, spuse ea cu blândețe, de sosirea voastră. Ne bucurăm nespus să vă avem printre noi.

- Plăcerea e de partea noastră, răspunse Jeronimo politicos. Câțiva prieteni aflați în convalescență își vor găsi refugiul în acest adăpost al iubirii și păcii, și, drept răsplată, am dori să vă fim și noi de ajutor la rândul nostru.

Pe fața Zenobiei apăru un zâmbet larg și, după câteva clipe de reflecție, ne spuse:

- Ne bucurăm mult de ajutorul pe care vreți să ni-l oferiți. Simt că mă aflu în prezența unui grup armonios, și încă de săptămâna trecută aștept ocazia de a ajuta o comunitate suferindă aflată într-unul din abisurile din apropiere și de asemenea de a salva un frate mai puțin norocos. Este vorba despre o ființă foarte dragă mie, care a fost descoperită recent într-o regiune îndepărtată a spiritelor căzute. După multe peripeții, am reușit să-l aducem într-o zonă din apropierea Casei; cu toate acestea, din cauza stării riscante în care se află momentan, nu avem permisiunea să-i oferim adăpost, ci doar protecție indirectă. Am luat deja măsurile necesare pentru a asigura transferul nefericitului nostru prieten la suprafața Pământului, unde, cu ajutorul asistenței divine, i se va permite în curând să se reîncarneze din nou, spre a-și ispăși greșelile. Totuși, voi avea nevoie personal de colaborarea voastră frățească în privința acestui spirit rătăcit...

- Bineînțeles, aprobă Jeronimo recunoscător, cu multă plăcere.

Arătând spre tovarășa noastră devotată, el adăugă:

- Sora Luciana va rămâne cu noi. Ea ne poate fi de foarte mare folos în acest caz, în special datorită capacităților sale extrem de dezvoltate de clarviziune.

Conducătoarea Casei Transitoria își îndreptă atunci privirea senină asupra surorii noastre și, zâmbind plină de afecțiune, continuă:

- Într-adevăr! Unele spirite, la fel ca acela despre care vă vorbesc, au decăzut până la un asemenea nivel de abrutizare morală, încât de-abia mai sunt capabile să ne audă vocile. Și pentru că nu pot să ne perceapă vizual, din cauza barierelor

vibratorii pe care ei înșiși și le-au creat, chiar se îndoiesc de prietenia noastră și de scopurile elevate pe care le avem, oferindu-le ajutorul. Cooperarea sorei Luciana va fi extrem de folositoare pentru mine, în situația de față.

Nu am reușit să-mi ascund nedumerirea la auzul acestor cuvinte. Fiind însărcinată cu conducerea unei asemenea instituții, de ce avea sora Zenobia nevoie de ajutorul nostru, în special în ce privește clarviziunea? Aceasta însemna oare că ea nu era capabilă să examineze de una singură problemele sufletelor aflate în suferință și ale celor căzute?

Nefiind în stare să-mi ascund nedumerirea, am întrebat cu un aer surprins:

- A, aceasta înseamnă că cei care muncesc aici nu pot vedea totul, așa cum și-ar dori?

La această întrebare însă, asistentul Jeronimo a fost cel care mi-a răspuns:

- Mai întâi de toate, André, spuse el plin de compasiune, trebuie să ne dăm seama că, în pofida clarviziunii spirituale cu care este înzestrată, sora Zenobia are motivele ei personale pentru a chema în ajutor Grația Divină. În rest, nu trebuie să pierdem din vedere necesitatea perfecționării propriilor noastre înzestrări.

Răspunsul său a fost ca un duș rece pentru mine. Am regretat de îndată că am pus o asemenea întrebare nechibzuită. Cu toate acestea, în completarea lecției sale, Jeronimo continuă:

- O să îți explic: în prezent, părintele Hipolito s-a dedicat în întregime interpretării legilor divine în munca sa de educare a spiritelor care încă nu sunt conștiente de ele, în timp ce sora Zenobia oferă asistență în grup celor suferinzi, în acest așezământ al iubirii creștine. Bineînțeles că amândoi ar putea recurge la clarviziune spre beneficiul semenilor lor, dar aceasta ar fi în mod evident un prejudiciu adus îndatoririlor lor imediate. Aceasta nu

este valabil și pentru Luciana, care, datorită contactului intensiv direct cu pacienții, pe parcursul a mai multor ani de activități benefice, s-a specializat în accesarea lumii lor mentale, în care poate plonja, spre a aduce astfel la suprafață gândurile, experiențele lor trecute și planurile interioare. Dacă am intra și noi, pe neașteptate, în contact cu pacienții ei, am vedea și noi „ceva", dar nu la fel de bine sau de mult ca și ea, datorită experienței ei. La rândul ei, Luciana ar reuși foarte bine să interpreteze învățăturile divine și să conducă această Casă „într-o anumită măsură", dar nu la fel de bine ca părintele Hipolito sau ca sora Zenobia, care au o experiență atât de vastă în domeniu. Toate înzestrările spirituale necesită studiu perseverent, observare și aplicare practică. Și trebuie să ne dăm seama că aceasta nu anulează nevoia de învățare continuă. Un muzician extraordinar se poate dovedi un chimist în devenire, pentru ca într-o zi să ajungă chiar să exceleze în acel domeniu al științei, la fel de mult ca și în arta sunetului. Dar totuși, nu va reuși aceasta dacă nu va investi timp, efort și voință. În plus, însuși marele nostru Învățător, Iisus Hristos, a afirmat că oamenii vor găsi ceea ce caută.

Zâmbind la auzul întrebării mele, care necesitase explicații atât de elementare, el concluzionă:

- Căutarea darurilor spirituale sau a vieții eterne nu este la fel cu căutarea unui obiect pierdut, în lumea pământească.

Sora Zenobia îl întrerupse, adăugând cu blândețe:

- Într-adevăr. Nu putem asimila toate calitățile spirituale în același timp. Fiecare lucrător dăruit îndatoririlor sale are o valoare a sa proprie, de netăgăduit. Munca Divină este eternă.

Apoi, revenind la firul inițial al conversației, continuă:

- În condiții favorabile, atunci când avem printre noi clarvăzători disponibili pentru munca de salvare a sufletelor rătăcite în abisuri, putem atinge rezultate extrem de eficiente. Totuși, datorită numărului mare de tipuri de sarcini, există foarte puțini lucrători care să poată face aceasta, și chiar și aceia sunt arareori dispuși să servească în tărâmul întunecat al chinurilor infernale.

Luciana a fost chemată personal să ia parte la această sarcină și a răspuns că va fi foarte bucuroasă să dea o mână de ajutor. Ne-a spus că a urmărit să-și dezvolte aceste abilități în

trecut, dorind să-l ajute pe tatăl el, care părăsise lumea fizică în timpul unui război civil. Acesta jucase un rol important într-o revoltă publică şi se afla încă în zonele inferioare, copleşit în continuare de patima acerbă de a continua lupta politică. În urma ajutorului plin de răbdare pe care i l-a oferit fiica sa, emoţiile sale s-au transformat tot mai mult în bine, fiind apoi posibil pentru el să se reîncarneze într-o metropolă braziliană. Luciana are să i se alăture fostului el tată, de îndată ce acesta îşi va găsi o nouă casă, astfel încât să poată reînnoda legătura de iubire şi afecţiune dintre ei, conform planurilor stabilite împreună.

Zenobia ne asculta cu atenţie.

Dându-şi probabil seama că această conversaţie dobândise o conotaţie personală şi că directoarea Casei Transitoria avea cu siguranţă alte îndatoriri urgente care o aşteptau, Jeronimo se opri şi i se adresă politicos:

- Ne bucură foarte mult perspectiva acestei cooperări frăţeşti între noi. Înţelegem cât de imensă este munca voastră aici şi, de vreme ce vom beneficia de acest adăpost, este de datoria noastră să vă oferim ajutorul în orice privinţă vă putem fi de folos. Mâine vom porni spre lumea fizică şi, de îndată ce vom reuşi să îl aducem pe primul nostru prieten în grija voastră, André şi cu mine vom rămâne o vreme între suprafaţa Pământului şi acest adăpost binecuvântat, în timp ce Hipolito şi Luciana vor munci aici cu voi, având grijă de cei aflaţi în convalescenţă şi ajutându-vă cu sarcinile cele mai urgente.

- Mă bucur foarte mult de aceasta, spuse sora Zenobia, vădit încântată.

Chiar în clipa aceea, răsună un clopot invizibil. La mai puţin de cinci secunde după aceea, se auzi un zgomot şi cineva intră în încăpere. Era unul dintre paznici, care o anunţă grăbit:

- Soră Zenobia, se apropie de noi spirite barbare. Acul avertizor indică spre nord. Probabil că se află deja la un kilometru distanţă.

Directoarea păli uşor, dar pe chip nu i se citi niciun alt semn de slăbiciune.

- Aprinde luminile exterioare! spuse ea ferm. Toate luminile! Şi activează câmpurile electrice de forţă pentru întărirea zonei de respingere dinspre nord. Invadatorii vor trebui să facă un ocol.

Mesagerul părăsi de îndată încăperea, în timp ce asupra noastră se lăsă o tăcere apăsătoare. Luciana era palidă ca varul. Pe chipul lui Jeronimo și al Zenobiei se putea citi o îngrijorare profundă. Era oare ceva ce eu nu știam? Spiritele rele organizau poate și ele expediții similare celor pe care noi le întreprindeam în numele binelui? Ce fel de spirite erau acestea, de vreme ce virtuoșii și luminații conducători ai muncii noastre păreau atât de preocupați de ele, în timp ce asistenții acestui stabiliment de iubire creștină erau de-a dreptul înspăimântați? Fusesem profund atins de expresia îndurerată și nesigură, întipărită pe fața asistentului care adusese știrile. Era oare cu putință ca numărul celor aflați în slujba întunericului să fie atât de mare, încât să cauzeze o asemenea teamă? Simțeam că puterea mea de a raționa era mult prea limitată, pentru a putea face față mulțimii de întrebări care îmi treceau prin minte, una după alta.

Privind printr-o deschizătură, am putut vedea că afară fuseseră pornite niște proiectoare imense; parcă erau luminile unei corăbii uriașe, ce trebuia să înfrunte o ceață deasă, în apele periculoase ale mării.

Am auzit atunci sunetul specific, care ne avertiza că dispozitivele electrice fuseseră pornite.

- Ce păcat, exclamă Zenobia, într-o evidentă încercare de a ne restabili tuturor liniștea interioară, că atât de multe ființe umane, care au deviat de pe calea binelui spre a se dedica răului, se grăbesc acum spre acest loc, cu scopuri distrugătoare.

Niciunul dintre noi nu îndrăzni să scoată vreun cuvânt. Directoarea însă continuă, schițând un zâmbet oarecum forțat:

- Tragedia biblică a căderii îngerilor de lumină în prăpastia întunericului se repetă în fiecare zi, deși noi nu putem vedea aceasta în mod direct. Atât de multe suflete pasionate de filozofie și știință s-au dedicat ulterior opresiunii și tiraniei! Atât de multe

ființe cu un nivel intelectual foarte ridicat se aruncă zi de zi în abisuri, conduse de forțe oarbe și funeste! Căzând astfel în adâncuri din pricina devierii lor intenționate, aceste ființe nefericite rareori se căiesc sau caută să se îndrepte din nou pe calea binelui... În majoritatea timpului, cuprinse de o nemulțumire cruntă pricinuită de egoism și vanitate, ele se ridică împotriva Creatorului Însuși, făcându-se de râs pe ele însele, într-un război îndelungat împotriva lucrărilor Sale divine. Astfel, aceste ființe se adună și formează înspăimântătoare legiuni întunecate, declanșând teribile revolte ce depășesc orice imaginație a minții umane, confirmând însă descrierile mitologice ale Iadului.

Observând probabil suferința pe care o resimțeam la auzul vorbelor sale, sora Zenobia adăugă:

- Dar va veni și ziua în care toate aceste suflete haine, lipsite de trup, vor fi transformate în spirite iluminate de binele divin. Tot răul este efemer – chiar dacă durează milenii întregi. De fapt, noi luptăm pentru victoria eternă a lui Dumnezeu împotriva „individualității" noastre limitate. Orice expresie a ignoranței este o iluzie. Numai înțelepciunea este eternă.

Aș fi vrut să pun și eu la rândul meu câteva întrebări, dar eram din ce în ce mai cuprins de îngrijorare.

- Câteva secole de reîncarnări terestre nu sunt suficiente pentru a reeduca mintea unui suflet care a căzut pe panta răului, continuă directoarea. De aceea, eforturile transformatoare continuă în forță mult dincolo de moartea trupului fizic, obligându-i pe slujitorii adevărului și ai binelui să îi suporte pe frații și pe surorile lor mai puțin norocoase, până când aceștia se căiesc și se transformă...

Chiar în momentul acela, s-a auzit un zgomot infernal. Zenobia păli şi rămase tăcută. După câteva secunde, zgomotele începură să se audă din ce în ce mai puternic. Erau nişte urlete îngrozitoare, ca şi cum hoarde de animale sălbatice furioase se aflau foarte aproape.

Dintre noi toţi, Luciana părea cea mai înspăimântată.

Îşi frământa agitată mâinile, până ce nu a mai fost în stare să suporte această nelinişte. I se adresă atunci directoarei, spunând:

- Soră! Nu s-ar cuveni oare să Îi adresăm o rugăciune fierbinte lui Dumnezeu? Aceşti monştri îmi sunt cunoscuţi. De multe ori au încercat să-l răpească pe tatăl meu din adăpostul unde fusese primit! ...

Zenobia zâmbi cu căldură şi-i răspunse:

-Eu mi-am realizat deja practica devoţională de pregătire pentru orice eveniment posibil pe care ni l-ar putea rezerva această zi. În plus, draga mea prietenă, să ştii că îngrijorarea şi teama noastră este în sine o arzătoare rugăciune. Prin urmare, să ne focalizăm ferm asupra intenţiei de a depăşi orice problemă, plini de hotărâre şi de încredere atât în Tatăl Nostru Ceresc, cât şi în noi înşine.

În acel moment, zgomotele deveniră insuportabile. M-am înfiorat la auzul unor răgete înspăimântătoare de lei şi de pantere, amestecate cu urlete de câini, şuierături de şerpi şi ţipete de maimuţe.

La un moment dat, s-a auzit o explozie asurzitoare. Chiar în clipa aceea, un asistent a intrat în cameră, spunându-ne:

- Suntem atacaţi cu petarde magnetice.

Directoarea rămase neclintită şi, pe deplin calmă, ordonă:

- Detonaţi bateriile care lansează raze!

Probabil că vibraţiile electrice au pornit fără să scoată niciun sunet, deoarece exploziile s-au diminuat gradat până ce au dispărut complet. Ne puteam da seama că hoardele de invadatori fuseseră deturnate, deoarece zgomotul începuse să se piardă în depărtare.

Am răsuflat cu toţii uşuraţi.

Zenobia ne aruncă o privire liniştitoare şi apoi ne spuse mulţumită:

- Acum, haideţi să-L rugăm pe Învăţătorul nostru Suprem

să le ofere acestor nefericite spirite calea cea mai potrivită, de care au nevoie în acest moment.

Timp de câteva minute, ne-am îndreptat gândurile de recunoștință și bucurie către Mântuitorul Nostru.

Fiind din nou liberi să vorbim, am exclamat:

- Ce țipete nemaiauzite! Nu păreau a fi gemetele îndurerate ale unor inimi aflate în suferință, ci urletele unor fiare sălbatice. Ce experiență înspăimântătoare!...

- Hoardele acestea există de când lumea, răspunse cu înțelepciune directoarea. Până și în Biblie se povestește că în vremurile în care Domnul nostru trăia printre noi, rătăceau și atunci pe Pământ legiuni întregi de spirite diabolice.

Am ascultat cu toții într-o tăcere aprobatoare, iar apoi aceasta a continuat, plină de compasiune:

- Gândurile și scopurile lor rele sunt atât de adânc înrădăcinate în ființa acestor sărmane spirite, încât ele și-au creat o înfățișare asemănătoare fiarelor sălbatice, din pricina revoltei și a disperării care le consumă sufletele, așa că ajung să arate astfel, ca niște monștri îngrozitori, aflați undeva la limita dintre umanitate și nebunie.

Nu a apucat însă să continue cu aceste vorbe ce ne mâhneau nespus, căci un alt asistent intră în cameră și i se adresă:

- Soră Zenobia, cei doi pacienți alienați mintal, care au fost internați alaltăieri, au fugit din celulele lor și încearcă să evadeze.

Directoarea îl întrerupse și îi spuse cu fermitate:

- Chemați paznicii și prindeți-i cât mai repede. Noi suntem responsabili pentru ei. Expediția care ni i-a încredințat se va întoarce mâine dimineață la prima oră.

Primul asistent ajunsese deja la ușă, când își făcu apariția un altul.

- Soră, spuse el respectuos, tocmai am primit vești de pe Pământ. Conducătorul misiunii Figueira – cea care și-a început activitatea săptămâna trecută – ne-a rugat să pregătim locuri spre a găzdui trei spirite recent dezîncarnate, începând de poimâine.

- Voi face toate aranjamentele necesare, îi răspunse Zenobia cu calm.

Eram pe punctul de a ne continua conversația, când un alt tânăr asistent intră în încăpere:

- Soră Zenobia, spuse el, paznicii care au avut trei zile libere s-au întors la datorie.

- Bine, atunci să-și ocupe posturile, răspunse ea cu fermitate, iar ceilalți paznici să se odihnească.

Prompt, mesagerul ieși din cameră și, chiar în clipa în care aveam de gând să adaug ceva despre munca pe care o îndeplineau cei din așezământ, își făcu apariția un alt colaborator:

- Soră, spuse el, membrii expediției Fabrino, care se ocupă de reîncarnările expiatorii aflate în sarcina lor, au solicitat ajutor pe Pământ. În mesajul lor se menționează că este vorba de o urgență pentru noaptea următoare. Ce să le transmit?

Directoarea se gândi o clipă și apoi spuse:

- Transmite-le această cerere fratelui Gotuzo și fratelui Hermes. Este posibil ca ei să fie disponibili. După ce vorbim cu el, vom trimite un răspuns expediției.

Eram pe punctul de a ne relua discuția interesantă pe care o aveam înainte, când un alt asistent cu fața răvășită apăru la ușă:

- Soră Zenobia, buletinul informativ zilnic din regiunile superioare ne transmite că mâine vor trece pe aici dezintegratorii eterici.

- A, focul purificator?! răspunse directoarea, vădit cuprinsă de emoție. Bănuiam eu, chibzui ea și apoi adăugă:

- Mediul în care ne aflăm este foarte dezechilibrat. Trecerea pe aici a acestor monștri e un semn că este nevoie de o purificare urgentă.

Ațintindu-și apoi privirea pătrunzătoare asupra asistentului, continuă:

- Trebuie să cerem ajutorul prietenilor care se află cel mai aproape de noi, și anume, al celor de la

Oratoria de la Anatilde și Fundația lui Hristos[4]. Încearcă să iei legătura cu el. Voi face cererea eu însămi.

După ce asistentul se retrase, Zenobia ne zâmbi cu blândețe:

- Dragii mei prieteni, după cum puteți vedea foarte bine, trebuie să mă întorc la treabă. Ori de câte ori focul eteric arde reziduurile din zonă, suntem nevoiți să mutăm întreaga instituție într-o altă regiune. În momentul de față, trebuie să iau măsuri pentru a găsi o nouă locație și să cer ajutor din partea altor centre specializate.

Adresându-i-se apoi lui Jeronimo, îi spuse pe un ton ferm:

- Dragul meu frate, această știre neașteptată m-a luat pe nepregătite, așa că aș dori să fac chiar azi o vizită în zona abisului, însoțită de grupul vostru. Pe lângă ajutorarea comunității aflate în suferință – după cum am menționat la începutul conversației noastre – , mă interesează personal un frate de-al nostru, care se află într-o stare jalnică de orbire spirituală; am fost autorizată să intervin în favoarea lui.

- Foarte bine, vom merge, răspunse politicos liderul nostru.

După transmiterea anumitor semnale de avertisment, directoarea Casei Transitoria ne încredință în grija lui Heraclio,

[4] Colonii de spirite aflate în apropiere de Casa Transitoria.

unul dintre lucrătorii cei mai dăruiţi ai instituţiei, şi apoi ieşi din încăpere.

Noul nostru prieten ne invită să vizităm interiorul casei, unde am văzut o mulţime de dormitoare imense alternând cu firide înguste, în care se aflau spirite suferinde şi chinuite, având fiecare nevoie de ajutor într-o măsură mai mică sau mai mare. Am trecut apoi prin lungi săli de lectură şi prin laboratoare complexe, remarcând că spaţiul era folosit la capacitatea sa maximă.

La un moment dat, în timpul conversaţiei, acel spirit evoluat care ne luase în grija sa observă curiozitatea noastră în ce priveşte materialul din care era construită clădirea, o substanţă luminoasă cum nu mai văzusem, şi ne explică:

- Această clădire este special făcută pentru deplasare pe calea aerului şi poate fi mutată cu uşurinţă dintr-o regiune în alta, după caz.

Apoi zâmbi şi adăugă:

- De aceea se numeşte Casa Transitoria.

Câteva clipe mai târziu, asistentul Jeronimo a fost chemat de sora Zenobia pentru o discuţie în particular.

Hipolito şi Luciana au cerut apoi permisiunea să meargă în Camera Consacrată, unde, după spusele lui Heraclio, administratorii, asistenţii şi pacienţii din acel adăpost al iubirii se adunau periodic pentru rugăciune. De vreme ce mă interesau în special serviciile medicale ale aşezământului, am întrebat dacă ar fi posibil să găsesc un coleg care să-mi ofere mai multe informaţii în această privinţă.

Mi-am exprimat această dorinţă faţă de amabila noastră gazdă, iar acesta îmi răspunse fără ezitare:

- Avem exact persoana potrivită. Fratele Gotuzo se află în prezent aici cu noi şi îţi va oferi informaţiile necesare pentru a-ţi satisface curiozitatea.

Capitolul 5

Fratele Gotuzo

Când l-am întâlnit pentru prima dată pe fratele Gotuzo, sufletul meu a fost cuprins pe loc de bucurie. Mi-am dat seama de îndată că între noi existau puternice legături care ne aduseseră împreună. Acesta mai păstra încă nişte afinităţi extrem de puternice cu modul de acţiune din lumea fizică. Felul său de a vorbi, gesturile şi opiniile sale, totul trăda aceasta. De vreme ce fiinţa sa era puternic impregnată cu amintiri vii ale vieţii din lumea fizică, faţă de care se simţea atras magnetic, într-un mod pe care nu-l putea controla, fratele Gotuzo nu atinsese încă nivelul sferelor mai elevate unde munceam noi. Avea doar câţiva ani de când se afla în starea de conştiinţă trezită, asociată vieţii adevărate din lumea spiritelor.

Fratele Gotuzo a început prin a-mi spune mai multe despre situaţia sa. Părăsise planul fizic înaintea mea şi rătăcise multă vreme pe căile purgatoriului; însă, cu toate că se complăcuse mulţi ani în starea semiconştientă dintre întuneric şi lumină, părea să fie la curent cu toate descoperirile în domeniul medicinei umane.

- Întotdeauna am fost convins, mi s-a confesat el cu sinceritate când am rămas singuri, că după moartea fizică nu mai există nimic altceva, în afară de cântecele extatice ale heruvimilor din rai sau de plângerea şi scrâşnirea dinţilor din iad. Dar realitatea este cu totul alta.

După o pauză lungă, continuă:

- Mă refer aici la vechile definiţii teologice ale acestor locuri, deoarece n-am fost niciodată în întregime capabil să

accept o teorie atât de negativistă. Este imposibil să crezi că viața se limitează la sfera materială a lucrurilor palpabile, unde oamenii joacă diverse roluri, din copilărie și până la bătrânețe. Cu siguranță că există și altceva – și am fost întotdeauna convins de aceasta – dincolo de întunericul sicriului. Totuși credeam că moartea este ca un pas magic, prin care sufletul ajunge fie în raiul fericirii nesfârșite, fie într-o regiune întunecată a pedepselor eterne. Însă, de fapt, nu a fost deloc așa. Am descoperit astfel că în lumea de dincolo ne așteaptă tot viața, în toată splendoare sa, plină de intensitatea și de misterul divin care o caracterizează. Noi pur și simplu trecem dintr-un loc într-altul, ducând cu noi toate afecțiunile și bolile noastre în această nouă viață, împreună cu toate cercetările și mijloacele de vindecare aferente. Aici se află chiar mai mulți pacienți și doctori decât dincolo. Corpul astral este un organism viu, la fel de plin de viață ca aparatul fiziologic în care am trăit în lumea materială.

În clipa aceea, observând probabil în ochii mei mesajul tăcut pe care i-l transmiteam, și anume, că în sferele superioare va învăța mult mai multe lucruri noi cu privire la aceasta, Gotuzo adăugă:

- Sau, cel puțin la nivelul la care mă aflu acum, situația este comparabilă, și continuă apoi zâmbind:

- Pe Pământ, am fost învățați că omenirea este doar o specie, care face parte din ordinul primatelor, prezentând structura anatomică a mamiferelor mari, doar că noi suntem exemplare bipede cu un craniu mult mai mare și avem un limbaj articulat. Oamenii de știință au analizat fosilele ființelor umane preistorice și ne-au îndoctrinat cu afirmații dogmatice, care ne-au

intrat în cap la fel de insidios ca și mesajele publicitare pe care le vedem mereu pe tramvaie. La rândul său, religia ne-a spus că ființa umană este un suflet creat de Dumnezeu în momentul concepției, suflet care, după moarte, se reîntoarce în sânul Divinității, unde are loc judecata finală pentru întreaga eternitate,

aceasta dacă ființa în cauză nu este obligată să rămână o anumită perioadă de timp în stadiul neplăcut al purgatoriului.

Schimbând apoi tonul discuției, interlocutorul meu continuă:

- De fapt, cred că există cu siguranță locuri mult mai încântătoare decât Edenul pe care și l-au imaginat preoții noștri, și pot să spun că am văzut cu ochii mei flagelări și suferințe mult mai teribile decât imaginile infernale pe care și le-a închipuit Inchiziția. Cu toate acestea – și regret să o spun –, nici știința și nici religia nu ne-au pregătit nici pe departe să facem față problemelor cu care se confruntă ființa umană dezîncarnată.

A urmat apoi o pauză lungă.

Privind în jurul meu, în încăperea în care ne aflam, am remarcat că Gotuzo era foarte pregătit în domeniul său de activitate. Pe pereți avea diverse planșe ale trupului uman, păstrate la loc de cinste, asemenea unor decorații foarte valoroase. Din loc în loc, se aflau mici reprezentări ale diverselor organe ale trupului. Dar ce mi-a atras cel mai mult atenția a fost o schemă foarte interesantă a sistemului nervos, alcătuită dintr-un material extrem de fin și oarecum incandescent. Era un model în mărime naturală al trupului uman. Creierul mare, cerebelul, bulbul rahidian, nervii trunchiului, nervul median, nervul radial, plexul sacral, nervul cubital și marele nerv sciatic erau toate reprezentate cu o măiestrie nemaivăzută.

Fascinat de această capodoperă, am atins-o uşor cu degetele, exclamând:

- Ai perfectă dreptate, dragul meu Gotuzo. Ce minunat ar fi dacă fiinţele umane încarnate ar putea înţelege cât este de important studiul corpurilor subtile!...

- Da, aşa este, adăugă el plin de entuziasm, ignoranţa pe care o aducem cu noi aici este pur şi simplu deplorabilă! Dintre toate creaturile Pământului, cele mai puţine se ştiu despre personalitatea fiinţei umane! Oamenii cunosc mai multe despre Oceanul Pacific decât despre ei înşişi. În ceea ce mă priveşte, ca un catolic convins ce eram, întotdeauna m-am aşteptat ca după moarte să găsesc extazul păcii eterne.

Apoi, cu o expresie comică pe faţă, adăugă:

- Am venit aici aducând cu mine toate împărtăşaniile şi paşapoartele politico-religioase, care îmi fuseseră oferite în timpul solemnei mele înmormântări. Chiar şi aşa, am descoperit că în rai nu se acordă prea mare importanţă „serviciilor diplomatice" prestate de biserică. Nu adusesem suficiente „acreditări" cu mine pentru a mi se acorda pacea eternă. În van am cerut drepturi despre care nimeni nu ştia nimic şi am implorat fără niciun rezultat binecuvântări nemeritate. De vreme ce nimeni nu ştia aici cine sunt, m-am întors la fosta mea biserică. Dar nici acolo nu m-a recunoscut nimeni. Peste măsură de deznădăjduit, m-am cufundat timp de mulţi ani de zile într-o jalnică orbire spirituală. Şi, ca să fiu sincer, când îmi amintesc unele dintre situaţiile care mi s-au petrecut, încă îmi vine şi azi să râd de naivitatea cu care am închis eu ochii pentru ultima oară, în casa mea de pe Pământ, plin de încredere în viaţa de apoi. Părintele Gustavo îmi promisese că voi sălăşlui împreună cu îngerii – ce să spun! – şi mă asigurase că voi fi dus, triumfător, la picioarele lui Dumnezeu, doar pentru că donasem ceva bani bătrânei noastre parohii. Rudele mele înlăcrimate au participat şi ele la ultima noastră discuţie, ascultându-mi cuvintele ce cu greu îmi ieşeau pe buze, în timp ce îmi dădeam ultima răsuflare. Totuşi, de vreme ce îmi era aproape imposibil să port o conversaţie inteligentă în asemenea circumstanţe, preotul a vorbit în numele nostru al amândurora, descriind fericirea ce mă aştepta în Împărăţia Tatălui Ceresc. Deşi am practicat profesia de medic doar puţin

timp, am fost întotdeauna un observator foarte atent. Boala nu m-a indus în eroare, dar, fiind lipsit de experiență în chestiunile ce țin de suflet, promisiunile religioase m-au zăpăcit cu totul. Când am trecut prin poarta ce se află dincolo de mormânt și am văzut că nu mă aflam în sălașul sfinților părinți, m-am întors apoi ca un somnambul spre a-l lua la rost pe preotul care încredințase trupul meu neînsuflețit reședinței celeste. Fără să-mi dau seama cât de mult rău îmi fac, confuz și orb, am oscilat la nesfârșit între chin și nebunie, printre amăgitoarele creații mentale pe care le adusesem cu mine din lumea fizică.

- Însă, am remarcat eu, profitând de o pauză mai lungă, ai avut cu siguranță cel puțin câțiva prieteni buni.

- Da, așa este, îmi răspunse el, dar mi-au trebuit ani de zile ca să ating echilibrul mental necesar. Aceasta este singura stare în care suntem capabili să primim și să apreciem ajutorul lor.

- Înseamnă că acum ești fericit.

- Bineînțeles! exclamă Gotuzo pe un ton glumeț. Am ajuns la o stare de împăcare cu mine însumi. În prezent, cea mai mare surpriză pentru mine a fost diversitatea serviciilor umanitare care ne așteaptă în lumea spiritelor. Acum, simt o adâncă compasiune pentru toate ființele încarnate care își doresc cu disperare moartea fizică și care caută să ajungă acolo prin diverse mijloace, folosindu-se de metode indirecte, pe care cei din jurul lor nu le sesizează; aceasta, dacă le lipsește curajul de a recurge la tragicul act al sinuciderii. În lumea de dincolo, le așteaptă atât de multe probleme și eforturi necesare, încât le-ar fi mult mai bine să trăiască pe Pământ o existență mizerabilă, plină de îndatoriri din cele mai grele, care să nu le permită nicio digresiune.

Amintindu-mi de cât de multe sarcini avea în seama sa directoarea Casei Transitoria, în lumina comentariilor pe care tocmai le auzisem, i-am spus:

- Volumul de muncă care ne revine i-ar putea părea uimitor oricărui om obișnuit. De asemenea, îndatoririle celor ce fac parte din această instituție necesită sacrificii enorme. Am fost uimit să văd câte sarcini are de îndeplinit directoarea instituției.

- Da, într-adevăr! spuse și Gotuzo pe un ton mai serios acum. Sora Zenobia este o inspirație pentru noi toți, cu inima sa

iubitoare și voința puternică de care dă dovadă, oferindu-ne zi de zi exemplul remarcabil al sacrificiului personal. Fiind vorba despre un volum de muncă atât de mare și atât de variat, în cadrul acestui așezământ există doi administratori, care fac cu schimbul în fiecare an. Anul acesta, sora Zenobia este cea care gestionează totul, iar la anul, va veni aici fratele Galba.

- Fiecare director are un an de pauză? am întrebat eu uimit.

- Da. Ei se folosesc de tot acest timp pentru a se odihni în regiunile superioare, pentru a trece prin anumite experiențe și pentru a urma anumite studii care să-i ajute în munca lor de misionari, spre binele instituției și dezvoltarea ei viitoare. Am auzit că Zenobia și Galba au condus acest centru, pe rând, timp de exact douăzeci de ani consecutivi. Totuși, au mai fost și alți directori care au trecut pe aici în căutarea altor căi către planurile superioare... Din când în când, ei se întorc pentru a ne vizita și a oferi o binecuvântată motivație acestei comunități, a celor aflați în slujba binelui.

- Și tu? am întrebat eu, oarecum lipsit de tact. Tu unde îți petreci timpul liber?

- Conform reglementărilor locale, am și eu dreptul la timp liber, dar – și, la aceste cuvinte, vocea i se umplu ușor de tristețe – nu mă pot bucura de el în planurile superioare. Am voie însă să merg într-o zonă frumoasă pe Pământ, undeva la țară, spre a mă bucura de aerul curat și proaspăt al livezilor și de grădinile pline de flori sălbatice. Acolo, atmosfera este mult mai pură decât cea de aici, din aceste sfere sufocante de tranziție, unde avem de-a face cu reziduurile inferioare ale gândurilor ființelor umane. Pe Pământ, natura, cu pădurile și apele ei, cu florile și fructele nepătate de aurele pestilențiale ale mulțimilor ignorante și capricioase, este impregnată de substanțe divine de

care ne putem bucura toți cei care trăim deja în lumea spiritelor. Imensele orașe umane sunt binecuvântate creuzete purificatoare pentru sufletele încarnate; acolo se făurește adevăratul progres al omenirii. Însă peisajele simple și ospitaliere din natură sunt locuri unde ne putem bucura direct de binecuvântarea divină, asigurând astfel continuitatea comunității noastre. Prin urmare, nu e de mirare că noi mergem să ne umplem astfel de energiile regenerante și liniștitoare ce abundă în aceste locuri.

Deși știam foarte bine că are foarte mare dreptate, nu am putut totuși să nu-mi amintesc de propria mea experiență anterioară, și am obiectat cu sinceritate:

- Cu toate acestea, regret nespus că nu ai avut încă ocazia de a vizita sferele superioare. Ai putea descoperi acolo nenumărate surprize încântătoare, care ar putea da un nou avânt motivațiilor și speranțelor tale.

- Mi s-a promis că în curând voi trăi și eu o asemenea bucurie înălțătoare, adăugă el resemnat.

- Dragul meu prieten, l-am întrebat eu, mânat de dorința de a-l ajuta, de ce această întârziere? Oare nu aș putea să intervin eu în favoarea ta, să-mi aduc umila contribuție în această privință?

Tovarășul meu, care la început părea că debordează de optimism, dădu acum curs liber emoțiilor sale. Părea peste măsură de tulburat; privirea sa vie, strălucitoare, se umplu de lacrimi greu de stăpânit. Contemplând probabil imaginea interioară a amintirilor sale, Gotuzo îmi spuse plin de amărăciune:

- Mintea și inima mea sunt încă legate de casa pe care am lăsat-o în urmă, odată cu separarea de trupul fizic. M-am adaptat totuși la munca de aici și am reușit să mă

fac de folos în anumite privințe. Cu toate acestea, nu m-am obișnuit încă cu ideea morții și, prin urmare, am avut de suferit consecințele acestui conflict interior. În prezent, particip la un curs avansat de pregătire interioară, însă am făcut doar niște progrese lente.

Făcând un efort să-și redobândească calmul de mai înainte, el continuă după o scurtă pauză:

- Revenindu-mi în simțiri, după ani și ani de stare semiconștientă, am reușit să-mi redobândesc puterea rațiunii, discernământul și echilibrul interior. Dar, vai, dragul meu prieten! Simt un dor sfâșietor de fericitul meu cămin! Marilia și cei doi fii ai mei – încă în școală la vremea respectivă – erau singurii locatari ai micului meu paradis domestic. Medicina, profesie pe care o practicasem de la o vârstă tânără, având o clientelă foarte înstărită, îmi oferea resurse financiare din abundență. Împreună cu familia mea, duceam o viață lipsită de griji în mijlocul căminului nostru cald și protector: nu exista nimic care să ne tulbure, nici cel mai mic nor. Singura tristețe care ne-a tulburat liniștea a fost diagnosticul de pneumonie, boală care m-a și separat în cele din urmă de lumea fizică. La cele mai mici simptome, ne-am mobilizat toți banii și toate resursele, dar în van. Toate circumstanțele materiale favorabile s-au prăbușit în țărână în fața morții. Cu toate acestea, Marilia mi-a jurat credință eternă, până la moarte, pecetluind acest legământ cu lacrimi nespus de amare. Aveam aproape cincizeci de ani, iar soția mea abia împlinise treizeci și șase. Mă durea sufletul să o las astfel, aproape singură pe lume, fără un soț care să o protejeze; cu toate acestea, încrezător în promisiunile pe care mi le făcuse biserica, credeam că va fi cu putință pentru mine să veghez asupra ei și asupra copiilor mei din rai. Însă realitatea a fost cu totul altfel și, întorcându-mă nerăbdător acasă în urma încercărilor teribile din purgatoriu, nu am mai găsit nici urmă din cei dragi, pe care îi lăsasem în urmă. Deși mi-am continuat periplul într-o stare dureroasă de somnambulism, nu am mai reușit niciodată să mă întorc la familia mea, deoarece, chiar înainte să încerc să fac aceasta, eram cuprins de un vârtej violent și întunecat, care mă ducea într-un loc înspăimântător, unde domnea o suferință atroce. Totuși, imediat după ce scăpam de acolo, deveneam surd la puterea rațiunii. În cele din

urmă, am depășit toate obstacolele și, tânjind după un strop de afecțiune, mi-am regăsit în cele din urmă familia, dar... am rămas înmărmurit de ceea ce am văzut. Vărul meu, Carlos, care fusese întotdeauna invidios pe averea mea, își făcuse loc în mijlocul căminului meu și, sub pretextul protejării intereselor mele, se căsătorise cu soția mea, îmi spulberase cu totul averea, iar apoi se implicase în afaceri necinstite, punând astfel în pericol viitorul copiilor mei. Văzând toate acestea, la care nu mă așteptasem câtuși de puțin, aproape că am recăzut în starea instabilă de dinainte. După ce am jelit o bună bucată de timp starea băieților mei – care deveniseră agenți de vânzări de o moralitate îndoielnică –, m-am întâlnit cu Marilia, exact la o zi după nașterea celui de-al doilea fiu al lor. Am îngenuncheat suspinând la picioarele patului modest în care era întinsă și am întrebat-o ce se alesese de moștenirea pe care, înainte de a părăsi această lume, i-am încredințat-o spre păstrare și folosință pentru liniștea sa sufletească. Nefericita femeie, a cărei față era acum diformă din pricina suferinței, nu putea să-mi perceapă prezența sau să-mi audă vocea, dar amintirile ei despre mine erau încă foarte vii. Privindu-și bebelușul care dormea liniștit, a izbucnit în hohote de plâns. Auzind-o, Carlos a intrat repede în cameră, însă ea l-a spus că era tristă și că nu și-a dat seama ce face... Când l-am văzut intrând pe acest intrus detestabil și țâfnos, am făcut un pas înapoi, fără să-mi pot stăpâni dezgustul. Mă simțeam sleit de puteri. Așa ceva mă aștepta, după o asemenea luptă dificilă?! Trebuia să mă resemnez astfel în fața faptelor și să-l binecuvântez pe cei care mă răniseră? Tabloul era mult prea sumbru. Cât timp fusesem în viață, mă bucurasem de o existență normală, toate dorințele fiindu-mi îndeplinite, în detrimentul spiritului. Nu fusesem inițiat în misterele toleranței, ale răbdării și ale suferinței. Iar drept rezultat, suferința mea a atins proporții înspăimântătoare.

Gotuzo își șterse lacrimile care îi curgeau șiroaie și, văzând ce impact avea tristețea sa asupra mea, încheie cu următoarele cuvinte:

- Au trecut aproape zece ani de atunci, și durerea mea este în continuare la fel de mare, ca în acel prim ceas.

L-am lăsat pentru moment pradă emoțiilor intense care îl copleșeau și am rămas amândoi în tăcere timp de câteva minute.

- Dragul meu Gotuzo, ascultă-mă, i-am spus eu în cele din urmă. Nu te agăța de acest lanțuri întunecate din inima ta.

I-am relatat apoi pe scurt povestea mea. M-a ascultat cu atenție, simțindu-se oarecum alinat.

În finalul povestirii, i-am spus:

- De ce să o condamni pe soția ta, pe tovarășa ta de suferință? Cum ar fi fost dacă noi am fi rămas pradă văduviei? Cine poate garanta că nu am mai fi avut niciodată copii? Nu mai fi atât de prins de propria ta persoană. Existând de când lumea, egoismul omenesc dă naștere unor temnițe adânci, din cele mai întunecate.

A simțit cât sunt de sincer și a tăcut, plin de umilință. Deoarece atmosfera devenise oarecum mai puțin relaxantă după această manifestare a mâhnirii sale, pentru a-l face să-și modifice starea de spirit, l-am întrebat:

- În sectorul în care lucrezi în momentul de față, asistența acordată se limitează doar la ajutorarea spiritelor suferinde?

- Nu, am și alte domenii de activitate, mi-a răspuns el.

Privindu-mă puțin altfel, m-a întrebat atunci:

- Ai luat vreodată parte la misiuni având drept scop reîncarnarea?

Mi-am amintit de o ocazie când am fost martor direct la un asemenea eveniment[5] și i-am spus tot ce știam cu privire la aceasta.

Privindu-mă cu subînțeles, Gotuzo mi-a răspuns:

- Da, în cazul la care ai fost tu martor, era vorba despre un proces de reîncarnare la un nivel superior. Acolo, ființa respectivă a beneficiat de pe urma ajutorului multor prieteni devotați, care au susținut-o. Aici în schimb, ne ocupăm de cazuri sfâșietor de dureroase, implicând situații extrem de neplăcute din punct de vedere emoțional. Este vorba despre procese de reîncarnare de ordin inferior, care sunt mult mai dificile

[5] Vezi lucrarea *Missionaries of Light* – „Misionarii luminii", de același autor.

şi mai complexe. Nici nu ştii ce greu este. Nenumărate fiinţe pline de compasiune şi înţelepciune din planurile superioare se mobilizează spre a ne oferi ghidarea de care avem nevoie. Uneori, ne confruntăm cu probleme chinuitoare în urma eforturilor depuse, spre a atrage şi a lega aceste fiinţe de mediul în care urmează să fie primite. Cazurile respective pot fi atât de dificile şi ne pot cauza asemenea probleme, încât avem nevoie de ajutorul multor lucrători. Reîncarnarea expiatoare, care aduce cu sine suferinţe de nedescris, apare ca urmare a vibraţiilor copleşitoare de ură şi de umilinţă zdrobitoare. În tărâmul fericit în care trăieşti, există instituţii care iau în considerare diverse sugestii, ce implică alegerea liberă a fiinţei. Liberul-arbitru – acest garant al posibilităţii de a alege – poate solicita anumite modificări şi poate face cereri justificate, dar aici condiţiile sunt cu totul altfel... Preferinţele sufletelor nerafinate, împovărate de datorii, cu privire la propriul lor viitor nu pot fi satisfăcute, datorită ignoranţei voite în care se complac, de cine ştie când. Şi, conform înţelepciunii celor care îi ghidează din tărâmurile superioare, ele sunt obligate să accepte, fiecare, itinerariul stabilit pentru sine, de către autorităţile responsabile cu fiecare caz în parte. Noi, la rândul nostru, suntem responsabili cu ducerea la îndeplinire a măsurilor respective şi este de datoria noastră să trecem peste cele mai mari şi mai întunecate obstacole. În aceste scenarii ale durerii, am văzut părinţi care, înainte chiar de naşterea copiilor lor, hotărăsc în mod instinctiv să nu le ofere nicio educaţie, cauzând astfel conflicte de nedescris, duşmănii aparent nejustificate, boli

cumplite și avorturi criminale. În multe asemenea situații, în acord cu calea ispășirii, planificate cu grijă de ghizi plini de altruism din sferele superioare, putem vedea foști adversari care se reîncarnează. Practic, ei intră în arena psihologică a vechilor lor dușmani – acum actuali părinți, impunându-le acestora chinuri nemaivăzute, aproape insuportabile. Au loc astfel drame macabre, în care personajele revin din nou și din nou, pentru a-și juca rolul pe scena existenței umane.

Oprindu-se brusc, fratele Gotuzo făcu o mică pauză și apoi adăugă:

- Poți să vezi astfel că diferența dintre informațiile tale și ale mele este de fapt destul de substanțială. Spiritele care se străduiesc pentru a dobândi inspirația divină, prin eforturi susținute, în scopul atingerii propriei iluminări spirituale dobândesc dreptul de a interacționa direct cu ghizi iluminați din planurile superioare. Drept rezultat, acestea se transformă și, prin intermediul acțiunilor lor merituoase, devin capabile să aleagă chiar ele circumstanțele unei noi vieți pe Pământ, la fel ca un muncitor destoinic care, în baza creditului moral pe care și l-a câștigat, poate solicita anumite unelte, pe care le va folosi pentru munca sa. Însă cei care au slujit doar urii și neliniștii, lipsei de cumpătare și patimii trebuie să se pregătească pentru necesitățile vieții. În cazul primilor, reîncarnarea va fi o experiență și o lecție cu adevărat binecuvântată, în timp ce pentru aceștia din urmă, ea va fi o impunere necesară și legitimă a destinului, pe care ei înșiși și l-au creat, prin disprețul arătat față de darurile Tatălui, care le-au fost permanent oferite, oriunde s-ar fi găsit.

Ascultându-i cuvintele plin de minunare și de o nespusă bucurie, nu am reușit să-mi opresc răspunsul optimist care mi-a ieșit spontan pe guară:

- Dragul meu Gotuzo, cum se poate ca dintre toți oamenii, tu, care ai atât de multă experiență în ce privește mântuirea spiritului, să nutrești o asemenea amărăciune la amintirea căminului pe care l-ai lăsat în urma ta? Cum este posibil să te lași astfel înlănțuit, cuprins de deznădejde și să amâni măreața libertate care te așteaptă?

Prietenul meu m-a privit atunci îndelung. În privire i se putea citi o mare înțelepciune și luciditate, ca și cum ar fi știut

deja toate acestea. A făcut un efort să pară mai vesel și mi-a răspuns:

- Nu-ți face griji pentru asta. Deoarece mi-e atât de greu să mă stăpânesc, în prezent analizez posibilitatea de a mă întoarce la fostul meu cămin, pentru a mă confrunta din nou cu această situație dificilă, cu susținerea unei binecuvântate pierderi de memorie în timpul acestei reîncarnări, pentru a putea astfel să îmi reclădesc iubirea pe o fundație mai solidă, împreună cu aceia pe care nu i-am înțeles atât cât trebuia.

În acel moment, la ușă își făcu apariția o soră care își ceru scuze că ne întrerupe și ne anunță că o echipă de paznici, care urmau un tratament pentru echilibrare mentală, aștepta în încăperea alăturată.

Fratele Gotuzo îi spuse că va merge acolo imediat. După ce am rămas din nou singuri, acesta îmi explică zâmbind:

- În rolul nostru de medici în planul fizic, obligațiile noastre constau doar într-un studiu detaliat al bolilor, studiu care implica un diagnostic clinic sau o operație chirurgicală, precum și aplicarea unui diagnostic tehnic, pe care alți colegi la rândul lor îl confirmau, în spiritul solidarității profesionale. Aici însă, scenariul este cu totul diferit, deoarece trebuie să-mi utilizez

cuvintele la fel ca pe o daltă, pentru făurirea unei vieţi noi. În acest aşezământ activează o mulţime de alte suflete, care servesc în cadrul programului de ajutorare spirituală şi care se supun în acelaşi timp îngrijirii şi sfaturilor noastre medicale. Însă lor nu este suficient doar să le spunem ce problemă au, aşa cum făceam în trecut. Mai presus de toate, trebuie să fiu pentru ei un profesor, ajutându-i să aibă o minte sănătoasă, pentru a contribui astfel la crearea şi dezvoltarea unor idei reformatoare şi constructive, care să poată ridica nivelul trăirilor lor interioare. Noi distribuim energii magnetice regenerante tuturor celor care au nevoie de ele, învigorând structura lor de ansamblu prin intermediul elementelor vindecătoare la care avem acces. În acelaşi timp însă, îi învăţăm pe pacienţi o nouă concepţie despre viaţă, care să le poată reface sufletele. Pe Pământ, operam asupra celulelor fizice, însă aici, câmpul nostru curent de acţiune este celula mentală.

Dându-mi seama câtă dreptate avea prietenul meu, m-am gândit la intervalul îndelungat, care trecuse înainte să ajung să iau parte la serviciile medicale oferite, în planul superior unde fusesem adus. M-am întrebat atunci de ce oare Gotuzo fusese solicitat atât de rapid să ofere ajutor sufletelor nefericite. Am observat însă că noul meu prieten nu reuşise să-mi citească gândurile nici măcar parţial, dovedindu-se astfel a fi mai puţin experimentat în capacitatea de comunicare telepatică. L-am însoţit apoi într-o altă încăpere, unde îl aştepta un mare număr de pacienţi, şi am observat că acestora li se administra asistenţă în grup, în mijlocul unor vibraţii mai dense şi mai lente, ceea ce necesita colaborarea specializată a unor medici care părăsiseră planul fizic şi care, la fel ca în cazul lui Gotuzo, erau încă acordaţi pe frecvenţa specifică Pământului.

Capitolul 6

În timpul nopții

Zilele și nopțile erau aproape identice la Casa Transitoria de Fabiano, deosebirea dintre ele fiind imperceptibilă. Nu reușeam să-mi dau seama de diferență, în principal pentru că pe durata întregii noastre șederi la institut luminile artificiale fuseseră permanent pornite. O ceață deasă acoperea totul, lăsând să se vadă doar cerul plumburiu de deasupra. După câte mi se spusese, în cadrul adăpostului existau niște dispozitive foarte mari, al căror scop era acela de a produce aer pur. Acestea funcționau continuu, pentru a reîmprospăta atmosfera. Soarele era foarte diferit la amurg, ca un disc de aur antic, care nu emitea însă nicio rază, fiind înghițit de un ocean de fum de nepătruns. Prin comparație cu ceea ce vedeam aici, apusurile de pe Pământ păreau adevărate imagini ale paradisului.

Ne aflam într-o zonă unde materia era guvernată de alte legi, fiind înțesată de energii mentale extrem de dizarmonioase. Se aflau acolo prăpăstii infernale, precum și vaste regiuni de purgatoriu, locuite de suflete păcătoase și pline de remușcări. De fapt, traversasem asemenea zone de multe ori, în timpul călătoriilor de la fericita noastră colonie până la suprafața Pământului, însă, până acum, nu mai rămăsesem niciodată la fel de mult într-o zonă atât de neplăcută și de întunecată ca aceasta. Lipsa vegetației, împreună cu ceața aceea groasă și sufocantă ne trezeau un sentiment profund de goliciune, ariditate și tristețe.

Totuși, prietenii noștri aflați sub conducerea sorei Zenobia

făceau tot posibilul pentru a transforma acest avanpost într-o oază confortabilă. Cineva chiar ne-a spus plin de amabilitate să profităm de ariditate peisajului de afară, pentru a ne focaliza în interiorul ființei noastre și a beneficia astfel spiritual.

- Da, spuse asistentul Jeronimo, într-un adăpost de ajutorare spirituală este foarte important să nu lăsăm nimic să ne distragă atenția, afectând astfel sarcinile pe care le avem de îndeplinit.

Un zâmbet sincer apăru pe buzele sale și apoi adaugă:

- Acesta este și motivul pentru care, când ne aflam pe Pământ, nu am auzit niciodată descrieri ale unor iaduri pline de flori, sau ale unor minunate purgatorii, la umbra copacilor primitori. În această privință, teologii au avut dreptate și nu s-au contrazis. Pentru sufletele păcătoase sau încăpățânate nu este indicat să scape de propriile lor proiecții mentale ci, dimpotrivă, este mult mai folositor să trăiască în regiuni deloc încântătoare, spre a rămâne astfel singuri cu propriile lor creații mentale negative, de care s-au atașat atât de puternic.

Aceste conversații pline de detalii interesante compensau condițiile dificile de afară, făcându-ne astfel să apreciem mai mult valoarea timpului, pe care ne-ar fi fost imposibil să-l calculăm sau ne dăm altfel seama cât a trecut, dacă nu am fi avut ceasurile, care erau de neprețuit acolo, având o importanță crucială pentru munca noastră.

Când s-a auzit sunetul care ne anunța că este ora șapte seara, ne-am pregătit pentru scurta noastră incursiune în abis, sub conducerea directoarei adăpostului.

Zenobia a chemat în ajutor alte douăzeci de persoane – erau trei femei și șaptesprezece bărbați, care la prima vedere nu păreau foarte educați sau

rafinați ori sensibili, însă în ochii lor se putea citi o stare de pace și hotărâre, bunăvoință, loialitate, dăruire și fermitatea necesară acestei acțiuni.

Ulterior, am aflat că adăpostul primea permanent diverse grupuri de spirite, care manifestau încă din plin anumite caracteristici umane primitive, însă dădeau dovadă de asemenea și de virtuți considerabile, fapt care le permitea să ajute la îndeplinirea sarcinilor generale, în același timp transformându-se pe ele însele și pregătindu-se pentru încarnări și experiențe mai elevate.

Adresându-se adjunctului ei, Zenobia îl întrebă calmă:

- Ananias, ați pregătit cum se cuvine toate materialele necesare pentru munca noastră? Nu avem voie să uităm nimic, în special corzile de salvare, plasele de apărare și armele paralizante.

- Totul este pregătit, răspunse prompt Ananias.

Auzind acestea, Zenobia se întoarse către conducătorul nostru și îi spuse bucuroasă:

- Frate Jeronimo, a sosit timpul să plecăm.

Când ajunse în dreptul nostru, ea adăugă:

- Aș dori să vă mulțumesc tuturor dinainte, că ați venit să-l ajutăm pe acest nefericit frate al nostru, despre care v-am vorbit anterior și pentru care am un interes personal. Abilitățile de clarviziune ale Lucianei, precum și rugăciunile voastre ale tuturor, dragii mei prieteni, se vor dovedi elemente decisive pentru transformarea sa. El va reuși astfel să accepte anumite măsuri, care îl vor ajuta să-și răscumpere păcatele. Ajutorul vostru este o favoare personală față de mine, pentru care vă sunt profund recunoscătoare.

O ușoară melancolie îi acoperi pentru o clipă privirea, într-un mod inexplicabil, dar, revenindu-și rapid, Zenobia adaugă:

- În plus, părintele Hipolito va adresa apeluri creștinești sufletelor nefericite, care se tânguie în abis. Mâine va trece pe acolo focul purificator, iar cuvintele noastre le pot ajuta mult din punct de vedere spiritual.

Fostul preot răspunse la rândul său:

- Ne bucurăm foarte mult să fim de ajutor.

Apoi, adresându-se numerosului grup de ajutoare și subordonați care participau la această acțiune, sora Zenobia le prezentă tuturor programul pe care îl stabilise pentru această noapte extrem de importantă. Întregul adăpost avea să fie în stare de alertă, pentru a primi ajutor din partea instituțiilor similare, ajutor care avea să sosească în dimineața următoare. Câțiva lucrători reușiseră să ajungă pe Pământ, spre a-și oferi ajutorul expediției lui Fabrino, care se confrunta cu cazuri mai dificile de reîncarnare obligatorie. Mai multe departamente aveau să rămână deschise, spre a primi vizita unor spirite încarnate, eliberate parțial în timpul somnului fizic, care aveau să beneficieze astfel de pase magnetice binefăcătoare, conform unor cereri aprobate anterior. De asemenea, trebuiau pregătite câteva încăperi, pentru a-i primi pe misionarii aflați în slujba binelui, care era posibil să sosească din sferele superioare. Mai trebuiau pregătite mai multe paturi pentru spiritele dezîncarnate, care urmau să fie aduse acolo, conform unor înștiințări primite anterior. Două surori, aflate la conducerea unor colonii spirituale de regenerare, aveau să aducă douăzeci de copii, recent eliberați de legăturile materiale. Aceștia urmau să se întâlnească cu mamele lor sosite de pe Pământ cu ajutorul unor prieteni din lumea spiritelor, pentru această întâlnire temporară, care să le aline sufletele. Mai trebuiau să sosească de asemenea și câteva delegații de spirite, care munceau în cadrul unor instituții de caritate, pentru a discuta diverse elemente privitoare la procedura de lucru. De asemenea, în următoarele câteva ore aveau să sosească două misiuni noi care urmau să rămână acolo până dimineață, după cum se anunțase deja. Apoi, trebuiau pregătite toate elementele necesare pentru deplasarea care urma să aibă loc a doua zi. După prezentarea altor elemente mai puțin semnificative,

directoarea a adăugat în final că, la căderea serii, cei din camera de rugăciune trebuiau să o aştepte pregătiţi, pentru a începe rugăciunea de recunoştinţă cât mai repede.

Nu am reuşit să-mi ascund uimirea la auzul unei liste de sarcini atât de lungi, căci, conform celor menţionate în urmă cu doar câteva clipe, sora Zenobia avea să fie plecată numai patru ore.

Încredinţându-ne apoi instrucţiunile finale, aceasta ne-a solicitat să o urmăm. Când am trecut pragul porţii, ne-a avertizat grijulie:

- Cel mai bine ar fi să oprim toate dispozitivele de iluminat.

Privindu-ne apoi cu hotărâre, ne-a spus:

- Vom merge în tăcere, pe jos, deoarece nu este recomandabil să folosim zborul pentru o asemenea distanţă scurtă. Mai bine să părem că suntem nişte biete suflete, care locuiesc aici. Trebuie să ţinem minte să păstrăm tăcerea cea mai deplină, tot timpul drumului. Să nu lăsăm nimic să ne distragă atenţia, făcându-ne să deviem de la obiectivul nostru.

Câteva clipe mai târziu, am trecut de barierele de apărare magnetică şi am pornit la drum.

În alte circumstanţe, nu aş fi reuşit să-mi controlez spaima pe care mi-o trezea peisajul acela întunecat şi misterios, care se desfăşura înaintea noastră. În văzduh pluteau sunete ciudate. Auzeam foarte clar urletele unor fiare sălbatice şi, printre ele, gemete ale unor fiinţe umane, venite probabil de foarte departe... Păsări cu o înfăţişare monstruoasă, mai negre ca noaptea, se dădeau la o parte înspăimântate, din calea noastră. În pofida întunericului adânc, am reuşit totuşi să disting o parte din acel peisaj dezolant care se întindea peste tot în jurul nostru.

După câteva minute de mers, luna apăru în faţa ochilor noştri, asemenea unei sfere sângerii, împrăştiind în jurul ei raze timide de lumină, care străpungeau ceaţa cea deasă. Puteam acum să distingem câte ceva din acest peisaj sălbatic. Călăuza noastră era un bărbat foarte priceput, care se specializase în traversarea pe aceste cărări înguste. Conform recomandării sale iniţiale, îl urmam într-o tăcere absolută, mergând în şir indian, pe drumul acela neospitalier.

Am ajuns astfel într-o zonă mlăştinoasă, unde se aflau

câteva urme sărace de vegetație. Plante ofilite și tufișuri sumbre ne apăreau din când în când în cale.

În timp ce traversam acea mlaștină imensă, am auzit plin de uimire niște suspine care veneau de undeva din apropiere. Mi se părea că zgomotele acelea erau produse de ființe care erau prizonierele acelui nămol otrăvitor, ce emana în aer un miros îngrozitor. Ah! Cu ce energii trebuia să ne confruntăm acolo! Întunericul acela adânc nu ne lăsa să distingem totul în detaliu, dar eram convins că victimele se aflau foarte aproape, așteptând ajutorul nostru providențial. Oare acela era „abisul" despre care ne vorbise directoarea Casei Transitoria? Ulterior mi-am dat seama că nu este așa, deoarece expediția a trecut mai departe de acel loc periculos.

Jeronimo mergea chiar în spatele meu și n-am reușit să mă stăpânesc să nu-i pun o întrebare, care mi-a zburat grăbit de pe buze:

- Se află suflete umane aici?

Răspunsul său a fost doar un gest, prin care îmi cerea să păstrez tăcerea. Totuși, sunetul acestei scurte întrebări a fost de-ajuns pentru ca gemetele acelea nedeslușite să se transforme în rugăminți fierbinți, care ne înduioșau sufletul:

- Ajutați-ne, vă rugăm, ajutați-ne pentru numele lui Dumnezeu!

- Salvați-ne de aici! Aveți milă!

- Ajutați-ne, călătorilor! Ajutați-ne! Ajutați-ne!

Atunci se petrecu ceva cu totul neașteptat. Sufletele care ne implorau mila erau fără îndoială prizoniere în continuare, în mlaștina aceea, însă din adâncurile ei întunecate au început să iasă siluete înfricoșătoare, asemănătoare unor șopârle imense care se târau spre noi. Erau atât de numeroase și atât de înspăimântătoare, încât l-ar fi putut înfricoșa chiar și pe cel mai curajos dintre oameni. Instinctiv, am încercat să-mi

folosesc capacitatea de levitaţie, pentru a fugi de acolo. Văzând însă cât de curajoşi erau tovarăşii mei, am rămas şi eu. Chiar atunci, s-a auzit un zgomot aproape imperceptibil în mâna sorei Zenobia. Împreună cu alţi zece asistenţi, aceasta a pus în funcţiune nişte dispozitive extrem de mici, care emiteau raze electrice, ce cauzau mici explozii. Deşi aveau o intensitate foarte redusă, descărcarea de energie era atât de puternică, încât monstruoşii atacatori s-au retras în grabă, întorcându-se în mlaştină şi scufundându-se înapoi în nămolul adânc.

Strigătele prizonierilor invizibili ai acelei substanţe respingătoare se auzeau tot mai tare:

- Eliberaţi-ne! Eliberaţi-ne!

- Ajutaţi-ne! Ajutaţi-ne!

Simţeam că mi se rupe sufletul la auzul acestor gemete sinistre; nimeni însă nu s-a oprit în loc. Expediţia şi-a continuat drumul în tăcere.

Am înţeles atunci că în joc erau interese mult mai mari şi nu am mai insistat. Eram doar un subordonat căruia i se ceruse ajutorul.

Câteva minute mai târziu, am ajuns la marginea regiunii mlăştinoase şi am păşit într-un peisaj oarecum diferit. Îmi simţeam sufletul mai uşor. Şi aici se aflau siluete întunecate, care se furişau în jurul nostru, însă cel puţin erau siluete umane. Se apropiau de noi, cu intenţia clară de a ne ataca, însă se retrăgeau apoi pe neaşteptate. M-am gândit că motivul pentru care dădeau înapoi atât de repede era faptul că-şi dădeau seama că suntem un grup mult prea mare. Cu siguranţă că numărul nostru îi speria, şi astfel o luau repede la fugă.

Mergând mai departe, am ajuns într-o regiune foarte aridă, cu pante abrupte şi, la semnalul sorei Zenobia, cele douăzeci de ajutoare care veniseră cu noi şi-au ocupat fiecare

câte o poziţie, aşteptând întoarcerea noastră.

Directoarea Casei Transitoria ne-a condus apoi pe o potecă, explicându-ne că prima parte a planului o vom realiza singuri. În această zonă liniştită, atmosfera era cu mult mai clară.

Luna nu mai era atât de sângerie, iarba părea mai verde şi aerul mai proaspăt.

- Ne aflăm aici într-o mică oază de pace, din mijlocul unui vast deşert al suferinţei, ne explică sora Zenobia, întrerupând acea tăcere lungă. Acum puteţi să vorbiţi între voi, în timp ce ne vom îndrepta către scopul călătoriei noastre.

Imediat după aceea, dorind să ne liniştească îngrijorarea cu privire la sărmanele suflete fără de nume pe care le întâlnisem în calea noastră, ea ne-a explicat gânditoare:

- Să ştiţi că nu suntem insensibili la rugăminţile fraţilor şi surorilor noastre, care gem şi se vaită în mlaştina aceea a tristeţii, în care ei singuri s-au cufundat. Sufletul nostru este profund înduioşat de apelurile acestor nefericite creaturi. Însă, până acum, le-am oferit din plin ajutorul nostru, ajutor care deocamdată, a fost refuzat de fiecare dată. Din când în când, îi eliberăm de monştrii care îi ţin prizonieri şi apoi îi ducem într-un minunat adăpost, însă fără niciun efect. Ei fug de influenţa noastră binefăcătoare şi se întorc de bunăvoie în mlaştină. Prin urmare, este esenţial ca suferinţa pe care o trăiesc să le întărească voinţa necesară pentru bătăliile binecuvântate ce vor urma.

După această explicaţie, care am simţit că îmi fusese adresată chiar mie, Zenobia continuă, pe un ton uşor emoţionat:

- Aş dori acum să lămuresc câteva aspecte. În clipa de faţă, fratele despre care v-am vorbit anterior ne aşteaptă deja la marginea acestui abis. Într-o viaţă anterioară, el mi-a fost un prieten devotat, şi în prezent trebuie să-l ajut, utilizând toate mijloacele pe care le am la îndemână. Din nefericire, bietul suflet este prizonier al unor rezonanţe vibratorii dintre cele mai joase. Consider că aceste explicaţii preliminare sunt necesare, pentru a facilita ajutorul vostru nepreţuit în această seară. Cel mai adesea, o experienţă dureroasă ne forţează să nu mai facem ceea ce trebuie făcut; prin urmare, mă simt obligată să vă ofer aceste informaţii preţioase.

Este vorba despre părintele Domenico, un spirit căruia îi datorez foarte mult. A fost un om al bisericii, însă din nefericire nu a fost capabil să-l rămână credincios Domnului, până la sfârşitul vieţii sale. Încă din tinereţe, a suferit multe încercări, fiind atins de aripa sublimă a speranţei. Însă, deoarece planurile Tatălui Ceresc erau diferite de capriciile acestui bărbat puternic şi încăpăţânat, foarte curând a ajuns să cadă în braţele pierzaniei, ceea ce i-a cauzat amara suferinţă care îl încearcă şi acum, după moarte. El s-a folosit de lăcaşurile consacrate credinţei celei vii, pentru îndeplinirea unor scopuri îndoielnice, tulburând astfel liniştea unor inimi sensibile şi pline de iubire. A primit multe avertismente, al căror scop era să-l facă să-şi îndrepte acest comportament păcătos, ce contravenea bunului-simţ. Cu toate acestea, el s-a adâncit tot mai mult în mlaştina întunecată a greşelii sale intenţionate, batjocorind orice ajutor oferit pentru a-şi răscumpăra greşelile. Timp de mai mulţi ani, m-am străduit şi eu, împreună cu alte fiinţe, să-l ofer ghidarea necesară, însă, din pricina slăbiciunii umane încă prezente în sufletul meu, l-am abandonat şi eu în voia sorţii, simţindu-mă copleşită de un sentiment de oroare. Această decizie a mea a produs o ruptură în relaţia noastră directă. Au trecut de atunci peste patruzeci de ani.

În tot acest timp, suferinţa sa a crescut într-atât, încât m-am văzut nevoită să-mi adun toate puterile pentru a pleda în numele său. După ce şi-a părăsit trupul fizic, a ajuns aici într-o stare înfiorătoare. Dezastrele morale pe care le produse erau foarte greu de remediat. Pe lângă aceasta, este încă total insensibil la poveţele noastre de pace şi iubire, menţinându-se într-o stare mentală negativă. S-a aruncat astfel cu capul înainte, în golul înspăimântător din inima sa, înconjurându-se de forţe care l-au biruit în cele din urmă şi care au ucis în el orice sentiment. Prin urmare, pentru ca situaţia să nu devină şi mai gravă, mi s-a permis – la cererea mea – să-l includ pe lista pacienţilor externi ai instituţiei noastre. Astfel, cu ajutorul unor prieteni, am reuşit să-i obstrucţionez libertatea de mişcare, astfel încât să nu observe faptul că operăm asupra lui cu ajutorul unor energii magnetice fluidice. Sărmanul a suferit imens. Totuşi, în pofida slăbiciunii sale, mintea i-a rămas neschimbată, şi încă se complace într-un întuneric interior dintre cele mai

adânci, refuzând sistematic orice efort de autoexaminare, care l-ar putea oferi fără îndoială o anumită pace a sufletului. Pe lângă această linişte interioară de care are nevoie cu disperare, părintele Domenico trebuie să se reîntoarcă în lumea fizică, pentru a trăi acolo o existenţă constructivă, ispăşindu-şi astfel greşelile trecutului. Însă mintea sa maladivă este cel mai mare obstacol în această privinţă; de aceea, intervenţia noastră este cu atât mai dificilă. Prin urmare, este de o importanţă crucială ca el să se reîncarneze. Mai mulţi prieteni plini de compasiune m-au ajutat să fac această cerere în numele său. Astfel, Domenico se va reîntoarce pe Pământ ca fiu al uneia dintre victimele sale din trecut – victimă şi torţionar deopotrivă, deoarece, într-un gest de crudă răzbunare, spiritul rănit l-a pedepsit cu moartea pe cel care l-a produs suferinţă. Pentru a putea să se reîntoarcă în lumea fizică – experimentând astfel o nepreţuită reîncarnare purificatoare –, nefericitul nostru prieten trebuie să asimileze cel puţin virtutea resemnării. Aceasta, spre a nu face rău trupului femeii care va îndeplini sublima îndatorire de a-i fi mamă, conferindu-i astfel, prin iubire, o nouă personalitate. Dar pentru ca aceasta să aibă loc, este absolut necesar ca el să se transforme interior. Dacă reuşim să facem astfel încât chiar şi o singură rază de lumină să îi străpungă sufletul, dacă reuşim să îl facem să verse chiar şi numai câteva lacrimi pentru a-şi purifica astfel inima, dacă îi putem amplifica puterea de înţelegere, el va dobândi o altă viziune asupra situaţiei, reuşind poate să o recunoască pe cea care i-a fost mamă iubitoare, în timpul ultimei sale călătorii în lumea fizică. Dacă reuşim, cred că va putea fi uşor convins să-şi accepte situaţia şi să facă primii paşi pe calea către ispăşirea greşelilor sale.

Spunând acestea, Zenobia făcu o pauză, însă niciunul dintre noi nu îndrăzni să îi pună vreo întrebare. Apoi, ea continuă plină de umilinţă:

- În ultimele zile, Domenico ne-a auzit vocile – asemenea unui orb care nu poate

vedea. Eu nu pot să mă arăt ochilor săi, deoarece aceasta ar putea dăuna scopului nostru; sper însă că în noaptea asta, vom reuşi să-l ajutăm foarte mult prin rugăciunile noastre. Mai sper de asemenea că informaţiile nepreţuite pe care Luciana le va afla prin clarviziune îi vor permite să îşi ridice frecvenţa de vibraţie. Apoi, cu ajutorul Domnului nostru Iisus Hristos, o voi chema telepatic pe sora Ernestina, care a fost mama sa plină de compasiune şi dăruire. Ea va veni pentru a-l duce pe Pământ, unde vor fi luate toate măsurile necesare. Sunt convinsă că, dacă va fi capabil să-şi vadă mama, Domenico se va transforma radical, într-un răstimp de numai câteva zile. Astfel, va reuşi să se pregătească, plin de curaj, pentru reîncarnarea ce va urma.

Apoi, arătând spre un loc anume, ea ne spuse:

- I-am rugat pe doi dintre asistenţii mei să-l aducă în locul acesta. Aici, ne putem ruga pentru el nestingheriţi şi îl putem ajuta, fără niciun amestec nedorit.

Acestea fiind spuse, ne rugă fierbinte:

- Acum, la începutul acestei acţiuni atât de importante pentru sufletul meu, vă implor să mă iertaţi pentru interesul personal implicat. Nu am ocazia prea des să întâlnesc, într-un singur loc, cinci fraţi şi surori care să fie într-o asemenea armonie spirituală ca voi. De vreme ce mâine vom pleca de aici, simt că nu trebuie să mai amân, deoarece dezintegrarea reziduurilor inferioare de către focul eteric este întotdeauna urmată de o transformare înnoitoare a acestor locuri. Dacă am irosi această ocazie, Ernestina, Domenico şi cu mine am pierde astfel o şansă extraordinară, care s-ar putea să nu ne mai fie oferită niciodată.

Zenobia rămase tăcută. Apoi, aşezată într-o poziţie de meditaţie, îşi îndreptă sufletul către Cel Atotputernic. Câteva clipe mai târziu, ne spuse:

- Să ştiţi că vă voi rămâne îndatorată pentru totdeauna.

Ştiind ce poziţie înaltă ocupa sora Zenobia în cadrul Casei Transitoria, am fost mişcaţi de o asemenea demonstraţie de umilinţă.

Simţindu-ne aproape ruşinaţi, văzând un asemenea exemplu de dragoste creştinească, am urmat-o până la o movliţă slab luminată, unde doi dintre tovarăşii noştri supravegheau o fiinţă întinsă la sol cu faţa în sus. Sora Zenobia le-a permis celor doi să se întoarcă la restul expediţiei, care rămăsese mai în spate. Apoi, spre surpriza noastră, ea s-a aşezat pe iarba moale şi, plină de dragoste maternă, a luat în poala ei capul nefericitei creaturi. Bărbatul purta o mantie întunecată şi zdrenţuită, iar chipul îi arăta îngrozitor. În pofida luminii slabe, am reuşit totuşi să-i vedem trăsăturile feţei, care inspira o adâncă compasiune. Cu părul răvăşit, cu ochii afundaţi adânc în orbite, cu nasul şi gura umflate, faţa i se transformase într-o mască îngrozitoare a urii şi apatiei. Arăta ca un criminal de rând, pe care doar boala reuşise să-l imobilizeze suficient pentru a-şi plăti datoriile cuvenite. Deşi aşezat în braţele iubitoare ale femeii, nu arăta niciun semn de emoţie şi nici nu părea să ne perceapă prezenţa prietenoasă. Uitându-se lung în gol, într-o stare de disperare amestecată cu dispreţ, era asemenea unei statui, lipsite de orice emoţie şi înveşmântate în zdrenţe hidoase.

- Domenico! Domenico! îl strigă sora Zenobia plină de dragoste.

Nefericita creatură o auzea cu greu. Numai după ce aceasta i-a repetat numele de câteva ori, a reacţionat ca şi cum ar fi distins un sunet foarte îndepărtat, exclamând supărat:

- Cine mă strigă? Cine mă strigă?! Orgolioase şi necunoscute puteri, lăsaţi-mă aici, în iadul meu! Nu vreau să dau socoteală nimănui! Nu-mi doresc un rai rezervat celor aleşi! Eu aparţin demonilor abisului! Lăsaţi-mă în pace!... Sunt plin de ură şi aşa voi rămâne pentru totdeauna!...

- Cine te strigă...? răspunse Zenobia plină de delicateţe şi afecţiune. Noi... Să ştii că îţi vrem doar binele.

Totuşi, după câte puteam să-mi dau seama, sărmanul om nu părea să-i audă cuvintele mângâietoare, deoarece continuă cu insulte aspre:

- Diavolilor! În timp ce voi vă bucuraţi de frumuseţea paradisului, noi suferim dureri atroce. Să ştiţi că veţi plăti pentru asta! Mi-aţi conferit privilegii lumeşti şi mi-aţi promis pacea eternă. Mi-aţi conferit toate drepturile preoţeşti, iar apoi

m-ați aruncat în întuneric. Creaturi lipsite de inimă! Și Satana este mai blând decât voi!...

Însă, în loc să se supere pe el, venerabila soră îi răspunse răbdătoare:

- Îl vom implora pe Domnul nostru Iisus să te ajute să-ți redobândești darul auzului, chiar și numai timp de câteva clipe.

Ne-a rugat apoi să ne alăturăm ei în rugăciune, astfel că am implorat cu toții:

- Iisuse, Mântuitorule, fă să fie cu putință să-l ajutăm pe nevrednicul Tău rob. Tu ești deținătorul pâinii care potolește foamea de dreptate, al băuturii eterne care potolește setea de pace, al leacului ce vindecă, al mirului ce alină, al cuvântului care luminează, al iubirii care sfințește, al cererii ce mântuiește, al luminii ce dezvăluie binele, al grației care îndreaptă, al veșmântului celui călduros și al speranței în divina Ta compasiune!... O Învățătorule, Tu cel care reverși lumina binecuvântată a Împărăției Tale asupra celor care încă varsă lacrimi amare în valea morții, fă în așa fel încât discipolul Tău rătăcit să-i poată auzi pe cei care îl iubesc!... Divinule Păstor, ai milă de oaia Ta, care s-a rătăcit și nu mai simte îmbrățișarea eternă a inimii Tale! Lasă urechile sale să audă dulcele ecou al iubirii Tale infinite!... Revarsă asupra noastră această bucurie, nu în virtutea vreunui merit dobândit, ci grație bunătății Tale fără margini!.... Căci vai, încă o dată ne-am dat seama că rugăciunea este poate puterea cea mai mare, pe care Creatorul a oferit-o creaturilor Sale!

În urma acestei rugăciuni, am privit plin de emoție cum energii luminoase radiau dinspre noi toți, către pieptul Zenobiei, întărindu-i astfel propria energie; din mâinile ei iubitoare și mângâietoare, raze orbitoare, cu o strălucire ca de diamant, răspândeau o lumină blândă. Prietena noastră și-a așezat atunci mâinile asupra frunții sărmanei creaturi, spunându-ne că aceste minunate energii fuseseră revărsate prin ființa noastră asupra lui.

Încă o dată, Zenobia l-a strigat pe nume, plină de blândețe.

Domenico, care părea acum că aude mai bine, făcu un efort imens să se ridice în picioare, pipăi aerul în jurul său și strigă:

- Cine-i acolo?

- Noi suntem, răspunse Zenobia precautǎ. Noi suntem cei care ne rugăm pentru tine și vrem să te ajutăm, pentru să atingi

pacea şi lumina cea veşnică.

- Sunteţi doar nişte himere! exclamă sărmana creatură, care începea totuşi să arate deja unele semne de transformare interioară. Am fost trădat în drepturile mele preoţeşti. Răsplata care îmi fusese promisă mi-a fost refuzată; am fost dispreţuit şi rănit! Ce vreţi de la mine? Să vă arătaţi mila? Nu am nevoie de mila nimănui! Vreţi să-mi daţi sfaturi? Cu neputinţă! Sunt orb şi trebuie să sufăr chinurile iadului, din pricina dispreţului puterilor divine, care m-au dat cu totul uitării!

- Domenico! îi spuse atunci Hipolito, după cum îi indicase Zenobia cu un gest tăcut, dând de înţeles că nu vrea să-şi folosească propria voce pentru această discuţie. Nu te răzvrăti împotriva poruncilor Justiţiei Divine!

- Justiţie? strigă el, tremurând din tot trupul. Da, îmi este foame de justiţie! Nu am avut eu oare privilegiile apostolatului?! Nu am fost eu un preot fidel crezului?! Am suferit în întuneric nenumăraţi ani şi nimeni nu şi-a amintit să-mi facă dreptate!

- Revino-ţi în fire, îi spuse ferm tovarăşul nostru. Propria noastră conştiinţă este singurul nostru judecător. Poate că ai purtat într-adevăr sutana preoţească şi ai fost fidel crezului, însă nu ţi-ai respectat celelalte îndatoriri. Există aici cineva care poate să pătrundă toate ascunzişurile minţii tale. Fii deci plin de speranţă! Ne vom ruga acum în tăcere pentru tine, astfel ca tu să simţi binecuvântarea lui Dumnezeu în inima ta. Iar apoi, te vom ajuta să revezi cu ochii minţii, într-o stare de calm şi luciditate, toate acţiunile pe care le-ai făcut în trecut, spre a înţelege astfel motivul acestei îndelungate şederi în abisurile întunecate al morţii.

Sărmana creatură rămase câteva clipe fără glas, în timp ce noi, călăuziţi de dorinţa fierbinte de a-l ajuta, ne-am rugat plini de fervoare sferelor superioare, implorând alinarea acestui suflet aflat în suferinţă şi cerând, de asemenea, ca sora Luciana să poată pătrunde în conştiinţa sa vinovată, văzând totul cu claritate şi eficienţă.

Capitolul 7

O citire a aurei

După încheierea rugăciunii tăcute, Jeronimo i-a făcut semn Lucianei că era timpul să începem.

Dând dovadă de o mare tandrețe, asistenta clarvăzătoare s-a apropiat de sărmana ființă și, după ce i-a privit îndelung, cu mare atenție fruntea, a început:

- Părinte Domenico, în mintea ta ți se poate citi trecutul îndepărtat, iar acest trecut vorbește răspicat în fața lui Dumnezeu și a fraților tăi întru umanitate! Tu te îndoiești de Providența Divină; susții că munca ta ca preot nu a fost răsplătită, cum se cuvine, cu mântuirea, și-L blestemi pe Tatăl nostru, Cel Veșnic Milostiv!... Durerea ta naște doar blasfemie și disperare; tu susții că Puterile Cerești te-au abandonat în adâncul îngrozitor al abisului!...

- Păi, și nu-i așa? strigă sărmanul suflet, întrerupând-o. Am fost forțat de circumstanțele vieții umane să servesc o biserică ce m-a dezamăgit și acum nu am dreptul să mă plâng? Evanghelia nu tratează cu mănuși fapta lui Iuda. De ce ar trebui eu, în ceea ce mă privește, să-i laud pe cei care m-au trădat?

- Ascultă Domenico, prietenii tăi de aici nu au nici cea mai mică intenție să critice vreo instituție. Ei vor doar să te ajute. Nu crezi că te-ai îndepărtat de conduita cu adevărat creștină? Ca preot, ai respectat tu oare plin de credință legămintele sacre pe care le-ai făcut? Te-ai așteptat ca după moarte să fii imediat răsplătit cu raiul, doar pentru însemnele exterioare care te deosebeau de ceilalți oameni. Te-ai gândit vreodată la numărul imens al responsabilităților la înălțimea cărora nu ai reușit să te ridici?

- O, dar ce întrebări sunt acestea? întrebă el cu vădită amărăciune. Biserica pe care am servit-o mi-a promis merite veșnice. Nu am fost eu oare conducătorul unei mari comunități de oameni? N-am împărțit eu Sfintele Taine? N-am fost eu alesul Cerului?...

În pofida lamentărilor sale, Părintele Domenico dădea deja semne de transformare interioară. Vocea îi suna de-acum tristă, arătând că era deja pe punctul de a ceda. Faptul că ne putea simți mai aproape, prin intermediul auzului, ne înlesnea procedurile de ajutor magnetic.

După ce și-a încheiat întrebările, Luciana a remarcat:

- Dragul meu prieten, bisericile sunt locașuri înălțătoare și frumoase. Ele reprezintă un ajutor constant pe calea ce conduce spre reuniunea cu Tatăl Nostru, cel care este în eternitate, Dragoste Nesfârșită. Ele ne învață despre valori universale ca bunătatea, iertarea aproapelui și solidaritatea umană. Dar cum rămâne cu nelegiuirile, slăbiciunile și lașitățile noastre? În general, noi toți cei care am îmbrățișat diverse curente religioase în timpul vieții pământești cerem să se facă dreptate, uitând însă că noțiunea de dreptate implică existența Legii. Și cum am putea să eludăm Legea cea suverană și atotputernică, însă în același timp compasivă în manifestările ei? Nu crezi că e absurd să le cerem altora să se comporte într-un fel, așteptându-ne în același timp la anumite recompense pentru ego-ul nostru dezechilibrat și tiranic, recompense meritate doar de cei care respectă regulile purificării, pe care noi le putem doar interpreta pe scena vieții?

- Așteaptă! Și cum rămâne atunci cu spovedania? răspunse Domenico, vizibil mișcat de cuvintele pe care tocmai le auzise. Monseniorul Pardini m-a spovedit înainte să mor și m-a absolvit de păcate...

- Și ai crezut că e suficient? Acest preot, la fel ca și tine, poate fără îndoială să-ți insufle entuziasmul și curajul necesar pentru a

face față eforturilor transformatoare care te așteaptă, însă el nu poate să șteargă din conștiința ta urmele mentale întunecate ale acțiunilor pe care le-ai înfăptuit. Părinte, inima ta e ca o carte deschisă pentru noi. Învăluit fiind în întuneric, tu ponegrești numele lui Dumnezeu și dreptatea Sa, dar imaginea vie a amintirilor tale este foarte ușor de citit...

Umilit, Domenico tăcu. Influența magnetică puternică a Zenobiei îl ținea în continuare în brațele ei, în timp ce clarvăzătoarea continua:

- Te văd în ultima ta noapte pe pământ. Este o noapte rece, cu vânt puternic, cu un cer fără lună. Îți schimbi direcția de mers, lăsând în urma ta centrul aglomerat al orașului, și intri pe o stradă întunecoasă, de la periferie. Îți văd nu doar trupul, ci îți pot simți în același timp și starea sufletească. Absorbit de viziunea amețitoare din mintea ta, intri într-o casă de oameni cinstiți. Ești orbit de impulsuri deșănțate față de o persoană, care ți-a ascultat în mod necugetat cuvintele seducătoare, mârșave. Îți dai jos sutana, așa cum și-ar da jos cineva o mantie incomodă. Acum, în intimitatea unei mici încăperi verzi, porți niște haine parfumate, din cașmir gri deschis. Vrăjită de vorbele tale iscusite, care ascund însă propuneri imorale, departe de orice sentiment înălțător, o femeie cedează în fața promisiunilor tale. Dar cineva te spiona pe furiș. Este un bărbat, care a văzut tot. El fuge, răvășit, fără ca tu să observi măcar. E soțul trădat, aflat acum într-o dureroasă dilemă pasională. El pleacă, îndreptându-se spre un mic orășel din apropiere, consumat cu totul de o suferință atroce. Intră într-un magazin mare de băuturi alcoolice și cumpără o sticlă de vin vechi, scump. Pleacă măcinat de griji și, ascuns la umbra unor copaci, toarnă în sticla de vin o otravă mortală, cu efect imediat. Apoi, așteaptă revenirea ta, gândindu-se să te omoare. Târziu în noapte, când te întorci la casa parohială, dușmanul tău îți iese

în cale, ca şi cum tocmai s-ar întoarce de la treabă, şi te salută amabil, cu o falsă atitudine de stimă şi încredere. În răcoarea zorilor, musafirul îţi strecoară în mână sticla de vin, iar tu deschizi uşa de la intrare. Păşeşti calm înăuntru. Bucurându-te de căldura căminului şi aşezându-te la o masă aranjată frumos, iei o gură de vin scump amestecat cu otrava mortală. Nu mai ai timp să găseşti explicaţii. Criminalul îţi râde în faţă, la vederea gemetelor tale furioase, răguşite şi a grimaselor tale de durere, şoptindu-ţi la ureche cuvinte vulgare. Când începi să respiri mai greu, ucigaşul strigă după ajutor, după ce a făcut mai întâi să dispară dovada crimei, chiar sub ochii tăi uluiţi. Servitorii tăi se reped în zadar să te ajute. Un preot mai în vârstă se apropie să te asculte. Trebuie că e Monseniorul Pardini, despre care ai vorbit mai devreme. Dându-şi seama că ar fi aproape imposibil să vorbească direct cu tine, îl întreabă ce s-a petrecut chiar pe criminal, care susţine că e un prieten apropiat de-al tău. Acesta îl minte, spunându-i că te-a însoţit acasă după ce ai fost la el în vizită, unde ţi-ai petrecut toată seara stând de vorbă cu el şi cu soţia lui, şi că ai stat mai mult la ei la insistenţele lor. Criminalul, afişând în batjocură o stare de milă, spune că, fiind foarte târziu, s-a hotărât să te însoţească până la casa parohială şi ţi-a acceptat invitaţia de a bea cu tine un pahar cu vin. În timpul unei conversaţii prieteneşti, ai căzut deodată jos, ca răpus. Tu încerci în van să le spui adevărul. Îţi ridici mâna dreaptă şi arăţi spre ucigaş. Monseniorul Pardini se apropie. Criminalul îţi ia mâna aproape inertă şi exclamă:

- Trebuie să-l salvăm pe Părintele Domenico! Soţia mea şi cu mine nu vom putea niciodată să trecem peste o asemenea pierdere!

Preotul care te îngrijeşte e profund mişcat. El crede că soţul trădat e un prieten drag de-al tău şi începe să-ţi ofere sfântul maslu. Îţi mai priveşti o dată duşmanul, cu o disperare fără cuvinte, şi-ţi dai seama că trupul îţi moare. Membrele îţi devin reci, iar faţa ţi-e scăldată în transpiraţie; într-un ultim efort, reuşeşti să îngaimi câteva cuvinte aproape incoerente:

- Eu, păcătosul... mărturisesc...

Preotul însă îţi apropie buzele, ca să nu-ţi iroseşti puterile, şi răspunde:

- Domnul să te odihnească în pace, Domenico! Un preot

onorabil nu e necesar să se spovedească înainte de a muri; doar azi ai oferit Sfânta Împărtăşanie! Roagă-te pentru noi Dumnezeului din Ceruri!

Apoi te iartă de toate păcatele, adresându-se sufletului tău cu toată încrederea. Însă cuvintele tovarăşului tău îţi tulbură conştiinţa. În adâncul sufletului, tu ştii că te aşteaptă moartea, într-un abis plin de durere şi suferinţă. În zadar încerci să primeşti pacea pe care ţi-o doreşte Monseniorul Pardini şi te străduieşti fără succes să eviţi privirea criminalului, care te observă sarcastic. În final, braţele îţi cad pe lângă trup, nemişcate, lipsite de vlagă. Prietenul tău, preotul, ţine în mână o cruce, pe care tu n-o mai poţi simţi. Ochii tăi rămân aţintiţi asupra acestei ultime scene. Uşa marelui dormitor se deschide şi în încăpere intră câţiva servitori care îngenunchează plângând. Undeva, nu foarte departe, bate un clopot funebru. Se crapă de ziuă. Cu toate acestea, pe jumătate conştient, răpus de durere şi de disperare, nu te văd bucurându-te de lumina noii zile care se zăreşte. Afară sunt aprinse o sumedenie de lumânări, iar enoriaşii vin şiruri-şiruri, să aducă un ultim omagiu rămăşiţelor tale pământeşti. Medicul, care în sinea lui crede că te-ai sinucis, stabileşte „cauza morţii" ca fiind un infarct teribil, pentru a evita astfel un posibil scandal în respectabilele cercuri religioase. Sunt acolo oameni care varsă lacrimi sincere şi pot auzi cuvinte de laudă la adresa muncii tale, ca preot. Totuşi, în interiorul tău, domneşte un întuneric de nepătruns. Urli, cum urlă o fiinţă abandonată, chiar în clipa în care a fost lovită pe neaşteptate de orbire. Dar nu te aude nimeni. Încerci să le spui tuturor despre crima a cărei victimă ai fost şi ceri să fie luate măsuri împotriva criminalului, dar urechile oamenilor sunt acum într-o altă dimensiune. Încerci să fugi, dar cătuşe nevăzute te ţin legat de cadavrul tău. Înmormântarea are loc seara. Biserica e deschisă, fiind împodobită din belşug cu flori de un roşu purpuriu. Corul înalţă imnuri triste către cer şi peste tot miroase a tămâie. Funeraliile se desfăşoară cu mare pompă, până în cele mai mici detalii, conducându-ţi trupul în locul de veci. Tu însă rămâi legat de măruntaiele aflate în descompunere...

Povestea asistentei avea un impact profund asupra sa. Nefericitul spirit părea să fie atins până în profunzimile

sufletului său. După o scurtă pauză, Luciana continuă:

- După înmormântarea trupului, pentru sufletul tău începe o suferință fără margini. Rămâi torturat de neliniște, foame, sete și durere... Nu-ți pot spune exact cât timp ai petrecut în această agonie. Totuși, simt cum spiritul chinuit al unei femei te vizitează în mormânt. Își întinde brațele cadaverice spre tine și, de groază, reușești să rupi și ultima legătură care te mai ținea prins de cadavrul tău deformat și fugi blestemând. Fundalul conștiinței tale se modifică. Îți amintești povestea sărmanei femei care a venit la tine. Vai! Și ea a fost cândva victima farmecelor tale... citesc în amintirile tale și văd acolo detaliile referitoare la sfârșitul acelei femei nebune! O văd sosind la casa parohială într-o noapte furtunoasă. Tu trăiești emoțiile inferioare ale unui om nedemn, care simte că deține un control total asupra prăzii sale... dar sărmana creatură plânge și-ți cere ajutorul. Folosește cuvinte care ar mișca până și o inimă de piatră, dând dovadă de o descurajare de nedescris. Pot să-mi dau seama ce spune... s-a încrezut prea mult în promisiunile tale și a cedat capriciilor tale indecente. La început, s-a gândit că nu vor apărea consecințe neplăcute și era sigură că nimeni nu va observa. Ai reușit să profiți de lipsa ei de experiență în probleme sentimentale, susținând că e doar o relație nevinovată. Dar acum, că era pe cale să nască un copil, se simțea profund îngrijorată. Cine avea să o ajute acum? Cine să restabilească pacea familiei ei? N-ar fi mai bine să legalizați legătura care exista între voi? Familia ei s-ar simți onorată de acest dar, reprezentat de venirea pe lume a unui copil binecuvântat de Dumnezeu! Tu îi asculți rugămințile fără să te arăți deloc preocupat în cugetul tău. Cu acel sânge rece al bărbaților cu limba meșteșugită, argumentezi că îndatoririle tale de preot te împiedică să faci un asemenea pas. Apoi mai aduci în discuție și convențiile sociale și, în final, îi propui o cununie pripită și degradantă cu cel mai mărunt

servitor al tău. Tânăra femeie plânge în hohote, exprimându-şi aversiunea, normală într-o asemenea situaţie. Tu îţi continui prudenta şi splendida argumentaţie, însă, dând semne clare de nebunie, nenorocita fată te părăseşte în grabă şi aleargă în stradă sub ploaia torenţială... O urmez. Revine la casa părintească, profund tulburată de lovitura ta nemiloasă. Ah! Ce oroare! Nefericita creatură profită de faptul că este o noapte furtunoasă şi pe străzi nu e nici ţipenie de om şi înghite o doză masivă de otravă pentru furnici, în încercarea de a pune capăt dramei ei interioare. Nimeni nu-i aude ţipetele sălbatice de suferinţă, acestea fiind înăbuşite de zgomotul tunetelor de afară. În zori, un tată îndurerat aleargă la locuinţa ta şi-ţi spune ce s-a petrecut. Fiica lui murise în mod misterios. Cum se explică situaţia? A greşit cumva, venind să ceară sfatul preotului? Primeşti vestea şi ţi-e greu să-ţi ascunzi tulburarea, dar îi repeţi fragmente din Biblie pentru a-ţi consola prietenul încrezător. Îngrijorat, porneşti spre casa familiei îndoliate. Cu toate acestea, îţi simt clar starea sufletească. Nu eşti deloc afectat de pierderea acestei fiinţe, care ţi-ar fi putut pune în pericol pacea sufletească; cauţi doar o modalitate aşa-zis nobilă, prin care să nu laşi să te afecteze neaşteptatul eveniment. Oferind cuvinte de consolare familiei, rămâi la căpătâiul fetei şi chemi un prieten doctor. Iată-l că vine! Ah! E acelaşi doctor care te-a examinat şi pe tine când ai murit – cel care credea că te-ai sinucis. După o lungă conversaţie în particular cu tine, doctorul declară că a fost vorba de o moarte naturală, cauzată de ruperea unor vase de sânge din zona inimii. Tu te simţi imediat mai bine, fapt care se poate citi şi în expresia feţei tale. Cuvintele tale de consolare devin tot mai aprinse şi mai iscusite şi urmezi convoiul funerar cu calm şi penitenţă, chiar dacă privirea sălbatică, plină de ură a sinucigaşei te urmăreşte de pe catafalc, în timp ce alte umbre negre, dintr-un plan

invizibil pentru muritorii de rând, s-au înşirat în spatele tău, într-o procesiune întunecată! Sunt spirite răzbunătoare, care te urmează neînduplecat!...

Luciana se opri, vizibil marcată, şi, dându-ne de înţeles că peisajul mental al lui Domenico se schimbase din nou din cauza altor amintiri evocate de poveste, se concentră să citească într-un alt moment de timp.

- O, da! Acum văd mai bine, continuă ea. Un anumit spirit, care e clar că te iubeşte foarte mult, iese în evidenţă. Te priveşte cu un amestec de disperare şi tandreţe. Seamănă foarte mult cu tine. Acum înţeleg. Nu e doar un prieten, ci chiar tatăl tău. Îţi cere insistent un anumit document, pe care tu nu i-l arăţi. Ce văd acum? În jurul lui sunt imaginile vii ale unor amintiri dureroase. Îi văd ultima noapte alături de tine. Te priveşte cu o tandreţe încrezătoare. Suferă de dispnee, dar acum se bucură de o lungă perioadă de acalmie; bătrânul aflat pe patul de moarte îţi înmânează un testament lung, în care şi-a menţionat ultimele dorinţe. Îţi relatează cu afecţiune şi umilinţă despre trecutul său secret. Îţi spune că n-a fost doar tatăl fericit al unui preot şi al altor copii, care au făcut cinste numelui său. Fusese un aventurier, care se implicase în diverse idile sentimentale. Avusese şi câţiva copii din flori, iar acum nu voia să moară fără ca mai întâi să-i recunoască. În plus, voia să le garanteze un viitor îndestulat. Tu îl asculţi cu interes nedisimulat. Apoi, la rugămintea tatălui tău, citeşti cu voce tare o listă cu diverse obiecte, pe care el le lăsa moştenire acestor copii. Bătrânul muribund te priveşte cu mare atenţie. Tu îi spui cuvinte frumoase, care să-i justifice greşelile din trecut. Te pricepi foarte bine să-l consolezi, vorbele tale calde îl liniştesc şi îl fac să te privească plin de admiraţie. În final, îi promiţi, în calitate de fiu al său, că ultimele lui dorinţe vor fi îndeplinite întocmai. Uşurat, el îţi mărturiseşte greşelile pe care le-a comis şi se căieşte pentru păcatele lui *in extremis*, spunându-ţi despre speranţa lui de a ajunge în rai, unde Iisus îi va accepta dorinţa sinceră de a se îndrepta. Se întrerupe din când în când din cauza durerii şi te roagă din nou să o ajuţi pe o anumită femeie cu mulţi copii, care se bazează pe ajutorul său financiar... Îl ajuţi să îmbrăţişeze crucifixul, pe care îl priveşte cu ochii înceţoşaţi. Tu reciţi acum o rugăciune lungă, emoţionantă, în timp ce îl

mângâi pe părul său cărunt. Mai trec câteva minute și, după o ultimă sforțare de a te mai privi încă o dată, bătrânul muribund închide ochii și-și dă ultima suflare. Ești acum singur cu trupul lui. Îți apeși degetul mare și cel arătător pe ochii lui, pentru a-l face să arate mai bine, dar, înainte de a vorbi cu cei din casă, ascunzi documentul într-un șifonier din lemn masiv, cu intenția evidentă de a nu respecta dorințele decedatului. Din acel moment, am impresia că te-a urmat îndeaproape, neîncetat, plângându-se mereu și mereu... A rămas astfel, mâhnit, pe ecranul mental al amintirilor tale vii...

Clarvăzătoarea se opri din nou, concentrându-se asupra unor detalii anume, în timp ce nefericitul Domenico arăta extrem de șocat.

- O! Acum, continuă Luciana, îndeplinind sarcina care-i fusese dată, a apărut o altă ființă care te urmărește cu o înfățișare severă! Imaginea sa iese în evidență. E un preot în vârstă, care și-a părăsit trupul nutrind o ură grozavă față de tine. Amintirile tale scot la suprafață adevărul. Tu râvnești la parohia acestui om și ai plăti oricât pentru a o obține. Ai multe interese personale, care te atrag către micul orășel aflat sub îndrumarea acestui preot. Acum ai de gând să-ți pui planul în aplicare, folosindu-ți puterea de convingere. Purtați o discuție îndelungată, în care îi propui să-ți vândă parohia printr-o tranzacție privată. Susții că ai suficientă influență politică, pentru a putea realiza transferul fără nicio problemă, și-i spui că va fi plătit, dacă acceptă în mod necondiționat acest plan. Dar bătrânul refuză, și-ți spune și de ce. E păstorul acestei comunități de foarte multă vreme, și acum mai e și bătrân și bolnav. A servit biserica așa cum a știut el mai bine, atâta timp cât a fost sănătos, și speră să și moară acolo, bucurându-se de aerul plăcut al micuței sale livezi. E conștient de superioritatea ta în această problemă, datorită relațiilor tale importante, atât în rândul clerului, cât și în administrația publică, și te asigură că în alte circumstanțe nici n-ar sta pe gânduri să-ți accepte propunerea, fără vreo reținere și fără să fie nevoie să-l recompensezi în vreun fel. Totuși, doctorii l-au recomandat să trăiască la malul mării, căci clima de aici l-ar putea ameliora boala de inimă de care suferă.

Rugămintea lui ar fi mișcat inima oricui, dar tu l-ai ascultat,

l-ai dat dreptate și ți-ai luat rămas-bun, punând deja la cale un alt plan. Fără a mai pierde vremea și fără să te gândești de două ori, mergi imediat la o întâlnire între patru ochi cu episcopul diecezei și îi explici cu o falsă umilință ceea ce te preocupă. Neștiind care-ți sunt adevăratele intenții, înaltul demnitar bisericesc te ascultă cu atenție și e de acord cu propunerea ta, sugerând însă că ar fi mai bine să aibă mai întâi o întrevedere cu consilierii lui personali. Tu pari să nu ai nimic împotrivă și nici vreun comentariu de făcut. Mituindu-i pe colegii săi din posturile mai înalte, reușești să faci în așa fel încât preotul cel în vârstă să fie schimbat din funcție și mutat într-o parohie undeva la munte, unde bătrânul mai trăiește doar scurt timp, urându-te până la sfârșitul zilelor lui. Îmbătat de mânie și de o puternică dorință de răzbunare, el a rămas până acum orb la manifestările înalt spirituale, ținându-te prizonier furia lui de neînduplecat...

Clarvăzătoarea făcu din nou o pauză, dar apoi își continuă relatarea, de data aceasta mai mâhnită:

- Acum apare o femeie. Arată ca și cum ar fi murit după o intervenție chirurgicală riscantă, la ochi. Ecranul amintirilor tale vorbește clar și răspicat. E o altă victimă a puterii tale de seducție. Iat-o alături de tine în timpul ultimei voastre întâlniri în lumea fizică. Tocmai ai terminat de mâncat un mic-dejun copios, când auzi pe cineva bătând la ușa casei parohiale. E o femeie aproape oarbă, săracă și îmbătrânită prematur, condusă de un băiețel anemic de vreo nouă-zece ani, care a venit să-ți ceară ajutorul. La primirea ta glacială, nefericita femeie începe să vorbească foarte afectată despre anumite evenimente din trecutul ei nesăbuit și te întreabă dacă ai uitat de fiul pe care i l-ai lăsat în brațe. Femeia plânge, gesticulează și

se justifică. A muncit din greu să se reabiliteze, dar pe oriunde s-a dus a fost acuzată că e o prostituată şi o leneşă. A luptat ca o eroină să-şi susţină fiul cu banii pe care i-a câştigat din muncă cinstită, dar s-a îmbolnăvit, nu are niciun sprijin şi, iat-o, aproape oarbă, cerându-ţi ajutorul... Dacă ar fi putut, l-ar fi scutit pe fiul ei, încă mic, de situaţia umilitoare de a-l prezenta tatălui său, un om cu inima atât de crudă, însă copilul era acum pe moarte. Tuberculoza a făcut ravagii în cazul lui, iar ea a venit să-ţi ceară ajutorul financiar pentru tratamentul de care avea nevoie. Copilul te priveşte trist, dar încrezător. Tu o asculţi indiferent şi apoi îi răspunzi în doi peri. Chemi un servitor care apare imediat, însoţit de nişte câini fioroşi, care latră ameninţător spre sărmanii cerşetori, iar aceştia sunt nevoiţi să fugă pentru a-şi apăra viaţa. Ajungând să sufere de o anemie avansată, copilul moare, nefiind tratat, iar nefericita lui mamă îşi găseşte sfârşitul într-un adăpost pentru săraci, nutrind dorinţa sinistră de a se răzbuna pe tine în orice chip va putea.

Luciana se opri din nou, ca şi cum ar fi examinat nişte detalii pe care doar ea le putea vedea. Dintr-o dată, exclamă:

- Ah, ce îngrozitor! Mai văd ceva!... O altă femeie cu pungi negre sub ochi. E îmbrăcată în negru...

Însă nu mai apucă să spună ce avea de zis.

În clipa aceea, sărmanul spirit urlă îngrozit, izbucni în lacrimi şi strigă înnebunit de durere:

- Destul! Destul!...

Amare hohote de plâns izvorau acum neîntrerupt din inima lui chinuită. Zenobia, care încă îi ţinea capul în braţele ei, plină de iubire, ne linişti discret:

- Domenico se face bine, graţie Medicului nostru Celest. Pentru spiritele vinovate şi chinuite, lacrimile sunt ca o ploaie binefăcătoare care le răcoreşte inimile.

Imediat după aceea, se opri din vorbit, iar noi, plini de compasiune, am

făcut la fel, unindu-ne sufletele cu al ei, în rugăciune.

După ce Domenico a plâns îndelung, directoarea Casei Transitoria l-a rugat pe părintele Hipolito să planteze semințele unor idei înnoitoare pe terenul plin de amărăciune al conștiinței sale primenite de durere, spunându-ne că ea are nevoie de câteva clipe, ca să o cheme telepatic pe răposata mamă a fostului preot, pentru ca sărmanul om să poată fi condus înapoi pe Pământ, făcând astfel primul pas în procesul viitoarei sale reîncarnări.

Ghidul nostru intră în meditație profundă, în timp ce Hipolito îi vorbi cu voce tare acestui cerșetor al spiritului:

- Frate Domenico, Domnul cel Milostiv ne-a ascultat rugăciunea. Vrei cu adevărat să te îndrepți?

Din câte puteam să-mi dau seama, bărbatul ignorase complet întrebarea, și, încă foarte afectat de tot ce auzise, întrebă:

- O, deci chiar există o dreptate divină, care ține seama de toate păcatele noastre? Există însemnări atât de detaliate, încât se pot înregistra chiar și cele mai ascunse fapte?!

- Purtăm cu noi toate greșelile noastre, înregistrate pe veci în propria noastră conștiință, zise Hipolito plin de milă, așa după cum cei drepți poartă cu ei însemne, care îi ridică în fața Tatălui Preaînalt. Așa că, dragul meu prieten, închide pentru totdeauna ușa ce duce spre eul tău inferior! Redu la tăcere orgoliul, mândria și nerușinarea! Nu mai blestema! Fundamentele bisericii care ne-a unit în planul fizic sunt sacre. Noi suntem cei care am fost niște servitori răi, îndepărtându-ne de la principiile ei de bază, pentru a ne satisface propriile instincte de dominare. Am căutat să obținem împărăția trecătoare a unei puteri temporare, prin acțiuni care vizau strict adorarea unor zei exteriori, recurgând la metode corupte și uitând în mod intenționat de Împărăția și Dreptatea lui Dumnezeu.

Oare putem învinui o mamă devotată, pentru fărădelegile voite ale copiilor ei? Biserica Mântuitorului nostru, din care fac parte toți apostolii, slujitorii, discipolii și învățăceii, este asemenea unei mame iubitoare și credincioase.

Sărmanul suflet începu din nou să suspine neajutorat. Părea atins de suferință până în adâncul sufletului; ochii noștri se umpleau de lacrimi de compasiune la vederea sa.

- Nu-l mai condamna pe ceilalţi deci, continuă Hipolito. Câţi dintre foştii tăi superiori nu îşi ispăşesc acum păcatele în abisurile întunecate? Câţi dintre ei nu au făcut greşeala să se pună pe ei mai presus de toate, în timpul vieţii lor în lume, uitând de Domnul nostru Iisus Hristos care „Şi-a petrecut timpul făcând doar fapte bune"! Mulţi dintre mândrii demnitari politici, care ne-au ghidat acţiunile având motive ascunse, au coborât mai apoi în mormânt în cadrul unor solemne procesiuni funerare pline de pompă şi splendoare, ajungând aici în schimb cu inimile îndurerate şi nevoiaşi asemenea unor simpli cerşetori! Mulţi dintre ei aşteaptă izbăvirea pe fundul mlaştinilor mocirloase ale urii distrugătoare; alţii strigă după ajutor, dorind să atingă pacea şi transformarea. De ce să nu ne transformăm şi noi, punând astfel în mişcare angrenajul necesar al iubirii atotizbăvitoare? Să ne ridicăm deci, dragul meu frate, astfel ca să le putem fi de folos semenilor noştri din alte timpuri şi să-i conducem în pragul izbăvirii! Să ne amintim deci numele Aceluia, căruia i-am jurat credinţă în timpul vieţii noastre pe Pământ. Îţi pare că penitenţele sunt dureroase? Îţi pare că umilinţa te răneşte? Cum crezi că i-a fost Lui? Oare nu a păşit El pe Calea Patimilor asemenea unui criminal de rând? Nu a acceptat El să fie chinuit pe cruce până ce a murit?

- Da, aprobă Domenico plin de tristeţe, toate acestea sunt adevărate!...

La un gest scurt al Zenobiei, Hipolito se opri.

Lângă noi apăruse o fiinţă, care ne-a spus că fusese chemată telepatic de Zenobia. Era o fermecătoare femeie în vârstă, care ne-a cucerit pe toţi cu graţia şi generozitatea sa. Aceasta o îmbrăţişă pe Zenobia ca pe o fiică iubită şi ne salută pe toţi cu căldură. Nu erau necesare niciun fel de prezentări. Femeia era Ernestina, mama cea devotată. Îngenunchind lângă sărmanul său fiu, cu mâinile împreunate, ea se rugă pentru protecţia divină.

Fie datorită transformării sale profunde din acel moment, care îi modificase frecvenţa vibratorie, fie pentru că anumite puteri superioare invizibile îi transmiteau nefericitului suflet energia noastră unită, Domenico, deşi pe noi nu ne putea vedea, a reuşit totuşi să distingă silueta femeii care sosise.

Strigătele sale sfâşietoare ne-au atins până în străfundul sufletului.

- Mamă! Mamă!...

Nefericita creatură, care părea atât de neînduplecată și de indiferentă, acest om al clerului, care disprețuise atât de multe suflete pământești (conform retrospecției făcute de Luciana), striga acum după mama sa, ca un copilaș care nu își mai găsea drumul către casă. Își deschise astfel brațele, spre a fi ținut la pieptul ei iubitor, iar Zenobia îl ajută cu grijă să se așeze în poala mamei sale. Ernestina îl îmbrățișă atunci strâns. Sărmanul om părea că prin atingerea mamei sale atinsese pacea absolută.

- Mamă, draga mea! strigă el, lipindu-și capul de pieptul ei. Ajută-mă! Iartă-mă! Iartă-mă!

Apoi, amintindu-și probabil de cuvintele clarvăzătoarei, care îl ajutaseră atât de mult să se transforme, el adaugă:

- Justiția Divină m-a ajuns din urmă. Sunt un ticălos de neiertat, un netrebnic de o răutate infernală, de cea mai joasă speță. Trecutul meu odios este încă viu în ființa mea. O, mamă! Oare poți tu să mă accepți, când toți ceilalți mă disprețuiesc?

Ernestina îl strânse atunci mai tare la piept și, profund mișcată, îi spuse:

- Nu știu dacă ai fost un criminal, fiul meu. Știu doar că te iubesc din toată inima. Știu că mi-am dorit fierbinte să te întâlnesc din nou, și mi-a fost foarte dor de prezența ta iubitoare! Ce ar putea fi mai frumos pentru inima mea, decât dulceața acestor clipe? Lasă deci bucuria să-și facă sălaș în inima ta și recunoaște infinita bunătate a Tatălui Ceresc, care, în nemărginita Sa compasiune, ne-a adus din nou împreună. Gândește-te o clipă la măreția divină, Domenico, și vei vedea că nimeni nu este abandonat pentru totdeauna. Orice gând de recunoștință față de Dumnezeu, din întunericul adânc al suferinței, este asemenea razelor strălucitoare ale răsăritului, la fel ca primele semne ale victoriei complete a soarelui asupra întunericului profund al nopții. Cine dintre noi nu a trebuit să se

confrunte niciodată cu chinul ignoranței? Cu toții ne-am lovit de nenumărate pietre și am întâlnit spini ascuțiți pe calea cea lungă a izbăvirii. De atâtea și de atâtea ori noi am căzut, însă mâna cea invizibilă a Domnului ne-a prins, plină de compasiune, și nu ne-a lăsat să alunecăm în mocirlă sau în cavernele abisului! Fii deci plin de curaj și trezește-te în fața acestei noi zile.

Nenorocitul preot o privea fix, fermecat, ca și cum înaintea ochilor săi se găsea cea mai frumoasă viziune pe care o văzuse vreodată în viața sa.

- Dar sunt un criminal și am comis fapte de neiertat! spuse el cu tristețe.

- Nu, fiul meu, îi răspunse mama sa. Ai fost și tu bolnav, la fel ca noi toți. Ai ascultat sugestii pline de răutate și ai perpetuat răni dureroase. Ai lăsat ca pacea să fie alungată din inima ta, ai lăsat tulburarea să îți pătrundă în suflet și ai căzut astfel în abis. Nu uita însă că Iisus este Medicul Suprem. Acceptă faptul că ai nevoie de vindecare și îndreaptă-ți rugăciunile sincere către El, pentru a-I arăta că-ți dorești cu adevărat să fii vindecat, pentru viața cea veșnică. Noi, cei care încercăm să te ajutăm, nu am atins încă nivelul celor care pot face orice, fiind înzestrați cu o mare cunoaștere. Noi suntem simpli lucrători, pe calea propriei noastre transformări. Prin eforturi continue, noi aspirăm să ducem la îndeplinire Voința Celui Suprem. Ne dezvoltăm anumite facultăți superioare, fără niciun fel de miracol sau vrăji, dobândind virtuți noi în baza propriilor noastre eforturi, străduindu-ne plini de răbdare să ne elevăm spiritul către Dumnezeu. Ai crezut poate că mama ta se află în rai, plină de încântare și extaz, uitând complet de datoriile imense pe care le are față de cel împreună cu care a iubit și s-a luptat pe Pământ, în timpul călătoriei izbăvitoare a trupului ei material?! Te-ai gândit poate că singură iubirea mea de mamă îmi va garanta un loc etern în rai?! Nu, Domenico. În Universul Infinit,

în fața sufletelor noastre se deschid nenumărate orizonturi – viața noastră aici este binecuvântată de munca pe care trebuie să o realizăm. Astfel, sub soarele datoriei ce ne înnobilează, atinși fiind de grația experienței constructive, noi calități divine înfloresc în ființa noastră și se dezvoltă apoi pentru veșnicie. Bineînțeles că există anumite greșeli voite care ne pătează conștiința, făcându-ne să irosim timp și posibilități neprețuite în această luptă a izbăvirii, însă Dumnezeu nu refuză niciodată să le ofere cele necesare, celor care-l imploră ajutorul, plini de credință, cu scopul de a atinge din nou armonia divină.

După ce trecem de poarta mormântului, continuăm să facem eforturi transformatoare, spre a atinge astfel iluminarea și izbăvirea – prin urmare, nu vrei și tu să te străduiești, la fel ca și noi, în scopul propriei tale treziri spirituale? Nu vrei să evadezi din acest cerc al întunericului, pentru a dobândi astfel dreptul de a păși pe calea binecuvântată a luminii?

Privirea din ochii nefericitei creaturi se luminase. Cuvintele blânde ale Ernestinei îi transformau mintea încetul cu încetul. Dându-și seama de efectul vorbelor sale mângâietoare asupra lui, aceasta continuă plină de dăruire:

- Nu lăsa ca amintirea dureroasă a unor evenimente de mult trecute să devină un obstacol de netrecut, care să te împiedice să obții ceea ce ai nevoie în prezent. Toți acela pe care i-ai rănit nu au dispărut pentru totdeauna. Ei sunt la fel de vii ca și noi și, asemenea unui datornic umil, tu îți poți căuta creditorii din vremurile trecute, și astfel, de bunăvoie, să îndeplinești toate îndatoririle necesare izbăvirii tale. Însă, pentru a atinge succesul, ai nevoie să aprinzi flacăra credinței în inima ta și să păstrezi o minte deschisă, gata să înțeleagă căile binelui și să le pună în aplicare. În lipsa unui sentiment de speranță cutezătoare și a unei atitudini pline de dăruire, îți va fi foarte dificil să compensezi aceste datorii imense, care continuă să-ți înlănțuie sufletul de sferele inferioare și dense. Pentru a-ți amplifica aceste calități, trebuie să reflectezi asupra eternității și asupra iubirii infinite a lui Dumnezeu. Nu lăsa gândurile specifice minții umane să te înlănțuie, considerând a fi un sacrificiu sublimele ocazii de a atinge fericirea și mântuirea. Atunci când conștiința ta te va acuza, roagă-L pe Mântuitorul nostru să îți purifice sufletul cu binecuvântarea speranței! O simplă picătură din roua Sa

divină este suficientă pentru ca deşertul din inima ta să înflorească şi să dea roade, în binecuvântarea păcii şi a fericirii veşnice. Nu te descuraja, Domenico! Dumnezeu aduce întotdeauna lumina zilei după întunericul nopţii! De ce să nu avem încredere deplină în Puterea Supremă? Noi suntem doar nişte biete firicele de praf, copilul meu, însă Tatălui Nostru cel milostiv, toate Îi sunt cu putinţă.

Recunoaşterea prezenţei mamei sale a fost pasul final pentru transformarea lui Domenico înspre bine. Sărmana creatură, arătând ca un naufragiat care găsise în sfârşit un port prietenos care să-l primească, uitase deja blasfemiile pline de ură pe care le rostise doar cu câteva minute înainte şi, cuibărindu-se la pieptul mamei sale, se rugă astfel:

- Mamă, nenorocirea mi-a cuprins sufletul plin de tristeţe!... Fie-ţi milă de mine!... Nu mă părăsi!...

- Niciodată, răspunse nobila femeie, luptându-se cu greu să-şi oprească lacrimile. Te implor însă, fiul meu, să nu-ţi mai pierzi niciodată credinţa în Iisus, Domnul şi Mântuitorul sufletelor noastre!

- Da, spuse Domenico suspinând amarnic, Iisus, Domnul şi Mântuitorul sufletelor noastre!

O linişte binecuvântată s-a lăsat apoi asupra noastră a tuturor. Cu ochii în lacrimi, privind undeva în gol – şi evocând probabil imagini de demult – fostul preot spuse:

- O, mamă ! Cât de dor îmi este de rugăciunile pe care le spuneam când eram copil!... În acele zile de demult, tu m-ai învăţat să Îl văd pe Creatorul Universului în toate darurile naturii. Sufletul meu se scălda atunci fericit în fântâna cea limpede a credinţei şi iubirea pentru lucrurile simple sălăşluia în sufletul meu plin de încântare!... Mai apoi însă, fiind prins de vârtejul lumii, am devenit şi eu rău, din pricina contactului

cu oameni ambițioși și lipsiți de scrupule. În locul compasiunii, am cultivat indiferența; în locul iubirii adevărate și al ajutorului frățesc, am revărsat o ură neînduplecată asupra semenilor mei; mi-am ascuns astfel inima și mi-am acoperit fața cu o mască; am fugit de adevărurile divine și m-am înveșmântat în haina iluziei omenești! Cum poate face slăbiciunea ca omul să se schimbe într-atât? De ce să disprețuim comorile vieții eterne, aruncându-ne astfel în dezamăgirea cea mai cruntă? O tu, cea care mi-ai inspirat dulcea credință încă din prima zi, care nu ai gustat niciodată otrava teribilă care m-a intoxicat în timpul vieții mele pe Pământ, ai milă de mine și ajută-mă să uit ființa plină de cruzime care am fost!... Tânjesc să mă întorc la liniștea inocentă a leagănului. Simt o sete teribilă de a regăsi minunata credință! Ajută-mă să îngenunchez încă o dată și să-mi împreunez mâinile în rugăciune, pentru ca Tatăl Ceresc să-mi dea puterea de a aștepta plin de răbdare, fără a mai cădea în capcana ispitei, și de a uita răul, fără a pierde însă din vedere binele!...

Extrem de mișcată, Ernestina îl ajută să îngenuncheze, susținându-l cu infinită afecțiune.

Apoi, așa cum fac mamele cu copiii lor, apropiindu-și palmele de ale lor și împreunându-le în rugăciune, ea suspină laolaltă cu el și îi spuse:

- Repetă după mine, dragul meu copil.

A fost o scenă emoționantă pe care nu o voi uita niciodată. Astfel, credincioasa mamă se rugă încet, în timp ce Domenico repeta după ea:

- Doamne, Iisuse Cristoase!
- Doamne, Iisuse Cristoase!
- Iată-mă înaintea Ta.
- Iată-mă înaintea Ta.
- Bolnav și obosit, mă închin la picioarele Tale!
- Bolnav și obosit, mă închin la picioarele Tale!
- Ai milă de mine, Păstorule Iubit; îndură-Te de mine, oaia care s-a rătăcit de la turma Ta; am fost orbit de falsa strălucire a deșertăciunii omenești; amăgirile lumii mi-au amorțit mintea; egoismul mi-a împietrit inima și m-am aruncat în prăpastia ignoranței ca un bicisnic ce sunt. Doamne, am suspinat și am suferit amarnic pentru păcatele mele, pentru că am deviat de

la calea cea dreaptă. Dar eu știu că Tu ești Medicul Divin, cel care îi vindecă pe toți nefericiții care s-au abătut de pe cale. Ai milă, Bunule Păstor, eliberează-mă din această temniță pe care eu însumi am construit-o, eliberează-mă de consecințele rele ale propriilor mele fapte și îngăduie ochilor mei să se deschidă pentru a vedea lumina divină! Hrănește-mă cu adevărul Tău suprem și susține-mă în speranța mea de transformare și regenerare! Doamne, dă-mi puterea de a-mi plăti toate datoriile, de a vindeca toata rănile, de a îndrepta toate greșelile, care sunt încă vii în sufletul meu! Iartă-mă și oferă-mi totodată mijloacele necesare spre a mă răscumpăra. Nu mă lăsa să fiu o victimă a vestigiilor pasiunilor pe care eu însumi le-am creat, fără să mă gândesc, și ajută-mă să-mi ispășesc toate greșelile. Însă mai presus de toate, Doamne Dumnezeule, răsplătește-i pe slujitorii Tăi, care m-au ajutat în acest ceas și revarsă asupra lor binecuvântarea puterii și a păcii Tale, astfel ca ei să poată continua să ajute și alte inimi la fel de neputincioase ca și a mea, care au căzut în ispită! Doamne Iisuse Cristoase, vom avea în veșnicie credință în îndurarea Ta! Amin!

Domenico a repetat și el rugăciunea, cuvânt cu cuvânt, ca un copil cuminte care își învață lecția. Din câte ne-am putut da seama, rugăciunea a avut asupra lui un efect copleșitor. Mult mai liniștit, el o îmbrățișă pe Ernestina, în timp ce Zenobia îi urmărea și ea cele mai mici gesturi. Fără să-și dea seama că aceasta din urmă se afla acolo, el întrebă dintr-o dată:

- Draga mea mamă, de vreme ce în bunătatea ta ai venit până aici după mine, în adâncurile întunecate, spune-mi, unde se află Zenobia? Oare m-a abandonat pentru totdeauna?

Complet uluit, am văzut că Domenico pusese această întrebare pe un ton plin de dor, ca și cum ar fi revenit brusc la realitate.

- Dragul meu fiu, îi răspunse Ernestina fără ezitare, prietena noastră veghează cu siguranță asupra ta dintr-un plan superior, implorându-l pe Mântuitorul Nostru să te binecuvânteze și să te ajute să-ți ispășești greșelile.

- O, răspunse el plin de tristețe, dacă existența omenească ne-ar fi adus împreună, soarta mea ar fi fost cu totul alta! Dar ea s-a căsătorit cu un alt bărbat, atunci când ambițiile mele de viitor erau cele mai puternice, împingându-mă către

celibatul preoțesc, pe care l-am urmat cu asemenea consecințe deplorabile. Dacă am fi avut un cămin împreună, sunt sigur că nu mi-aș fi pierdut niciodată încrederea în Dumnezeu. Aș fi fost cu siguranță un tată iubitor, iar copiii mei ar fi reprezentat pentru mine coroana cea sacră a responsabilității și a bucuriei. Mamă, Zenobia a fost pentru mine ochiul cel miraculos, prin care am putut să văd lumea altfel. Cu ea alături, aș fi dobândit harul de a percepe ocaziile divine, care îmi îmbrățișau inima. Însă atunci când soarta cea crudă a răpit-o de lângă mine, toate visele mele pentru o viață împăcată pe Pământ s-au risipit din fața ochilor mei. Copleșit de durerea pierderii sale, am crezut că religia avea să-mi ofere un adăpost de neînvins împotriva tentației. Ce greșeală de neiertat! Înconjurat de o lume a convențiilor care îmi limitau spiritul, departe de sublima influență a singurei femei care în opinia mea ar fi putut să mă salveze, m-am aruncat dintr-un abis într-altul, transformându-mă într-un demon, cu o nevoie insațiabilă de a distruge și de a corupe. Oare ar putea ea înțelege vreodată cât de nefericit am fost? Ar putea să simtă compasiune pentru durerea mea, plină de suferință, de deznădejde și de disperare?

Ernestina îl mângâie pe cap cu dragoste maternă și îi răspunse:

- O, dragul meu fiu! Să nu crezi că tu ești singurul care a trebuit să facă sacrificii. Dacă ai fi acceptat Voința Divină, prezentul ar fi mult mai puțin dureros. Nu da vina pe circumstanțele umane naturale și necesare, în încercarea de a justifica nebunia care te-a azvârlit în întunericul cel înfiorător! Zenobia a fost întotdeauna un adevărat înger în mijlocul nostru. Nu judeca cu amărăciune evenimentele trecute, care au costat-o o viață întreagă de binecuvântată

renunţare în favoarea părinţilor ei, a soţului, a copiilor ei şi a noastră!

- Dar, o întrerupse el, noi ne-am încredinţat unul celuilalt încă din copilărie, şi adolescenţa noastră a fost un paradis de promisiuni reciproce!

Însă iubitoarea lui mamă nu îl lăsă să termine. Aşezându-şi degetul arătător pe buzele sale, într-un gest plin de compasiune, Ernestina reluă:

- Ascultă, Domenico! Cine crezi că a suferit mai mult? Tânărul cel puternic, care s-a alăturat de bunăvoie unei organizaţii religioase, ce îi oferea o sumedenie de căi de a face bine, sau sărmana fată care a fost forţată de împrejurările sorţii ei lumeşti să se căsătorească cu un văduv, înconjurată de copii cărora le-a dedicat întreaga sa viaţă? Tu ai căutat de bunăvoie orânduirea preoţească, în timp ce Zenobia, constrânsă de o situaţie nefericită, a acceptat o cale a dăruirii de sine, complet diferită de visele tinereţii sale. Orbit în totalitate de propriile tale ambiţii egoiste, tu nu te-ai dovedit a fi credincios principiilor pe care le-ai îmbrăţişat, în timp ce Zenobia a perseverat, ducând o viaţă plină de sacrificii. Ea însă şi-a păstrat credinţa vie, până la sfârşitul zilelor, deşi toate idealurile ei ca femeie au fost distruse de greutatea umilinţelor zilnice, pe care a trebuit să le îndure. Tu ai greşit pentru propria ta satisfacţie, incapabil să stăpâneşti poftele sinistre care mocneau în inima ta, în timp ce prietena noastră a acceptat plină de umilinţă circumstanţe care i-au chinuit sufletul an după an, spre binele nostru al tuturor. Aşa că, gândeşte-te la asta! Cine a fost adevărata victimă?

Putem oare să comparăm abnegația cu nesăbuința?

Ne-am dat atunci seama că sora Zenobia fusese legată atât de Ernestina, cât și de Domenico, prin firele unei triste povești de dragoste, despre care noi nu știam nimic. Fostul preot o ascultă plin de căință pe mama sa și apoi, după o tăcere îndelungată, în care s-a lăsat dus poate de imaginea unor amintiri îndepărtate, îi răspunse plin de tristețe:

- Într-adevăr!...

- Acum este rândul nostru, spuse Ernestina cu blândețe, să facem progresele spirituale necesare, pentru a putea ajunge la ea.

În clipa aceea, Zenobia începu să plângă în tăcere. Privindu-l pe Domenico, se aplecă ușor asupra lui și, ca urmare a puternicei ei dorințe, acesta simți dintr-o dată lacrimile fierbinți care cădeau peste fața sa. Privind întrebător spre chipul mamei sale, își dădu însă seama că lacrimile nu erau ale ei, așa că o întrebă îngrijorat:

- Mamă, cine plânge deasupra mea?

Cu inima sfâșiată de emoție, aceasta îi răspunse:

- Îngerii din rai varsă lacrimi de bucurie, ori de câte ori un suflet suferind este ridicat din abis.

Gânditor, fostul preot a rămas astfel în tăcere o vreme. Părea că este acum împăcat cu sine.

Profitând de această ocazie binecuvântată, Ernestina îi spuse:

- Să mergem, dragul meu fiu. Atins de aripa compasiunii divine, marele orologiu al timpului a sunat pentru spiritul tău ora binecuvântată a mântuirii. Poarta compensației se deschide încă o dată în fața sufletului tău împovărat. Fie ca raiul să ne binecuvânteze!

- Voi merge cu tine oriunde vrei, mamă, răspunse sărmanul spirit, fără nicio urmă de amărăciune.

Fericită, mama sa ne privi pe toți plină de recunoștință, îl luă apoi în brațe ca pe un copil și plecă, ducând cu sine prețioasa povară spre Pământ, pentru fericita confruntare cu întunericul adânc din fața lor...

Rămânând din nou singuri, am privit spre fața transfigurată, în extaz, a sorei Zenobia. Aceasta și-a șters lacrimile, dezvăluind astfel o bucurie nespusă ce-i strălucea în privire. Întinzându-și

apoi mâna dreaptă cu palma în sus, într-un gest de recunoştinţă şi fericire, contemplând pesemne viitorul, ea a meditat timp de câteva clipe, adresând cu siguranţă o rugăciune de mulţumire către Cel Atotputernic.

Apoi, privindu-ne cu seninătate, ne spuse:

- Dragii mei prieteni, fie ca Dumnezeu să vă răsplătească ajutorul frăţesc şi să vă împărtăşească tuturor din fericirea pe care o simt în acest moment. Datorită Lui, cu ajutorul prietenilor mei credincioşi, tocmai am câştigat o mare bătălie în lupta dintre iubire şi ură, dintre lumină şi întuneric şi dintre bine şi rău, bătălie pe care o port de mulţi ani de zile.

Imediat după aceea, ne-am întors la tovarăşii noştri care ne aşteptau mai încolo, conform planului alcătuit de Zenobia cu atâta înţelepciune, care ne permisese să comunicăm cu aceşti copii ai ignoranţei şi ai nefericirii, locuitori temporari ai abisurilor întunecate.

Capitolul 8

În tuneric și suferință

Odată cu încheierea misiunii sorei Zenobia, am pornit din nou la drum, apropiindu-ne și mai mult de valea întunericului și a suferinței.

Întunericul devenise din nou atât de dens, încât ne era aproape imposibil să desluşim ce se afla în adâncurile abisului. Cu toate acestea, strigăte sfâșietoare ajungeau până la urechile noastre: gemete tânguitoare, blasfemii și înjurături. Aveam impresia că în mlaștina de sub noi se află o mulțime de suflete nenorocite, triste, împotmolite acolo. Cuvintele vulgare pe care le auzeam mă umpleau de groază, iar gemetele mă tulburau până în adâncul sufletului. Simțind că eram cu toții copleșiți de astfel de sentimente, sora Zenobia ne-a explicat:

- Întreaga suferință pe care o vedem aici se află sub o permanentă supraveghere din partea Divinului. Lucrători neobosiți, aflați în slujba adevărului și a binelui, vizitează adesea aceste locuri, îndemnându-i pe prizonierii disprețuitori să se căiască, însă, înrăiți, aceștia refuză cu încăpățânare. Preferă să se lamenteze, să implore și să ceară compasiune. Sunt rare cazurile în care unii răspund chemărilor noastre. Uneori încercăm să le facem bine cu forța, dar când îi smulgem din adâncurile întunecate, se plâng că suntem răi cu ei și nerecunoscători și apoi fug de lângă noi.

Deși ceea ce ne spunea era foarte trist, gesturile și glasul Zenobiei erau pline de entuziasm, ea fiind înflăcărată de dorința de a servi.

- Oricum, continuă conducătoarea noastră, respingerea

lor nu ne va face să-i respingem şi noi pe el. Să nu uităm că forţele naturii pot preschimba cărbunele în diamant... Haideţi deci să ne punem în slujba tuturor celor care au nevoie, astfel ca sufletele noastre să dobândească darul de a reflecta Planul Divin Suprem. Fie ca viaţa să-şi urmeze cursul, nu aşa cum am vrea noi, ci după Voia Domnului. Mare e generozitatea Lui faţă de noi. Haideţi să o împărtăşim şi altora, prin serviciu fratern şi iluminator, spre binele tuturor.

La îndemnul ei, zece tovarăşi au aprins nişte raze puternice de lumină.

Atunci, am fost martorii uluiţi ai unui spectacol înspăimântător. O numeroasă legiune de suflete suferinde acoperea fundul văii, nu departe de locul de unde le priveam noi. Ne despărţea de ele nu un povârniş abrupt, ci mai degrabă o enormă mlaştină adâncă.

La apariţia neaşteptatei lumini, multe voci au început să implore ajutor, cu cuvinte sfâşietoare, care ne pătrundeau până în adâncul sufletelor. Alte asemenea fiinţe, dimpotrivă, reacţionau complet altfel, strigând către noi cuvinte blasfemiatoare, sarcastice sau învinuitoare.

Ca să reuşim mai bine, Zenobia ne-a sfătuit să rămânem împreună, în grup, pentru a insufla respect şi teamă celor mai periculoase dintre sărmanele suflete aflate acolo. Apoi a adăugat:

- Se află aici mulţi adepţi ai revoltei şi ai disperării, obligându-ne să adoptăm o poziţie strict defensivă. Sunt nişte biete suflete bolnave, care încearcă să inducă tuturor starea de discordie în care ele însele trăiesc.

Apoi, ea l-a rugat pe părintele Hipolito să se adreseze tuturor acestor victime nenorocite, în numele Domnului nostru Iisus Hristos, îndemnându-le să dea ascultare nevoii lor de transformare interioară.

Fostul preot a deschis *Noul Testament*, pe care-l purta mereu cu el, şi a citit din *Evanghelia după Luca*, pilda bogătaşului care se îmbrăca în porfir şi ducea o viaţă îmbelşugată, în timp ce un cerşetor cu trupul plin de răni bătea în zadar la poarta conştiinţei lui. A citit rar, cu voce tare, toate versetele, de la 16:19-31. Imediat după aceea, pentru a umple tăcerea plină de înţeles, Hipolito a reluat fraza: „Adu-ţi aminte că, în viaţa

ta, tu ţi-ai luat lucrurile bune...", din versetul 25. Era pe punctul de a începe s-o comenteze, când am auzit strigăte ameninţătoare şi blasfemii sarcastice ridicându-se până la urechile noastre:

- Plecaţi! Plecaţi! Jos cu minciunile altarului!

- Să-l atacăm pe preot chiar acum!

- Ne e bine şi suntem cu toţii fericiţi! N-am cerut niciun fel de ajutor şi n-avem nevoie de predici plictisitoare!

- Raiul nostru e aici! Voi puteţi să vă duceţi cu toţii în iad!...

Adversarii noştri nu s-au mulţumit doar cu vorbele de ocară. O ploaie de bulgări făcuţi dintr-o substanţă neagră, ciudată, a început să cadă în jurul nostru, pornind din diverse puncte ale abisului durerii.

- Plasele! exclamă Zenobia, adresându-se unor ajutoare. Desfaceţi plasele de apărare, ca să protejăm grupul de ei!

Ordinele ei au fost repede îndeplinite. Sub privirile noastre uimite, au fost desfăşurate nişte plase luminoase. Erau făcute dintr-un material conceput special pentru asemenea situaţii, datorită puternicei sale încărcături magnetice; bulgării şi săgeţile aruncate spre noi se prindeau în plase, neutralizate ca de o forţă misterioasă.

Obişnuită cu situaţii de acest gen, directoarea Casei Transitoria s-a manifestat cu o magnifică hotărâre şi stăpânire de sine. După ce ne-a asigurat protecţia, i-a făcut semn părintelui Hipolito să continue. Preotul, acoperind zgomotul şi insultele, şi-a reluat discursul cu energie reînnoită.

- Prieteni, dorinţa noastră frăţească e ca voi să vă pregătiţi să primiţi Lumina Divină! Sunteţi adunaţi aici, alături de alte câteva sute de suflete nefericite, în condiţii foarte periculoase din punct de vedere spiritual. Cu sufletele măcinate de

durere, copleşiţi de suferinţă şi într-o agonie de nedescris, vă lăsaţi adesea pradă deznădejdii, revoltei şi disperării. Nefericiţi şi nenorociţi cum sunteţi, minţile voastre nu mai ştiu să producă decât gânduri distrugătoare şi chinuitoare. Susţineţi că Puterile Divine v-au abandonat în adânca vale a întunericului, şi astfel, negând tot ceea ce este bun, v-aţi transformat gradat, cum e şi firesc, în nişte periculoase spirite ale întunericului şi ale răului, luând înfăţişarea unor entităţi diabolice şi atacându-i fără discernământ pe mesagerii lucrării Tatălui. Cruda voastră perversitate interioară v-a schimonosit înfăţişarea. Nici nu mai semănaţi cu fiinţele umane care aţi fost, pline de daruri divine; acum întruchipaţi tărâmurile infernale, insuflând compasiune sufletelor elevate şi teamă celor mai slabe de înger. Mentalitatea deplorabilă pe care aţi adoptat-o, şi de care mulţi vă cramponaţi cu putere, vă face să fiţi cu adevărat nişte demoni răi şi criminali, şi nici măcar flagelul durerii nu vă poate transforma înfăţişarea voastră diformă. Cu toate acestea, sunteţi cei mai nefericiţi dintre fraţii şi surorile noastre, cu inimile şi minţile mutilate, pierduţi în durerosul deşert al ignoranţei, dar nu din cauză că Divina Providenţă nu vă iubeşte, ci pentru că, din lipsă de prevedere, aţi neglijat pe Pământ orice ocazie de a vă înălţa spre tărâmurile superioare ale spiritului etern. Indiferent de câte ori ne veţi alunga din congregaţiile acestea ale suferinţei, afecţiunea noastră sinceră faţă de voi nu va păli niciodată. Vom vizita tărâmurile sinistre ale abisurilor, ori de câte ori va fi necesar. Nu vom obosi niciodată să mărturisim glorioasa compasiune a Tatălui Nostru Ceresc, iar mâna noastră prietenoasă nu se va opri niciodată din misiunea înălţătoare de a sădi sământa binelui şi a adevărului!

Injuriile pe care le auzisem la început s-au liniştit încetul cu încetul. Sinceritatea lui Hipolito triumfase. Predicatorul vorbea cu o atât de arzătoare elocvenţă şi era atât de animat de gânduri

angelice, încât întregul său corp radia lumină. În tăcerea aceea respectuoasă generată de discursul său plin de patos, el și-a continuat emoționanta sa predică:

- Când nu sunteți paralizați de o groază teribilă, sunteți prizonierii invidiei și răutății, ai ironiei și sarcasmului. Incantațiile voastre batjocoritoare și lacrimile amarnice pe care le vărsați generează vibrații perturbatoare... Aproape toți dintre voi ați primit ajutorul nostru plin de iubire, însă l-ați refuzat fără niclo remușcare. Voi credeți că noi am primit grația unor favoruri nemeritate, că suntem aleșii Cerului, și susțineți cu obrăznicie că viețile noastre au fost binecuvântate cu privilegii gratuite. O, prietenii mei! Vă este chiar atât de greu să vedeți ce inteligență și dreptate infailibilă ne guvernează viețile? Și noi avem propriile noastre lupte de dus, și suntem departe de a fi repurtat ultima victorie asupra noastră înșine. Asemenea vouă, pășim și noi pe calea către izbăvire. Muncim, ne zbatem, plângem și suferim; poziția noastră diferă întrucâtva de a voastră, din moment ce noi, cei care vă adresăm acum o chemare pașnică și frățească, am făcut deja primul pas pe strălucitoarea cale a recunoștinței față de Dumnezeu, Tatăl nostru atotputernic, drept și îndurător, mulțumindu-I lui Hristos, Divinul Mediator, pentru că avem posibilitatea de a munci și a ne perfecționa în prezent. Și nouă ne e dor de căminele noastre de pe Pământ și de tandrele legături de suflet, care nu mai sunt acum decât niște amintiri îndepărtate. La fel ca și voi, și noi simțim dorința arzătoare de a ne întoarce în trecut pentru a îndrepta calea pe care am mers. Aproape neîncetat îi căutăm în zadar pe cei care ne-au iubit, ca să le sărutăm mâinile și să-i rugăm să ne ierte slăbiciunile. Totuși, am avut norocul să înțelegem ce mari datorii avem, și, de atunci, am pornit pe calea care duce către un viitor al izbăvirii.

Pentru o mai bună înțelegere a semnificației parabolei, Hipolito a continuat apoi cu subînțeles:

- Câți dintre noi nu ne-am asemănat oare cu bogătașul îmbrăcat în „porfir și in subțire" din pilda pe care ne-a dat-o Învățătorul? Am purtat hainele atrăgătoare și strălucitoare ale ego-urilor noastre, rănind privirile semenilor noștri, în timp ce ne iroseam în „veselie și strălucire" binecuvântata ocazie de a ne trăi viața într-un trup fizic. Noi toți, cei care ne-am reunit în

acest tărâm al durerii, am fost înconjurați de cerșetori tânjind după afecțiune și ajutor spiritual, care ne-au arătat în zadar rănile sufletelor lor nevoiașe. Aceștia se numeau membri ai familiei, rude, colegi aflați la ananghie, oameni ce ne erau niște frați și surori mai îndepărtați... Erau copii care cereau îndrumare, părinți care aveau nevoie de afecțiune, drumeți pe calea evoluției dornici de a primi ajutor; cerșind puțină alinare și fericire, nu s-au putut apropia de noi. De cele mai multe ori, am văzut rănile din sufletele lor abia când era prea târziu, înțelegând cu tristețe că am nesocotit sublima ocazie care ne fusese oferită, de a le face un bine. Apoi, doar când erau pe patul de moarte, i-am copleșit cu dragostea și afecțiunea noastră, după ce irosiserăm cu nechibzuință timpul sacru al unei vieți de om, alternând între insensibilitate și pretenții smintite. Cei mai săraci decât noi nu-și doreau decât niște firimituri de la banchetul cunoașterii și al talentelor noastre, la care noi ne desfătam cu nesaț. Ne urmăreau mereu, ca niște copii, înfometați după cunoaștere și tandrețe – până și câinii veneau spre ei, mânați de o afecțiune spontană... Noi, dimpotrivă, mândri de reușitele noastre personale și împietriți de o apatie zgomotoasă, ne-am amplificat sentimentul de bunăstare, considerându-ne superiori tuturor celorlalte creaturi care alcătuiau tabloul trecerii noastre prin lumea fizică. Fiind prizonierii propriilor noastre creații inferioare, moartea ne-a aruncat cu capul înainte în abisul purgatoriului, care semăna cu iadul întunecat din mitologia teologică. Purtând veșmântul șansei, acum învechit și ferfenițit, în finalul cursului nostru de evoluție spirituală la școala vieții suntem uneori mai săraci decât cele mai amărâte dintre creaturile nenorocite, care obișnuiau să bată încrezătoare la poarta inimilor noastre și la fericirea cărora am fi putut contribui enorm. Asemenea unor călători ce traversează fluviul sfânt al evoluției spirituale, am fugit de toți semenii noștri mai nevoiași și ne-am apărat cu îndârjire de naufragiații suferinzi. Mai presus de orice, ne-am bucurat de vremea bună, de fermecatele insule ale plăcerii și de compania celor mai puternici, și am ajuns apoi pe celălalt mal, simțindu-ne umiliți și cu inima grea, într-o teribilă sărăcie spirituală și incapabili să ne mai continuăm călătoria spre divinele continente ale izbăvirii... Haideți să fim rezonabili,

dragii mei fraţi şi surori, şi să ne dăm seama că acest iad nu este decât o construcţie iluzorie, creată de propria noastră minte. O încercare eşuată ne opreşte în loc, creând un mediu propice pentru tot felul de fantasme, ce torturează mintea care le-a creat, făcând-o să trăiască un coşmar nemilos. Săpăm astfel hăuri abisale ale suferinţei şi torturii, pe măsura intensităţii remuşcărilor şi a amărăciunii noastre. Refuzul nostru conştient în faţa beneficiilor Providenţei se transformă într-o sumbră închisoare. Deşerturi arse de ură şi oroare se întind sub picioarele noastre, pe măsură ce înaintăm în călătoria oarbă a tristeţii şi a dezolării extreme. Suntem ca nişte spirite rătăcitoare, copleşite de nelinişte şi de disperare, ca urmare a amărăciunii resimţite cu privire la ceea ce am fost şi a unei dificultăţi aproape insurmontabile de a obţine resursele necesare pentru ceea ce vrem să devenim. Pe de o parte, eşecul răsunător; pe de altă parte, confruntarea cu eternitatea. Totuşi, asemenea bogătaşului nefericit din parabolă, ştim că multe dintre victimele noastre din trecut au ajuns în posturi înalte în ierarhia tărâmurilor eternităţii; că mulţi dintre acei cerşetori de afecţiune de pe marginea drumului existenţei umane au fost conduşi la fântânile Splendidei Înţelepciuni şi ale Iubirii Nesfârşite; atunci, de ce să nu le cerem ajutorul, căci ei s-ar putea ruga, cerând îndurare pentru noi. De ce să nu ne plecăm capetele cu umilinţă, reflectând asupra greşelilor noastre din trecut, pentru a putea primi un ajutor sublim şi indispensabil în prezent? Ştim, prietenii mei, că mulţi dintre voi suferiţi; că sunteţi torturaţi de o sete mistuitoare după apa vie a spiritului nemuritor şi că, fiind bolnavi şi fără putere în această vale a întunericului, aţi dori să doborâţi toate obstacolele pentru a primi chiar şi numai o singură picătură din preţiosul lichid promis de Iisus celor însetaţi, care-l se vor dărui Lui de bunăvoie! Ah! Dar o simplă rugăciune confuză

născută din agonie nu e suficientă pentru ca roua divină să reîmprospăteze inimile sfâşiate de durere! Pocalul sufletului infirm trebuie regenerat, fiind curăţat de praful otrăvitor al Pământului, pentru a putea primi roua cerească, proaspătă şi liniştitoare! Suferinţa purificatoare este esenţială. Absurdităţile mentale, care ne-au guvernat pe Pământ, sunt nişte energii care se manifestă în prezent, cu intensitatea unor forţe eliberate după o lungă întemniţare, şi de aici provine tortura de nedescris a foamei, a setei, a nenorocirii şi a neputinţei, pe care mulţi dintre voi încă o mai simţiţi, pentru că nu aţi reuşit să respectaţi legile stabilite de Tatăl cel Veşnic!...

Judecând după tăcerea din jurul nostru, se părea că părintele Hipolito era ascultat cu o atenţie respectuoasă de nenumăratele rânduri de spirite suferinde, adunate în faţa noastră în acel loc. După o scurtă pauză, părintele a continuat cu inspiraţie reînnoită:

- Cu toate că ne rugăm pentru refacerea voastră, să ştiţi că niciunul dintre noi n-a găsit încă lăcaşul îngerilor. Suntem semenii voştri, oameni ale căror inimi sunt pline de greşeli şi aspiraţii. Vă înţelegem însă chinul copleşitor şi am venit să vă chemăm să renunţaţi la toate impulsurile voastre egoiste; mai mult, vă îndemnăm să-L recunoaşteţi pe Dumnezeu şi să vă căiţi pentru greşelile voastre intenţionate, criminale, din trecut. Haideţi să mulţumim Milei Dumnezeieşti şi să-L rugăm cu toţii pe Iisus Hristos să ne facă să înţelegem care este voia Lui sublimă şi înţeleaptă şi să ne dea puterea necesară pentru a o îndeplini, oriunde am fi. Să nu facem ca bogătaşul din Evanghelie şi să nu implorăm niciun fel de avantaj individual sau în interesul personal, ci să cerem mai degrabă suficientă

înțelegere cu privire la sarcinile pe care le avem în aceste vremuri mai puțin norocoase, după cum a hotărât Domnul Dumnezeu, spre mântuirea noastră. Și haideți să privim plini de o reînnoită încredere spre viitor, când Pământul, marea noastră mamă, ne va oferi cu generozitate minunate ocazii de a învăța și de a ne ispăși greșelile, pentru a ne sfinți și a ne răscumpăra păcatele.

În momentul acela, fostul preot își întrerupse predica, făcând o pauză lungă, fapt care ne-a permis să examinăm atent tabloul din fața noastră.

Lungi șiruri de suferinzi se adunaseră în toate părțile și ne priveau lung în lumina făcliilor, de la o distanță de aproximativ 30 de metri. Se înșiruiau peste tot, într-o vastă procesiune de spirite tăcute, triste, ce ni se înfățișau cu toate trăsăturile infirmităților lor fizice, pe care le aduseseră cu ei de pe Pământ și care se vedeau acum în corpurile lor astrale. Se puteau vedea acolo boli de toate felurile: era ca o expoziție de diformități fizice, de tot soiul de răni și de mizerii, care ne sfâșiau inimile. Mulți dintre ei îngenuncheaseră, închipuindu-și probabil că eram ambasadorii Puterii Cerești, care îi vizitau în acest purgatoriu al suferinței. Manifestau o atitudine care trăda cel mai înalt respect, deși pe fețele lor se putea citi o suferință atroce, de nesuportat. Ochii lor temători vorbeau fără cuvinte despre puternica dorință pe care o resimțeau în secret de a veni spre noi; cu toate acestea, ceva îi împiedica. Arătau ca niște prizonieri care tânjesc după libertate. De ce nu alergau în întâmpinarea noastră? De ce nu îngenuncheau toți alături de noi, în semn de sinceră recunoștință față de Dumnezeu? Îmi doream să percep ce anume îi ținea țintuiți locului, dar am înțeles ce se petrecea fără să mai fie nevoie de alte explicații. Între noi și mulțimea din fața noastră se deschisese o groapă adâncă, iar în locurile în care aceasta ar fi fost cel mai ușor de traversat se adunaseră mici grupuri de spirite cu înfățișări sinistre. Era foarte clar cine erau aceștia. Ei supravegheau strict zona, cu fețelor lor agresive și împietrite. Ce făceau aici acești torționari? Erau oare guvernați de niște forțe răzbunătoare, cu o putere de influență efemeră în tărâmul întunericului, sau acționau poate din proprie inițiativă, urmând impulsurile delirante ale minților lor dezaxate?

Mi-am amintit vechile povestiri despre Iad, aşa cum este acesta descris în teologia romano-catolică, şi m-am gândit că flăcările arzătoare, cu care Satana se delecta torturând sufletele, trebuie să fi fost o privelişte mai plăcută decât sumbrul peisaj al scenei pline numai de întuneric şi suferinţă din faţa noastră. Cu toate acestea, mi-am întrerupt şirul acestor gânduri fără rost, înţelegând că situaţia din faţa noastră ne solicita întreaga atenţie.

Cum Hipolito a făcut o pauză mai lungă, o creatură cu un chip de ucigaş a început să strige la el, gesticulând plină de ură şi de vulgaritate:

- N-am cerut nicio armată a salvării! Dispăreţi!

O singură asemenea ieşire a fost suficientă, pentru ca alte izbucniri neplăcute să se reverse asupra noastră.

- Nu vrem să răscumpărăm absolut nimic! Nu datorăm nimic nimănui! Nu ne interesează decât să perpetuăm cu nesaţ ura, revolta împotriva unor dumnezei insensibili şi mişcarea de rezistenţă împotriva respingătoarei aristocraţii a spiritului!

- Moarte predicatorilor falselor virtuţi! Jos cu oportuniştii de dincolo de mormânt! Trăiască mişcarea noastră distrugătoare împotriva vechiului sistem al stăpânilor şi al sclavilor! Pe aceste ruine vom construi o nouă lume!

Un bărbat imens, robust, ce arăta ca un uriaş, păşi spre marginea povârnişului, de partea cealaltă, şi cu un larg gest sfidător răcni:

- Se pare că acum preotul cel palavragiu a tăcut!

Apoi râse într-un mod diabolic şi continuă:

- Vă pierdeţi vremea! N-aţi înţeles nimic! Avem şi noi un plan şi ştim şi noi ce vrem! Unde e Dumnezeul promis? Aveţi cumva o hartă a raiului? Idolii noştri sunt acum sfărâmaţi. Suntem copiii disperării, încercând să ne punem vieţile în ordine, în acest pustiu care se întinde în faţa noastră. Credeţi că vom mai ajunge vreodată să fim din nou atât de naivi încât să credem iarăşi toate minciunile bisericii?! Bunăvoinţa Divină se află pesemne într-un tărâm îndepărtat acum, unde se simte atât de bine, încât nu mai are pic de compasiune pentru nevoile noastre? Voi vă declaraţi fericiţi şi propovăduiţi compasiunea unui Tată pe care noi nu L-am întâlnit niciodată! Voi L-aţi văzut vreodată?!

Aceste ultime cuvinte le punctă cu un hohot de râs rece ca gheața. Copleșit de o puternică emoție, părintele Hipolito îi răspunse:

- Cunoașterea Divinului și viziunea paradisului sunt în noi, acestea țin de universul interior al fiecăruia. Am da dovadă de o nemaiîntâlnită îndrăzneală să ne închipuim, prin absurd, că am putea să ne acordăm într-un timp atât de scurt propria frecvență de vibrație la cea a sublimei plenitudini a lui Dumnezeu, când noi de-abia am ieșit din domeniul iraționalului! Cum să compari o broscuță cu soarele? De fapt, religiile antropomorfe de pe Pământ ne-au otrăvit mințile, inoculând în mintea noastră credințe false despre Dumnezeu. Totuși, nu putem spune că e doar vina lor, căci suntem cu toții caracterizați de o stare de stagnare spirituală. Când discipolii vor fi cu adevărat la unison cu Evanghelia Mântuitorului nostru, având mintea și inima purificate, intervenția negativă a preoților va deveni imposibilă. Dogma, dacă e privită cu imparțialitate, este atât o provocare, cât și o pedeapsă. Ea provoacă mințile curioase și ingenioase să exploreze ideea Universului Infinit, fiind în același timp o pedeapsă pentru mințile leneșe, care renunță cu nesăbuință la darul de a gândi și de a hotărî pentru ele însele care este adevărul legat de soartă și de cele sfinte. Înțelepciunea invizibilă, dar mereu prezentă, a lui Dumnezeu poate fi identificată peste tot, până și în cele mai neînsemnate aspecte ale naturii. Deci controlați-vă orgoliul rănit și mândria umilită, care fac asemenea remarci nerecunoscătoare, ucigașe! Mențineți-vă în sanctuarul conștiinței voastre și nu veți mai cere viziuni și revelații pe care nu le puteți suporta. Prin urmare, animați de compasiune în fața sfidării și a nenorocirii voastre, Îl implorăm pe Domnul Dumnezeu să binecuvânteze speranțele tuturor celor care ne aud și care, asemenea nouă, sunt dornici să

primească mântuirea supremă şi să se bucure de splendoarea inestimabilă a vieţii veşnice!

Să fi avut alt auditoriu, cuvintele fostului preot s-ar fi dovedit atât de vii şi de convingătoare, însă creaturile împietrite şi răutăcioase care erau de faţă se arătau reci şi insensibile la auzul lor.

Alte voci s-au înălţat atunci într-un cor sinistru:

- Destul! Destul!

- Plecaţi! Plecaţi!

Cu toate acestea, printre cei care fuseseră foarte atenţi la ce făceam noi, am văzut multe feţe îndurerate, pe care se citea groaza pricinuită de tovarăşii lor. Şi erau din ce în ce mai mulţi. Am observat însă că nu era nici măcar un singur copil acolo; doar adulţi, adolescenţi şi spirite bătrâne, cu tot felul de înfăţişări. Se vedea clar că discursul lui Hipolito le făcuse enorm de mult bine. Mulţi dintre ei vărsau râuri de lacrimi, dar insultele şi înjurăturile se înălţau nestingherite. Criminalii care nu se căiau nu ne puteau suporta prezenţa şi se întreceau care mai de care, să găsească remarci batjocoritoare, care să trezească un umor sarcastic şi dispreţ în rândurile nefericitului auditoriu.

Sufletul meu şocat a simţit iniţial impulsul să reacţioneze. N-ar fi fost mai bine să ne unim puterile şi să înfruntăm această gloată de criminali? N-ar fi fost mai bine să sărim peste aparentul obstacol şi să smulgem victimele neajutorate din rândurile lor? Puteam face aceasta cu uşurinţă levitând, iar ideea de milă creştină îmi întărea pornirea îndreptăţită de a reacţiona. La câţiva metri în faţa noastră, vedeam femei desfigurate de durere, bărbaţi tineri şi mai în vârstă, cu toţii neputincioşi şi plăpânzi. Nu scăpase niciunul de pecetea dureroasă a nenorocirii duse la extrem. Arătau ca nişte cadavre care reveniseră pe neaşteptate la viaţă, după o lungă şedere în mormânt.

Gânduri de revoltă îmi treceau prin minte.

De ce nu le răspundea părintele Hipolito pe măsură? De ce nu-l pedepsea pe acei asasini ai întunericului, care dădeau dovadă de o atât de rafinată cultură intelectuală, fiind înzestraţi cu minţi atât de puternice? Nu aveam oare suficientă putere ca să le facem faţă?

Asistentul Jeronimo, percepând starea periculoasă în care se afla sufletul meu, se apropie de mine cu grijă şi îmi spuse discret:

- André, potoleşte vibraţia mâniei tale neîndreptăţite. Nimeni nu îi poate ajuta pe ceilalţi, animat fiind de mânie şi de iritare. Nu-ţi asuma o poziţie critică. Ne aflăm aici în rolul de fraţi mai mari într-ale cunoaşterii divine, pentru a-i ajuta pe cei mai necopţi şi mai puţin norocoşi decât noi. Să ne păstrăm deci calmul şi răbdarea. A răspunde unor insulte urâte ar fi o pierdere de timp preţios, în încercarea noastră de a fraterniza, în faţa Tatălui Ceresc. Hipolito nu va duce un duel verbal, iar sora Zenobia nu va fi de acord cu niciun fel de violenţă împotriva acestor creaturi nenorocite, cu riscul de a pierde pentru totdeauna ocazia sublimă de a practica adevărata bunătate. Transformă-ţi deci atitudinea, ca să poţi contribui şi tu într-un mod constructiv, şi haide să ne ridicăm glasurile nu pentru a condamna, ci mai degrabă pentru a informa şi a instrui în spiritul creştin.

Mi-am reevaluat deci emoţiile, rugându-L pe Iisus să-mi dea puterea de a-l da uitării pe „vechiul om” care mai protesta încă în fiinţa mea.

După ce am apelat tărâmurile superioare prin puterea rugăciunii, înţelegerea a înflorit pe dată în conştiinţa mea.

De fapt, cum era să răspundem atacurilor unor creaturi, ele însele atât de nenorocite? Dincolo de toate, ele aveau cea mai mare nevoie de ajutor şi compasiune. Mai întâi însă – aşa cum se petrecuse şi cu noi – trebuiau şi ele să primească binecuvântarea credinţei celei vii, a reintegrării în planul trasat de legea eternă, conştientizându-şi propriile lor nevoi interioare datorate neputinţei spirituale. Ei proferau blasfemii şi râdeau sarcastic. Batjocoreau darurile Providenţei. Îl calomniau pe Mântuitorul nostru. Uitaseră cu desăvârşire tot ce era legat de ordinea divină şi de respectul faţă de oameni.

Cine eram noi să-i convertim dintr-o dată, când Însuşi Domnul nostru Iisus Hristos şi le tolera cu răbdare şi bunătate răutăţile, fără a recurge la niciun fel de represalii împotriva lor? Nu era destul că-şi impuneau singuri acea regretabilă limitare? Blocaţi în cercul strâmt al suferinţei şi pedepsiţi de disperare, rămâneau cantonaţi în sfera senzaţiilor brute şi încercau în zadar să lupte împotriva binelui. Era într-adevăr dureros să vezi acele mizere creaturi oprimate îngenunchind în faţa noastră; cu toate acestea, trebuie că existau destule motive care să justifice legătura dintre torţionari şi victimele lor, dar aceste motive îmi scăpau, desigur, în acele momente. Felul în care evaluasem iniţial situaţia s-a transformat radical. Copleşit de un val brusc de compasiune, am observat că, atunci când remarcile batjocoritoare provenind de la spiritele rele s-au potolit, pe feţele celor care-şi mărturiseau suferinţa, dându-şi probabil seama că nu am sărit peste acel obstacol ca să-i eliberăm, se citea o disperare cruntă.

O sărmană bătrânică, ce părea neînfricată în credinţa ei, având în vedere circumstanţele teribile în care se afla, şi-a ridicat braţele scheletice şi, conform vechilor ei concepţii religioase, ne-a rugat:

- Sfinţi mesageri ai lui Dumnezeu Tatăl, fie-vă milă şi eliberaţi-ne din purgatoriu! Suntem torturaţi de flăcările remuşcărilor şi de demonii care ne înconjoară! Salvaţi-ne, pentru numele lui Dumnezeu!

În ciuda suspinelor sonore care au întrerupt-o, venerabila bătrână a continuat:

- Greşelile noastre, pentru care am plătit din greu încă de pe Pământ, ne-au legat de spiritele malefice ale abisului! Suntem cu adevărat nişte păcătoşi, care trebuie purificaţi, dar nu ne abandonaţi în faţa sorţii! Ajutaţi-ne, în numele lui Hristos, pentru care vă implorăm să ne oferiţi graţia de a fi salvaţi! Mult am greşit, e adevărat... Cu toate acestea, sufletul meu pocăit vă roagă să-l protejaţi... Ştiu că nu merit un răspuns din partea Cerului, dar, o, mesageri ai Cerului, oricine aţi fi, daţi-mi ocazia să-mi răscumpăr păcatele. Sunt pregătită! Îl voi căuta pe cel pe care l-am jignit în timpul vieţii mele pe Pământ şi, plină de umilinţă, îi voi implora să mă ierte!...

Cu mâinile împreunate şi privind către noi cu o speranţă

chinuită, a încheiat:

- Nu mă abandonaţi! Nu mă abandonaţi!

Atunci peisajul s-a modificat întrucâtva. Viteaza cerşetoare şi-a încurajat restul tovarăşilor de chin:

- Pentru numele Sfântului Geraldo Majella, strigă unul dintre sărmanele suflete, arătând astfel că fusese romano-catolic în timpul vieţii sale pe Pământ, scoateţi-ne de aici! Salvaţi-ne din vârtejul acesta infernal! Ajutaţi-ne, în numele iubirii lui Dumnezeu!

În vacarmul acelor nenumărate voci care implorau ajutorul nostru, se distingea prezenţa adepţilor a numeroase curente religioase cunoscute – nelipsind din acel concert trist nici chiar adepţii spiritismului. O femeie destul de corpolentă, cu părul în dezordine şi răni adânci pe faţă, ne-a implorat cu ochii plini de lacrimi:

- Spirite ale Binelui, ajutaţi-mă! În timpul vieţii mele pământeşti, l-am cunoscut pe Bezerra de Menezes[6] şi am îmbrăţişat spiritismul. Dar vai mie! Convingerile mele nu s-au transformat într-o credinţă dătătoare de viaţă! M-am pus în slujba consolării oamenilor, dar am fugit de responsabilitate! Moartea m-a aruncat aici, unde am suferit mult ca urmare a neglijenţei mele spirituale! Ajutaţi-mă, în numele lui Iisus!

Chemări sfâşietoare răsunau din toate părţile.

Nu voi uita nicicând inflexiunile cuvintelor pe care le-am auzit. Tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei aflaţi în stări deplorabile, prosternaţi la pământ nu departe de noi, respectuoşi şi

[6] Adolfo Bezerra de Menezes Cavalcanti, 1831-1900, medic, scriitor, jurnalist, politician şi susţinător al spiritismului în Brazilia. În 1886 şi-a anunţat public apartenenţa la curentul spiritist, iar în 1889 a fost ales preşedinte al Federaţiei Spiritiste Braziliene. Nu credea în acumularea de bunuri materiale şi era numit de către cei apropiaţi „Doctorul săracilor".

încrezători datorită luminilor pe care le aprinsesem în noaptea aceea tristă, implorau ajutorul divin, tratându-ne cu o profundă venerație, ca și cum am fi fost niște adevărate modele de sfințenie. Văzând că se înmulțeau într-atât rugăciunile, torționarii și-au luat sinistrele lor bice și au început să lovească în toate direcțiile fără să facă deosebire... Majoritatea celor care îngenuncheaseră s-au risipit cât de repede au putut, revenind în cotloanele umbrite ale acelei văi adânci. Câțiva au rămas, totuși, în genunchi, îndurând loviturile cu stoicism și privindu-ne cu neliniște.

Arătând către noi batjocoritor, unul dintre persecutori a strigat cu voce tare:

- Vedeți? Sunt binefăcători doar de formă! Nu se aruncă în luptă de dragul nimănui! Predică doar cu gura, dar de fapt sunt mesageri ai iadului, cruzi și insensibili, ca niște statui de piatră. Nu îndrăznește niciunul să treacă bariera, ca să vă dea o mână de ajutor!...

Au izbucnit atunci niște râsete atât de disprețuitoare, încât toate sentimentele mele de respingere omenească au revenit la suprafață: De ce nu-l mustrăm pe acest batjocoritor obraznic? De ce să nu-l pedepsesc după cum merita? Ezitam, pradă unui conflict interior, când sora Zenobia, temându-se probabil că vom reacționa, s-a întors senină către noi și ne-a sfătuit:

- Prietenii mei, să rămânem calmi pentru a putea lucra eficient. Nimeni nu e ținut în acest abis al durerii, fără să existe un motiv foarte întemeiat pentru aceasta.

Fiind, se pare, convinsă că avem nevoie de un argument mai puternic ca să ne liniștim, ea adăugă:

- Ce-ar fi devenit creștinismul dacă Iisus ar fi abandonat pe drum crucea cea grea a suferinței, pentru a se prinde într-o discuție aprinsă cu mulțimea? Să nu uităm că sarcina noastră aici este aceea de a consola și de a educa. De pedepsirea celor

vinovați se vor ocupa puteri mai înalte.

Intervenția ei ne-a reamintit pe dată de caracterul înalt al misiunii pe care ne-o asumaserăm. Sufletele mai evoluate au cu adevărat darul și puterea de a ne înălța spiritul către dimensiunile sacre ale vieții, reintegrându-ne astfel firesc pe făgașul inspirat de forțele divine, care susțin Universul.

Sarcinile care trebuiau îndeplinite nu mai lăsau timp pentru discursuri lungi. Fără a mai pierde vremea, ajutată de cei care o însoțeau, directoarea Casei Transitoria a început să desfășoare mari cantități de material de salvare.

Treaba nu era decât pe jumătate făcută, când, nerăbdătoare să ajungă la noi, câteva grupuri de sărmane creaturi au încercat să treacă peste obstacol; torționarii s-au dovedit însă vicleni și i-au bătut fără milă, străduindu-se să-i arunce înapoi în fundul gropii sumbre și întunecoase din care victimele încercau să scape, mânate de o groază evidentă.

Având atât inițiativa, cât și resursele necesare, Zenobia a cerut să fie aruncate pe celălalt povârniș firele luminoase salvatoare, pentru a scoate cât se poate de multe suflete suferinde din acel loc îngrozitor; ordinele ei au fost însă urmate de represalii pline de ură. Creaturile diabolice au devenit chiar și mai brutale. O mare mulțime de suflete mizere s-a repezit către fire, încercând să apuce capetele strălucitoare care căzuseră pe partea cealaltă ca un pod primitor, de lumină; între timp, bătăile și loviturile se înteţiseră. Demonstrându-și cu prisosință răutatea, nenumăratele spirite rele îi țineau în frâu pe prizonierii chinuiți, împiedicându-i să se salveze. Eforturile noastre au continuat câteva minute, după care, văzând că totul era în zadar și că nu făceam decât să cauzăm o creștere și mai mare a intensității torturii lor, sora Zenobia, păstrându-și calmul imperturbabil, a ordonat strângerea materialului de salvare.

Rugăciunile îndurerate ale victimelor se amestecau cu atacurile verbale ale torționarilor, mâhnindu-ne inimile.

După ce a adunat din nou materialul ce fusese folosit fără succes, devotata noastră conducătoare i-a făcut semn unui însoțitor să aducă un mic instrument folosit pentru amplificarea puterii vocale și a început să vorbească rar, în direcția abisului:

- Frați și surori întru umanitate, fie ca pacea divină să domnească asupra voastră!

Cuvintele ei reverberau incredibil de puternic. Ecourile lor ajungeau până departe, ca şi cum ar fi fost menite să-i trezească pe toţi cei care ar fi dormit eventual, chiar şi la mare distanţă faţă de locul în care ne aflam noi.

Fără a da niciun semn de nerăbdare sau de neplăcere, ea continuă:

- Bucuraţi-vă, o, suflete ale bunăvoinţei! Şi mai presus de orice, fie ca voi toţi să aveţi încredere în protecţia Domnului nostru Iisus Hristos. Aţi fost chinuiţi de durere, iar noi suntem profund mişcaţi de lipsa de înţelegere şi de suferinţa la care aţi fost supuşi, înstrăinaţi fiind de legea divină. Motivul pentru care nu traversăm această groapă întunecoasă, într-o ultimă sforţare de a vă salva temporar din mâna răului, este acela că nu suntem decât oameni ca şi voi, spirite care încă ne luptăm şi noi, fără să fim înzestraţi cu o imunitate ca aceea a îngerilor. Nu avem posibilitatea să facem chiar tot ce am dori, pentru ajutorarea semenilor noştri! Bucuraţi-vă însă şi aşteptaţi plini de încredere, pentru că nişte flăcări mistuitoare se vor manifesta pentru voi în această regiune dezolantă, în care atât de multe minţi pervertite nesocotesc poruncile Tatălui şi dispreţuiesc binecuvântarea luminii Lui. Cu adevărat, mâine vi se va revela vouă Puterea Supremă.

Făcu o scurtă pauză şi apoi continuă:

- De mai bine de cinci ani deja, Casa Transitoria de Fabiano îşi continuă munca în aceste regiuni ale întunericului şi ale suferinţei, chemând sufletele pierdute să profite de binecuvântata ocazie de a o lua de la capăt şi de a se pregăti pentru viitor prin muncă cinstită, răscumpărând în acest fel greşelile trecutului. Am propovăduit binele şi adevărul, timp de aproape două mii de ani, pregătind inimile pentru răscumpărarea ce va să vină. Este adevărat că mulţi fraţi şi surori au acceptat umila noastră ofertă, au primit ajutorul nostru şi s-au îndreptat, dar la fel de adevărat este

că majoritatea dintre voi aţi fugit mereu de lângă noi, aţi respins ajutorul nostru, aţi desconsiderat cooperarea cu noi, aţi dispreţuit serviciile noastre, aţi preferat cearta şi persecuţiile şi aţi ridicat tot felul de obstacole în calea noastră. Nu are importanţă, prietenii mei, adăpostul Fabiano vă va sta la dispoziţie mâine dimineaţă, de la prima oră.

Auzind tonul serios al vocii ei şi fiind, probabil, impresionaţi de gravitatea avertismentului, gurile rele şi necontrolate au amuţit. Chiar şi cei mai depravaţi începuseră să ne privească întrebători, cu teamă parcă.

Zenobia se opri puţin şi continuă apoi, vizibil emoţionată:

- Nu ne vom lupta corp la corp cu ignoranţa cea nenorocită şi neruşinată pentru că sarcina pe care am primit-o noi de la Învăţătorul nostru este aceea de a lucra sub semnul iubirii, şi nu al sabiei. Am fost însărcinaţi să ne ocupăm de cei buni şi regretăm faptul că au fost câţiva fraţi şi surori, teribil de nenorociţi, care ne-au opus rezistenţă, scufundându-se în mlaştina revoltelor egotice. Cu toate acestea, noi nu-i condamnăm. Cei care încearcă să se eschiveze de la legile eterne sunt deja suficient de oropsiţi. Amare vor fi fructele tristelor seminţe pe care le plantează ei. Le va lua mult timp să scoată spinii otrăviţi pe care şi i-au înfipt în propriile inimi. De ce ne-am lupta cu ei, când ei sunt deja înfrânţi, încă din momentul în care L-au sfidat pe Unicul, cel Divin, pentru întâia oară? De ce să-i torturăm, când ei sunt persecutaţi încontinuu de fantomele create de propria lor revoltă şi insensibilitate? Însă Dumnezeu cel Atotputernic, Cel care-i iubeşte pe cei drepţi şi-i corectează pe cei nedrepţi, va face să apară mâine pe cer o furtună înnoitoare. Adăpostul Fabiano îi va primi cu braţele deschise, în orele care vor urma, pe cei de bună-credinţă; va fi însă o pierdere de vreme pentru oricine va încerca să obţină ajutor de acolo, fără să se fi produs în el o transformare substanţială în bine. Cei care suferă nu vor fi primiţi doar pentru simplul motiv că cer din gură ajutorul. Casa noastră de pace creştină este în egală măsură şi o biserică a serviciului creştinesc, iar ipocrizia nu va putea trece neobservată. Sistemul nostru de apărare magnetică va funcţiona cu intensitate maximă, şi numai cei ale căror inimi sunt sincer interesate să se transforme prin graţia lui Iisus Hristos vor cunoaşte parola necesară pentru a intra. Spiritele înrăite din cauza nelegiuirilor şi a indiferenţei, care vor implora

ajutorul nostru, nu vor primi niciun răspuns.

Torţionarii îşi priveau intens victimele lor cu o ură neîmpăcată.

Sora Zenobia continuă însă cu curaj, adresându-se direct celor oprimaţi:

- Mai rezistaţi deci în faţa crudelor torturi, câteva ore doar, şi rugaţi-vă intens, ca să aveţi tărie interioară. Nu este nevoie să ne lăsăm prinşi în luptă directă sau să trecem la acţiuni defensive distrugătoare, ci mai degrabă să răbdăm după modelul Învăţătorului nostru Divin. Toleraţi-i pe aceşti nejustificaţi inamici ai binelui, pe aceste fiinţe disperate şi nefericite, care ne persecută şi se poartă urât cu noi, când ne rugăm pentru ei, căci Puterea Înnoitoare va apărea, oferindu-le, prin suferinţă, un imbold de a se căi şi a se îndrepta.

Apoi, cu ochii-i limpezi strălucind de optimism şi fericire, conducătoarea noastră a înălţat o rugăciune emoţionantă pentru locuitorii abisului, iar noi ne-am unit vocile cu a ei, înlăcrimaţi de emoţie.

Chipuri îngrijorate ne priveau atent de pe partea cealaltă, în timp ce adversarii neruşinaţi ai luminii amuţiseră. Cei chinuiţi de durere au continuat între timp să ne ceară ajutorul, dar, urmând ordinele Sorei Zenobia, am stins toate luminile şi am pornit pe drumul de întoarcere.

Mai demult, în urma unei experienţe atât de uluitoare, mintea mea activă şi curioasă ar fi fost plină de o mulţime de întrebări. Acum însă, mă întorceam abătut.

Intensitatea luptei mă epuizase. Am realizat că, de fapt, suferinţa cauzată de ignoranţă nu are limite şi că fiecare abuz al liberului-arbitru individual este imediat pedepsit, în conformitate cu legile universale. Desigur că mai existau asemenea abisuri, pline de victime şi persecutori, şi în alte locuri.

Şi, vai, inima îmi era încă plină de gustul amar al vicisitudinilor omeneşti! Şi eu suferisem mult şi îi făcusem şi pe alţii să sufere! Păstram încă foarte vii în inimă nişte amintiri din existenţa mea în trup. Îndreptându-mi sufletul în linişte către Hristos, Fiul lui Dumnezeu, şi am meditat asupra măreţiei sublimului Său sacrificiu şi, amintindu-mi de cruzii persecutori şi de sărmanele suflete persecutate din valea întunericului, L-am întrebat pe Domnul, din adâncul inimii mele fragile şi împovărate: pentru cine ar trebui să vărs mai multe lacrimi?

Capitolul 9

Slavă şi recunoştinţă

Cu toate că rezultatele vizitei noastre în abis păreau neînsemnate, ne simţeam liniştiţi şi satisfăcuţi.

Pe drumul de întoarcere, am trecut pe lângă alte mlaştini, cu foarte mare atenţie şi grijă — având în vedere posibilele surprize ce puteau să apară — şi păstrând pe întregul drum o tăcere deplină.

Însă, odată ce am lăsat în urmă zona periculoasă şi ne-am apropiat de institut, Sora Zenobia a început să ne mulţumească tuturor foarte afectuos. După ce şi-a exprimat aprecierea în mod călduros, a adăugat cu bucurie:

- Din fericire, munca noastră a fost binecuvântată şi rodnică. Tovarăşilor noştri mai noi ar putea să li se pară ciudată această afirmaţie, mai ales pentru că liniile de salvare s-au întors la noi goale. Cu toate acestea, s-a petrecut ceva mult mai important, decât dacă i-am fi luat cu forţa pe unii dintre nefericiţii noştri fraţi şi surori. Mă refer la faptul că am sădit nişte adevăruri eterne în acele inimi ignorante şi le-am adus speranţă celor trişti şi amărâţi. Noi nu milităm pentru violenţă, ci suntem mai degrabă semănători ai binelui, iar cea mai importantă condiţie pentru o recoltă bună este să semeni cu grijă. Învăţăturile spirituale constructive, lăsate să cadă pe solul înţelegerii, deschid orizonturi noi şi clare în minţile deschise ale celor aflaţi în nevoi şi suferinţă. Chiar în această noapte, mulţi dintre ei vor cultiva intens principiile regeneratoare pe care le-au primit în câmpul conştiinţei lor, iar mâine foarte probabil că nivelul lor vibrator va fi mult mai potrivit, pentru a putea fi acceptaţi

în adăpostul nostru. Din punctul nostru de vedere, este mult mai bine ca el să vină de bunăvoie, în așa fel încât în viitor, atunci când va trebui să muncească pentru a se reface, să nu poată spune că sunt niște victime care au fost aduse aici cu forța. Putem regăsi absolut peste tot compasiunea și dreptatea lui Dumnezeu.

Zâmbi apoi cu bunăvoință și adăugă:

- Compasiunea, fiica Iubirii, este oricând dispusă să-și întindă brațul salvator, dar Dreptatea, fiica Legii, nu va face aceasta niciodată fără a lua și măsuri de corecție. Se va găsi destulă milă pentru cazurile cele mai deplorabile; totuși, ordinea universală domnește peste toți și toate, fără excepție. În lumina acestui adevăr, corect este ca fiecare dintre copiii lui Dumnezeu să-și asume responsabilitatea și să ia propriile sale decizii.

Explicația ei era logică și consolatoare. Am fi vrut ca lecția să continue, dar ne apropiam deja de Casa Transitoria, care era de acum în câmpul nostru vizual. Când am ajuns în zona din jurul intrării, am fost uimit să văd atâta activitate.

Numeroase spirite veneau și plecau. Unii intrau în instituția de întrajutorare, alții o părăseau în grupuri mici. Cei mai în vârstă aveau grijă de cei mai tineri, care păreau timizi și ezitau. Copii înconjurați de un halouri de lumină îi conduceau pe niște adulți cu fețe sumbre, ca niște micuți ghizi grijulii ai unor orbi.

Frumusețea scenei îți încălzea inima. Observând probabil uimirea mea la vederea acestei imagini neobișnuite, directoarea instituției s-a apropiat de mine și mi-a explicat politicoasă:

- Eliberați parțial de trupul fizic în timpul somnului, prietenii noștri de pe Pământ se adună aici în fiecare noapte; ei sunt conduși de către spirite prietene, pentru a primi ajutorul sau sfaturile de care au nevoie. Casa Transitoria oferă cele necesare pentru aceste întâlniri binefăcătoare.

Mi-a fost cu neputinţă să-mi ascund surprinderea la vederea acestei scene şi urmăream fascinat cu câtă grijă îi ocroteau binefăcătorii fără trup pe cei care veniseră din sferele pământeşti mai dense.

După ce-am trecut de zona de protecţie magnetică, ne-am amestecat cu trecătorii. Nu departe de mine, un băiat interesant, care părea să aibă nouă sau zece ani, împodobit cu un minunat halou de lumină, conducea o femeie, care mergea cu greutate. Părea să fie o infirmă, incapabilă să-şi controleze mişcările. Băiatul, în schimb, o ţinea ferm de mâna dreaptă şi, după ce a salutat-o respectuos pe sora Zenobia, a exclamat către femeia ezitantă:

- Pe aici, mami! Pe aici! Nu te teme.

La auzul vocii lui, femeia a părut să se trezească brusc într-un vis frumos şi a început să strige, pe jumătate conştientă:

- Fiul meu! Fiul meu! Nu mă lăsa să merg înapoi! Vreau să fiu cu tine mereu, mereu!...

Cuvintele ei afectuoase s-au amestecat cu un ocean de lacrimi. I-am privit trăsăturile feţei. Sărmana mamă pe noi nu ne vedea. Îşi urma cu stângăcie fiul, nesigură de ea. Vărsând lacrimi amare, nu-şi mai lua ochii de la copil, iar pe faţa ei se putea citi tandreţea imensă a unei mame epuizate de dor, în momentul în care-şi regăseşte obiectul dragostei, care păruse pierdut pentru veşnicie.

- Mami, nu te opri! Nu te lăsa acum! strigă copilul, exaltat de bucurie.

- Vin, fiule! Te urmez! Ia-mă cu tine! îi răspunse mama, sufocată de o sublimă emoţie.

Însoţitorii mei se obişnuiseră probabil de mult cu asemenea scene şi vorbeau între ei, fără să observe. Eu însă l-am urmat cu ochii înlăcrimaţi pe copilul grijuliu care îşi ajuta mama, până când au dispărut în spatele unei uşi laterale.

Nu mi-am putut ascunde curiozitatea copleşitoare şi l-am atins uşor pe braţ pe părintele Hipolito, întrebându-l:

- Prietene, unde mergeau femeia şi băiatul acela?

El a părut surprins şi a zis:

- Nu l-am văzut.

I-am relatat atunci întreaga scenă care mă mişcase într-atât, înfrumuseţându-mi povestea cu observaţii sentimentale.

Fostul preot mi-a zâmbit cu empatie şi a adăugat:

- Ei, André, pe aici trec atât de multe mame şi copii!... Băiatul, ca mulţi alţii, îşi conducea desigur mama la camerele de ajutor.

N-am mai avut timp să dau glas şi altor gânduri pe acest subiect.

Grupul nostru ajunsese la intrarea principală, şi doi prieteni s-au apropiat în grabă de noi. Unul dintre ei era Gotuzo, iar pe celălalt nu îl mai văzusem.

Aceştia ne-au salutat plini de curtoazie.

Gotuzo i s-a adresat apoi directoarei şi a informat-o că sarcina de a-i ajuta pe tehnicienii care se ocupau de anumite procese de reîncarnare, destinate răscumpărării unor greşeli, fusese îndeplinită cu succes.

Zenobia l-a mulţumit şi l-a invitat pe cei doi prieteni să se roage împreună cu noi, pentru a ne exprima lauda şi recunoştinţa faţă de Cel Atotputernic.

Am intrat în Camera de Consacrare, unde directoarea a fost informată despre măsurile luate în timpul scurtei ei absenţe şi a fost asigurată că toţi rezidenţii s-au prezentat la rugăciunea colectivă şi la şedinţa de ajutor magnetic, cu câteva minute în urmă.

Semnale răsunătoare îi chemau pe toţi tovarăşii noştri la rugăciunea de recunoştinţă.

Zenobia ne-a invitat cu drăgălăşenie şi însufleţire să ne aşezăm în jurul unei mese mari, la capătul căreia fusese instalat un uriaş ecran transparent.

În ce companie minunată ne aflam! Toţi directorii diverselor secţii din cadrul institutului veniseră să ia parte la rugăciunea de mulţumire.

Directoarea ne-a informat amabilă că serviciul de rugăciuni era oferit în fiecare seară tuturor rezidenţilor, precum şi personalului administrativ. A mai subliniat şi că, în ceea ce-l privea pe cei din urmă, ea urma să se întâlnească personal cu toţi sub-directorii instituţiei pe care angajamentele de serviciu nu-i împiedicau să vină. La această întâlnire luau parte treizeci şi cinci de persoane, captivate de sublima aură a acelei femei, care reuşea atât de bine să-şi îndeplinească înalta sa misiune de a-i instrui pe ceilalţi. Aflată în capul mesei, înconjurată de

două șiruri de fotolii comode, Zenobia ședea strălucitoare în fața ecranului făcut dintr-un material transparent, asemănător unui fel de voal eteric. Treizeci și cinci de minți absorbite de aspirația lor de a obține iluminarea divină i s-au alăturat, în vibrații de recunoștință și pace.

Gotuzo, care era așezat lângă mine, era total absorbit în meditație.

Rugându-ne să-i repetăm în gând cuvintele, directoarea a început o rugăciune sublimă, mișcătoare:

- Domn al Vieții, inimile noastre debordând de bucurie, Îți mulțumesc pentru binecuvântările fiecărei zile!

Permite-ne să ne adunăm în numele Tău în această binecuvântată seară plină de fericire și speranță, ca să ne exprimăm recunoștința fără margini.

Nu-Ți cerem, Doamne, bunuri și privilegii pentru noi, căci suntem deja bogați să avem lumina și mila Ta. Implorăm însă inima Ta suverană să ne ofere darul de a fi imparțiali și drepți, pentru a ști cum să împărtășim și altora moștenirea noastră divină și să nu risipim fără rost darurile Tale minunate. Ajută-ne să înțelegem mai bine ce înseamnă armonia, ca să putem contribui cu devotament la îndeplinirea planului Tău divin.

Ne-am înălțat din abisul trecutului, grație vegherii Tale pline de bunătate, iar acum suntem aici ca să Te slujim! Cu toate acestea, Tată, purtăm încă povara tendințelor omenești pe care le-am cultivat de-a lungul a mii de ani de instabilitate emoțională, și nu ne putem lipsi de acțiunile Tale corectoare și nici de forța Ta părintească. Creează pentru noi condițiile necesare ca să ne eliberăm! Fascinați fiind de amintirile noastre din trecut, nu reușim adesea să înțelegem care este Voia Ta, supremă și dreaptă. Îndepărtează de la noi individualismul egoist, în așa fel încât Conștiința Universală să ne poată lumina inimile. Ridică puterea noastră de înțelegere pe o treaptă superioară, ca să putem vibra la unison cu gândurile Tale divine!

Tu ai pus cuvinte folositoare în gurile noastre și ne-ai umplut sufletele cu lumină și pace, ca să putem contribui la lucrarea Ta. În acest adăpost de iubire fraternă, ne-ai trimis ca ajutoare spirite dăruite binelui, și ai făcut să vină spre micuța noastră misiune o mulțime de suflete bolnave și suferinde.

O, Doamne! Ce fericire să putem oferi consolare și lumină în numele Tău! Totuși, Te implorăm să ne inspiri și să ne ghidezi, în lumina responsabilităților pe care le avem, de când am primit de la Tine această misiune salvatoare! Învață-ne să acționăm cu detașare, insuflă în noi respectul pentru autoritatea pe care ne-ai dat-o, ajută-ne să ne eliberăm mințile de ideile individualiste, ca să Te putem simți mai aproape de noi, în efortul nostru colectiv de a evolua spiritual! Iar de fiecare dată când acțiunile noastre reflectă o prea mare implicare a voinței noastre egoiste în îndeplinirea legilor Tale, ceartă-ne sever, ca să nu perpetuăm un comportament nesăbuit. Suntem copiii Tăi fragili și încrezători! Tot ce hotărăști Tu pentru noi e minunat și frumos. Înzestrează-ne, prin urmare, cu suficientă putere de pătrundere, încât să ne găsim fericirea în toate intențiile Tale, oricare ar fi ele!

Suntem umilii servitori ai înțelepciunii Tale glorioase!

În acest lăcaș al păcii și consolării, noi percepem în mii de feluri prezența Ta indirectă, prin care cei ce plâng și suferă sunt îngrijiți.

O, Tată milostiv! Ce fericire poate fi mai mare decât aceea de a împărți, alături de Domnul nostru Iisus Hristos, binecuvântările Tale pline de dragoste și mântuire? Ce școală ne poate oferi mai mult decât acest loc, în care putem învăța cu bucurie să practicăm sublima artă a dăruirii?

Directoarea se opri, înecată de emoția cu care I se adresa

lul Dumnezeu, şi, făcând aluzie la realizarea ei personală din acea seară, continuă după o lungă pauză, mişcându-ne pe toţi:

- Domnul nostru drag, amplificându-ne bucuria, stimulându-ne curajul şi binecuvântându-ne speranţele, Tu ne-ai făcut inimile şi mai capabile să liniştească şi să consoleze spiritele dragi, pe care nesfârşita curgere a timpului le-a îndepărtat de noi!

Zenobia se opri din nou. Apoi, pe un ton blând, ea încheie:

- Cu sufletele deschise spre a primi generozitatea Ta, Îţi suntem veşnic recunoscători!

Lăudat să fii în vecii vecilor şi slăvit de toate făpturile Creaţiei! Servitorii Tăi din această casă a cunoaşterii Îţi mulţumesc pentru aceste nepreţuite ocazii de a munci şi speră să-i binecuvântezi în continuare. Fie ca lumina Ta veşnică să umple în eternitate universul nemărginit! Amin!

Rostise ultimele propoziţii ale memorabilei sale rugăciuni cu un amestec de profundă emoţie şi bucurie. Acea rugăciune de slavă a fost una dintre cele mai frumoase din câte am auzit vreodată. Zenobia se bucura să aibă ocazia de a servi, să contribuie la ceva folositor şi era fericită să împărtăşească binele.

Acele câteva minute de adoraţie fuseseră înălţătoare. O lumină blândă radia din frunţile noastre, căci eram cu toţii la unison, nutrind gânduri asemănătoare, de pace şi iubire.

După ce şi-a exprimat astfel preţuirea, directoarea ne-a sfătuit să fim foarte atenţi şi să rămânem în linişte. N-a trecut mult şi am văzut ecranul din faţa noastră luminându-se brusc, ca şi cum ar fi fost un mecanism menit să răspundă eforturilor noastre devoţionale. Acesta a început apoi să radieze o fascinantă lumină albastră strălucitoare, care cădea deasupra micului grup, ca o ploaie de minuscule safire eterice. Erau energii divine care coborau peste noi, pătrunzându-ne sufletele şi împrospătându-ne spiritele.

După câteva minute, profund mişcată, Zenobia a mulţumit în numele tuturor.

O nouă senzaţie de pace a cuprins întreaga sală. Totuşi, după o lungă aşteptare plină de nerăbdare, Luciana a început să vorbească, adresându-se Zenobiei:

- Chiar acum, văd un bătrân venerabil pe ecranul binecuvântării. Este înconjurat de o lumină verde-argintie.

Ridică mâna dreaptă ca să te binecuvânteze și mă roagă să-ți spun că e Bernardino.

- Al Îl cunosc! răspunse Zenobia fericită. E un mesager de la Casa Redentora de Fabiano. Fie ca Mântuitorul nostru să-l răsplătească, pentru toată fericirea pe care ne-o aduce.

- Luminatul musafir ne mai spune, răspunse clarvăzătoarea, că vibrațiile atmosferice sunt direcționate din acest loc acum către tărâmurile inferioare și că, în ciuda dorinței lui, nu toți vor fi în stare să-l vadă. Mai adaugă că există prieteni ai instituției care veghează asupra progresului armonios al muncii depuse aici și că izvorul Bunătății Divine va oferi neîncetat inimilor de bună-credință pacea și resursele necesare pentru a semăna sămânța binelui.

După o scurtă pauză, în care Luciana a părut să observe ceva cu mare atenție, aceasta ne-a spus ceva emoționant:

- Mesagerul ne contemplă în tăcere și, ridicându-și privirea către cer, se roagă ca noi să primim lumina înțelegerii divine.

Dinspre ecranul transparent am văzut revărsându-se o mulțime de raze strălucitoare de culoare verde, ca o nouă revărsare de grație paradiziacă.

După ce manifestarea acestei sublime energii, purtătoare de bunăstare, a încetat, au urmat câteva minute de tăcere. Mai apoi, Luciana a început din nou să-i vorbească Zenobiei:

- Soră, ecranul se luminează din nou. De data aceasta ne vizitează o binecuvântată ființă celestă. Oh! Ce înfățișare minunată! Ea ține în brațe un superb buchet de crini de un alb pur, care răspândesc un parfum fermecător.

Nici n-a terminat bine Luciana să ne descrie scena, că am și simțit, învăluiți fiind de lumina albă care emana din ecran, parfumul caracteristic al florilor pe care ni le descrisese, înconjurându-ne în valuri de o indescriptibilă pace și bucurie.

Luciana era și ea impresionată de scenă și continuă:

- Mesagera este îmbrăcată într-o mantie catifelată, făcută dintr-un material delicat, asemenea unui voal alb ca zăpada, și pare că spune o rugăciune de mulțumire...

- Acum ne privește cu blândețe, reluă ea din nou, și, cu o copleșitoare tandrețe, aruncă spre noi florile pe care le-a adus! Spune ceva... Oh! Da, cu permisiunea superiorilor noștri,

ar vrea să comunice cu fratele Gotuzo, și ne roagă să o ajutăm în acest sens!

Mi-era imposibil să-mi ascund surprinderea, la vederea celor ce se petreceau în acea încăpere a rugăciunilor de recunoștință și slavă.

Sora Zenobia, având evident experiență în acest gen de schimburi informaționale, interveni și adăugă:

- Da, Luciana, în măsura în care îți este posibil, părăsește-ți vehiculul de manifestare[7], pentru că atmosfera este extrem de apăsătoare în seara aceasta. În alte condiții, n-ar fi necesară o asemenea măsură, dar substanțele dense ale planului în care ne aflăm, încărcate cu energii negative, cad pe aparatul binecuvântării, obligându-ne să recurgem la un contact mai personal. Suntem pregătiți s-o primim pe devotata mesageră în această casă a păcii. Împreună cu Gotuzo, vom fi cu toții la dispoziția ei, în așteptarea mesajului ei de iubire.

Asistenta, capabilă să vadă mai mult decât puteam noi, remarcă emoționată:

- Spune că o cheamă Letiția și susține că și-a părăsit definitiv trupul fizic acum treizeci și doi de ani; e mama prietenului nostru Gotuzo.

Cu emoție crescândă, adăugă cu venerație:

- Ah! A început să părăsească ecranul, venind spre noi. Înaintează. Sublime raze de lumină îi emană din mâini. Mă îmbrățișează! Oh! Cât ești de bună, altruistă binefăcătoare!... Da! Sunt gata. Mă voi abandona bucuroasă!...

În acea clipă, fața Lucianei se transformă. Un zâmbet beatific îi apăru pe buze. Din fruntea ei radia o lumină frumoasă. Cu o cu totul altă voce, mesagera începu să vorbească prin medium.

[7] Vezi Kardec, *Cartea Mediumilor, Cap. XIV, fragmentul despre Mediumi Vorbitori*, și *Cap. XXXII (Glosar Spiritist)*, definiția psihofoniei. În timpul stării mediumnice, aceștia pot servi drept intermediari pentru spiritele fără trup, ca în cazul de față.

- Fraţi şi surori, pacea Mielului lui Dumnezeu să fie cu voi! Nu vrem să vă întrerupem întâlnirea la care v-aţi reunit, în serviciul vostru dezinteresat, în slujba binelui şi a adevărului, însă, cu permisiunea ghizilor noştri, am venit să vizitez pe cineva foarte drag nouă, în dorinţa de a ridica nivelul conştiinţei sale spre noi orizonturi în viaţă.

Zâmbind cu blândeţe, ea continuă:

- Aşa că, să ne iertaţi, prieteni devotaţi! Cele mai înălţătoare experienţe ale noastre apar în urma unui neîncetat schimb de valori universale. Inima care iubeşte întru Hristos este ca o albină lucrătoare, care strânge mierea înţelepciunii din toate florile iubirii şi ale muncii. Eu voi strânge bucuroasă, din sufletul frăţesc al acestei adunări de lucrători în slujba Voinţei Divine, energia toleranţei şi a înţelegerii şi voi fi fericită să vă pot oferi din iubirea maternă de care mi-e plină inima, în aspiraţia pe care o am către o viaţă mai evoluată.

Făcu apoi o scurtă pauză, delimitând salutul iniţial de motivul prezenţei ei în mijlocul nostru. Apoi i se adresă direct colegului nostru care făcea obiectul vizitei ei, vorbind cu şi mai multă tandreţe în voce:

- Gotuzo, fiul meu, nu te voi reţine mult. Înainte de a veni să te sfătuiesc, m-am rugat deja Domnului să te binecuvânteze şi să te inspire în continuare. Ascultă cu detaşare ce are să-ţi spună mama şi totodată vechea ta prietenă. Renunţă la vechile tale idei, ca să poţi înţelege mai bine. Conceptele inferioare ale ego-ului nostru se cristalizează, împiedicând astfel lumina divină să pătrundă în universul nostru interior. Ascultă-mă, fiule! Cum poţi nesocoti sfânta ocazie de a evolua spiritual? Cum poţi rămâne impasibil, confruntat fiind cu nevoile primordiale ale sufletului tău? Învăţătorul foloseşte calităţile disponibile ale discipolului într-un anumit domeniu de dezvoltare, amânând plin de compasiune îmbunătăţirea şi perfecţionarea anumitor regiuni întunecate ale personalităţii. Uneori, discipolul tărăgănează munca luni, ani, secole... Isus nu este domnul violenţei şi nu impune niciodată măsuri drastice, pentru a accelera munca în vederea evoluţiei spirituale. El pledează în favoarea muncii şi a speranţei. Plin de compasiune şi bunătate, El aşteaptă hotărârea noastră de a participa la apostolatul mântuirii şi ne va tolera greşelile în repetate rânduri. Cu toate acestea, este în

propriul nostru interes să fim foarte atenți la învățăturile Lui, cu dorința sinceră de a le pune în aplicare. Bineînțeles că nu ne va doborî cu fulgere, dacă întârziem să iertăm pe cineva; cu toate acestea, a spus că trebuie să iertăm de șaptezeci de ori câte șapte. Și sigur că nu ne va pedepsi atunci când ne e greu să empatizăm cu frații și surorile noastre, care sunt deocamdată mai puțin norocoși decât noi, dar să nu uităm că El a suferit pentru ca noi să ne putem iubi unii pe alții. Nu va veni personal să ne oblige să adoptăm o anumită atitudine evanghelică, dar ne-a indicat toate condițiile necesare pentru a putea merge pe calea practicării binelui. Eforturile tale ca medic în această casă sunt cu adevărat remarcabile. Există mai multe spirite nobile care sunt alături de tine și te urmăresc cu prietenie și admirație. Meritele tale se tot acumulează; aduni comori și binecuvântări în sfera prieteniei, dar... cum rămâne cu propriul tău destin? În pofida luminii care se revarsă asupra naturii lor divine, prietenii tăi nu pot munci în locul tău. Manifestările tale exterioare educă și consolează. Însă, gândurile tale cele mai ascunse ne rănesc profund inimile. Cum îi poți ajuta pe alții să se vindece, dacă tu continui să fii supărat pe cei care consideri că te-au rănit? Cum poți da tu lecții de entuziasm celor triști, când tu te cantonezi de atâta vreme în iluzia deznădejdii? O, fiul meu iubit, nimeni nu poate contribui la lucrarea Tatălui cu mintea întunecată de vinul amar al pasiunilor inferioare! Deschide-ți mintea, pentru a putea primi binecuvântările divine! Nu mai hrăni viermi dăunători în grădina speranței... Vor distruge cele mai frumoase flori și vor nărui promisiunea fructelor...

Mesagera se opri un moment, părând să-și pună ideile în ordine, apoi continuă:

- Este de înțeles că vrei să rămâi în acest adăpost al iubirii, ajutând la vindecarea pacienților bolnavi mintal, departe

de tărâmurile mai dense. Totuşi, nu-ţi doreşti să te înalţi mai sus? Eşti mulţumit să baţi pasul pe loc, ca într-o închisoare, în ciuda muncii de lămurire pe care o depui tu însuţi? Nu vrei să te eliberezi mai întâi tu, ca să-i poţi elibera, la rândul tău, într-un mod eficient pe prizonierii ignoranţei? De ce să nu cauţi să urci o treaptă mai sus, pentru a putea fi mai de folos celor care încearcă să urce pe scara plină de revelaţii a luminii eterne? Nu-ţi vorbesc acum din ipostaza unei mame care are dreptul să te certe, din iubire. În momentul de faţă, legăturile noastre sunt foarte diferite, faţă de cum erau în trecut. Suntem amândoi copii ai Tatălui Preaînalt şi poţi fi sigur că iubirea mea pentru tine a rămas neschimbată. Nu te voi lăsa pradă tendinţelor tale mai puţin nobile, oricât de îndreptăţite ar fi ele, din punctul de vedere al convenţiilor strict umane. Acestea sunt motivele pentru care am venit să-mi spui ce planuri ai. Ai lucrat de bună-voie şi cu asiduitate în slujba binelui. Eşti un lucrător care are dreptul să-şi descopere propriile greşeli şi să corecteze calea pe care o va urma. Dar ascultă, fiule, şi încearcă să mă înţelegi: am intervenit în faţa autorităţilor care ne guvernează destinele ca să-ţi trezească şi ţie conştiinţa la lumina divină. Familia noastră iubită şi de neuitat te aşteaptă să te pregăteşti pentru fericirea ce va să vină!...

Cuvintele ei dădeau de înţeles că multe alte considerente rămăseseră nespuse. Fiecare concept era susţinut de un gând semnificativ, care demonstra indirect scopul sacru al vizitei materne.

După o lungă pauză, Letiţia îl întrebă cu blândeţe:

- Ce ai de zis, fiul meu?

A urmat atunci o tăcere emoţionantă. Gotuzo se îneca în hohote de plâns. După câteva minute, răspunse cuminte:

- Măicuţa mea! Buna mea mamă! Sunt pregătit!...

Letiţia, a cărei prezenţă o puteam simţi, dar nu vedea, răspunse, evident mişcată:

- Îi mulțumesc lui Dumnezeu că ai înțeles. Da, fiule, vom face toate pregătirile necesare. Vei reveni curând în sânul familiei. Pregătește-te și nu uita de efortul care este esențial, pentru a atinge iluminarea. Căminul, văzut așa cum se cuvine, este un izvor de educație extrem de important pentru cei care urmăresc interesele divine mai presus de orice preocupări lumești. Căminul pământesc este un loc binecuvântat, în care avem ocazia să ne răscumpărăm greșelile. Te vei întâlni din nou cu prieteni și dușmani din trecut, având astfel minunata ocazie de a-ți corecta greșelile. Gândește-te bine la toate lecțiile pe care le-ai învățat; roagă-L pe Iisus să te inspire și fii dispus să pleci împăcat. Nu te lăsa descurajat de munca ce mai e de făcut. Suntem milioane de ființe, care se luptă să obțină ocazia de a-și purifica sentimentele. În trecut, am respectat Legea doar foarte rar. Dorind să ne exprimăm aprecierea, nu făceam decât să ne pierdem pe noi înșine într-un exces de pasiune, irosindu-ne afecțiunea; când urmăream să avertizăm pe cineva, ajungeam să ne idolatrizăm propria persoană, orbiți fiind de ură. Este nevoie să revenim la normal, pentru a putea obține echilibrul spiritual necesar evoluției noastre.

Gotuzo, scăldat în lacrimi, nu putea vorbi. Fosta lui mamă însă, arătând că-i percepea și cele mai ascunse gânduri, adăugă după o lungă pauză:

- Soția devotată pe care ai lăsat-o în urmă nu-ți va putea fi mamă, dar va fi bunica ta iubitoare și înțeleaptă. Dușmanul tău, un sărman om care a căzut în patima invidiei și a ambiției distrugătoare, va primi sărutările tale de copilaș și, odată cu ele, parfumul iertării tale regenerante. Care inimă trădată de sentimente rele nu va ceda în fața transformărilor vieții? Fostul tău inamic este condus acum spre declin de iluziile sale. Sufletul lui trece în această perioadă peste pragul care va permite bătrâneții să pună stăpânire pe trupul lui temporar. În locul unor amintiri plăcute care să-i bucure sufletul, ale lui vor fi dureroase și-l vor măcina. Prezența ta îi va alina tristețea. În timp ce boala cauzată de lipsa de echilibru îi va biciui trupul, iar amintirile dureroase îi vor răvăși mintea, tu vei fi nepotul care îi va aduce consolare, un mesager al păcii sub forma unui copil. Noi te vom ajuta să-i oferi atenție și afecțiune. Nemaiputându-se baza pe trupul obosit, pe de o parte, și primind tandrețea unui

copil, pe de altă parte, spiritul său se va pregăti într-un mod sublim pentru viața veșnică.

Musafira mai făcu o pauză și apoi continuă:

- Viitorul tău tată în trecătoarea existență umană va fi cineva în mod deosebit apropiat de inima ta; el va beneficia de susținerea iubitoare și crucială a unui fiu drag, și se va înălța la un statut moral nobil, motivat fiind de prezența ta. Revenirea ta îi va insufla mai mult respect față de lume și de omenire. Își va dori să-și cultive virtuțile și calitățile, pentru ca tu să fii fericit că e tatăl tău. Va plânge când tu vei suferi și va râde când vei fi bucuros. Va simți că renaște când îl vei atinge cu mânuțele tale. După realizările pe care le-a obținut, eforturile lui viitoare vor aduce beneficii întregii familii, într-o binecuvântată sarcină pe care nu a reușit s-o ducă până la capăt în existența sa anterioară. O, fiule! Ce fericire poate fi mai mare decât aceea de a ne achita datoriile și de a participa împreună, cu bucurie, la simfonia nesfârșită a reintegrării în Dumnezeu cel Unic? Alte școli, mai frumoase, ne așteaptă și alte minuni ne vor desfăta în veșnicie! Să ne înălțăm către Dumnezeu!...

În acel moment, se opri din nou din vorbit, copleșită probabil de o emoție intensă.

Cu respect și umilință, Gotuzo îi ceru voie sorei Zenobia să se apropie. Obținându-i permisiunea, se apropie de fotoliul în care Luciana o lăsa să se manifeste prin ea pe mama lui și îngenunche, sărutându-i mâna.

Letiția îi rugă atunci blând:

- Ridică-te, fiule... Știu că mă iubești enorm. Totuși, niște frați și surori de-ale noastre așteaptă să le arăți afecțiune și înțelegere. Nu am venit singură să te întâlnesc. În timp ce mă pregăteam să te vizitez, am cerut să mă însoțească cineva din regiunile mai dense ca să mă asigur de autenticitatea intențiilor tale. Ca să fim perfect fericiți, nu e suficient doar să mă săruți și să mă admiri. Este de o importanță vitală să te apropii ca un frate de cei pe care încă nu știi cum să-i iubești. Cineva va vorbi cu noi în câteva minute. Porțile acestei case a binecuvântării se vor deschide spre binele întrunirii noastre de familie. Așteaptă!

Aceste remarci neobișnuite l-au dat mari speranțe lui Gotuzo.

Luându-ne prin surprindere, câteva secunde mai târziu

două femei au intrat în încăpere. Cea mai în vârstă se purta ca și cum ar fi fost ghidul – Judecând după lumina care o învăluia –, dar cea de-a doua arăta sumbru, ca și cum ar fi fost un suflet încarnat, care ieșise temporar din trupul fizic, în timpul somnului. Aceasta îl recunoscu pe Gotuzo și, dând dovadă de o incontestabilă lipsă de disciplină emoțională, își întinse brațele către el strigând, necontrolată și temătoare:

- Gotuzo! Gotuzo! Ce mă bucur să te revăd!

Totuși, părând afectată de impactul amintirilor legate de schimbările generate de moartea primului ei soț, adăugă îngrijorată:

- Nu fi supărat pe mine! Ajută-mă, pentru numele lui Dumnezeu!... Nu mă părăsi! Nu mă părăsi!...

Plângea îndurerată în hohote sfâșietoare.

Gotuzo amuțise, concentrându-se probabil asupra suferinței interioare care pusese stăpânire pe el, dar Letiția îi veni binevoitoare în ajutor. Se ridică hotărâtă și își îmbrățișă nora, liniștind-o:

- Vino, Marilia, haide la pieptul meu. Știm cât ai suferit în tăcere, pentru purificarea ta spirituală. N-am fost niciodată surzi la rugăciunile tale și am fost primii care am aflat de amarele încercări pe care le-a îndurat sufletul tău sensibil.

Vizitatoarea din planul fizic o privea fascinată și fericită pe Letiția, simțindu-se ca în prezența unui înger bun, și nu reușea să-și adune gândurile pentru a putea înțelege ce se petrece. Strălucirea din ochii ei era pentru noi expresia fericirii care-i îmbăia spiritul, încântat să aibă acces la o asemenea revelație. După ce a mângâiat-o pe Marilia tandru, ca o mamă, venerabila prietenă i-a spus ferm lui Gotuzo:

- Fiule, n-ai vrut tu să mă îmbrățișezi și să mă săruți? Crezi că soția ta de pe Pământ merită mai puțin decât mine?

Crezi în continuare că mama grijulie și devotată a copiilor voștri iubiți ți-a fost nerecunoscătoare pentru iubirea vădită pe care i-ai oferit-o? Vei continua tu să ignori binele, amplificând astfel răul? Multe văduve trebuie să accepte o a doua căsnicie ca pe un sacrificiu necesar, din respect pentru soțul plecat. Lasă la o parte egoismul care te orbește și fii mai deschis pentru a înțelege necesitățile vieții pământești.

Într-un gest de împăcare, Letiția o apropie pe Marilia de Gotuzo și adăugă:

- Ajut-o, ca să poți fi ajutat și tu la rândul tău. Nu refuza această lecție care ți se oferă, căci viitorul va aduce lumină din plin asupra ei.

Emulat probabil de avertismentul iubitor al mamei sale, Gotuzo își deschise brațele și o îmbrățișă cu grijă, ca un frate plin de compasiune și devotament.

Marilia îl privea uluită.

- O! Ce vis frumos! exclamă ea cu o expresie de indescriptibilă fericire.

Apoi, privind de jur-împrejur în camera plină de lumină, ne spuse ceva care ne-a mișcat:

- Mi-e teamă să mă întorc acasă! O, vă rog, mesageri divini! Nu mă lăsați să mă întorc acolo! Niciodată! Niciodată!...

Dându-și seama că nora ei, eliberată temporar de trupul fizic, intra pe o frecvență de vibrație ce era în detrimentul stabilității ei mentale, având în vedere că trebuia să-și continue munca în lumea materială, Letiția s-a gândit o clipă și apoi a continuat:

- Ascultă, fiica mea: nu mai poți rămâne aici. Nu poți rămâne cu noi, înainte ca Planul Etern să stabilească aceasta. Așa că, revino în casa ta de departe și fii convinsă de iubirea noastră neștirbită. Pacea noastră te va însoți până la sfârșitul zilelor tale. Nu-ți va lipsi niciodată ajutorul. Nu se poate să rămâi alături de soțul tău iubit, căci o asemenea dorință este

nepotrivită acum, dar bucură-te și ai încredere în Puterea Divină, căci Gotuzo va veni la tine. Foarte curând, Marilia, sărutările tale vor acoperi cu iubire și bucurie un chip care va reprezenta pentru speranțele tale, ca bunică, un adevărat univers de fericire izbăvitoare.

Profund mișcată de bucurie, sărmanul suflet întrebă:

- M-a iertat oare Gotuzo?

- Inima ta devotată nu l-a făcut nicicând să sufere, i-a spus Letiția cu blândețe, și-și va aminti mereu, cu afecțiune și tandrețe, de tovarășa care i-a îngrijit copiii iubiți și l-a onorat numele prin renunțare de sine și sacrificiu dezinteresat.

- O! O! Ce fericire! repetă femeia copleșită, suspinând de bucurie și de recunoștință.

Letiția își mângâie fiul, care plângea și el copleșit de emoție, și-l rugă:

- Spune-i, fiule, cât de mult o iubești! Liniștește-i sufletul sensibil și iubitor!

Ca un copil ascultător, fratele nostru și-a consolat fosta soție:

- Marilia, nu voi putea nicicând să te răsplătesc pentru dăruirea ta. Întoarce-te liniștită, până mă pregătesc eu să revin. Foarte curând, cu ajutorul lui Dumnezeu și al binecuvântatei noastre mame, vom fi din nou împreună! În rugăciunile tale, roagă-L pe Dumnezeu să-mi dea putere. Tu ești pe cale să închei un proces izbăvitor foarte dureros, în timp ce eu sunt pe punctul de a începe un altul. Așa că acum eu sunt cel care se roagă pentru ajutor și protecție!... Așteaptă-mă! Nu-ți pierde curajul! Vom învăța cum să ne reunificăm sentimentele, să ne purificăm legăturile de iubire, să ne sfințim impulsurile carnale și, mai presus de toate, să-i binecuvântăm pe cei care se poate să ne fi rănit, să ne susținem presupușii dușmani, în așa fel încât să putem deveni cu adevărat frați și surori unii pentru alții...

Amândoi plângeau sfâșietor.

Apoi, Letiția o puse din nou pe nora sa în grija ghidului, care, cu aceeași atitudine tăcută, o conduse înapoi în trupul fizic.

Fosta mamă a lui Gotuzo îi sugeră acestuia să se întoarcă la locul lui și, readucând în sală calmul inițial, o rugă pe Zenobia să-l ajute pe fiul ei, în cadrul viitoarelor sale sarcini.

Directoarea, gândindu-se probabil la ce eforturi se făcuseră în acea noapte pentru o inimă care îi era dragă în mod special, arăta foarte emoționată.

- În această Instituție, Gotuzo are mulți prieteni care-i sunt veșnic recunoscători, spuse Zenobia, mișcată. Este un coleg căruia îi datorăm foarte mult. Vom face bucuroși tot ce ne va sta în putință pentru ca noua lui experiență să-i aducă din plin binecuvântarea și cunoașterea. Fericirea lui într-un alt cadru spațio-temporal, draga noastră soră, va fi în același timp și fericirea acestei case. Vom fi atenți și grijulii, cât timp își va relua experiențele în planul material, nu ca o favoare, ci în semn de recunoștință pentru toți anii în care a lucrat neobosit alături de noi, cu atâta devotament.

Letiția ne mulțumi tuturor și apoi plecă, lăsând în urma sa un sentiment inefabil de pace și de încântare.

După ce și-a revenit în fire, Luciana a identificat un alt mentor luminat al institutului de ajutor. Prin ființa ei, acesta ne-a adresat cuvinte înălțătoare și sfinte de încurajare și de motivare, ne-a îmbăiat într-o ploaie generoasă de lumină prin ecranul binecuvântării și a rugat-o pe Zenobia să încheie rugăciunea invocând pacea Domnului.

Directoarea a rostit atunci o rugăciune afectuoasă de apreciere și bucurie și a anunțat încheierea acelei seri.

Transformați și bucuroși de succesul întâlnirii, am privit cum sora Zenobia s-a apropiat de Gotuzo și l-a îmbrățișat cu afecțiune maternă:

- O! Venerabilă soră! spuse el cu afecțiune, mare e darul Îndurării Divine!... Nu sunt vrednic de așa ceva! Ajută-mă să-mi exprim recunoștința față de Dumnezeu!...

- Să ne bucurăm, Gotuzo! răspunse Zenobia, și să-L slăvim pe Tatăl, care înnobilează micile noastre eforturi obscure. Nu ești singurul care a fost binecuvântat azi. Și datoria mea față de Cel Atotputernic, care deja era enormă, a devenit și mai mare!...

Cu vocea sufocată de emoție, încheie:

- Și asupra mea s-a revărsat Grația Divină în această splendidă noapte!

Capitolul 10

Focul purificator

În dimineaţa următoare, administratorii Casei Transitoria intraseră deja în posesia itinerariului care trebuia să fie urmat.

Ceasurile arătau toate că era ora 6; cu toate acestea, peste tot în jur domnea un întuneric adânc şi sumbru.

Mulţi lucrători din partea altor organizaţii de ajutorare de acelaşi fel veniseră în ajutorul institutului. Înconjurată de un grup de asistenţi, sora Zenobia era prinsă de sarcinile urgente din acel moment, coordonând activităţile asociate evenimentului ce urma să aibă loc.

Arzând de nerăbdare să aflu mai multe despre sarcina ce trebuia dusă la îndeplinire, l-am însoţit pe părintele Hipolito, care m-a chemat să văd ce se petrecea în curte.

L-am urmat plin de entuziasm.

Activităţile ce se desfăşurau acolo necesitau atenţia şi eforturile unui mare număr de colaboratori.

În urma întrebărilor mele insistente, dragul meu tovarăş mi-a spus următoarele:

- Instituţiile de ajutorare, cum este aceasta, pot să zboare la distanţe foarte mari.

Observându-mi uimirea crescândă, a continuat:

- Cu toţii trăim în domenii vibratorii de frecvenţe foarte diferite între ele, prin urmare aceasta nu ar trebui să ne surprindă deloc. Legile care guvernează materia solidă – cele sub a căror influenţă ne aflăm pe Pământ – nu sunt similare cu cele care controlează fenomenele asociate materiei chintesenţiale, care reprezintă fundamentul manifestărilor noastre tranzitorii. Fiinţele umane încarnate au început să descopere abia în prezent anumite aspecte asociate energiei atomice din planul material, unde ele îşi au temporar reşedinţa. După cum poţi vedea, descărcările electrice ale atomilor eterici în sfera noastră de acţiune fac să fie posibile anumite fenomene, aproape de neconceput pentru mintea umană. În lumea fizică, pentru a răspunde întrebărilor necesare evoluţiei noastre, trebuie să ne folosim de fereastra cea îngustă a celor cinci simţuri, spre a comunica cu Viaţa Infinită. În ciuda progreselor ştiinţifice, la ora actuală, fiinţele umane obişnuite pot percepe doar a opta parte a fenomenelor caracteristice domeniului în care-şi desfăşoară existenţa. Văzul şi auzul, cele două porţi care le-ar putea extinde domeniul cercetării intelectuale, sunt în continuare foarte mult restricţionate. Să luăm de exemplu lumina soarelui, care este alcătuită din culorile fundamentale vizibile cu ochiul fizic. Suntem capabili să vedem doar spectrul de culori de la roşu la violet, iar majoritatea oamenilor le percep doar pe primele cinci, şi anume, albastru, verde, galben, portocaliu şi roşu – ei nereuşind să detecteze culoarea indigo şi violet. Există cu toate acestea şi alte culori ale spectrului, corespunzătoare unor vibraţii pe care ochiul uman este incapabil să le detecteze. Acestea sunt razele infraroşii

şi ultraviolete, pe care oamenii de ştiinţă pot să le identifice, într-un mod imperfect, dar totuşi nu sunt capabili să le vadă efectiv. Acelaşi lucru este valabil şi pentru potenţialul nostru auditiv, urechea fiinţei umane încarnate înregistrând doar sunete care se situează între 16 şi 40.000 de hertzi. Undele sonore care au frecvenţa de vibraţie mai lentă sau mai rapidă faţă de această gamă, sunt inaudibile. În domeniul de acţiune al materiei solide, fiinţele trebuie să se supună legilor gravităţii şi ale formei fizice, astfel ca viaţa să-şi poată atinge obiectivele spirituale divine.

Fostul preot a făcut o scurtă pauză, mi-a zâmbit plin de bunăvoinţă şi apoi a continuat:

- Prin urmare, munca depusă pe acest nivel al manifestării nu poate fi catalogată din perspectiva aceluiaşi punct de vedere deficitar ce caracteriza observaţiile noastre din trecut. Legile materiei care guvernează sfera aceasta sunt complet diferite, chiar dacă au aceeaşi sursă divină.

Comentariile lui Hipolito îmi păreau extrem de interesante, date fiind circumstanţele, deşi nu eram chiar un novice în ce priveşte utilizarea energiei electrice, în cadrul coloniei spirituale în care trăiam. Cuvintele sale mi-au dat o stare de pace la nivel mental, căci gândurile îmi erau încă înţesate de amintiri viciate, provenind din viaţa mea în trupul fizic.

După această discuţie despre diferenţa dintre materia eterică lipsită de greutate şi fluidele dense din care este alcătuit trupul fizic, prietenul meu mi-a atras atenţia asupra eforturilor eroice pe care le realizau tovarăşii noştri, în vederea deplasării ce urma să aibă loc. Era o sarcină care ar fi putut descuraja chiar şi inimile cele mai viteze şi care necesita multă hotărâre şi bunăvoinţă. Utilizarea resurselor în acest adăpost, izolat într-un tărâm atât de întunecat, cerea sacrificii fără precedent. Densitatea materiei din regiune îngreuna cu siguranţă foarte mult munca; toţi lucrătorii erau implicaţi în activităţi de proporţii mari.

Întregul personal disponibil fusese solicitat pentru manevrarea motoarelor. Complet uluit, priveam această maşinărie complexă – indescriptibilă în termeni tehnici pământeşti –, în timp ce sora Zenobia ne-a rugat, prin intermediul lui Jeronimo, s-o ajutăm la scuturile de apărare magnetică,

deoarece avea nevoie de majoritatea celorlalți lucrători pentru pregătirea zborului.

Nu aveam niciun moment de pierdut. Asistentul ne dădea instrucțiuni, oferindu-ne în același timp un minunat exemplu de abnegație frățească. Astfel, a luat el însuși conducerea, pornind în direcția scuturilor de apărare. Acestea nu erau înalte și drepte precum zidurile fortărețelor de pe Pământ, ci erau poziționate orizontal, fiind alcătuite dintr-o substanță închisă la culoare, și emiteau unde de energie electrică, care se propagau pe o distanță de aproximativ cinci metri în jurul întregii case. Mai rămăseseră aprinse câteva surse de lumină, iar în scurt timp, un lucrător responsabil cu această sarcină a venit să ne spună ce avem de făcut. Noi trebuia să avem grijă să menținem în funcțiune generatoarele de energie electromagnetică. Scopul acestora era să emită un flux continuu de fascicule de energie defensivă. De asemenea, mai trebuia să supraveghem cu atenție întreaga zonă care ne fusese încredințată, pentru a rezolva astfel orice problemă ce ar fi putut să apară.

În final, acesta ne-a spus:

- Am primit ordine să adăpostim toate sufletele suferinde, care s-au transformat din punct de vedere spiritual, și să le permitem să intre în curtea interioară. În următoarele câteva ore, sora Zenobia și ceilalți administratori ai Instituției ne-au instruit să primim toate spiritele rătăcitoare, care se apropie de acest loc și care prezintă semne autentice de transformare morală.

Bineînțeles că Jeronimo știa tot ce trebuia făcut; cu toate acestea, dând curs propriei mele ignoranțe, nu m-am putut stăpâni să nu întreb:

- Dar cum putem fi siguri că transformarea lor spirituală este autentică?

Jeronimo mi-a răspuns la întrebare înaintea tovarășului nostru:

- Oriunde s-ar afla, sufletele suferinde care s-au transformat deja în bine prezintă o aură luminoasă caracteristică, imediat ce își concentrează energia mentală pentru a face un efort în direcția adoptării unei atitudini corecte. Ceilalți, în schimb, adică sufletele mincinoase care nu s-au pocăit, deși spun o mulțime de cuvinte care să ne impresioneze sufletul, sunt în

continuare înconjurați de norii întunecați, generați de mintea lor inveterată în păcat.

Explicația sa m-a lămurit pe deplin și am rămas apoi în tăcere, înțelegând încă o dată diferența dintre o conștiință pură și o simplă argumentație verbală, care utilizează cuvinte iscusit alese.

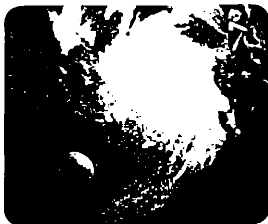
Eram cu toții la treabă, desfășurându-ne munca în liniște, când un fulger nemaipomenit de puternic a apărut dintr-o dată pe cerul întunecat. O lumină intensă, de o frumusețe nemaivăzută, a străpuns ceața densă de sus până jos, oferind pentru o clipă un spectacol uimitor, care nu se asemăna deloc cu fenomenele luminoase pe care le puteam vedea pe Pământ, în timpul furtunilor puternice, deoarece descărcările electrice naturale din planul fizic nu lovesc solul în puncte precise, fiind dirijate din exterior. Aici unde ne aflam, eram martorul unui eveniment extraordinar: furtuna de foc avea să înceapă în curând, fiind declanșată în mod metodic și intenționat.

Eram copleșit de o teamă chinuitoare, dar asistentul Jeronimo părea atât de calm, încât seninătatea lui s-a dovedit a fi imediat molipsitoare:

- Acesta este primul semn că dezintegratorii vor trece pe aici, mi-a explicat el calm.

La câțiva kilometri, am văzut lumina strălucitoare a flăcărilor cauzate de fulgerele electrice, ce cădeau în regiunea aceea aridă.

După câteva minute, am primit noi întăriri care să ne ajute pentru apărare. Toți cei aflați în trecere la Casa Transitoria au fost chemați la pază. Asistentul i-a indicat fiecăruia zona în care trebuie să meargă, iar apoi ne-a informat că institutul avea să plece din zonă în aproximativ patru ore și că până atunci, date fiind circumstanțele, foarte multe spirite sărmane aveau să încerce să pătrundă înăuntru. De asemenea, ne-a mai spus

că nu avem suficienţi lucrători care să supravegheze curtea.

Înainte să apucăm să spunem ceva, tunete puternice au zguduit cerul. Fulgere de lumină săgetau bolta în toate direcţiile, dar erau încă foarte departe, ca şi cum ar fi încercat să ne avertizeze de sosirea lor iminentă. Totuşi, de data aceasta am avut senzaţia clară că descărcările electrice nu se opreau la suprafaţă, ci pătrundeau până în sânul materiei aflate dedesubtul picioarelor noastre, deoarece din adâncuri răzbătea până la noi un huruit înspăimântător.

Auzisem de multe ori despre călători care s-au avântat pe o mare periculoasă, şi cu toţii au recunoscut într-un glas frumuseţea înspăimântătoare a magnificelor furtuni declanşate deasupra abisurilor ecuatoriale. De asemenea, cu toţii au spus că niciunul dintre ei, indiferent dacă era sau nu ateu, nu reuşise să scape de străfulgerarea mistică a credinţei, în momentul confruntării cu vortexul înspăimântător al necunoscutului. Cu toate acestea, aici ne confruntam cu sentimente mai sumbre şi cu factori mai complecşi, în tot acest freamăt asociat fenomenului la care eram martori.

Probabil într-o încercare de-a mă calma, asistentul ne-a explicat:

- Activitatea realizată de dezintegratorii eterici, invizibili ochilor noştri din pricina densităţii atmosferei, împiedică declanşarea furtunilor magnetice, care apar întotdeauna atunci când se acumulează cantităţi excesive de reziduuri inferioare de materie mentală la acest nivel.

Plin de bunătate, Jeronimo încercă să-mi aducă pacea în suflet, vorbindu-mi din experienţa sa. Cu toate acestea, deşi ştiam că nu ne confruntăm cu o furtună a unor forţe haotice, dezlănţuite în toate direcţiile, trebuie să mărturisesc că-mi era dificil să mă concentrez

asupra sarcinilor aflate în grija mea, deoarece eram complet absorbit de ceea ce se petrecea în exterior.

După cel de-al doilea tunet care se rostogolise din ceruri, Casa Transitoria de Fabiano a inițiat o fază mai neobișnuită a activității.

Într-o ordine perfectă, lucrătorii intrau și ieșeau foarte repede din adăpost. În interior, se luau măsurile finale, fără a se irosi nici măcar un minut din timpul prețios. Dispozitivele de comunicare funcționau la viteză maximă, anunțând tot ceea ce se petrecea în momentul respectiv și, de asemenea, avertizându-i pe pelerinii mai evoluați spiritual să nu se apropie de zona respectivă, unde avea loc un proces de purificare. Trei sferturi dintre asistenții direcți ai Zenobiei se ocupau de zborul care avea să aibă loc în curând sau făceau loc pentru sufletele suferinde, care aveau să sosească în număr mare.

Toate acestea erau măsuri complet justificate, deoarece se putea auzi deja zgomotul asurzitor al mulțimilor ce se apropiau.

Au urmat atunci mai multe fulgere amenințătoare, ce își răspândeau lumina la suprafață, și a căror energie pătrundea adânc în solul pe care ne aflam.

Valuri masive de suflete înspăimântate ajunseseră deja la scuturile de apărare. Simțeam că mi se sfâșie inima văzând această mulțime de spirite înfricoșate. Am încercat atunci să ajungem cât mai aproape de ele:

- Ajutor! Ajutor! strigau sărmanele creaturi care soseau rânduri-rânduri.

Alții ne amenințau:

- Dați-vă la o parte! Într-un fel sau altul vom trece de scuturi! Acest adăpost este al nostru și o să intrăm cu forța înăuntru!

Bineînțeles că nu s-au limitat doar la simple amenințări. S-au apropiat în grup de scuturile orizontale, dar au dat înapoi terifiați.

- Ajutați-ne, pentru numele lui Dumnezeu! au implorat cei mai puțin curajoși. Adăpostiți-ne, aveți milă de noi! Focul devorator de urmărește!

Totuși, toate aceste sărmane suflete erau înconjurate de o aură întunecată, mai mult sau mai puțin intensă. Unul dintre ele

a reuşit să ajungă în zona unde ne aflam noi şi l-am recunoscut. Nu era nicio urmă de îndoială. Era chiar torţionarul care îmi provocase o furie atât de mare în noaptea trecută. Acesta a îngenuncheat foarte aproape de noi şi ne-a implorat:

- Aveţi milă de mine!... Flăcările ameninţă să mă devoreze! Mă căiesc! Mă căiesc! Am fost un păcătos, dar dacă mă ajutaţi, o să revin pe calea cea bună!

Rugămintea sa arzătoare ar fi mişcat inima oricărui om mai puţin informat, dar, fiind avertizaţi dinainte cu privire la necesitatea unei luminozităţi a aurei, am putut vedea că acel spirit care implora mila noastră era învăluit de o mantie întunecată. Luciana s-a apropiat de el, l-a privit intens şi apoi a exclamat îngrozită:

- O, Doamne, ce gânduri teribile nutreşte acest sărman frate al nostru! El adăposteşte în aura sa amintiri deplorabile şi idei distructive. Este înspăimântat, într-adevăr, dar încă nu a revenit pe calea cea bună. Scopul său este să ajungă în zona în care ne aflăm pentru a beneficia de ajutorul nostru divin, fără să arate însă pic de respect pentru aceasta, aura sa grăieşte de la sine...

Mai vroia să spună şi altceva, dar o simplă privire din partea asistentului sub a cărui conducere ne aflam a fost de ajuns pentru a o face să adopte, plină de umilinţă, o atitudine tăcută şi să meargă spre a-şi îndeplini ascultătoare sarcinile care îi fuseseră încredinţate. Flăcări enorme se întindeau în toate direcţiile şi scântei orbitoare cădeau şiroaie din ceruri.

Era nevoie de foarte multă răbdare din partea noastră, a tuturor, pentru a opri mulţimea furioasă. Eram deja destul de înfricoşaţi la vederea chipurilor monstruoase şi diforme care îşi târau după ele veşmintele întunecate, când au început să sosească şi spirite cu aure luminoase. Acestea erau înveşmântate în haine zdrenţuite şi prezentau toate înduioşătoare semne de suferinţă. Lăsându-ne impresia că doresc să-şi protejeze gândurile de sutele de răzvrătiţi adunaţi acolo, ele priveau către cer şi cântau imnuri de slavă adresate lui Dumnezeu, bucurându-se de transformarea fiinţei lor, însă vocile le erau tot mai acoperite de tumultul rebelilor. Din privirea spiritelor mai luminoase care se apropiau de noi, am

observat că acestea făceau un efort să-şi protejeze gândurile de vorbele aspre ale celor răi, temându-se probabil că energiile mentale emise de aceştia vor crea noi legături magnetice, care să-i supună controlului celor care îi torturau. Prin urmare, încercau să rămână perfect indiferenţi în faţa cuvintelor de batjocură azvârlite asupra lor de către mulţimea de spirite inveterate în rău. Sufletele luminoase formau un grup de o frumuseţe izbitoare; o sublimă imagine a raiului, într-un iad al suferinţei atroce! Se ţineau de mâini, ca şi cum ar fi vrut să-şi unifice energiile, spre a-şi amplifica forţa în acel moment final al bătăliei, care cu siguranţă că începuse cu mulţi ani înainte. Acest proces instinctiv de schimb de energie magnetică le-a conferit tuturor o forţă de necrezut, căci au reuşit să leviteze deasupra acelei mulţimi demente. Capetele le erau înconjurate de frumoase halouri de lumină, care străluceau toate cam cu aceeaşi intensitate. În timp ce spiritele cu chipuri monstruoase urlau către ei o mulţime de insulte, aceştia cântau imnuri de slavă adresate Mântuitorului. Cuvintele lor de adoraţie ne aminteau de exaltarea celor dintâi creştini, care fuseseră persecutaţi şi biciuiţi în arenele romane, după ce fuseseră supuşi vorbelor de ocară ale demoniacilor spectatori din tribune.

Totuşi, pentru a putea fi primiţi în adăpostul lui Fabiano trebuiau să ajungă mult mai aproape de noi şi astfel, am fi putut să-i primim, cu bucurie. Pentru a reuşi să pătrundă în curtea instituţiei, trebuiau să întrerupă acel flux comun al energiilor lor magnetice, lăsându-se de mâini. Imediat ce au făcut aceasta şi au pus piciorul în interiorul Casei Transitoria, majoritatea

nou-veniților s-au prăbușit sleiți de puteri. Erau asemenea unor zburătoare epuizate, care au ajuns, în sfârșit, la finalul unei călătorii zbuciumate, după ce parcurseseră distanțe enorme și trebuiseră să treacă printr-o mulțime de furtuni teribile.

Ca un începător ce eram, priveliștea aceea m-a întristat foarte mult, însă toate etapele fuseseră deja clar stabilite de administratorii Institutului. În apropiere, se aflau o mulțime de asistente purtând cu ele tărgi pentru ajutorarea tuturor acestor suflete.

Șiruri-șiruri, spiritele transformate de durerea purificatoare a sfintelor lacrimi soseau la noi din toate direcțiile. În tot acest timp, mulțimea spiritelor înfuriate, înconjurate de întuneric, își aduna rândurile tot mai mult, împroșcându-ne permanent cu blasfemii și insulte arzătoare. Totuși, printre acești răzvrătiți nerecunoscători, se aflau mai multe creaturi, care păreau că suferă foarte mult. Îngenunchind în fața noastră, ne-au mișcat până în adâncul sufletului, cu strigătele și lamentările lor pline de amărăciune, însă nu puteam încă să-i ajutăm, din pricina stării mentale periculoase în care se aflau, căci trebuiau să suporte în continuare suferința pentru a se transforma mai mult. Trecuseră deja aproape patru ceasuri istovitoare, în care a fost necesar să ne mobilizăm cu atenție, pentru îndeplinirea sarcinilor ce ne fuseseră atribuite. Totul în jurul nostru era din ce în ce mai înspăimântător... Șerpi de foc coborau șuierând din ceruri și străpungeau solul, care începuse să se cutremure sub picioarele noastre. Căldura era înăbușitoare. Parcă toate elementele se dezlănțuiseră în jurul nostru. Mi-am amintit atunci de descrierea străveche a cutremurului de la Messina, în timpul căruia, cuprinși de cea mai adâncă disperare în fața furiei naturii, victimele nu mai știau în ce parte să o ia pentru a se salva, căci, de jur împrejurul lor, pământul, marea și cerul se uniseră toate, alcătuind imagine gigantică a unei distrugeri colective.

Toţi administratorii şi ajutoarele institutului munceau cot la cot, dând dovadă de un eroism de nedescris. Sincer, eu unul aşteptam cu nerăbdare semnalul de a ne retrage în interior, atât de înspăimântătoare erau senzaţiile care mă încercau. În urma teribilelor explozii cauzate de dezintegrarea elementelor eterice, din ceruri cădeau şiruri de flăcări...

Atunci când am ajuns la concluzia că nu mai există în apropiere niciun spirit care să poată fi ajutat, sunete de trompete ne-au transmis semnalul să ne retragem.

- În sfârşit! am răsuflat eu uşurat.

Conform instrucţiunilor pe care le primisem, am lăsat dispozitivul electromagnetic de apărare pe funcţia automată şi am plecat imediat.

Vârtejuri de flăcări ne înconjurau din toate părţile. Tumultul din jur era atât de puternic, încât ni se părea că privim la o pădure imensă în flăcări, care alungă toate fiarele şi monştrii din ascunzătorile lor neştiute.

Am trecut pragul adăpostului împreună cu tovarăşii noştri. De aici puteam auzi sunetul înăbuşit al motoarelor. În exterior, mulţimea de spirite rele încerca în continuare să treacă de scuturile defensive ale adăpostului, care tocmai era pe punctul de a decola. O spaimă paralizantă a pus atunci stăpânire pe mine.

Ce se va petrece cu noi dacă mulţimea aceea dezlănţuită avea să pătrundă în interior? Pe de altă parte, mi se părea că această ploaie continuă de flăcări punea adăpostul în pericol. Aşa că, de ce nu ne luam zborul cât mai curând?

Trebuie să avem în vedere că în interiorul institutului domnea ordinea cea mai deplină, în pofida ritmului rapid de lucru. Sufletelor suferinde li se pregăteau locuri de odihnă simple, dar confortabile. La fel de liniştită ca întotdeauna, ca şi cum s-ar fi obişnuit deja cu zgomotul de afară, sora Zenobia luă frâiele în mâini, dându-ne ordinele finale.

Toate porţile de acces în interior au fost închise bine. Imediat după aceea, directoarea ne-a convocat în încăperea enormă dedicată rugăciunii şi ne-a informat că, pentru ca adăpostul să se poată deplasa în siguranţă, va fi nevoie, pe lângă energia electrică – obţinută printr-un fenomen simplu la

nivelul materiei diferențiate – , și de emisiile noastre mentale magnetice, care vor avea rolul unei energii de susținere, în timpul primei părți a ascensiunii.

Zenobia a vorbit la subiect, foarte pe scurt, date fiind circumstanțele. Am rămas cu toții adunați în camera de rugăciune, într-o stare de așteptare plină de teamă, cu excepția tovarășilor noștri, care le ofereau asistență imediată pacienților admiși chiar la final, în timp ce alții rămăseseră de pază lângă dispozitivele ce funcționau încă. Tuturor li se citea pe față o emoție intensă.

Afară se auzea tumultul forțelor dezlănțuite. Sora Zenobia ne-a invitat pe toți să fuzionăm la nivel mental, într-un unic gest de recunoștință față de Dumnezeu. Apoi, a luat în mână o carte frumoasă, pe care am recunoscut-o imediat. Era chiar Biblia, pe care o cunoșteam cu toții de atâta timp. Deschizând-o cu grijă, directoarea a început să citească *Psalmul 104* cu voce tare, lent și solemn:

Binecuvântează, suflete, pe Domnul!
Doamne Dumnezeule, Tu ești nemărginit de mare!
Tu ești îmbrăcat cu strălucire și măreție!
Te învešmântezi în lumină ca într-o mantie;
Întinzi cerurile ca pe un cort.
Cu apele Îți întocmești vârful locuinței Tale;
Din nori Îți faci carul și umbli pe aripile vântului
Cu suflarea Ta atotcreatoare.
Din vânturi Îți faci soli, și din flăcări de foc, slujitori.
Tu ai așezat pământul pe temeliile lui, și niciodată
nu se va clătina.
Tu îl acoperiseși cu adâncul, cum l-ai acoperi cu o haină;
Apele stăteau pe munți, dar, la amenințarea Ta, au fugit,
La glasul tunetului Tău, au luat-o la fugă,
Suindu-se pe munți și pogorându-se în văi,
Până la locul, pe care li-l hotărâseși Tu.
Le-ai pus o margine, pe care nu trebuie s-o treacă,
Pentru ca să nu se mai întoarcă să acopere pământul.
Tu faci să țâșnească izvoarele în văi,
Și ele curg printre munți...
Tu adapi la ele toate fiarele câmpului,
În ele își potolesc setea măgarii sălbatici,

Păsările cerului locuiesc pe marginile lor,
Şi faci să le răsune glasul printre ramuri
Slăvindu-Te neîncetat.
Din lăcaşul Tău cel înalt, Tu uzi munţii
Şi se satură pământul de rodul lucrărilor Tale.

Tocmai ajunsese la jumătatea respectivului psalm, când întreaga instituţie, aidoma unui avion imens care decolează, a început să se ridice în aer. Devotata noastră conducătoare nu citea pur şi simplu din Psalm: ea pronunţa fiecare cuvânt de adoraţie către Dumnezeu, al acestui imn scris cu mai multe secole în urmă, simţind intens interior tot ceea ce spunea. O, minunăţie a minunăţiilor! Emoţia cu care I se adresa plină de umilinţă şi adoraţie Stăpânului acestui univers era atât de magnifică, încât din pieptul ei părea că emană o misterioasă lumină.

Simţeam şi noi credinţa ei arzătoare. Micuţa capelă devenise acum extrem de strălucitoare. Lumina radia până în camerele alăturate, pătrunzând chiar şi în întunericul adânc de afară.

Extrem de impresionat, am observat cum Casa Transitoria, care la început se mişca mai încet, începuse acum să se deplaseze foarte rapid. Nu am avut ocazia să observ fenomenul în detaliu, pentru că Zenobia ne-a cerut să ne păstrăm neschimbată frecvenţa de vibraţie şi să ne rugăm împreună cu putere. Am remarcat totuşi că întreaga clădire continua să se ridice în aer. După aproape o oră de zbor vertical, am ajuns într-o regiune strălucitoare şi luminoasă. Am răsuflat cu toţii uşuraţi, atinşi de razele blânde ale soarelui.

Directoarea s-a ridicat, iar noi am urmat-o, înţelegând astfel că pericolul trecuse. Din acest moment, adăpostul începu să se deplaseze orizontal deasupra câmpiei. De la ferestrele noastre micuţe puteam să vedem în continuare culorile care radiau din focul devorator de dedesubt. Tovarăşii noştri au început să discute între ei despre ceea ce se petrecea. Înconjurată

de asistenţi, sora Zenobia vorbea despre paşii care trebuiau urmaţi în continuare.

Împreună cu câţiva tovarăşi, m-am apropiat de asistentul Jeronimo şi de părintele Hipolito, care discutau despre măreţia lucrării ce se desfăşura chiar în faţa ochilor noştri.

- O! Am exclamat eu. Dacă fiinţele umane încarnate ar putea înţelege suprema frumuseţe a vieţii! Dacă ar putea şti dinainte ce orizonturi sublime ni se înfăţişează după moartea trupului fizic, ar aprecia mult mai mult timpul pe care îl au în viaţă şi învăţătura pe care o primesc!

Jeronimo zâmbi şi îmi spuse următoarele:

- Da, André, cu toate acestea, trebuie să ţinem minte că şi planul tranzitoriu în care îşi trăiesc viaţa fiinţele umane continuă să fie plin de mister şi încântare.

Celor care caută plini de iubire să descopere măreţia lui Dumnezeu, întreaga planetă le poate oferi descoperiri care să le inspire un sentiment copleşitor de uimire, începând cu studiul celor mai mici forme de existenţă şi până la observarea imenselor sisteme planetare, din vastul spaţiu înconjurător!

Reflectând asupra orelor de neuitat pe care le petrecusem de la coborârea noastră în abis, i-am ascultat pe cei doi tovarăşi ai mei, care dezbăteau probleme existenţiale transcendente, cum ar fi perfecţionarea spiritului şi a formei, planificarea destinelor orbitelor şi ale fiinţelor, ghidarea mistică a planetei la nivelul diverselor sfere de activitate şi de evoluţie, diferitele tipuri de creaturi, printre care şi oamenii, legile progresului şi ale reîncarnării, cantitatea energiilor concentrate în atomul eteric, energia elementelor chimice din sfera materială a manifestărilor planetare şi puterea creatoare a marilor mentori ai cunoaşterii.

I-am ascultat în tăcere, plin de umilinţă, simţindu-mă ca un ucenic devotat în prezenţa unor maeştri experimentaţi şi plini de bunăvoinţă.

În continuare, după ce am ascultat anumite lecţii pe care nu le voi uita niciodată, am observat cum Casa Transitoria cobora încetişor. Ne întorceam astfel într-un alt plan al substanţei celei dense, deşi mai puţin greu şi întunecat decât cel de dinainte. În câteva minute, am putut vedea că adăpostul lui Fabiano ajunsese într-un alt loc, unde avea să-şi ofere ajutorul frăţesc.

O numeroasă legiune de servitori ai spiritului aştepta sosirea noastră, spre a ne ajuta în eforturile noastre de readaptare. Călătoria durase trei ore şi treizeci şi cinci de minute.

Diverse activităţi complexe îi aşteptau pe tovarăşii noştri devotaţi. Radioasă, sora Zenobia ne-a adunat pe toţi, spre a înălţa o rugăciune de mulţumire, şi imediat după aceea Jeronimo ne-a spus că trebuie să plecăm. Cinci fraţi şi surori credincioşi binelui, care erau pe punctul de a fi eliberaţi din trupul lor, se aflau jos pe Pământ, în aşteptarea ajutorului nostru, şi sosise deja momentul să plecăm.

Capitolul 11

Noi prieteni

Ducând cu noi toate echipamentele necesare pentru munca ce ne aștepta, ne-am luat rămas bun de la această instituție a întrajutorării frățești și am pornit către suprafața Pământului.

Jeronimo ne-a descris scurt și la obiect mediul în care urma să ne realizăm activitatea. El a organizat desfășurarea misiunii noaste într-un mod simplu și logic. Nu urma să ne îndreptăm atenția decât asupra misiunii care ne fusese încredințată, și aveam să rămânem în contact permanent cu Casa Transitoria, pentru a ne îndeplini sarcinile mai eficient.

- Bineînțeles, ne explică el, va trebui să realizăm diverse acțiuni pentru a-i ajuta pe prietenii noștri, care sunt pe punctul de a se elibera de legăturile care îi mențin în planul fizic, și fundația lui Fabiano va reprezenta centrul de referință al muncii noastre. În timp ce ei vor dormi, îi vom duce acolo, astfel încât ei să se poată obișnui gradat cu ideea că își vor părăsi pentru totdeauna trupul fizic.

Intrigat fiind de asemenea măsuri de prevedere, l-am întrebat:

- Dragul meu tovarăș, toate cazurile de moarte fizică sunt astfel supravegheate? Fiecare ființă care părăsește Pământul beneficiază de un centru de ajutor direct?

Prietenul meu a zâmbit atunci plin de compasiune, ca un adevărat înțelept, și mi-a răspuns:

- Bineînțeles că nu. În general vorbind, procesele de încarnare și dezîncarnare se conformează pur și simplu unor

reguli. Există anumite principii biogenetice care guvernează lumea formelor vii și renașterea în planul fizic, la fel cum există și principii ale transformării, care guvernează procesul morții, îndeplinindu-se astfel diverse cicluri ale energiei vitale, în toate domeniile manifestării. În numeroase cercuri evolutive, există o mulțime de spirite care ajută la realizarea acestor procese, în conformitate cu legile înțelepte ale Celui Etern. Totuși, la fel cum există ființe care depun eforturi intense pentru realizarea progresului umanității, există și anumite spirite care au misiunea de a-l ajuta pe ei personal.

Observându-mi surpriza, Jeronimo continuă:

- Să știi că nu le facem nicio concesie nejustificată acestor ființe și nici nu le acordăm vreun tratament special. Misiunea pe care o îndeplinim este de fapt consecința unor servicii valoroase aduse de ele. Dacă anumite spirite depun eforturi considerabile în îndeplinirea îndatoririlor lor, ele vor merita cu siguranță ajutorul celor care îi supraveghează și le evaluează munca. Prin urmare, în lumea spiritelor avem foarte mare grijă de acele ființe credincioase, care au dat dovadă de mult devotament, pentru a le proteja de influența negativă a unor elemente distructive, cum sunt stările de disperare și de deznădejde sau lipsa resurselor motivaționale, permițându-le în același timp să descopere importanța acțiunilor pe care le realizăm noi aici, în slujba binelui și a adevărului, din perspectiva universului infinit.

Ascultându-i explicațiile, mi-am amintit instinctiv de acele ființe dăruite, pe care le cunoscusem în timpul existenței mele pământești. Nu exista oare o contradicție în explicația sa? Cunoscusem mulți preoți virtuoși, cu care am rămas în legătură în timpul vieții și care fuseseră persecutați în toate privințele. Mi-am dat seama atunci că tocmai ființele despre care consideram că manifestă cele mai înalte valori morale erau ținta unor defăimări nemiloase. Spre a

nu menţiona doar exemple din experienţa mea personală, mi-am amintit de asemenea şi de istoria creştinismului în sine.

Oare nu erau şi acolo o mulţime de asemenea cazuri? Primii creştini, care au dus-o viaţă plină de abnegaţie şi de credinţă, au ajuns până la urmă hrană pentru fiarele sălbatice. Discipolii Mântuitorului nostru au fost nevoiţi să sufere chinuri groaznice şi încercări teribile; de asemenea, El Însuşi a urcat Golgota sub greutatea crucii...

Asistentul a intuit raţionamentul care se derula în mintea mea şi mi-a explicat:

- Obiecţiile tale mentale sunt nefondate. Accepţiunea umană despre ceea ce înseamnă ajutorul divin este un concept care a fost distorsionat de-a lungul secolelor. Oamenii au presupus că pot primi protecţia lui Dumnezeu de la conducătorii lor lumeşti. Ei se aşteaptă la favoruri materiale, la distincţii nejustificate – care să-i deosebească de cei mai puţin norocoşi – , la putere şi la elogii eterne. Fiinţele umane s-au obişnuit să pretindă servicii, apreciere şi înţelegere, însă ele nu catadicsesc deloc să-şi ofere la rândul lor ajutorul, aprecierea şi înţelegerea, decât în schimbul unei favori deja primite. Ajutorul ceresc reprezintă de fapt ocazii binecuvântate pentru efort şi transformare; de multe ori, el se manifestă în lumea fiinţelor umane sub forma unor răni glorioase, a unei suferinţe impresionante sau a unei binecuvântate agonii. Atâta timp cât impulsurile animalice primitive vor domni pe această planetă, cei favorizaţi de binecuvântarea divină vor fi în majoritatea cazurilor reprezentanţi ai puterii divine, şi în niciun caz nu vor fi scutiţi de experienţe dificile. Aceasta nu se petrece pentru că Dumnezeu vrea să facă experimente pe discipolii Săi, ci pentru că există anumite necesităţi inerente efortului transformator, care implică faptul că lecţia pe care o primeşte un elev atent şi

credincios trebuie să servească întregii clase. Ceea ce aproape întotdeauna pare să fie suferință și tentație, este de fapt binecuvântare; sunt situații transformatoare necesare pentru atingerea binelui și a fericirii eterne.

Raționamentul său era foarte logic și direct. Văzând că asistentul se cufundase într-o tăcere adâncă, reflectând probabil la scopul principal care ne adusese aici, m-am străduit să-mi înfrânez dorința de a mai pune întrebări.

Conduși de Jeronimo, am ajuns astfel la o mică comunitate și ne-am îndreptat către o casă mai modestă unde câteva minute mai târziu, ni l-a prezentat pe un frate al nostru încarnat, care se afla într-o situație foarte precară, suferind de ciroză hipertrofică.

- Acesta este Dimas, ne spuse Jeronimo, arătând către pacient. Ani la rând, el ne-a ajutat cu sârguință în munca noastră. A venit din colonia noastră spirituală în urmă cu o jumătate de secol, spre a se dedica unei sarcini obscure, ajutând prin aceasta la îndeplinirea planurilor divine. El și-a dezvoltat prețioase abilități mediumnice, oferindu-și serviciile celor nevoiași și suferinzi.

Dormitorul modest era inundat de o intensă radiație luminoasă, ce indica faptul că locul era vizitat în mod constant de spirite de ordin superior.

- Prietenul nostru, continuă asistentul, a ajuns să beneficieze de pe urma meritelor care au rezultat din dăruirea sa plină de abnegație în munca pe care a realizat-o. Acum, a sosit timpul pentru o binemeritată odihnă.

Am fost plăcut surprins să observ că pacientul era conștient de prezența noastră acolo. Acesta și-a închis ochii fizici și ne-a privit cu vederea interioară, zâmbindu-ne plin de veselie...

Bărbatul era tot mai slăbit; în momentul în care slăbiciunea sa atinse apogeul, Dimas reuși să se desprindă extrem de ușor de trupul său fizic.

Văzându-ne lângă patul său, a început să se roage plin de fervoare, cerându-ne ajutorul. Ne-a spus că este epuizat, dar cu toate acestea a rămas calm și încrezător.

Ascultând indicațiile lui Jeronimo, m-am apropiat de pacient și i-am aplicat câteva pase magnetice pentru alinarea

durerilor în zona țesutului conjunctiv vascular. Abdomenul îi era umflat și foarte tare. Totuși, durerea s-a diminuat vizibil.

După acest umil ajutor din partea mea, Jeronimo i-a spus câteva vorbe de încurajare și l-a promis că ne vom întoarce mai târziu.

Într-o stare de exaltare, Dimas a adresat o copleșitoare rugăciune de recunoștință către Cer.

Câteva minute mai târziu, au mai intrat în cameră două spirite prietene, salutându-ne respectuos. Conducătorul nostru ne-a spus atunci că era timpul să plecăm, explicându-ne:

- După ce îi vom vizita pe toți cei pe care trebuie să-i ajutăm, îi vom duce la Casa Transitoria, spre a le spune mai multe și a-i ajuta astfel să se pregătească pentru eliberarea finală de trupul fizic, care va urma curând. Vom face aceasta la căderea nopții.

Am plecat apoi din orășelul unde locuia primul nostru prieten și ne-am îndreptat spre Rio de Janeiro.

Călătoria noastră a fost asemenea unui zbor plin de încântare și de bucurie.

Este foarte greu de descris sentimentul de fericire trăit în timpul unei astfel de călătorii, după o ședere îndelungată într-o regiune atât de întunecată precum cea de unde veneam noi. Ființele umane încarnate se gândesc deseori la posibilitatea de a inventa un aparat de zbor individual. Cu toate acestea, chiar dacă s-ar realiza o asemenea invenție, greutatea trupului fizic, elementele tehnice necesare pentru mecanismul de propulsie, precum și riscurile aferente deplasării nu vor putea niciodată să echivaleze starea de siguranță și de liniște interioară pe care o trăim noi când ne deplasăm în acest mod.

După călătoria de la Casa Transitoria de Fabiano până pe Pământ, cu care ne obișnuisem deja, ne bucuram acum de restul drumului. Ne simțeam odihniți, împrospătați și zburam foarte ușor, în pofida densității atmosferei.

Până atunci, natura nu mi se păruse niciodată atât de frumoasă. Dealurile și văile, râurile și pârâiașele din jurul satelor și orașelor, îmbăiate în splendida lumină a soarelui, îmi trezeau inima în fața compasiunii Celui Suprem, care veghea asupra activității tuturor creaturilor.

Gânduri de laudă față de Tatăl Cel Etern mi-au umplut spiritul de bucurie.

Puteam deja să distingem șirurile de locuințe din Rio.

La puțin timp după aceea, am intrat într-o casă simplă dintr-un cartier mai puțin locuit, unde am fost martorii unei scene foarte emoționante.

Un bărbat mai în vârstă era întins pe o mică dormeză. El prezenta toate simptomele oribile ale tuberculozei în fază avansată. Când am intrat noi, stătea de vorbă cu doi băieței, care păreau să aibă șase și respectiv opt anișori. Capul bolnavului era înconjurat de un frumos halou de lumină, în timp ce îi privea foarte lucid pe cei doi copii, vorbindu-le părintește.

Până și Jeronimo s-a oprit și l-a ascultat, plăcut surprins.

- Dar, tăticule, chiar crezi că de fapt nimeni nu moare vreodată? l-a întrebat băiatul cel mare.

- Da, Carlindo, nimeni nu dispare pentru totdeauna în neant, și de aceea vreau să-ți ofer aceste sfaturi părintești.

Privirea i-a devenit atunci chiar și mai caldă. În timp ce băieței îl priveau cu un interes crescând, el a continuat:

- Cred că nu va mai trece mult timp și voi pleca.

- Unde o să pleci, tati? l-a întrerupt băiețelul cel mic.

- Într-o lume mai bună decât aceasta. Dragul meu băiat, voi merge într-un loc de unde o să pot să vă ajut pe amândoi, însă acolo o să am un alt trup, mult mai sănătos.

Cu ochii plini de lacrimi, copiii au protestat disperați.

Tatăl lor a făcut un efort evident să se controleze și a continuat:

- Nu trebuie să vă fie frică. Mi-am pus deja ordine printre afaceri și mama voastră va munci în locul meu, până ce o să creșteți mari și o să deveniți bărbați adevărați. Dacă aș putea, aș rămâne și eu cu voi, dar ce v-ați face cu mine așa, căci acum sunt total neputincios? De aceea, Dumnezeu îmi va oferi un

alt trup și o să fiu în continuare cu voi, chiar dacă voi nu o să puteți să mă mai vedeți.

Bolnavul a zâmbit apoi resemnat și a adăugat:

- Cred că vom fi chiar mai fericiți. De multe zile, mă tot gândesc cum să vorbesc cu voi, pentru a vă asigura de iubirea nesfârșită pe care v-o port. Imediat după ce voi pleca, știu deja că multe persoane vor încerca să vă descurajeze. Ele vă vor spune că am plecat pentru totdeauna și că am dispărut cu totul în întunericul mormântului. Însă vă avertizez de pe acum că nu este adevărat. Să știți că vom trăi pentru totdeauna și o să ne iubim unii pe ceilalți din ce în ce mai mult.

Am simțit atunci că tatăl bolnav își dorea cu disperare să-i mângâie pe cei doi băieți, dar s-a stăpânit, de teamă să nu-i infecteze. Deși mâinile sale tânjeau să-i atingă, au rămas totuși pe lângă trup.

Copii și-au șters în tăcere lacrimile și, după o pauză îndelungată, bătrânul i-a spus fiului celui mare:

- Spune-mi, Carlindo, crezi că tatăl tău va înceta să existe? Crezi că iubirea și afecțiunea care domnesc în căminul nostru, înțelegerea și dragostea pe care ne-o purtăm unii celorlalți sunt doar cenușă în vânt și nimic altceva?

Băiețelul făcu atunci un efort să se stăpânească și să pară curajos și îi răspunse:

- Și eu cred, la fel ca și tine, că nu există moarte.

- Când o să plec, dacă vă veți dovedi plini de curaj și de încredere în bunul Dumnezeu, și eu o să mă simt mai curajos și mai încrezător, și, într-un timp foarte scurt, îmi voi redobândi puterile.

A urmat atunci o pauză emoționată, pe care asistentul Jeromino nu a îndrăznit s-o întrerupă, datorită înaltei sale semnificații sufletești.

Privindu-și copiii, tatăl aflat pe moarte continuă:

- Cu trei ani în urmă, am început să citim aici acasă din Evanghelie. Voi știți foarte bine că Iisus, Învățătorul nostru, nu a murit. Chiar dacă a fost torturat și ucis, El s-a întors din mormânt spre a veghea asupra prietenilor și discipolilor Săi. Prin urmare, ne va ajuta și pe noi să rămânem mereu împreună. Când voi porni în această mare călătorie transformatoare, trebuie să rămâneți împăcați și optimiști. Să nu plângeți și să nu vă arătați slabi. Lacrimile voastre nu-i vor fi de niciun folos mamei voastre, care cu siguranță că va avea nevoie de tot ajutorul pe care i-l putem oferi. Dumnezeu se așteaptă de la noi să ne arătăm fericiți chiar și în momentele de mare încercare, spre a ne dovedi astfel copiii credincioși ai iubirii Sale divine.

În momentul acela, a apărut și mama copiilor, iar conversația a luat o cu totul altă întorsătură.

Jeronimo s-a folosit de această ocazie, întrerupându-l pe bolnav spre a ni-l prezenta.

- Prietenul nostru Fabio se află deja în pragul eliberării de trupul său fizic. El a muncit întotdeauna plin de dăruire, în slujba binelui. Nu este un medium care să aibă o anumită misiune, cum se petrece de obicei. Totuși, este o ființă echilibrată, devotată meditației și celei mai înalte spiritualități. Din acest motiv, încă din tinerețe, el realizează cu succes pase magnetice, ajutându-ne mult în munca noastră, invizibilă pentru ochii celorlalți. Mulți dintre mentorii coloniei noastre îl stimează foarte mult. De mulți ani, el s-a dedicat studiului aspectelor transcendente referitoare la suflet și și-a trecut cu bine toate testele în privința efortului personal depus pentru a ne fi de folos. Fiind liber de orice atitudine sectară și împotriva oricărei forme de atașament înlănțuitor, dăruit îndatoririlor sale, fratele nostru Fabio a reușit să-și educe familia încă de la începutul căsătoriei sale, introducând în căminul său practica adorării lui Dumnezeu printr-o credință vie.

El și-a luminat soția, copiii și alte rude ale sale în privința aspectelor esențiale referitoare la viața eternă.

Datorită perseverenței sale în bine în toate acțiunile sale, în cazul său, separarea de trup va fi plăcută și naturală. El a știut să-și trăiască viața așa cum se cuvine și, prin urmare, va și muri la fel.

M-am apropiat de pacient pentru a-l examina starea fizică.

Tuberculoza îi distrusese aproape în totalitate plămânii; m-am speriat când am văzut forma și dimensiunea cavităților din interior, precum și celelalte simptome caracteristice acestei boli înspăimântătoare. Cu toate acestea, Fabio nu părea să aibă nevoie de susținere interioară în credința sa. Era calm și încrezător și, în pofida slăbiciunii, inerente pentru starea sa fizică, continua să le ofere membrilor familiei sale lecții de curaj și de valoare morală, pe care aceștia nu aveau să le uite niciodată.

- Să mergem! ne-a chemat asistentul Jeronimo. Prietenul nostru este într-o stare foarte bună și nu are nevoie de ajutorul nostru.

Am plecat de acolo, mișcați de acest exemplu de credință vie la care fusesem martori.

Câteva clipe mai târziu, Jeronimo ne-a condus într-un apartament confortabil, într-o clădire modernă dintr-unul din cartierele elegante ale orașului.

Am intrat înăuntru.

O femeie în vârstă, cu o înfățișare respectabilă, era întinsă pe pat, suferind de ceea ce părea să fie o afecțiune cardiacă. De o parte și de alta a patului, se aflau două femei mai tinere, care o îngrijeau cu atenție.

- Aceasta este sora noastră Albina, ne-a spus Jeronimo. Ea face parte din organizațiile superioare ale coloniei noastre spirituale. Are mulți admiratori în domeniul nostru de activitate, datorită tuturor acțiunilor întreprinse de ea în spiritul Evangheliei. În prezent, ea activează în cadrul cercurilor protestante. Și-a făcut o profesiune de credință din biserica prezbiteriană și, rămânând văduvă de când era încă foarte tânără, s-a dedicat educației tinerelor suflete, modelându-le în spiritul idealului creștin.

Am rămas din nou, copleșit de admirație, văzând măreția adevăratei fraternități care domnește la nivelele mai evoluate ale vieții. Aceasta nu caută să aplice nicio etichetă omenească și

nici nu acordă vreo atenţie specială titlurilor religioase sau sociale. Ea caută doar inimile pline de credinţă în Dumnezeu şi oferă ajutor tuturor, fără niciun exclusivism.

Asistentul Jeronimo se apropie şi îi atinse fruntea cu mâna dreaptă. Albina părea radioasă şi fericită, simţind acea atingere blândă şi mângâietoare. Îi spuse atunci cu voce tare uneia dintre femeile care o ajutau:

- Eunice, dă-mi te rog Biblia. Aş dori să meditez puţin.

- Vai, mamă, îi răspunse fiica ei. Oare nu ar fi mai bine să te odihneşti? Mulţumită Domnului, nu mai respiri atât de greu şi pari a fi din nou tu însăţi!

- Cuvântul Domnului ne elevează spiritul, fiica mea!

Cererea ei era atât de blândă, încât Eunice cedă şi îi aduse cartea de pe un raft aflat în apropiere.

Femeia cea respectabilă se aşeză mai comod pentru a citi, rezemându-se de pernele înalte. Punându-şi ochelarii, aceasta deschise *Noul Testament*, în timp ce asistentul Jeronimo o ajută să deschidă cartea la o anumită pagină, fără ca ea să-şi dea seama. Era un paragraf din *Evanghelia după Ioan, capitolul 11*, în care este descrisă învierea lui Lazăr.

Buna femeie citi paragraful lent, cu voce tare. Când termină de citit, exclamă emoţionată:

- Îl mulţumesc Învăţătorului Divin pentru aceste cuvinte de încurajare pe care mi le-a trimis. Înalţ o rugă către Cer, pentru ca noi toţi să ne găsim viaţa eternă întru Iisus Hristos. Amin.

Fiicele sale o ascultau respectuos. Jeronimo m-a rugat apoi să-i aplic pacientei câteva pase magnetice pentru a o alina.

În timp ce realizam aceasta, am observat că deficienţa cardiacă îşi avea sursa într-un anevrism periculos.

Asistentul era pe punctul de a începe să ne vorbească despre minunatele calităţi ale Albinei, când cineva din lumea noastră apăru la uşă. Era una dintre prietenele devotate ale Albinei, care venise să vegheze la căpătâiul ei. Plină de bunăvoinţă, ne-a salutat cu o simplitate fermecătoare. Jeronimo i-a explicat în ce constă misiunea noastră, după care ea a zâmbit şi ne-a spus:

- Vă suntem foarte recunoscători pentru ajutorul pe care i-l oferiţi sorei noastre. Cu toate acestea, cred că, în cazul ei, este imperios necesară o amânare. Suntem cu toţii convinşi că

trebuie să fie chemată în lumea noastră pentru a beneficia de onorurile pe care le merită. Există însă motive foarte întemeiate pentru a o ajuta, după necesități, să mai rămână câteva luni cu familia ei.

- Ne va face foarte mare plăcere să-i oferim ajutorul nostru frățesc, spuse Jeronimo cu blândețe. O să trecem pe aici zilnic, până la îndeplinirea acestei sarcini. De asemenea, vom fi la curent cu orice modificare care s-ar putea petrece.

Vizitatoarea ne-a mulțumit și apoi am plecat.

Mi se părea foarte interesant ceea ce auzisem, dar, observând că asistentul Jeronimo era acum extrem de implicat în activitatea pe care o realiza, m-am stăpânit de la a pune mai multe întrebări.

Curând după aceea, am intrat pe ușa principală a unui spital foarte aglomerat, supravegheat de numeroase grupuri de spirite. Atât ființele încarnate, cât și cele dezîncarnate erau foarte ocupate, fiecare cu activitatea sa. L-am urmat însă pe ghidul nostru, fără să acordăm prea mare atenție celor pe care nu-i cunoșteam.

După ce am trecut prin mai multe săli și coridoare, am ajuns în cele din urmă într-un salon imens, unde pacienților li se ofereau servicii medicale în mod gratuit. În majoritatea paturilor, se aflau pacienți înconjurați de diverse tipuri de spirite: unele le ofereau ajutor și apărare, în timp ce altele doreau să le producă și mai multă suferință.

În fața ochilor noștri se desfășurau cele mai diverse scene.

Poate pentru că eu aveam nevoie de aceasta mai mult decât restul tovarășilor mei, Jeronimo îmi spuse:

- Nu-ți pierde concentrarea.

Câteva clipe mai târziu,

am ajuns în fața unui bărbat în vârstă, cu fața brăzdată de riduri și părul alb. Un spirit foarte elevat din lumea noastră veghea la căpătâiul său.

Jeronimo ni l-a prezentat. Era fratele Bonifacio.

Apoi, arătând către bărbatul din așternuturile albe ca neaua, ne-a explicat:

- Acesta este bătrânul Cavalcante. El este un credincios romano-catolic virtuos, un suflet activ și plin de abnegație, dăruit ajutorării semenilor săi. A venit din colonia noastră în urmă cu peste șaizeci de ani și, datorită calităților sale sufletești, are foarte mulți prieteni. Viața sa plină de minunate sacrificii vorbește de la sine. Se află acum aici, printre acești copii ai suferinței, abandonat de rudele sale din pricina ideilor sale privind renunțarea la bogățiile materiale. Compasiunea Divină însă nu l-a uitat.

După o scurtă pauză, Bonifacio se apropie de noi și adaugă:

- Operația sa de duoden a fost programată pentru mâine.

Arătându-ne că știe deja despre ce este vorba în acest caz, călăuza noastră îi răspunse:

- Când va sosi ceasul, îi vom oferi tot ajutorul nostru.

Urmând sfatul lui Jeronimo, l-am aplicat câteva pase magnetice, insistând în special asupra tubului digestiv, de la glanda parotidă până la rect. Am observat că, pe lângă ulcerul duodenal, și apendicele îi era foarte inflamat și avea să se perforeze în curând.

Am mai remarcat de asemenea că bătrânul Cavalcante era complet inconștient de influența noastră. El nu ne percepea deloc prezența. Aceasta arăta că, în pofida înaltelor sale calități morale, nu avea totuși o educație religioasă adecvată, pentru a se realiza între noi un schimb energetic conștient.

Dintre toate scenele la care fusesem martori în ziua respectivă, aceasta era fără îndoială cea mai tristă. Aflat în așteptarea operației, pacientul din fața noastră nu ne ușura cu nimic munca, la toate acestea adăugându-se și vibrațiile din acel mediu dizarmonios.

- Mi-a fost foarte greu să-l fac să se liniștească, îi spuse Bonifacio asistentului Jeronimo, din pricina rudelor sale dezîncarnate care îl hărțuiesc încontinuu. În pofida protecției asigurate la acest spital, multe asemenea spirite reușesc

să ajungă până la el și îl tulbură. Acest sărman suflet nu s-a pregătit suficient pentru a se elibera de sclavia cărnii și suferă imens datorită extremei sale sensibilități. Deși a fost uitat cu totul de familia sa, se simte încă profund atașat de cel pe care îi iubește. O asemenea situație face ca eforturile noastre să fie extrem de dificile.

- Da, aprobă Jeronimo, o asemenea bătălie este de înțeles. Lipsa unei educații spirituale, dă naștere unul deplorabil dezechilibru sufletesc, chiar și în cele mai admirabile ființe, în circumstanțe cum este aceasta. Totuși, vom rămâne aici, să-l ajutăm pe devotatul nostru prieten, drept răsplată pentru toate favorurile pe care ni le-a făcut.

Ne-am luat rămas-bun de la Bonifacio, care era foarte mișcat și recunoscător pentru ajutorul nostru.

Câteva minute mai târziu, am ajuns la poarta unei clădiri distinse, dar în același timp simple și confortabile, unde mai mulți copii primiseră adăpost în numele lui Iisus. Era o instituție creștină de caritate, unde activa și un mic grup de lucrători din planul nostru. Un bărbat mai în vârstă ne-a salutat călduros. M-am bucurat mult când l-am recunoscut. Era Bezerra de Menezes, fratele dăruit al tuturor celor aflați în suferință.

Acesta ne-a îmbrățișat pe fiecare, plin de o jovialitate exuberantă. A ascultat cu interes explicațiile lui Jeronimo, iar apoi ne-a răspuns zâmbind:

- Vă așteptam deja să sosiți. Din fericire, draga noastră Adelaide nu vă va crea probleme prea mari. Abilitățile sale de medium, ajutorul neobosit acordat pacienților, dragostea sa de mamă față de orfanii din acest așezământ al păcii, combinate cu tumultul necazurilor și al gravelor insulte pe care le-a suportat în cadrul acestei misiuni binecuvântate, a muncii în numele binelui, i-au pregătit din plin sufletul pentru acest moment.

Ne-a condus apoi într-o cămăruță simplă, unde se odihnea Adelaide.

Nu se afla acolo nicio ființă încarnată. Erau însă două tinere fete, înconjurate de o lumină argintie, care o mângâiau.

Ne-am adunat atunci plini de respect în jurul bolnavei. Părul său alb ca zăpada strălucea în lumina soarelui. Arătând către ea, Bezerra spuse plin de mulțumire:

- Adelaide a fost dintotdeauna o discipolă credincioasă

a Aceluia care este Învățătorul tuturor învățătorilor. În pofida greutăților vieții, a tuturor nenorocirilor și a spinilor întâlniți pe cale, ea a perseverat până în clipa sfârșitului.

Privind împăcată la buchețelele delicate de trandafiri care îi împodobeau camera, nobila femeie începu să se roage. Mintea ei senină împrăștia în jur raze strălucitoare. Nu-și dădea seama că eram lângă ea; îl percepea doar pe devotatul Bezerra de Menezes, de care era legată prin sublime legături sufletești. Acesta a salutat-o plin de afecțiune și blândețe, adresându-i aceste cuvinte iubitoare de încurajare:

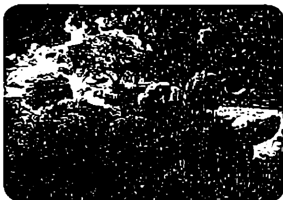
- Știu că acesta este sfârșitul călătoriei, draga mea prietenă, spuse mediumul pe un ton emoționant.

- Sunt pregătită. Ani la rând, i-am cerut Domnului Dumnezeu să-mi arate calea. Nu mi-am dorit să urmez o altă cale decât aceea a Mântuitorului nostru. Dar...

Femeia era incapabilă să mai continue. Copleșită de emoție, nu mai putea să rostească niciun cuvânt. După o pauză dureroasă, ochii adânc afundați în orbite i se umplură de lacrimi.

Bezerra se așeză lângă ea, mângâind-o ușor pe frunte cu mâna sa dreaptă, din care ieșeau raze de lumină, și apoi, plin de o dragoste paternă, îi spuse optimist:

- Draga mea, știu că te gândești la rudele și la prietenii tăi, la micuții orfani și la munca pe care o lași în urma ta. O, scumpă Adelaide, îți înțeleg devoțiunea maternă în această întreprindere a iubirii care ți-a consumat întreaga viață. Însă acum ești obosită, foarte obosită, și Iisus, Medicul Divin al sufletului tău, îți dă voie să te odihnești. Încredințează-I Lui întreaga suferință care îți apasă inima. Lasă altor mâini prețioasa povară a responsabilităților tale; golește pocalul sufletului tău, alungând din inima ta orice amărăciune și îngrijorare. Transformă-ți durerea în speranță și slăbește strânsoarea celei mai

puternice dintre legături, dând astfel ascultare ordinii divine a toate câte există.

Adelaide își aținti privirea limpede asupra binefăcătorului ei, mult mai liniștită. După o scurtă pauză, Bezerra continuă:

- Bătălia ta se apropie de sfârșit. Să știi că ești norocoasă, draga mea prietenă, foarte norocoasă, deoarece spiritul tău a fost decorat cu toate cicatricile anilor în care ai luptat împotriva răului, ca un străjer credincios, apărând citadela credinței celei vii... Tu i-ai învățat lecția binelui și a adevărului pe toți cei pe care i-ai întâlnit în cale... Îndreaptă-ți acum întreaga dragoste către Iisus și meditează asupra umanității, care este marea noastră familie binecuvântată. Cât despre serviciile care ți-au fost încredințate de ceva timp, acestea-i sunt dedicate lui Hristos, care va face toate transformările pe care le consideră adecvate și necesare. Tot ce trebuie tu să faci este să te bucuri că ți-ai îndeplinit sarcina, plină de sârguință. Adună-ți prin urmare puterile și nu te întrista, căci inima ta ia acum parte la cea din urmă bătălie... Fii deci curajoasă, foarte curajoasă, și plină de credință!

Buna noastră soră zâmbi, simțindu-se mult mai ușurată.

Imediat după aceea, unul dintre asistenții spitalului întrerupse această conversație spirituală, deschizând ușa pe neașteptate și anunțând sosirea unor vizitatori.

Date fiind circumstanțele, dona[8] Adelaide și-a focalizat din nou gândurile asupra lumii ființelor încarnate, și astfel nu l-a mai putut vedea pe susținătorul ei.

Venerabilul medic al sufletelor nefericite a început atunci să vorbească cu Jeronimo despre diverse probleme aferente misiunii noastre, iar în acest răstimp noi am ieșit încetișor din cameră, pentru a-l lăsa să discute nestingheriți.

---

[8] În societatea braziliană, Dona este un termen asociat prenumelui unei femei în semn de respect.

Capitolul 12

O călătorie de instruire

Ghidul nostru plănuise de la bun început toate activitățile pe care trebuia să le realizăm la Casa Transitoria de Fabiano. Totuși, mai hotărâse de asemenea că așezământul condus de Adelaide avea să folosească drept punct de referință pentru activitățile noastre de pe Pământ, căci factorii spirituali ce se manifestau în cadrul lui ne erau foarte favorabili.

- Aici, a început el, ne vom simți ca acasă. Această organizație reprezintă un teren perfect pentru semănarea semințelor spirituale, oferindu-ne în același timp liniștea și siguranța de care avem nevoie. Vom păstra mereu legătura cu adăpostul lui Fabiano, unde îi vom conduce pe prietenii noștri imediat după dezîncarnare, și în același timp ne vom concentra asupra tuturor activităților necesare pentru a-i ajuta pe ceilalți prieteni ai noștri, din această fundație a iubirii.

Așezământul condus de Adelaide, un refugiu al adevăratei fraternități, era, fără nicio urmă de îndoială, un imens depozitar al sfintelor binecuvântări.

În cadrul acestui centru, munceau foarte mulți prieteni întru spirit, oferindu-și din plin ajutorul. Ajunsesem practic la unul dintre puținele locuri de pe Pământ, unde lipseau cu

desăvârşire orice creaturi rele din lumile invizibile.

La fel ca la Casa Transitoria, şi aici sistemul de apărare era foarte strict.

Am întâlnit astfel numeroase suflete suferinde, fiinţe cu intenţii bune, cărora li se acordase permisiunea de a intra în adăpost.

În timp ce asistentul vorbea pe îndelete cu Bezerra, nouă ni s-a permis să vizităm institutul.

Părintele Hipolito, Luciana şi cu mine, însoţiţi de Irene, o tânără lucrătoare din cadrul instituţiei, am pornit să vizităm locul.

Toate încăperile erau îmbăiate în lumina ce provenea din planul nostru, indicând astfel prezenţa numeroasă a unor gânduri sănătoase, constructive, întreţinute de fiinţe care împărtăşeau idealuri comune.

Când am ajuns la sala pentru întâlnirile publice, noua noastră prietenă ne-a explicat:

- Această parte a aşezământului ne obligă să realizăm munca cea mai ardentă, deoarece absoarbe practic fără discriminare toate emanaţiile mentale şi cererile tăcute făcute de cei care vizitează această încăpere în timpul adunărilor publice. Astfel, după fiecare întâlnire, suntem obligaţi să curăţăm cu meticulozitate mediul. După cum ştiţi preabine, gândurile sunt extrem de contagioase, şi este esenţial pentru noi să-i izolăm pe tovarăşii noştri de orice asemenea influenţă, purificând locul de toate elementele distructive sau dăunătoare.

Dorind să obţin mai multe informaţii, am remarcat:

- După cum văd, aveţi foarte multe sarcini. Există suficiente persoane care să vă ajute?

- Da, răspunse ea. Numărul celor care muncesc aici este foarte mare. Suntem de serviciu zi şi noapte, în schimburi alternative. Avem departamente specializate pentru asistenţa oferită adulţilor şi copiilor mici.

Dându-mi seama cât de multe ființe din planul nostru munceau aici, mi-au trecut prin minte diverse nelămuriri. De ce era necesar să muncească aici atât de multe persoane, doar pentru a oferi asistență câtorva zeci de copii nefericiți din lumea fizică? Făcând o paralelă între fundația lui Adelaide și Casa Transitoria de Fabiano, am observat o diferență esențială între ele. Ultima dispunea de un sistem de pază foarte strict și de măsuri foarte severe, iar cei care munceau acolo ofereau ajutor de urgență unui mare număr de sărmane spirite dezîncarnate, pentru care serviciile de caritate acolo erau o lumină indispensabilă în vederea transformării lor interioare. În primul caz însă, era vorba doar de niște mici creaturi fragile, care aveau nevoie imediată de lapte și pâine. De asemenea, trebuiau să fie învățate să scrie și să citească, și să primească sfaturi folositoare. Era prin urmare necesar să se investească atât de multă energie din sfera noastră de existență, doar pentru aceasta? Percepând întrebările care îmi treceau prin minte, tovarășa noastră a remarcat plină de tact:

- Totuși, trebuie să ne dăm seama că această activitate nu este destinată exclusiv nevoilor alimentare și intelectuale ale unor copii abandonați. Aici, imperativul evanghelizării este cel mai important dintre toate. Pentru a insufla minții umane o înaltă spiritualitate, este esențial să ne folosim de situații cum este aceasta deoarece altfel ar fi foarte dificil ca ființa umană să își dorească de bunăvoie să se transforme interior. Noi ne folosim de acest centru – care este foarte respectat datorită principiilor de solidaritate creștină pe care le promovează – ca de un loc necesar pentru răspândirea unor idei sănătoase. Fundația se focalizează mult mai mult asupra spiritului decât asupra trupului, mai mult asupra gândurilor ce rezistă în eternitate, decât asupra materiei efemere. Conformându-se responsabilităților inerente răspândirii învățăturilor lui Iisus, directoarea și cei care muncesc aici, împreună cu rezidenții, devin implicit adevărate instrumente vii ale Luminii Celui Preaînalt. Astfel, satisfăcând nevoile trupești, noi rezolvăm probleme spirituale. Cooperând cu frații și surorile noastre încarnate, care muncesc împreună cu noi în acest domeniu, reușim astfel să creăm baze temeinice pentru răspândirea adevărurilor eterne. De fapt, alte curente religioase s-au

străduit și ele să ridice așezăminte din cărămidă și mortar, spre a perpetua astfel binele. Biserica romano-catolică, de exemplu, a înființat diverse instituții, foarte prospere din punct de vedere material, care oferă adăpost copiilor abandonați. Însă, în aceste locuri, conceptele spirituale nu evoluează, fiind constrânse de tiparele tiranice ale unor dogme învechite. Prin urmare, în majoritatea cazurilor, munca lor se limitează la simplul fapt că le oferă celor nevoiași o pâine efemeră. Bisericile protestante, la rândul lor, au și ele școli și congregații foarte mari, prin intermediul cărora împărtășesc valori educative tinerilor; cu toate acestea, organizațiile lor sunt aproape întotdeauna bazate mai mult pe formă, decât pe conținut.

Irene zâmbi, făcu o scurtă pauză și apoi continuă:

- Nu vrem, prin aceasta, să diminuăm importanța admirabilelor eforturi ale discipolilor Evangheliei realizate în cadrul diverselor grupări religioase. Orice asemenea strădanie este foarte respectabilă, cu condiția să fie realizată de o inimă devotată. Noi dorim doar să subliniem importanța valorilor spirituale superioare. În zilele de început ale creștinismului, politica imperială romană a adoptat măsuri importante, spre a se asigura că toți cei înfometați și înveșmântați în zdrențe au parte de pâine și de veșminte, la fel cum au făcut și distinșii maeștri din vechime, în cadrul faimoaselor centre culturale grecești și egiptene. Însă, spre a stimula eforturile necesare pentru atingerea adevăratei iluminări spirituale, Simon Petru și tovarășii săi apostoli s-au dedicat acestui efort imens, de a ajuta toate sufletele nefericite. Nu toți cei care au urmat învățăturile Evangheliei proveneau din clasele superioare, instruite în domeniul iudaismului, cum a fost Gamaliel, respectatul rabin, care,

prin nivelul său evoluat de conştiinţă, L-a descoperit pe Învăţătorul nostru. Majoritatea celor nevoiaşi au ajuns la Cuvântul Domnului nostru Iisus Hristos prin intermediul unui umil bol de supă sau al unui adăpost, care să le ţină de cald. Îngrijindu-i pe leproşi, vindecându-i pe nebuni sau ajutându-i pe copiii orfani şi pe bătrânii abandonaţi, adepţii lui Hristos s-au transformat pe ei înşişi. Dedicându-se sufletelor nefericite, ei au ajuns să-şi purifice mintea şi să le ofere adevărate lecţii de credinţă celor profani. După cum vezi, prin propovăduirea Evangheliei, noi căutăm să reînviem începuturile creştinismului.

Părintele Hipolito o aprobă cu blândeţe:

- Da, cu siguranţă, trebuie să-i stimulăm pe oameni să practice dăruirea de sine, care eliberează mintea, astfel încât sufletul lor să-şi poată lua zborul către sferele superioare.

- Printre îndatoririle pe care le avem, continuă Irene cu sinceritate, obligaţia noastră principală constă în iluminarea spiritului uman pe calea sa către nemurire. Totuşi, este esenţial să înţelegem că, pentru a atinge acest scop, trebuie „să facem ceva". Nu este suficient doar să analizăm, să admirăm sau să discutăm despre spiritualitate, trebuie să şi acţionăm în virtutea acestor idealuri înalte. Din acest motiv, mentorii noştri care ne învaţă despre Viaţa Divină au o atât de mare consideraţie pentru cei care îşi demonstrează dăruirea faţă de propriile responsabilităţi. Spiritele nevoiaşe, beneficiarii, credincioşii şi cei care studiază vor continua să vină la centrele unde se predă doctrina. Şi, de fiecare dată când realizează fapte creştine, prin utilizarea activă a abilităţilor lor mediumnice, prin ajutor frăţesc sau alte activităţi de solidaritate – oricare ar fi acestea –, ei devin mult mai deschişi către transformare. Acceptând de bunăvoie să îndeplinească fapte bune, ei se transformă în adevărate punţi de legătură între două lumi – una care oferă şi una care primeşte. După cum vedeţi, lumina divină este mult mai importantă decât binefacerile omeneşti, deoarece acestea din urmă, în lipsa primei, pot foarte adesea să degenereze într-un individualism distructiv. În toate împrejurările însă, trebuie să înţelegem că credinţa fără acţiune este ca şi acţiunea fără credinţă.

Irene a continuat cu acest raţionament ingenios, vorbindu-ne plină de entuziasm despre ştiinţa fraternităţii şi a înţelegerii

constructive. Ascultând-o, am realizat că, situându-se dincolo de orice tip de preocupare egoistă, răspândirea luminii spirituale în lume nu reprezintă un eveniment miraculos, ci mai degrabă o acţiune gradată şi plină de răbdare.

Centrele de binefacere, care funcţionează în mijlocul vibraţiei greoale a gândurilor umane, sunt asemenea unor depozite imense, destinate hrănirii maselor înfometate de lumină, care se află în căutarea unor principii înnoitoare. Vedeam deja foamea micuţilor ca fiind de o importanţă secundară, deoarece lumina Evangheliei îmi inunda de-acum sufletul, făcându-mă să contemplu, extaziat, un viitor mult mai măreţ.

Noaptea se lăsase deja, iar noi ne aflam în continuare în compania acestei surori dăruite, care ne arăta toate tainele instituţiei, oferindu-ne de asemenea şi părerile sale oportune şi înţelepte referitoare la programul acesteia. Am observat că mulţi se pregăteau pentru acţiunea spirituală care avea să aibă loc în seara respectivă.

Se aflau acolo profesori dezîncarnaţi care, foarte conştiincioşi, îi adunau pe copii în timp ce aceştia dormeau şi le predau lecţii spirituale; mai încolo, puteam vedea şi alte fiinţe, dornice să-şi ofere ajutorul oricărui suflet aflat în căutarea unei experienţe valoroase în lumea spiritelor. Astfel, reconsiderându-mi prima impresie, am început să privesc această instituţie ca pe o binecuvântată şcoală a unei înalte spiritualităţi, datorită ocaziei pe care le-o oferea misionarilor luminii, de a semăna divinele seminţe ale adevărului.

A trecut astfel mai mult timp şi, după căderea nopţii, asistentul Jeronimo ne-a chemat la muncă. Irene ne-a însoţit în camera lui Adelaide, unde el discuta cu diverşi prieteni. Instrucţiunile sale au fost scurte şi foarte concise.

După ce a ascultat-o pe noua noastră prietenă, care ne-a spus că se află la dispoziţia noastră pentru orice avem nevoie, Jeronimo li s-a adresat Lucianei şi Irenei, rugându-le să o ia pe sora Albina, în timp ce părintele Hipolito şi cu mine trebuia să-i aducem pe Dimas, pe Fabio şi pe Cavalcante, pornind apoi cu toţii către Casa Transitoria de Fabiano, într-o călătorie destinată instruirii lor.

Cele două grupuri au plecat în direcţii opuse.

În timp ce zburam relaxați, Hipolito m-a întrebat cu entuziasm:

- Ai mai luat vreodată parte la un eveniment similar?

I-am mărturisit că nu, rugându-l totodată să-mi ofere mai multe detalii:

- Este foarte ușor, îmi răspunse el. Cei care se află în pragul morții, în urma suferinței cauzate de o boală îndelungată, își părăsesc cel mai adesea trupul într-un mod aproape mecanic. La rândul lor, rudele de pe Pământ, care au obosit să mai aibă grijă de ei, fac tot posibilul să le ofere o atmosferă de pace și liniște. Astfel, nu este greu pentru noi să-i aducem aici spre a-i pregăti. De obicei, aceștia ezită, fiind slăbiți și semiconștienți, dar tratamentul nostru cu energie magnetică îi ajută să-și rezolve această problemă. O să vezi că atunci când îi vom prinde de mâini, își vor lua și ei zborul foarte ușor, duși de energia noastră.

I-am ascultat plin de interes explicațiile și, foarte curând după aceea, am ajuns la umila locuință a lui Dimas.

Aflându-se sub efectul alinător al unui sedativ, ne-a fost foarte ușor să-l luăm de sub supravegherea atentă a membrilor familiei sale. Observându-ne prezența, el ne-a întrebat plin de căldură, ca pe niște frați:

- O, dragii mei prieteni! Oare azi este sfârșitul? Ce mult mi-am dorit această libertate!

- Nu, dragul nostru Dimas, îi răspunse Hipolito zâmbind. Trebuie să mai rezisti încă puțin. Însă pacea va veni curând. Vino acum cu noi, nu mai avem timp de pierdut.

Fostul preot îmi spuse să o iau înainte și, ținându-ne de mâini, am pornit toți trei spre Rio, în căutarea casei lui Fabio. Pe drum nu am întâmpinat niciun obstacol, și, foarte curând, acesta se afla sub protecția noastră. Plin de veselie, Fabio se alătură micului nostru grup. Chiar când să pornim spre spital, pentru a-l căuta pe cel de-al treilea pacient, Hipolito îmi spuse:

- Mai bine să nu-i aducem pe toți în același timp. Cavalcante se află încă într-o stare foarte dizarmonioasă și are nevoie de un

ajutor mai elaborat. Vom face o a doua incursiune pentru a-l lua și pe el.

Amintindu-mi de starea sa delirantă, am fost de acord. Întorși în camera Adelaidei, i-am găsit pe ceilalți așteptându-ne sosirea. Irene și Luciana o aduseseră pe Albina, spre a o pregăti.

Fără să mai pierdem timpul, am mers să căutăm spitalul în care se afla Cavalcante. Predicțiile lui Hipolito se dovediră a fi corecte. Bolnavul părea să fie extrem de tulburat. Bonifacio, care se afla și el acolo la căpătâiul său, s-a străduit plin de dăruire să ne ajute să-l facem să se desprindă temporar de trupul său, aflat în suferință. Cu toate acestea, pacientul a cedat unor teribile accese de spaimă, făcând ca eforturile noastre să fie și mai dificile.

După ce ne-am străduit îndelung să-i energizăm nervul vag și i-am inoculat un tip de energie anesteziantă, pentru a-i permite să adoarmă lin, l-am separat de trupul său, care avea să rămână în grija lui Bonifacio. Câteva minute mai târziu, ne aflam deja pe calea de întoarcere.

Cu consimțământul lui Jeronimo, câțiva dintre prietenii pacienților aveau să ne însoțească și ei la Casa Transitoria. Dintre cei cinci pacienți, Adelaide și Fabio erau singurii care păreau să fie perfect conștienți de ceea ce se petrecea. Ceilalți șovăiau, slăbiți și complet inconștienți de ceea ce avea loc.

Preluând conducerea, asistentul stabili un curent magnetic printre noi. Fiecare suflet încarnat era așezat între doi dintre noi, având în vedere că noi eram deja eliberați de lumea fizică și aveam mai multă experiență în lumile subtile. Ținându-ne de mâini, pentru a lăsa energia să circule liber, am început să levităm, spre a ne avânta tot mai sus. Adelaide și Fabio, care erau oarecum obișnuiți cu acest fenomen, stăteau în expectativă, observând totul în tăcere. Ceilalți însă, comentau experiența, scoțând strigăte puternice.

- Dumnezeule Atotputernic! strigă Albina, amintindu-și

anumite pasaje din Biblie, ne aflăm oare în carul glorios al profetului Ilie?

- Dă-mi putere, o, Tată al Compasiunii! strigă Cavalcante cu inima grea. Nu mi-am făcut cea din urmă spovedanie! Şi încă nu am primit ultima împărtăşanie!

- O, Doamne, nu mă aduce în faţa judecăţii Tale, cu conştiinţa încă atinsă de păcat!...

Rugăminţile sale ne-au pătruns până în suflet. La rândul său, Dimas bolborosea cuvinte neinteligibile, trecând de la frică la disperare.

După ce am străbătut stratosfera, am ajuns la nivelul ionosferei, care ne înconjura din toate părţile şi avea un aspect mult diferit, datorită influxului intens de raze cosmice, combinate cu emanaţiile lunare.

Cuprins de uimire, Dimas întrebă cu voce tare:

- Ce râu este acesta? Ah! Mi-e teamă! Nu pot să-l traversez, nu pot, nu pot!...

Cu toate acestea, impulsul magnetic iniţial emis de Jeronimo era mult prea puternic, pentru a fi întrerupt de o rezistenţă atât de slabă, şi astfel grupul continuă să se deplaseze. După ce am parcurs o distanţă lungă, am ajuns la adăpostul lui Fabiano, unde sora Zenobia ne-a primit cu braţele deschise.

Toţi membrii expediţiei de ajutorare ne-am adunat acolo: pacienţii şi şase dintre prietenii lor, toţi înzestraţi cu un nivel superior de cunoaştere. Într-o mică încăpere rezervată pentru noi, Gotuzo aplica cu blândeţe puternice energii fluidice protejaţilor noştri, care le receptau ca nişte copii mici, care nu îşi dau seama exact ce li se petrece cu excepţia Adelaidei şi a lui Fabio, care înţelegeau în ce consta fenomenul.

Apoi, la fel de binevoitor ca întotdeauna, Jeronimo li se adresă tuturor:

- Dragii mei prieteni, ajutorul pe care l-aţi primit în seara aceasta nu are drept scop vindecarea trupului vostru fizic, pe care l-aţi lăsat în urmă, conform necesităţilor de moment. Vom încerca să vă revigorăm corpul astral, spre a vă pregăti astfel în vederea separării finale, pentru ca aceasta să aibă loc fără vreo durere care să vă facă să vă pierdeţi conştiinţa. Însă trebuie să vă spun că, la întoarcerea în vehiculul vostru fizic, veţi experimenta o deteriorare firească a stărilor resimţite, ceea ce

va face ca suferința voastră să fie chiar și mai mare, deoarece, în situații cum este aceasta, remediile aduse sufletului intensifică bolile trupului.

Vreau însă să vă asigur că măsurile pe care le-am luat în această seară vă vor fi de foarte mare ajutor pentru momentul izbăvirii. Când vă veți întoarce acasă, după încheierea acestei prime expediții de antrenament, veți trăi o puternică stare de tristețe. Veți simți o mai mare suferință a celulelor trupului fizic și o mai mare neliniște în suflet, deoarece, procesând anumite amintiri subconștiente, mintea voastră se va focaliza, mai mult sau mai puțin, asupra sublimei fericiri a acestui moment. Așa că, pregătiți-vă să veniți definitiv cu noi! Puneți în ordine și ultimele dintre problemele voastre lumești și aveți încredere în Protecția Divină!

Imediat după încheierea acestor cuvinte, a urmat o scurtă pauză, în cursul căreia ne-am relaxat cu toții.

Explicațiile lui Jeronimo fuseseră foarte concise, acesta spunându-ne că vrea să condenseze totul în propoziții scurte, datorită capacității mentale reduse a pacienților, care erau încă incapabili să primească explicații mai lungi. De fapt, tovarășii noștri înțeleseseră doar parțial acest avertisment, care era totodată și o încurajare. Influxurile de energie magnetică pe care le primeau le erau de foarte mare folos, însă fiecare gândea altceva cu privire la ceea ce i se petrecea.

Având pe față expresia naivă a unui băiețel, Cavalcante m-a tras puțin la o parte, spre a mă întreba dacă ne aflăm în rai. Se simțea foarte ușurat și fericit. O bucurie imensă îi cuprinsese sufletul. Mulțumit și împăcat, el remarcă:

- Cum, nu este acesta raiul?

Nu am reușit să-l fac să vadă lucrurile altfel.

Albina își amintea anumite scene biblice, într-o interpretare *ad litteram* a textului sacru. După ce a privit către ceața deasă de afară, ea a întrebat-o discret pe Luciana dacă ne aflăm în Casa Domnului, așa cum este aceasta descrisă în *Regi I:8*, din pricina norului de materie foarte densă care înconjura totul.

Aflați printre spirite, Adelaide și Fabio se abandonară extazului rugăciunii, în timp ce Dimas, copleșit de fericirea acestei păci temporare, îl întrebă plin de curiozitate pe Hipolito

dacă această regiune este o binecuvântată locuință de pe planeta Marte. Fostul preot zâmbi larg și-i răspunse îngăduitor:

- Nu, dragul meu prieten, ne aflăm încă în apropierea Pământului și, de altfel, suntem foarte departe de restul planetelor!

Hipolito și cu mine ne-am privit unul pe celălalt, zâmbind cu subînțeles. Înainte să putem spune ceva nepotrivit, Jeronimo ne întrerupse, adăugând:

- Mintea umană obișnuită înregistrează cu o acuratețe impresionantă toate prejudecățile și dogmele religioase. Transformarea obligatorie, cauzată de procesul morții, face ființa să se reintegreze în patrimoniul facultăților sale mentale superioare. Însă acest proces nu poate fi foarte brusc, căci altfel ar putea cauza dezastre emoționale, cu consecințe grave. Prin urmare, este foarte important să avem în vedere necesitatea moderației pentru o tranziție gradată.

Privindu-ne apoi cu intensitate, el continuă:

- Este necesar totuși să facem o observație importantă. După cum putem vedea, nicio etichetare exterioară nu-i poate ajuta pe credincioși, în timpul celor mai importante momente ale evoluției lor. De fapt, numai efortul constant al acțiunii în slujba înțelepciunii și a iubirii va da rod în clipa potrivită, sub forma intervenției divine sau a unor compensații spontane, conform legii care spune că fiecăruia i se va oferi din Ceruri „după faptă, și răsplată". Prin urmare, orice loc din Univers poate fi transformat într-un sanctuar al luminii eterne, cu condiția ca îndeplinirea

planurilor divine să devină bucuria vieții și a voinței noastre.

După ce am ascultat aceste informații neprețuite, venise acum momentul să ne întoarcem, încheind astfel fericita noastră expediție.

Astfel, l-am dus pe pacienți înapoi în paturile lor, observând apoi reacția fiecăruia. Chipul lui Fabio trăda o imensă pace interioară. Cavalcante se trezi în trupul său fizic, gândindu-se să meargă la sfânta împărtășanie la prima oră a dimineții. În același timp, Dimas, când deschise ochii, o trezi pe soția sa, spunându-i cu o voce slabă:

- O, ce vis minunat am avut! M-am văzut pe malul unui râu, cu minunate valuri sclipitoare, pe care l-am traversat cu ajutorul unor prieteni invizibili, iar apoi am ajuns într-o casă plină de lumină!

Așezându-și mâna slăbită pe fruntea umedă, el exclamă:

- Ah, ce mult mi-aș dori să-mi pot aminti tot! Am senzația că am mers într-o lume foarte fericită, unde am învățat niște lecții foarte importante dar memoria îmi joacă feste!

Soția sa l-a calmat apoi, îndemnându-l să încerce să adoarmă la loc.

Prima expediție de instruire cu prietenii noștri se încheiase. Foarte curând, aceștia aveau să ni se alăture.

După ce ne-am adunat încă o dată la binecuvântatul așezământ al Adelaidei, Jeronimo a ordonat întoarcerea noastră la Casa Transitoria de Fabiano, pentru a ne odihni și a fi de ajutor în alte situații, ori de câte ori ne vom simți inspirați de preafericita posibilitate de a face fapte bune.

Capitolul 13

Un tovarăş eliberat din înlănţuirea trupului

După ce a luat mai multe măsuri de protecţie în privinţa lui Cavalcante, care se simţea mai rău în urma operaţiei, Jeronimo ne-a comunicat care erau acţiunile necesare în ceea ce privea procesul de dezîncarnare al lui Dimas, a cărui situaţie era tot mai precară.

În zori, după ce am parcurs împreună cu sora Zenobia toate detaliile cu privire la primirea primului prieten ce avea să fie eliberat de legăturile sale fizice, asistentul ne-a chemat să pornim la treabă.

Încă o dată, am înţeles că există un moment potrivit pentru a muri, la fel cum există un moment potrivit ca să ne naştem. Pentru Dimas, sosise ceasul reînnoirii. Din acest motiv, el avea să fie separat de forma sa fizică grosieră, pentru a trece prin procesul transformator asociat acestei noi experienţe de învăţare. Nu fusese stabilită o dată exactă, deşi momentul potrivit sosise. Cu toate acestea, amintindu-mi de situaţia mea şi fiind dornic de mai multe explicaţii, am îndrăznit să-l întreb mai multe pe ghidul nostru, în timp ce călătoream înapoi către lumea materială în dimineaţa aceea.

- Dragul meu asistent, am început eu, iartă-mi dorinţa de a cunoaşte detaliile specifice acestei sarcini... dar ai putea să-mi spui dacă Dimas se va dezîncarna chiar la momentul potrivit? A trăit el oare în întregime intervalul acordat spiritului lui spre folosinţă, în timpul vieţii sale pe Pământ? Şi-a încheiat lista obligaţiilor, care au cauzat această renaştere?

- Nu, răspunse hotărât Jeronimo, nu a reuşit să utilizeze în

întregime tot timpul care l-a fost pus la dispoziție.

- Ah! am exclamat eu fără să mă gândesc. A fost și el ca și mine, un sinucigaș involuntar? Eu am ajuns în această stare în colonia noastră și, înainte să am parte de binecuvântarea refugiului de regenerare, am trecut printr-o amară suferință.

Cu aceste întrebări, doream să aflu de fapt cauza pentru care îl ajutam. Existau cu siguranță motive clare pentru efortul făcut, dar informațiile oferite de ghidul nostru mă descumpăniseră. Dacă fratele nostru nu folosise intervalul de timp prevăzut dinainte pentru îndeplinirea tuturor obligațiilor sale, de ce beneficia de un atare respect? Oare merita această îngrijire atentă și specială care i se oferea? Ce motiv ar fi putut determina sferele superioare să-l acorde o asemenea atenție? Jeronimo a înțeles cu siguranță gândurile otrăvitoare care îmi treceau prin minte, dar s-a abținut să-mi ofere orice explicație complicată, afirmând pur și simplu:

- Nu, André, prietenul nostru nu este un sinucigaș.

Cel mai bine ar fi fost să reduc la tăcere asemenea gânduri insidioase, dar instinctul meu inveterat de analiză intelectuală era mult prea puternic, pentru a-l putea controla.

Privindu-l oarecum confuz, am întrebat din nou:

- Dacă Dimas nu a utilizat în întregime intervalul de timp care i-a fost predestinat, aceasta nu înseamnă că a irosit ocazia, la fel ca în cazul meu?

Jeronimo zâmbi ușor și apoi îmi spuse plin de compasiune:

-Nu îți cunosc trecutul, André, dar sunt convins că ai fost ghidat de cele mai bune intenții în tot ceea ce ai făcut. În cazul prietenului nostru însă, situația este foarte clară. Dimas nu a fost capabil să utilizeze întregul interval de timp care i-a fost acordat, din pricina circumstanțelor care, toată viața, l-au obligat la diverse sacrificii. Încă din copilărie, s-a obișnuit cu greul, fără a avea parte de niciun fel de răsfăț. Astfel, trupul său s-a dezvoltat de-a lungul unei existențe pline de eforturi continue și dăruire de sine. În lipsa oricăror avantaje materiale, el a trebuit să facă eforturi imense ca să înțeleagă chiar și cele mai simple interpretări mediumnice. Fiind trimis la muncă grea la o vârstă destul de tânără, el și-a întemeiat apoi o familie prin sudoarea frunții și a sacrificiilor zilnice. Astfel, și-a trăit întreaga viață respectându-și plin de conștiinciozitate toate îndatoririle,

câștigându-și traiul printr-o enormă cheltuială de energie. Însă chiar și așa, a găsit suficiente resurse pentru a se dedica ființelor care gemeau și sufereau, în lumi inferioare celei în care el trăia. Fiind înzestrat cu darul mediumnității, l-a folosit pentru binele colectiv. Și-a trăit viața printre tot soiul de suflete, abandonate în suferință. Deoarece spiritul său sensibil găsea bucurie în a le fi de folos altora, și cum nevoiașii foarte rar au noțiunea de echilibru, viața sa a devenit un refugiu pentru toți cei infirmi trupește și sufletește. Astfel, nu a beneficiat aproape deloc de confortul vieții sociale și s-a lipsit de un studiu constructiv, care l-ar fi putut ajuta să realizeze mult mai mult, conform idealurilor sale de slujitor al binelui. A ajuns să-și prejudicieze propriul trup, asumându-și eforturi excesive, realizate în grabă, pentru a sluji cauza suferinței umane. Deoarece a fost nevoit să stea de veghe noapte după noapte, sistemul său nervos a foat șubrezit; datorită inevitabilei hrăniri defectoase cu mese neregulate, a ajuns să nu mai aibă un stomac sănătos și echilibrat; din pricina persecuțiilor nefondate pe care le-a suferit, trupul său a folosit o cantitate excesivă de fosfat și, datorită impactului repetat cu durerea celorlalți -- care reverbera întotdeauna cu amărăciune în inima sa –, el a lăsat anumite vibrații distructive să se repercuteze la nivelul ficatului său, perpetuând diverse gânduri negative, care l-au afectat sistemul imunitar. Într-adevăr, nu putem spune că îi apreciem pe cei care-și neglijează trupul, ajungând să-și piardă un organ vital, din cauza uzurii datorate anumitor dezechilibre pe care le creează și le încurajează în ființa lor.

Cu toate acestea, este necesar să avem în vedere aici toate circumstanțele aflate în joc. Dimas ar fi putut

să lase aceste emisii energetice distructive să treacă prin ființa lui în mod natural, menținându-și în același timp o stare de pace intangibilă, ca un adevărat discipol al Evangheliei. Însă nu se poate organiza, de la o zi la alta, un sistem de apărare eficient împotriva bombardamentului cu emanații distructive provenind din mințile celorlalți oameni, tot așa cum nu putem improviza, peste noapte, un baraj care să reziste valurilor oceanului. Înconjurat de diverse solicitări emoționale, prost hrănit și incapabil să doarmă cum se cuvine, el a suferit congestii hepatice repetate, care s-au transformat ulterior într-o ciroză hipertrofică, fapt care a dus la dezintegrarea treptată a trupului său.

După ce Jeronimo s-a oprit, m-am simțit foarte rușinat că făcusem o asemenea comparație inoportună între mine și Dimas. Apoi, el adaugă:

- Din câte am văzut, viața anumitor oameni poate pierde în durată, însă va câștiga enorm ca intensitate. Viziunea imperfectă a ființelor încarnate se focalizează pe o examinare precisă a efectelor, însă viziunea divină ia întotdeauna în considerare o investigare atentă a cauzelor.

Auzind acestea, am tăcut plin de umilință. Obiceiul meu de analiza oamenii și evenimentele în mod unilateral se dovedise încă o dată o experiență dezamăgitoare pentru mine. Bineînțeles că asistentul știa despre situația mea anterioară și fusese cu siguranță informat despre faptele mele rele din trecut, însă binevoise să-mi dea acest răspuns, pentru a mă scuti de o dezamăgire și mai mare, născută dintr-o comparație a existențelor noastre. Amintiri și mai clare din trecutul meu mi-au trecut atunci prin fața ochilor. În această ultimă existență, îmi trăisem viața după bunul meu plac. Astfel, beneficiasem de mese relaxante și generoase la ore fixe; îmi făcusem timp să

studiez ceea ce mă interesa; mă străduisem să nu depind de ceilalţi în ceea ce priveşte luarea deciziilor; le închisesem uşa pacienţilor antipatici, atunci când nu mă simţeam în formă să vorbesc cu ei; nu lăsasem niciodată ca suferinţa altcuiva să-mi rănească propriul ficat, deoarece acesta era prea mic chiar şi pentru a face faţă vibraţiilor distructive ale propriei mele iritări, care se manifesta ori de câte ori simţeam că cineva nu era de acord cu opinia mea. Îmi îmbolnăvisem sistemul gastrointestinal din pricina excesului de mâncare şi băutură, în asociere cu sifilisul pe care îl hrănisem în mod inconştient. Prin urmare, erau multe diferenţe între cazul lui Dimas şi al meu. Dărult binelui, acesta utilizase înzestrările pe care Cerul le revărsase asupra sa, în beneficiul celorlalţi. Eu însă – egocentric cum fusesem – mă folosisem la maxim de înzestrările mele, complăcându-mă în stări inferioare şi uitând de mine într-o saţietate abuzivă.

Jeronimo fusese suficient de blând pentru a nu rosti asemenea adevăruri, care m-ar fi putut răni. Dând din nou dovadă de generozitatea spontană care îi era caracteristică, el întrerupse şirul gândurilor mele negative, abordând un alt subiect.

Curând după aceea, am ajuns la casa lui Dimas; starea sa fizică era extrem de gravă.

Câteva spirite prietene îl supravegheau cu atenţie.

Unul dintre ele, care părea foarte interesat de muribund, se apropie de Jeronimo şi îl întrebă dacă moartea sa fusese programată pentru ziua aceea.

- Da, îi răspunse Jeronimo, trupul său a atins deja limita rezistenţei. Am fost autorizaţi să-l eliberăm chiar azi de povara cea grea a materiei dense.

Spiritul îl mai întrebă de asemenea dacă se putea să fie de faţă şi alte spirite, pe care muribundul le ajutase în cadrul misiunii sale, ele dorind să-şi exprime afecţiunea faţă de el, în această ultimă zi trăită în trupul fizic.

- Dragul meu prieten, tu eşti conştient de dificultăţile inerente materiei, îi răspunse cu blândeţe conducătorul nostru. Dacă în clipa de faţă Dimas ar putea să-şi controleze emoţiile, nu ar fi nici cea mai mică problemă. Însă el suferă încă de un foarte puternic dezechilibru mintal. Este conştient că sfârşitul

trupului său fizic este aproape, dar nu se poate elibera brusc de ataşamentele sale. Îi este teamă pentru viitorul familiei sale; îi lipseşte complet capacitatea de control asupra nervilor săi şi este copleşit de gândurile triste emise de soţia şi de copiii săi. Suntem de părere că o asemenea vizită ar fi inadecvată în timpul procesului de dezîncarnare, deşi este vorba despre cei mai buni prieteni ai pacientului. Nu vrem ca lipsa sa de control mintal să se înrăutăţească. Însă Dimas poate fi ajutat de cei cărora le-a fost drag, de îndată ce se eliberează de trupul său fizic. În plus, aş sugera ca această binemeritată manifestare a afecţiunii din partea celor care îl stimează atât de mult să-i fie oferită în ziua în care pornim de la Casa Transitoria de Fabiano către sferele superioare. Fratele nostru se va odihni acolo, sub o îngrijire atentă, împreună cu alţi tovarăşi, în condiţii similare. Fiţi siguri că vă vom înştiinţa în avans despre plecarea sa, astfel ca toţi prietenii săi să poată înălţa, împreună cu noi, o rugăciune de slavă către Cel Atotputernic.

Plin de o sinceră recunoştinţă, spiritul îi spuse:

- Foarte bine! Vom aştepta să luaţi legătură cu noi, când va sosi clipa.

Imediat după aceea, îşi luă rămas-bun şi plecă, însoţit de ceilalţi vizitatori din lumea noastră, care ne-au lăsat astfel liberi să acţionăm cum consideram de cuviinţă.

Era fără îndoială un moment de criză foarte delicat.

Deşi veghease asupra soţului ei zi şi noapte, făcând sacrificii care o obosiseră nespus, fapt care se putea citi pe faţa ei, soţia mediumului continua să rămână neclintită la căpătâiul acestuia. Cu ochii înroşiţi de plâns, ea proiecta multă iubire asupra lui, însă într-un mod plin de ataşament, care îl constrângea pe muribund. El era practic încătuşat într-o reţea încâlcită de fire energetice de culoare gri, asemenea unui peşte prins într-o plasă a afecţiunii. Arătând spre ea plin de compasiune, Jeronimo exclamă:

- Sărmana soţie a lui Dimas reprezintă cel dintâi obstacol pe care trebuie să-l îndepărtăm. Vom simula o îmbunătăţire temporară a stării muribundului, pentru a o linişti. Numai astfel vom reuşi să-l luăm de aici, fără probleme. Curenţii energetici emişi de ea induc o formă de viaţă aparentă centrilor săi energetici vitali, care sunt deja într-un proces avansat de dezintegrare.

Asistentul sugeră ca Luciana şi Hipolito să rămână lângă soția bolnavului, pentru a-i modifica vibrațiile mentale, rugându-mă şi pe mine să îi ajut dacă va fi necesar.

Punându-şi mâinile asupra capului lui Dimas, pentru a-l oferi astfel un influx vitalizant de energie, Jeronimo aplică apoi pase magnetice pe toată lungimea trupului său, desfăcând astfel cordoanele energetice care-i încătuşau trupul istovit.

Puteam vedea cum muribundul se afla deja într-o stare critică. Complet dereglat, ficatul său începea deja să nu mai funcționeze. Stomacul, pancreasul şi duodenul prezentau disfuncțiuni grave. Rinichii păreau să fie practic morți. Arterele principale îi erau înțesate de glomeruli, asemenea unor mici buline purpurii; tuburile colectoare îngroşate anunțau sfârşitul trupului fizic. Întregul organism prezenta deja semne clare de cangrenă.

Însă ceea ce m-a impresionat cel mai mult a fost activitatea de la nivel microscopic. În lichidele corporale din zona abdominală, se aflau diverse tipuri de corpusculi care practic înotau în acest mediu, acumulându-se în principal în zona ficatului, ca şi cum ar fi căutat cu nerăbdare ceva în jurul vezicii biliare.

Inima abia mai pulsa. La un moment dat, starea sa de slăbiciune atinse maximul:

- Acum trebuie să simulăm o îmbunătățire a stării sale, afirmă solemn conducătorul nostru, pentru a le calma astfel pe rudele sale îndurerate. Încăperea este înțesată de energii mentale dăunătoare.

Asistentul începu apoi să-şi exercite influența intensiv.

Cu mintea copleşită de durere, Dimas era incapabil să ne perceapă prezența. Degradarea celulară, cauzată de multiplicarea rapidă a unor viruşi care-l induceau o stare de comă, îl împiedica să mai distingă cu claritate ceea ce i se petrecea. Capacitățile sale de

medium dispăruseră temporar, datorită impactului suferinței asupra trupului său. Cu toate acestea, era extrem de sensibil la pasele magnetice care i se aplicau.

Încetul cu încetul, cu ajutorul lui Jeronimo, prietenul nostru se relaxă, începu să respire aproape normal, își deschise ochii înfundați în orbite și exclamă ușurat:

- Slăvit să fie Domnul! Slăvit să fie Domnul!

Unul dintre copiii săi, care îl fixa cu o privire disperată, îi auzi cuvintele și-l întrebă nerăbdător:

- Tati, te simți mai bine?

- O, da, fiul meu. Pot să respir mai ușor!

- Și simți că spiritele care îți sunt prietene se află la căpătâiul tău? întrebă băiețelul încrezător.

Pacientul zâmbi cu o ușoară tristețe și-i răspunse:

- Nu, cred că suferința mea fizică a închis ușa care comunică cu lumile invizibile, însă chiar și așa, sunt în continuare foarte încrezător. Iisus nu ne abandonează niciodată.

Privindu-și apoi soția înlăcrimată, el îi spuse:

- Cu toții experimentăm o stare de singurătate în momentele importante ale vieții noastre, în care ne evaluăm valorile spirituale. Sunt convins că îndrumătorii noștri din sferele superioare nu vor uita de mine... cu toate acestea... nu mă pot aștepta de la ei să mă îngrijească permanent...

Vocea muribundului era aproape imperceptibilă, din cauza stării sale foarte slăbite, cuvintele fiind întrerupte de respirația care era tot mai dificilă.

Soția lui Dimas era susținută de Luciana, care o îmbrățișa plină de afecțiune. Femeia prezenta semne evidente de oboseală și durere sufletească. Din ochii umflați, îi curgeau șiroaie necontenite de lacrimi amare.

Jeronimo își ținea mâna dreaptă deasupra frunții muribundului, dându-i putere, inspirație și gânduri pozitive pentru a ne putea îndeplini astfel sarcina.

Cu o luminiță ce îi licărea acum în privire, Dimas privi către soția sa și, străduindu-se din greu să pară calm, îi spuse:

- Draga mea, mergi și odihnește-te!... Te implor... Toate aceste nopți nedormite, de veghe la căpătâiul meu, te vor distruge în cele din urmă. Și ce se va petrece atunci cu mine, bolnav și slăbit, dacă descurajarea ne va copleși pe toți?

Făcând apoi o pauză mai lungă, el continuă:

- Te rog, mergi să te odihnești. M-ar face foarte fericit să te văd că prinzi din nou puteri... Te rog, du-te. Mă simt mult mai bine și știu că astăzi va fi o zi liniștită și plină de pace.

Cedând la insistențele soțului său, ușor împinsă în această direcție și de influența lui Hipolito și a Lucianei, femeia plecă din cameră.

Văzând că starea lui Dimas se îmbunătățise, familia și rudele sale erau cu toții foarte bucuroși. L-au chemat apoi pe doctor. Plin de încântare, acesta îl examină și spuse că starea sa este mult mai bună decât ar fi crezut, astfel că se răzgândi în privința administrării anestezicelor și recomandă ca pacientul să fie lăsat să se odihnească în liniște deplină.

Dimas părea că se simte din ce în ce mai bine, într-un mod surprinzător. Prin urmare, toți cei ce vegheau la căpătâiul său au părăsit încăperea, pentru a-i da voie să se odihnească în liniște.

Astfel, medicul ne ajutasem să facem exact ceea ce doream. Câteva minute mai târziu, încăperea se golise, făcând ca misiunea noastră să fie mult mai ușoară.

Asistentul ne dădu fiecăruia câte o sarcină.

După ce au construit o rețea de apărare fluidică în jurul patului, pentru a absorbi toate vibrațiile mentale inferioare, Hipolito și Luciana au rămas în rugăciune la căpătâiul muribundului, în timp ce eu mi-am plasat mâna dreaptă deasupra plexului său solar.

- Vom începe acum procedeul final, afirmă cu hotărâre Jeronimo. Mai întâi însă, îi vom oferi prietenului nostru șansa de a înălța o ultimă rugăciune.

Asistentul îl atinse ușor pe partea din spate a capului. Am putut vedea cum muribundul a început să emită gânduri radioase, minunate. Nu putea nici să ne vadă și nici să ne audă în mod direct, dar intuiția sa era încă intactă și foarte clară.

Sub ghidarea lui Jeronimo, el simţi o nevoie imperioasă de a se ruga şi, deşi buzele sale obosite rămaseră nemişcate, am reuşit totuşi să percepem rugăciunea mentală pe care i-o adresa Mântuitorului nostru:

- Dumnezeul meu, Iisuse Cristoase, cred că am ajuns la sfârşitul vieţii trupului meu, trup pe care Tu mi l-ai oferit pentru un timp, ca pe un nepreţuit şi binecuvântat dar. Nu ştiu, Doamne, de câte ori am rănit acest instrument fizic, pe care Tu mi l-ai încredinţat. Fără să ştiu, am stricat unele părţi ale sale cu neglijenţa mea, neacordând importanţa cuvenită acestei moşteniri sacre, de a cărei valoare îmi dau seama numai acum, după peste douăsprezece luni de suferinţă fizică necontenită. Nu pot să implor de la Tine binecuvântarea unei morţi împăcate, căci nu am făcut nimic bun sau folositor, pentru a merita aceasta. Însă, dacă este cu putinţă, Tu, cel care eşti medicul preaiubit al sufletelor, vino în ajutorul meu cu iubirea Ta fără de margini şi plină de compasiune! Tu i-ai vindecat pe cei ologi, pe orbi şi pe leproşi... Ai milă şi pentru mine, un sărman pelerin aici pe Pământ!

Ochii săi vărsau şiroaie de lacrimi.

Câteva minute mai târziu, am observat că muribundul îşi amintea imagini îndepărtate din copilăria sa. Pe ecranul miraculos al memoriei sale, acesta îşi contempla mama, tânjind după iubirea ei.

- O, dacă aş putea să primesc ajutorul acestei binecuvântate femei, pe care îmbrăţişarea nemiloasă a morţii a cuprins-o cu mulţi ani în urmă! se gândi el. Copleşit de aceste dulci amintiri, imaginile din mintea sa s-au modificat, iar el s-a focalizat apoi pe imaginea mentală a crucificării lui Iisus. Aducând în faţa ochiului minţii sublimul chip al Fecioarei Maria, el a îngenuncheat în spirit dinaintea ei şi s-a rugat:

- O Tu, Mamă Cerească, mamă a tuturor mamelor de pe Pământ, refugiu al tuturor orfanilor, sunt şi eu acum un copil mic înaintea Ta, tânjind după iubirea maternă în acest ceas al suferinţei! O, Divină Mamă! Mamă a Domnului şi Mântuitorului nostru, Te implor, binevoieşte asupra mea cu binecuvântarea Ta! Aminteşte-Ţi că Fiul Tău Divin a putut să Te vadă în ultimele sale clipe şi intervino în favoarea mea, un bicisnic ce sunt, pentru a putea să o am şi eu pe sfânta mea mamă la căpătâiul

meu, când va fi momentul să plec!... Ajută-mă! Nu mă uita, o, Înger protector al umanității, Tu, cea care ești binecuvântată între femei!

O, lumină a Cerurilor! Inima muribundului se transformase într-o sferă strălucitoare de lumină, și pe ușă a intrat atunci o femeie cu o înfățișare venerabilă, având capul împodobit de o lumină albă ca zăpada. Aceasta se apropie de Jeronimo și, după ce ne ură pace divină, ne spuse:

- Sunt mama sa...

Jeronimo îi spuse atunci mai multe despre importanța evenimentului care urma să aibă loc, lăsând-o la căpătâiul muribundului.

Timp de câteva clipe, am fost martorii unei scene de neuitat.

Bătrâna se așeză pe pat, luă în mâinile sale capul fiului ei și începu să-l mângâie plină de afecțiune.

Călăuza noastră le spuse atunci Lucianei și lui Hipolito să vegheze asupra soției lui Dimas, în timp ce aceasta dormea, astfel ca emisiile sale mentale să nu ne influențeze activitatea.

Numai trei dintre noi am rămas în cameră.

Fiind nespus de fericit în brațele mamei sale, Dimas părea că a uitat de toate supărările, simțindu-se protejat, asemenea unui copilaș împăcat, pe jumătate conștient. Jeronimo îmi spuse să veghez asupra lui în continuare, cu mâinile așezate asupra frunții sale. Apoi, el începu un proces complex de magnetizare. Mai întâi a desensibilizat în întregime nervul vag, pentru a facilita desprinderea în zona organelor interne. Apoi, utilizând pase pe lungime, a izolat întregul sistem nervos simpatic, înainte de a neutraliza inhibitorii de la nivelul creierului. După ce se odihni câteva

secunde, Jeronimo ne spuse:

- Nu ar fi bine ca Dimas să vorbească acum cu rudele sale, deoarece ele ar putea să-l adreseze anumite solicitări neadecvate.

Arătând apoi spre muribund, îmi spuse zâmbind:

- În trecut, André, anticii credeau că există anumite entități mitologice care tale firul vieții omenești. Deci noi suntem acum adevărate Parce, care facem la fel.

Am întrebat atunci, cu o oarecare timiditate, de unde trebuie să începem, iar el mi-a explicat:

- După cum știi, există trei porțiuni principale ale corpului, care necesită o foarte mare grijă și atenție, atunci când dorim să eliberăm sufletul de trup. Acestea sunt: centrul vegetativ[9], din zona abdominală, care este sursa tuturor manifestărilor fiziologice; centrul emoțional, care este zona sentimentelor și a dorințelor, localizat la nivelul toracelui, și mai apoi centrul mental, cel mai important dintre toate, situat la nivelul creierului.

Curiozitatea mea intelectuală devenise de nestăpânit. Cu toate acestea, am înțeles că nu este momentul cel mai adecvat pentru explicații prea lungi. Astfel că mi-am înfrânat tendința de a pune întrebări.

---

[9] Desemnând sau având legătură cu funcțiile organice inconștiente sau involuntare (Websters College Dictionary, 1991)

Însă, cu blândețea care îl caracteriza, Jeronimo a observat dorința mea de a învăța și mi-a spus:

- Cu o altă ocazie, André, vei avea șansa de a studia problema transcendentă a diverșilor centri vitali ai ființei noastre.

Sfătuindu-mă să fiu atent în timp ce administrez pasele de energie magnetică asupra creierului muribundului, el a început să opereze la nivelul plexului solar, desfăcând anumite legături de alimentare cu energie fizică. Spre surprinderea mea, am observat că o substanță lăptoasă începuse să curgă prin zona buricului, plutind apoi în jurul său. Picioarele pacientului au devenit atunci rigide, trupul prezentând simptome de răcire.

Dimas începu să geamă cu voce tare, pe jumătate conștient.

Uimiți, prietenii săi au intrat în grabă în cameră și i-au pus pe picioare sticle cu apă fierbinte. Dar, înainte de întoarcerea rudelor sale, Jeronimo și-a concentrat pasele asupra zonei toracice și a reușit astfel să relaxeze zona, desprinzând parțial legăturile ce mențineau coeziunea celulară la nivelul centrului său emoțional, acționând apoi asupra inimii, care a început să bată ca o pompă mecanică neregulată. Trupul său a secretat atunci din nou o anumită cantitate din substanța aceea albicioasă, din zona epigastrului și până în zona gâtului, însă am observat că mușchii săi se încordau, blocând astfel sufletul să iasă, opunându-se eliberării forței motrice a trupului, într-un ultim efort disperat. Aceasta îi cauza pacientului o stare de agonie. Sfera materială ne opunea rezistență, insistând să mențină legătura cu spiritul.

Pulsul îi devenea tot mai slab, iar prietenii săi au chemat familia și medicul, care s-au repezit în cameră. Însă, aflându-se în brațele mamei sale și fiind sub influența noastră directă, Dimas nu a reușit să scoată niciun cuvânt sau să gândească în mod coerent.

Intrase în bună ordine într-o stare de comă.

Asistentul ne-a spus să facem o scurtă pauză, în timp ce el a continuat să acționeze asupra creierului lui Dimas. Acesta era pasul final. Concentrându-și toate energiile asupra cavității romboide, Jeronimo a apucat ceva - nu am putut să văd exact ce era -, și o flacără strălucitoare de culoare violet-auriu s-a desprins de zona craniană, absorbind imediat o foarte mare

parte din substanța alb-lăptoasă, din exteriorul trupului. Am vrut să privesc lumina aceea strălucitoare, dar trebuie să mărturisesc că mi-a fost foarte dificil să mă focalizez asupra ei. Cu toate acestea, în următoarele câteva clipe am observat că energiile respective începeau să dobândească o formă. Astfel, flacăra s-a transformat într-un chip frumos, identic cu cel al prietenului nostru aflat pe moarte. Apoi aceasta a reconstituit întregul corp astral, detaliu cu detaliu. În timp ce noul corp apărea în fața ochilor noștri, lumina strălucitoare violet-aurie din zona capului a început să se estompeze gradat, până când a dispărut complet. Era și cum aceasta ar fi reprezentat principiile superioare ale personalității sale, care fuseseră momentan focalizate într-un singur punct, spre a se răspândi apoi în toate colțurile ascunse ale corpului subtil, asigurând astfel coeziunea dintre atomii noii dimensiuni vibratorii.

Corpul subtil al lui Dimas plutea la câțiva centimetri de trupul său fizic, acum doar un cadavru, fiind legat de acesta din urmă doar printr-un cordon subțire și argintiu, asemănător unui fir delicat de elastic, ce făcea legătura dintre creierul abandonat, de materie densă, și creierul organismului eliberat, alcătuit din materie rarefiată.

Mama lui Dimas lăsă atunci repede din brațe trupul material, spre a îmbrățișa această noua formă, și a o înfășura într-o mantie de un alb imaculat, pe care o adusese cu ea.

Pentru prietenii noștri încarnați, Dimas era mort de-a binelea. Pentru noi însă, operațiunea nu se încheiase încă. Asistentul hotărî că acel cordon fluidic trebuia să rămână intact până în ziua următoare, spre a sluji astfel nevoilor „mortului", care nu fusese încă perfect pregătit pentru o desprindere mai rapidă.

În timp ce doctorul oferea detalii tehnice rudelor îndurerate, Jeronimo ne-a chemat să plecăm, încredințând sufletul recent dezîncarnat femeii care îi fusese mamă devotată în lumea fizică, spre îngrijire:

- Draga mea soră, poți rămâne cu fiul tău atât cât dorești, până mâine, când vom tăia și ultimul fir care îl ține legat de rămășițele sale pământești, după care îl vom îndrepta către adăpostul cuvenit. Pentru moment, el se va odihni și va reflecta asupra trecutului său, ce îi va fi dezvăluit sub forma unei viziuni panoramice care va apărea dinaintea vederii sale interioare. În plus, el este foarte obosit în urma eforturilor din ultimele câteva ore. De aceea, va reuși să plece cu noi numai după ce trupul său fizic va fi îngropat, căci este încă legat de acesta prin niște ultime substanțe reziduale.

Femeia îi mulțumi călduros și, drept răspuns la întrebările ei nerostite, în încheiere asistentul spuse:

- Trebuie însă să fii foarte atentă și să veghezi asupra lui, astfel ca niciun prieten prea zelos sau vreun dușman fără temei să nu-l deranjeze în următoarele ore.

Plină de recunoștință, mama lui Dimas ne-a salutat, și apoi am pornit către adăpostul lui Fabiano, de unde expediția noastră avea să se reîntoarcă în ziua următoare pe Pământ.

Capitolul 14

Oferim asistență

Tovarășii mei, inclusiv Jeronimo, nu păreau foarte interesați să supravegheze cazul lui Dimas peste noapte, păstrându-și energia pentru a-și continua eforturile în ziua următoare, când aveam să-l aducem la binecuvântatul adăpost al lui Fabiano.

Aceasta nu era valabil însă și pentru mine.

În momentul propriei mele separări de trupul fizic, nu reușisem să fac nicio observație valoroasă pentru arhivele cunoașterii mele. Impactul violent al morții asupra simțurilor, precum și asupra sufletului meu, total închis față de ideea eternității spiritului, mă împiedicase să analizez în detaliu subiectul. Acum însă, aveam ocazia de a mă lumina mai mult în această privință, a stării spiritului proaspăt desprins de trup, înainte de îngroparea învelișului material celui dens.

I-am comunicat asistentului această dorință a mea de a afla mai multe, și am primit astfel permisiunea să mă întorc. Prin urmare, aveam voie să merg să vizitez casa lui Dimas și să rămân acolo atât cât doream.

Aprobarea lui Jeronimo m-a umplut de bucurie, nu doar pentru ocazia care mi se oferea, de a mă îmbogăți cu mai multe cunoștințe practice, dar și pentru gestul în sine, care avea o mare importanță pentru mine. Era pentru prima dată când un tovarăș ce dispunea de suficientă autoritate fusese de acord cu dorința mea de umil slujitor. Astfel, permisiunea sa reprezenta pentru mine un câștig valoros. Însemna că eram liber să mă educ în continuare, fiind eu însumi responsabil pentru mine

şi beneficiind în acelaşi timp de încrederea superiorilor mei ierarhici. Am plecat de la Casa Transitoria în toiul nopţii şi, foarte curând, am ajuns la casa unde prietenul nostru se eliberase de legăturile dense ale materiei.

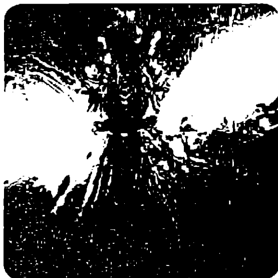
Am intrat înăuntru. Casa era plină de prieteni şi de cunoştinţe, atât fiinţe încarnate cât şi fiinţe din planurile subtile. Nu am văzut niciun sistem de apărare, nicăieri. Toată lumea intra şi ieşea după bunul plac.

Într-un colţ îndepărtat, încă legat de viscerele sale neînsufleţite, prin intermediul cordonului fluidic argintiu, Dimas rămăsese în braţele mamei sale, înconjurat de încă doi prieteni care îl îngrijeau cu atenţie.

Văzându-mă acolo, nobila femeie mă recunoscu de îndată şi mă prezentă tovarăşilor săi.

Primul, pe nume Fabriciano, se dovedi a fi extrem de prietenos şi îmi ură bun-venit, spunându-mi că, dacă vreau, îmi poate explica mai multe despre separarea de trupul fizic. Am început prin a-i descrie în detaliu tot ce făcusem noi în ziua respectivă. Apoi Fabriciano îmi spuse:

- Am avut întotdeauna cea mai sinceră admiraţie pentru Dimas, datorită ajutorului pe care ni l-a oferit permanent. Fac parte din comisia de asistenţă a spiritiştilor şi pot spune că am reuşit să le fim de folos mai multor fiinţe, cu ajutorul capacităţilor sale mediumnice, pe care şi le-a pus mereu la dispoziţia noastră, în ultimii şase ani. Întotdeauna foarte sârguincios în ce priveşte obligaţiile sale, Dimas s-a dovedit a fi un bun coleg şi un frate credincios.

Surprins de această informaţie, l-am întrebat:

- Există deci comisii de asistenţă permanentă pentru mediumi în general?

- Nu, mă refer acum la cazul general, răspunse Fabriciano, deoarece

a fi medium este o înzestrare care presupune anumite îndatoriri, la fel ca oricare alta. Există oameni care se străduiesc să obțină asemenea abilități, însă nu-și doresc și obligațiile care le sunt inerente. Fără îndoială că le-ar plăcea să interacționeze cu lumea noastră subtilă, însă ei nu iau deloc în considerare responsabilitățile aferente unei atare situații. Prin urmare, există anumite grupuri de interacțiune și cooperare, care însă nu sunt create pentru mediumi în general, ci doar pentru aceia care își doresc să participe activ la această colaborare. Foarte mulți mediumi se limitează la simpla observare și nu încearcă să ia legătura cu lumile subtile. Lor le-ar plăcea ca totul să meargă de la sine și își doresc numai interacțiunea cu spiritele benefice. Ei sondează lumile subtile, luptându-se în mod constructiv cu anumite obstacole superficiale, însă când dau de primul impediment mai dificil, își abandonează toate angajamentele. Forța morală nu se poate dobândi în lipsa unor încercări periculoase sau chiar a suferinței. Cu toate acestea, când se confruntă cu necesitățile naturale ale procesului de învățare, ei simt că le-a fost lezată demnitatea. Ei nu suportă prezența sufletelor încarnate sau dezîncarnate nefericite și renunță la primul semn de durere. Pentru o asemenea ființă, care doar tatonează terenul, ar fi extrem de dificil să facă parte dintr-o echipă de lucru care să reprezinte lumea noastră subtilă, căci nu poți ști niciodată când își doresc cu adevărat să ajute. Dacă o asemenea ființă este înzestrată cu capacități intuitive, își dorește să se poată identifica cu ceilalți; dacă are capacități de clarviziune, își dorește să poată exterioriza fluidele vitale, spre a manifesta astfel fenomenul de materializare.

Ascultând aceste comentarii inteligente ale noului meu prieten, am remarcat în același timp ce suflet bun avea, iar apoi m-am focalizat asupra propriilor mele gânduri, reflectând la sarcina care ne adusese pe toți acolo.

Oare de ce fusese necesar să venim să-l ajutăm pe acest om care avea la dispoziția sa prieteni cu o vibrație atât de înaltă? Fabriciano părea că are multe cunoștințe elevate și chiar un statut foarte înalt. Însă am observat că acest nou prieten nu dispunea de o foarte mare acuitate a percepțiilor și, înainte să am timp să pun vreo întrebare nelalocul ei, el adaugă:

- În pofida unui profund sentiment de prietenie care ne leagă de acest medium, nu am reuşit totuşi să-l însoţim în procesul morţii. Noi avem foarte multe sarcini de îndeplinit, însă în această chestiune a intervenit autoritatea superiorilor noştri. Ei au decis că este necesar să se odihnească, ceea ce noi nu am fi putut să-i oferim, dacă s-ar fi aflat direct sub supravegherea noastră.

Discuţia părea că ia o întorsătură foarte interesantă. Entuziasmat de remarcile sale, am întrebat ceva ce ştiam deja, mai mult sau mai puţin, pentru a primi astfel mai multe detalii care mă interesau:

- Prin urmare, nu toate procesele de separare de trupul fizic, ale fiinţelor virtuoase, beneficiază de ajutorul unui grup specializat pentru aceasta?

- Nu, confirmă el, şi apoi adaugă:

- Toate fenomenele asociate procesului morţii implică susţine-rea plină de afecţiune şi compasiune a unor organizaţii care îşi oferă ajutorul în mod necondiţionat. Însă numai aceia care s-au distins prin abnegaţia lor în slujba binelui beneficiază de ajutorul unei misiuni specializate.

- Însă, am obiectat eu plin de curiozitate, atingând astfel o coardă foarte sensibilă pentru mine, nu există şi cazuri de fiinţe care sunt foarte bune în esenţa lor, fiind oarecum acordate pe frecvenţa comisiilor de înalte servicii spirituale, dar care să fie eliberate de legăturile lor fizice, fără ajutorul unei misiuni speciale de salvare, numite de dinainte pentru a-i ajuta?

După o scurtă pauză, am menţionat mai multe detalii pentru a mă face şi mai bine înţeles:

- Să presupunem că Dimas ar fi avut contact cu comisia din care făcea parte, chiar înainte de a pleca din această lume, şi procesul morţii sale ar fi avut loc fără intervenţia unui grup de ajutor. Oare atunci ar fi fost lăsat în voia sorţii?

Fabriciano începu să râdă din toată inima şi apoi îmi răspunse:

- Da, s-ar fi putut să fie și așa. Au existat și asemenea cazuri. În general vorbind însă, aceste situații au loc în cazul unor ființe care suferă cumplit și care își doresc să moară cu orice preț, invocând nevoia lor de odihnă. Foarte adesea, ele sunt ființe bune în adâncul sufletului lor, însă nu sunt foarte logice sau inteligente. Săptămâna trecută, de exemplu, am fost martorii unui astfel de caz. Era vorba despre o femeie foarte respectabilă, încă tânără, care se implicase activ în domeniul acțiunilor de binefacere socială, fiind în legătură cu un grup organizat de câțiva prieteni ai noștri. Însă, după câteva certuri minore cu soțul ei, având un anumit grad de înțelegere cu privire la nemurirea sufletului după moarte, sărmana femeie a început să nutrească o dorință arzătoare de a muri.

Au fost necesare doar câteva acțiuni nesăbuite din partea soțului ei, pentru a o face să învinuiască întreaga lume și întreaga umanitate pentru aceasta. Ea nu a reușit să spargă cochilia egocentrismului și să continue să pășească pe calea ce duce către o viață superioară. Împinsă de mânie și de o lipsă de control la nivel mental, ea și-a creat ideea fixă de a se elibera de trupul ei în orice mod cu putință, însă fără a recurge pur și simplu la sinucidere. Ar fi putut beneficia de ajutorul spiritelor prietene cu care păstra legătura însă, în loc să le asculte cu înțelepciune sfaturile, a respins toate avertismentele lor frățești și a acceptat doar vorbele de consolare care îi produceau plăcere, fără să dea ascultare mustrărilor benefice pe care aceștia i le adresau.

Prin urmare, a cerut să moară, insistând asupra acestui fapt într-o stare de tristețe și de mânie constantă, încât chiar a ajuns să se separe de trupul ei fizic, datorită unei hepatite pe care a dezvoltat-o în urma unei complicații cauzate de un simplu

acces de gripă. De fapt, a fost chiar o sinucidere inconştientă, însă în adâncul sufletului ei, femeia aceea era extraordinar de bună şi de naivă. Prietenii ei din lumea spiritelor nu au primit însă permisiunea să-i ofere odihna mult dorită, şi cu atât mai puţin vreun ajutor special. În ciuda unor intervenţii aprinse în numele bietului suflet, fiinţele din lumea noastră au reuşit doar să o ajute să se separe de trupul ei fizic aflat în descompunere, în urmă cu două zile, şi aceasta în nişte condiţii foarte triste şi înspăimântătoare. De vreme ce autorităţile superioare nu au trimis nicio instrucţiune, spre a i se acorda vreo asistenţă specială, şi nefiind recomandabil să fie lăsată în voia sorţii datorită virtuţilor sale potenţiale, conducătorul comisiei cu care colaborase această imprudentă femeie a salvat-o totuşi, într-un acces de compasiune, văzând în ce stare dificilă era, după care femeia a plecat în grabă să lucreze în diferite locuri, aflându-se într-o stare gravă şi complicată.

Am fost foarte impresionat de această explicaţie.

Aflasem acum ce doream să ştiu. Legea divină, care este perfectă în fundamentul său, este la fel de armonioasă şi în ceea ce priveşte modul său de aplicare.

Zâmbindu-mi afectuos, Fabriciano adăugă:

- Adevărata pace nu dă roade fără o sământă corespunzătoare. Pentru a se bucura de odihna sufletului, fiinţa trebuie mai presus de toate să o merite. Sufletele agitate cad foarte uşor în disperare, ceea ce le cauzează o suferinţă cruntă.

Imediat după aceea, contemplându-l pe prietenul nostru care tocmai se separase de trupul său fizic, ca şi cum ar fi vrut să insinueze că ar trebui să ne concentrăm toate eforturile asupra stării sale din acel moment, Fabriciano îl mângâie uşor pe frunte pe Dimas şi continuă:

- Prietenul nostru se odihneşte acum, căci chinul încercărilor sale necruţătoare s-a încheiat. Bietul de el este foarte slăbit. Starea sa de senzitivitate, pe care a utilizat-o pentru a-şi îndeplini obligaţiile cât mai bine, i-a torturat sufletul până la sfârşitul vieţii; cu toate acestea, el a sădit credinţa, seninătatea, optimismul şi bucuria în sufletul a mii de fiinţe, clădind astfel o temelie solidă pentru fericirea sa viitoare. Pentru moment, el este asemenea unei păsări fragile, care nu poate să zboare prea departe de cuib.

- Din fericire, spuse mama lui Dimas entuziastă, starea sa se îmbunătăţeşte vizibil. Reziduurile care îl leagă încă de cadavrul său aproape că s-au dislpat complet.

Privind în jur în încăperea modestă, ea adaugă:

- Dacă prietenii săi încarnaţi ar putea să coopereze mai mult, recuperarea sa completă ar fi mult mai uşoară. Însă, de fiecare dată când rudele sale se apleacă asupra rămăşiţelor sale pământeşti plângând, el este astfel chemat înapoi în trupul său neînsufleţit, fapt care împiedică o recuperare mai rapidă.

- Într-adevăr, spuse şi Fabriciano. Din nefericire, prietenii noştri încarnaţi nu dispun de cheia adevăratei cunoaşteri, pentru a se purta cum se cuvine în asemenea momente.

- Dată fiind situaţia, răspunse mama lui plină de resemnare, insist ca Dimas să doarmă, deşi somnul său, care în alte circumstanţe ar putea fi împăcat şi fericit, s-ar putea dovedi a fi plin de coşmaruri.

Remarcând uimirea cu care ascultasem toate acestea, tovarăşul meu se grăbi să-mi explice:

- Imaginile evocate de conversaţiile celor din jur se reflectă asupra gândurilor lui Dimas, care este acum într-o stare de somn, după ce a meditat o vreme asupra evenimentelor din această viaţă. Prietenii noştri care veghează lângă trupul său se pot dovedi foarte prolifici în conversaţiile lor fără rost şi pot chiar să evoce amintirea anumitor incidente, care să atragă prezenţa unor fiinţe deja moarte.

Aceste explicaţii mi-au stârnit şi mai mult curiozitatea. Fabriciano, care parcă simţise că-mi doream să văd cu ochii mei, îmi spuse:

- Du-te şi aşteaptă câteva minute în camera alăturată, unde rudele veghează asupra trupului său.

L-am ascultat.

Era un priveghi ca toate celelalte, cu flori mirositoare, feţe triste şi conversaţii înăbuşite.

Chiar lângă sicriu, prietenii săi erau rezervaţi şi atenţi, dar câţiva paşi mai încolo, mai mulţi oameni îşi dăduseră frâu liber şi făceau tot soiul de glume deplasate despre prietenul care mergea acum „pe lumea cealaltă". Cu toţii îşi aminteau anumite detalii, incidente lipsite de importanţă sau nu, din viaţa „mortului", toate acestea printre râsete şi exclamaţii admirative.

M-am apropiat de un grup format din câteva persoane care vorbeau despre el.

Am auzit atunci un tânăr care i s-a adresat unui bărbat mai în vârstă:

- Domnule colonel, v-ați primit până la urmă banii înapoi?

- Nu încă, răspunse bătrânul, în timp ce își răsucea un trabuc, dar nu sunt îngrijorat în legătură cu această întârziere. Dimas a fost întotdeauna un bun prieten și sunt sigur că copiii săi nu vor uita de datoria tatălui lor. Este doar o chestiune de timp...

Arătându-se foarte dornic să sublinieze numeroasele calități ale „decedatului", acesta continuă. Părea chiar că este un fel de povestitor local:

- Dimas a fost un om excepțional și foarte interesant. I-am invidiat întotdeauna calmul său interior. De asemenea, pot să spun că am întâlnit foarte puțini oameni așa de chibzuiți ca el. Într-adevăr, nu m-a preocupat niciodată spiritismul, însă trebuie să mărturisesc, că observându-i comportamentul, m-am simțit întotdeauna cuprins de dorința de afla mai multe despre doctrina care îi structura caracterul.

Până în acel punct, totul era foarte bine. Deși menționase în treacăt datoriile „decedatului", ulterior creditorul îl vorbise doar de bine.

Însă, dată fiind starea curentă a umanității, este foarte dificil pentru un grup de peste trei suflete încarnate să mențină o conversație demnă și pură mai mult de cinci minute.

Colonelul privi spre trupul neînsuflețit și apoi șopti cu subînțeles:

- Nu știu prea mulți oameni care să fie în stare să-și țină gura așa ca Dimas. Eu l-am cunoscut în urmă cu mai mulți ani și sunt foarte sigur că a fost martor ocular la o crimă înfiorătoare, care nu a fost niciodată dezvăluită autorităților.

După o scurtă pauză, el își aprinse trabucul și, făcând apel la curiozitatea ascultătorilor săi, îi întrebă:

- N-ați auzit niciodată nimic despre asta?

Ei dădură din cap în semn că nu.

- Totul s-a petrecut în urmă cu treizeci de ani, continuă naratorul. Dimas locuia pe atunci lângă o familie de vază, care avea în grijă patrimoniul valoros al acelei comunități. Capul familiei, respectat de toată lume, stabilea normele și reglementările de importanță majoră pentru bunăstarea tuturor. După cum preabine știți, cu trei decenii în urmă, în zona centrală a țării, se mai menținea încă orânduirea fastuoasă a Braziliei Imperiale. Economia centralizată păstrase sistemul așa-numitei „casa grande"[10], unde se stabileau toate regulile și reglementările necesare pentru interesul comun. Deși locuia în apropierea unei case impunătoare, prietenul nostru ducea totuși viața umilă a unui muncitor, animat fiind de dorința de a avea o existență cât mai virtuoasă.

Colonelul respectiv, care era vădit ignorant în ce ceea privește lumile subtile, a menționat apoi diverse nume și date, amintindu-și în glumă anumite detalii, pentru a continua apoi povestirea cu o jovialitate malițioasă:

- Într-o noapte, undeva înainte de ivirea zorilor, o persoană politică foarte faimoasă părăsea palatul rezidențial prin ușa din spate, în compania unei femei, care, neglijând în totalitate menținerea secretului identității, și-a luat rămas-bun de la el, manifestându-și afecțiunea într-un moment total nepotrivit.

După acest ciudat rămas-bun, Don Juan-ul nostru, rămânând singur, își continuă drumul, privind cu precauție în jur. Dar, la un moment dat, și-a dat seama că existase un martor al acestei scene intime, în care era implicată soția unui prieten

[10] *Casa grande* era locuința proprietarului unei mari plantații în Brazilia colonială (1500-1832), fiind echivalentul unui castel din Europa feudală

foarte respectat. Era vorba despre un muncitor extrem de umil, care probabil se afla acolo datorită unor circumstanţe irelevante. Politicianul s-a repezit atunci spre el. Fiind un bărbat bine clădit şi chiar destul de violent, s-a apropiat de martorul neaşteptat, luându-l la întrebări în mod brutal. Bietul suflet i-a răspuns plin de supunere:

- „Domnule, nu vă urmăream, vă jur!"

- „Va trebui oricum să mori", i-a răspuns agresorul cu vocea plină de furie.

Acesta l-a apucat de guler pe bietul om şi apoi a şuierat printre dinţii încleştaţi:

- „Toţi viermii trebuie să moară!"

- „Vă rog să nu mă omorâţi, domnule! Nu mă omorâţi! l-a implorat nefericita creatură. Am acasă o soţie şi copii! Nimeni nu va afla nimic despre aceasta!"...

Victima a căzut astfel în genunchi, implorând milă, însă fără niciun folos, deoarece acest om îngrozitor, orbit de furie, şi-a scos arma şi i-a tras un foc bine ţintit în inimă, după care a plecat grăbit.

Dimas a fost martorul incidentului, de undeva din apropiere, şi a început să strige. Ucigaşul l-a auzit şi chiar l-a recunoscut după voce. Dimas s-a repezit atunci să-l ajute pe cel rănit, care nu apucase să scoată nici măcar un geamăt.

Odată cu el, au ajuns acolo şi alţi oameni, care veniseră în grabă să vadă ce se petrecuse. Fiind o persoană foarte respectată, Dimas era mai presus de orice suspiciune. Totuşi, în timpul interogatoriului, nu a dezvăluit nimic, deşi ştia tot ce se petrecuse. A avut grijă de decedat în timpul funeraliilor, oferind susţinere familiei sale şi comportându-se ca un adevărat creştin, însă nu a furnizat nicio dovadă în scopul prinderii criminalului, susţinând că nu ştie nimic care ar putea să ofere cel mai mic indiciu cu privire la identitatea acestuia. Astfel, cazul a fost închis, afirmându-se că fost vorba despre un jaf. Fiind singurul martor, Dimas a considerat că păstrarea tăcerii era de preferat unui scandal, care ar fi cauzat o sumedenie de conflicte la nivel social şi personal.

Povestitorul privi apoi către trupul neînsufleţit şi exclamă:

- Nu a suflat niciun cuvinţel! Este cel mai discret om pe care l-am cunoscut...

Unul dintre ascultătorii săi întrebă în glumă:

- Domnule colonel, cum aţi aflat toate aceste detalii dacă Dimas nu a scos niciodată nicio vorbă?

Bărbatul făcu un gest care îl trăda satisfacţia şi apoi spuse:

- Acesta este avantajul de a avea un prieten preot. Vechiul meu amic, părintele F., odihnească-se în pace, mi-a spus totul despre această istorie, deoarece îl afectase într-o foarte mare măsură. El ascultase spovedania criminalului chiar înainte de moartea sa, aflând astfel toate detaliile asociate acestui obscur eveniment. Criminalul, care şi-a mărturisit toate păcatele, nu a uitat să menţioneze şi numele lui Dimas, drept singurul martor al crimei sale. Preotul însă, care-l era un prieten foarte bun, cu multă experienţă în ceea ce priveşte chestiunile lumeşti, nu a adus cazul la cunoştinţa publicului. Persoanele implicate în această dramă lăsaseră în urma lor urmaşi, care nu aveau nimic de-a face cu aceasta, şi ar fi fost o cruzime să aducă la lumină o asemenea tragedie.

Cu o privire stranie pe chip, povestitorul concluzionă, stingându-şi ţigara:

- Totul s-a petrecut foarte demult, şi astăzi sunt morţi cu toţii: victima, femeia adulteră, criminalul, preotul, şi, acum, şi martorul. Însă sunt sigur că undeva, dincolo de lumea aceasta, se va face dreptate.

În clipa aceea, o figură înspăimântătoare, urmată de alte chipuri la fel de monstruoase apăru pe neaşteptate. Se apropie de nechibzuitul povestitor şi, auzindu-i ultimele cuvinte, începu să-l zgâlţâie, strigând:

- Eu sunt criminalul! Ce vrei de la mine? De ce m-ai chemat? Eşti cumva un judecător?!

Povestitorul nu putea să vadă ceea ce vedeam eu, dar trupul i-a fost străbătut de un tremur involuntar, care a stârnit râsetele înăbuşite ale celor prezenţi.

Imediat după aceea, criminalul dezîncarnat, atras probabil de mirosul puternic al florilor, şi-a dat seama că era vorba de un priveghi. Văzând al cui este trupul neînsufleţit, fu străbătut de un tremur violent.

Recunoscându-l, făcu un gest care îi trăda surpriza, căzu apoi în genunchi şi strigă:

- Dimas, Dimas! Ai venit şi tu în lumina adevărului?! Unde

ești, dragul meu prieten? Tu, cel care mi-ai ascuns păcatul cu vălul compasiunii infinite? Ajută-mă! Sunt disperat! Unde aș putea să-mi găsesc victima pentru a implora de la ea iertarea, de care am atât de disperată nevoie? Am foarte mare nevoie de ajutorul tău! Ai milă de mine! Tu știi cu siguranță ceea ce eu nu știu! Ajută-mă! Ajută-mă!

Alături de nefericitul suflet ce implora după ajutor, se mai aflau și alte suflete suferinde, cuprinse de isterie.

Însă Fabriciano își făcu atunci brusc apariția și le porunci invadatorilor să plece imediat.

După ce aceștia plecară din cameră, noul meu prieten mi se adresă, spunând:

- Sunt sigur că acest grup a apărut aici în casă, fiind invocat de cineva.

Fiind încă sub impactul celor petrecute, l-am povestit lui Fabriciano ceea ce văzusem.

El mă ascultă liniștit și apoi spuse:

- Când sunt făcute de bunăvoie, observațiile atente sunt întotdeauna foarte valoroase. Deși a fost un suflet atât de dăruit cauzei binelui, făcând eforturi neobosite spre folosul tuturor, Dimas a neglijat totuși să încurajeze obiceiul rugăciunii în familie. Din acest motiv, deși el beneficiază de protecția noastră, casa lui se află la cheremul a tot soiul de spirite.

În baza acestei explicații foarte interesante, am început să înțeleg motivul sentimentalismului dăunător al familiei sale. Dorind însă să mă focalizez asupra subiectului care mă interesa în acea seară, l-am întrebat:

- Prietenul nostru proaspăt eliberat ar fi putut să audă rugămintea fierbinte a nefericitului său frate?

- Deși se află în brațele mamei sale, el trăiește în prezent un coșmar îngrozitor, amintindu-și chiar acum de evenimentul acela, îmi

explică Fabriciano, plin de blândețe. De câteva minute am observat că este foarte agitat și că a primit șocuri neplăcute prin intermediul ultimului cordon care îl mai leagă de trup.

- Dar a auzit și a văzut toate scenele? am insistat eu.

- Nu a văzut și nici nu a auzit ceva concret, din cauza stării sale voite de confuzie, însă a surprins anumite frânturi de imagini, simțindu-se apoi chinuit și terorizat, fapt care l-a împiedicat să-și redobândească conștiința de sine. Gândurile noastre sunt înzestrate cu o forță uluitoare.

Arătând spre oamenii prezenți la priveghi, care vorbeau în continuare, el remarcă fără vreo urmă de resentiment:

- Prietenii noștri din lumea materială sunt încă mult prea ignoranți pentru a face față procesului morții. În loc să-l ajute pe cel decedat, prin gânduri plăcute și liniștitoare, rugăciuni și vibrații mentale de solidaritate, ei vorbesc despre toate aspectele neplăcute, pe care ființa care tocmai și-a părăsit trupul fizic le-a lăsat în urma sa. Din acest motiv, putem spune că, deocamdată, morții ale căror rămășițe pământești sunt duse la morga pentru sărmani sunt mult mai fericiți.

Nici nu terminase bine de vorbit, că soția lui Dimas se ridică din patul din care se odihnea, într-un acces de plâns, și merse la trupul soțului ei, repetându-l numele plină de o durere copleșitoare:

- Dimas! Dimas! Ce se va alege acum de mine? Vom rămâne oare separați pentru totdeauna?...

Fabriciano s-a îndreptat repede către încăperea modestă unde se afla Dimas, iar eu l-am urmat. Mama mediumului se străduia din răsputeri să-l liniștească, dar în zadar. Între Dimas și soția sa se realizase o legătură puternică prin intermediul cordonului argintiu, deoarece acesta se ridică clătinându-se, în ciuda susținerii pline de afecțiune din partea mamei sale. Era palid la față și părea scos din minți. Îndreptându-se către încăperea mortuară, a început să implore să fie lăsat în pace, dar înainte să se apropie prea mult de rămășițele sale pământești, Fabriciano a aplicat anumite energii asupra nechibzuitei sale soții, făcând-o să obosească. Ea a fost condusă apoi din nou în pat, într-o stare de inconștiență, în timp ce Dimas, simțindu-se mai puțin abătut, s-a întors în brațele mamei sale.

Prietenul meu îmi explică liniștit:

- Există anumite situații când trebuie să luăm de îndată măsuri drastice. În timpul vieții sale, fratele nostru a făcut foarte multe pentru a-i ajuta pe ceilalți, și merită prin urmare o moarte în pace. Simt deci că este responsabilitatea mea să mă asigur că așa va fi, ajutându-l să se desprindă de ultimele reziduuri, care îl mai leagă de materia cea densă.

Mai sosiseră acolo și alți prieteni și persoane dragi mediumului, care toate doreau să-l ajute. Însă pentru că se făcuse foarte târziu, mi-am luat rămas-bun de la semenii mei din lumea spiritelor și am pornit către adăpostul lui Fabiano.

A doua zi, m-am întâlnit cu asistentul Jeronimo și, după ce m-a salutat, acesta mi-a spus:

- Sper că ai învățat ceva folositor și instructiv de la acest priveghi, André.

Da, nobilul asistent avea perfectă dreptate. Învățasem foarte multe în acea noapte. Învățasem că încăperile mortuare nu ar trebui să fie considerate drept locuri pentru șuete și socializare, ci mai degrabă sanctuare sacre pentru rugăciune și liniște.

Capitolul 15

Mai multe lecții

Cu două ore înainte de începerea procesiunii funerare, ne-am întors la datorie.

Casa lui Dimas era plină cu foarte mulți oameni care țineau la el, pe lângă aceștia aflându-se acolo și nenumărate spirite.

Jeronimo a intrat în casă hotărât, iar noi l-am urmat. S-a îndreptat apoi către încăperea unde ființa recent dezîncarnată rămăsese, epuizată și amețită, sub îngrijirea iubitoare a mamei sale. Am observat că corpul subtil al mediumului, acum eliberat de trupul său fizic, arăta mai bine, mai puternic. Aveam senzația clară că sufletul dezîncarnat absorbea toate principiile vitale rămase la nivelul trupului fizic, prin intermediul cordonului fluidic ce lega creierul mort de cel viu.

Conducătorul nostru o privi plin de afecțiune pe mama lui Dimas, rugând-o să ne spună mai multe despre starea sa, iar ea îi răspunse cu bucurie:

- Mulțumită lui Dumnezeu, este mult mai bine. Rezultatele influenței noastre regeneratoare sunt evidente și cred că desprinderea ultimei legături va fi suficientă pentru a-și redobândi conștiința de sine.

Jeronimo l-a examinat asemenea unui medic experimentat. Apoi a tăiat și ultimul fir de legătură, în timp ce noi îl priveam pe Dimas, acum în corpul său subtil, care părea că se trezește uimit, ca un convalescent ușor amețit după o lungă perioadă de somn.

Doar atunci mi-am dat seama că, în timp ce corpul său subtil absorbise ultimele energii din trupul neînsuflețit, acesta

din urmă primise o anumită cantitate de energie de la primul, fapt care îl împiedicase să-şi schimbe radical înfăţişarea. Cordonul argintiu fusese asemenea unei adevărate artere fluidice, care susţinuse circuitul principiilor vitale, în timp ce acestea treceau printr-un proces de readaptare. Odată cu îndepărtarea ultimului cordon de legătură, cadavrul a început imediat să prezinte semne de descompunere avansată.

Privind trupul neînsufleţit al lui Dimas, m-am întristat foarte tare.

Nenumărate bacterii microscopice pătrunseră înăuntrul său, ca o armată pornită la luptă deschisă, eliberând diverse gaze ascunse şi dezvăluind starea putredă a ţesuturilor şi a fluidelor. Trăsăturile faciale ale decedatului se schimbau, iar structura membrelor se afla într-un proces de degenerare. La rândul lor, organele interne îşi pierdeau înfăţişarea caracteristică; arătau deja umflate şi lipsite de viaţă.

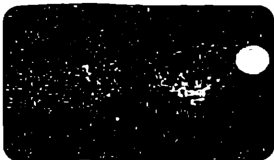
Ca un contrast uimitor, Dimas cel liber, spiritul lui Dimas, se trezea. Ajutat de mama sa, acesta îşi deschise ochii, privi în jur cu o uimire de copil şi, pradă uitării, îşi chemă soţia. Dormise foarte mult, dar starea sa se îmbunătăţise considerabil. Îşi dădea seama că în casă era plin de oameni şi vroia să ştie ce se petrece. Mama sa însă îl mângâie cu grijă şi, cu o voce blândă, îi explică:

- Ascultă-mă Dimas. Poarta trupului, prin care comunicai cu lumea materială, s-a închis odată cu ochii tăi fizici. Fii împăcat şi plin de credinţă, deoarece viaţa ta în trup s-a sfârşit.

Sufletul dezîncarnat a fost incapabil să-şi ascundă şocul dureros pe care îl trăia şi s-a uitat la ea fix, plin de amărăciune, părând să o recunoască foarte vag, după glas.

- Nu mă recunoşti, fiule?

A fost necesară doar această simplă întrebare, rostită pe un ton plin de blândeţe, pentru ca Dimas să o îmbrăţişeze pe femeia în vârstă plângând, într-o stare de bucurie amestecată cu tristeţe:

- Mamă! Mama mea!... Cum este posibil?

Ea îl îmbrățișă plină de iubire și îi răspunse:

- Ascultă-mă! Controlează-ți emoțiile, pentru ca acestea să nu ajungă să-ți facă foarte mare rău. Focalizează-te asupra acestui fapt: suntem împreună acum, într-o viață mult mai fericită. Nu-ți face griji pentru cei pe care i-ai lăsat în urmă. Totul se va rezolva așa cum trebuie, la momentul potrivit. Detașează-te de orice gând care ar putea să te aducă din nou aproape de închisoarea lumii materiale, din care tocmai ai evadat, și bazează-te doar pe credința ta necontenită și sinceră în Tatăl Ceresc.

- O, măicuță! Cum rămâne însă cu soția și copiii mei?...

Înțeleapta sa mamă îl întrerupse, consolându-l:

- Legăturile lumești dintre voi au fost rupte. Lasă-i în brațele Domnului, plin de credință că Dumnezeul etern al vieții – căruia îi aparținem de fapt cu toții – va continua să ne ajute să ne iubim unii pe alții.

Dimas își privi mama de după un văl gros de lacrimi, și ea, înainte ca el să poată să pună altă întrebare, i-l prezentă pe Jeronimo, care observase întreaga scenă, vizibil mișcat:

- Acesta este prietenul care te-a eliberat din lanțurile efemere, ce te țineau prizonier. În curând, vei pleca împreună cu el, pentru a beneficia de ajutorul de care ai nevoie.

Înmărmurit, fiul ei făcu un gest tăcut de reținere, în fața perspectivei de a fi din nou separat de mama sa, însă ea îl întrerupse:

- Am venit aici în urma rugii tale adresate Mamei Divine; cu toate acestea, nu pot să-ți ofer accesul în zona unde locuiesc eu, pentru moment. Fratele Jeronimo este călăuza ta plină de abnegație, care se va ocupa de recuperarea ta completă. Fii deci plin de credință. Voi veni să te vizitez cât de des posibil,

până în ziua în care vom putea să trăim din nou împreună, într-un alt cămin fericit, fără ca lacrimile separării sau umbra morţii să ne mai ameninţe vreodată. Apoi îi şopti la ureche ceva ce numai el a putut auzi. Eram profund impresionat, privind cum se desprinde din braţele ei părinteşti şi păşeşte nesigur către Jeronimo, sărutându-i plin de respect mâinile. Asistentul îi mulţumi pentru această dovadă emoţionantă a recunoştinţei şi a iubirii sale şi, cu ochii plini de lacrimi, îi explică:

- Nu am făcut nimic altceva decât să ne îndeplinim datoria. Mai degrabă mulţumeşte-i lui Iisus, Mântuitorul nostru Divin.

Ochii acestui suflet, recent desprins de trupul său fizic, erau plini de lacrimi, oscilând între fericire şi durere sufletească, între dor şi speranţă.

Venindu-i în ajutor, mama sa devotată îi spuse, încurajându-l:

- Dimas, mulţi dintre prietenii tăi au venit să îşi arate bucuria la sosirea ta. Însă, pentru moment, tu eşti un convalescent plin de cicatrici, care necesită îngrijire. Aşa că vorbeşte cât mai puţin şi roagă-te cât mai mult. Nu te îngrijora şi nu jeli. Astăzi nu mai întreba nimic, fiul meu. Mai presus de toate, trebuie să fii ascultător, pentru a nu interpreta în mod greşit ajutorul pe care ţi l-am oferit, prin prisma viziunii imperfecte pe care ai adus-o cu tine din lumea cea întunecată. Noi vom însoţi rămăşiţele tale pământeşti, până la locul ultimei odihne, pentru ca tu să poţi face primul pas în marea călătorie pe care o vei începe în curând, cu ajutorul prietenilor noştri, ce te vor susţine pentru o recuperare deplină. Să nu te temi, căci tu te-ai pregătit deja să primeşti ajutorul nostru, semănând sămânţa binelui prin faptele tale bune, de-a lungul multor ani de eforturi, în care ţi-ai utilizat abilităţile de medium. Să nu laşi teama să sălăşluiască în tine, căci aceasta dă întotdeauna naştere vibraţiilor dăunătoare ale eşecului, în situaţii de tranziţie precum cea în care te afli tu acum.

Apoi, conducându-l în camera mortuară, unde zăcea trupul său neînsufleţit, gata să fie dus de acolo, femeia mai adăugă următoarele, sub privirea aprobatoare a lui Jeronimo:

- Vino să vezi instrumentul care te-a servit plin de credinţă de-a lungul anilor. Priveşte-l plin de recunoştinţă şi de respect. El a fost prietenul tău cel mai bun, tovarăşul tău, în lunga

bătălie pentru mântuire.

Deoarece văduva şi copiii lui vărsau lacrimi amare, ea îl avertiză:

- Regret nespus sentimentele negative care îi copleşesc pe cei dragi ţie, din cauză că sunt complet ignoranţi cu privire la realitatea lumilor subtile. Dimas, nu stărui asupra lacrimilor vărsate de ei. Ei sunt prinşi în capcana unei ignoranţe devastatoare. Plânsetele şi exclamaţiile lor de durere nu reprezintă adevărul cel adevărat. Tu ştii acum, mai bine ca oricând, că nemurirea există şi este sublimă. În nesfârşita simfonie a vieţii, nu a existat niciodată un rămas-bun veşnic. Aşa că, pentru moment, stăpâneşte-te şi străduieşte-te să nu răspunzi întrebărilor pe care soţia şi copiii tăi le adresează trupului tău neînsufleţit. Atunci când îţi vei fi revenit în întregime, te vei întoarce să-i ajuţi, dăruindu-le de-a pururea iubirea ta nepreţuită.

Dimas se strădui din greu să se stăpânească, în acea atmosferă dizarmonioasă şi agitată din mijlocul căminului său, şi apoi se aplecă plin de ezitare deasupra sicriului, vărsând lacrimi amare. Se putea vedea că face un efort imens să-şi păstreze stăpânirea de sine. În apropiere, soţia sa scotea strigăte de intensă amărăciune. Ascultând însă sfatul mamei sale, el a păstrat o atitudine discretă, de tristeţe şi compasiune.

Am observat că lui Dimas îi era foarte greu să-şi adune gândurile şi încerca în van să spună cu voce tare o rugăciune. Percepând această puternică dorinţă a sa, Jeronimo s-a apropiat de un frate încarnat prezent la înmormântare, care avea o sensibilitate mai mare, şi i-a atins fruntea cu mâna sa dreaptă, prin care emitea un flux luminos. Imediat după aceea, argumentând că aşa fusese inspirat, bărbatul respectiv s-a ridicat în picioare şi a cerut permisiunea de a spune o scurtă rugăciune. Toţi cei prezenţi i s-au alăturat.

Sub influenţa ghidului din lumea spiritelor, bărbatul a spus o rugăciune din tot sufletul. Am putut vedea apoi că Dimas s-a simţit mult mai liniştit, datorită gestului prietenesc al lui Jeronimo.

Imediat după aceea, în strigătele de durere ale membrilor familiei, sicriul a fost închis şi marşul funerar a început.

Noi ne aflam la capătul procesiunii, formând un grup de

peste douăzeci de suflete în corp subtil, inclusiv fratele nostru recent eliberat de trupul său fizic.

Dimas mergea de mână cu mama sa, pășind lent și nesigur, în timp ce-i asculta povețele și sfaturile înțelepte spuse cu o voce înceată.

Un sentiment profund de descumpănire domnea printre numeroșii prietenii încarnați, în timp ce noi, spre deosebire de aceștia, trăiam o stare plină de iubire și liniște interioară.

Pășeam unul după celălalt, într-o stare de pace, până ce am ajuns în cele din urmă la locul sacru din cimitir.

Brusc m-am simțit cuprins de o stranie uimire. Niciunul dintre tovarășii mei — cu excepția lui Dimas, care făcea eforturi vizibile să-și mențină stăpânirea de sine — nu păreau atinși în vreun fel de scena din fața noastră. Eu însă, eram incapabil să-mi stăpânesc teama care îmi cuprinsese sufletul. Gardul de fier al cimitirului era înțesat de ființe din lumile invizibile; acestea făceau un vacarm asurzitor. O mulțime de spirite lipsite de trup se îngrămădeau la poartă. Ele pronunțau remarci batjocoritoare la adresa prietenilor decedatului, făcând glume sinistre pe seama lor. Însă, când și-au dat seama de prezența noastră, pe față li s-a întipărit o grimasă plină de supărare. După ce ne-au privit dezamăgiți, cel mai îndrăzneț dintre ei a strigat către ceilalți:

- Nicio șansă! Este protejat...

Îngrijorat, m-am întors către părintele Hipolito și l-am întrebat ce însemnau toate acestea.

Fostul preot îmi răspunse fără ezitare:

- Sarcina noastră de a însoți rămășițele trupești, îmi explică el cu blândețe, nu implică doar să-l ajutăm pe cel decedat să facă primii pași pe calea către eliberare.

Noi trebuie de asemenea să-l şi protejăm. De obicei, cimitirele atrag un număr mare de spirite răufăcătoare, care vin să se hrănească cu măruntaiele din interiorul trupurilor, spre a extrage din ele reziduurile vitale.

Văzând cât de ciudate mi se păreau toate acestea, Hipolito adăugă:

- Aceasta nu ar trebui să te surprindă în niciun fel. În descrierea întâlnirii dintre Iisus şi omul posedat de demoni, Biblia menţionează şi spiritele agitate care bântuie printre morminte.

Dându-şi seama de lipsa mea de experienţă cu privire la chestiunile de ordin religios, Hipolito continuă:

- După cum ştii preabine, în dogmatismul lor, bisericile de pe Pământ au idei incorecte în ceea ce priveşte demonii, însă, cu toate acestea, ei chiar există. Putem spune că până şi noi suntem nişte demoni, atunci când deviem de la planul divin şi, pervertindu-ne inimile şi minţile, dorim să ne satisfacem doar impulsurile noastre păcătoase...

- Ce imagine teribilă, am exclamat eu surprins, întrerupându-i explicaţiile.

- Într-adevăr, mă aprobă Jeronimo, este o imagine teribilă, însă aceasta este o reflexie a lumii, în care nici noi nu am fost întotdeauna copiii credincioşi ai lui Dumnezeu.

Explicaţia sa mi-a părut foarte satisfăcătoare.

Am intrat apoi în cimitir. Ajungând acolo, în faţa privirilor mele uimite, Jeronimo se aplecă plin de compasiune asupra trupului neînsufleţit din sicriu, care a mai fost deschis o dată, înainte de a fi îngropat, şi, utilizând pase magnetice pe toată lungimea trupului, extrase toate urmele de vitalitate rămase. Apoi, le împrăştie practic în vânt (utilizând un procedeu care nu poate fi descris în cuvinte, în absenţa unei comparaţii similare la nivel uman); făcea aceasta pentru ca diverse spirite mai puţin evoluate şi lipsite de scrupule să nu poată intra în posesia lor.

După încheierea aceste operaţii ciudate, atenţia mi-a

fost imediat atrasă de vaietele și gemetele care se auzeau din diverse puncte ale acelui așezământ respectabil, care semăna acum cu o mare morgă sufletelor.

Jeronimo discuta cu tovarășii săi, în timp ce ființele încarnate, conform tradiției, aruncau clasicul pumn de țărână peste sicriu, care fusese deja coborât în groapă.

Impresionat de suspinele care se auzeau de pe un mormânt din apropiere, m-am simțit atras în mod irezistibil să merg până acolo. Am văzut o sărmană femeie lipsită de trup fizic, care părea să aibă aproximativ treizeci și șase de ani, așezată pe o movilă de pământ. Cu capul adâncit în mâini, ea plângea sfâșietor.

Copleșit de compasiune, am atins-o pe umăr și am întrebat-o:

- De ce plângi, sora mea?

- De ce plâng, strigă ea, privindu-mă fix cu ochii plini de furie? Nu știi? O, mi-ai spus soră... poate m-ai putea ajuta să-mi recapăt mințile. Dacă poți, atunci ajută-mă, pentru numele lui Dumnezeu! Nu îmi pot da seama de diferența dintre realitate și iluzie... Am fost dusă la un spital și acolo am rămas prinsă în acest coșmar pe care îl vezi.

Încercă apoi în zadar să se ridice și, întinzându-și mâinile spre mine, mă imploră:

- Domnule, trebuie să mă întorc! Vă rog, duceți-mă înapoi acasă! Trebuie să mă întorc la soțul și la micuțul meu!... Dacă acest coșmar mai continuă, voi muri cu siguranță!... Treziți-mă! Treziți-mă!...

„Sărmana creatură", am exclamat eu în sinea mea, uitând cu totul de curiozitatea care mă adusese acolo, plin de compasiune la vederea acestei scene triste. „Această ființă nu își dă seama că trupul ei e acum cenușă! Nu îi poate fi de niciun folos soțului și nici copilului ei, atâta vreme cât se află într-o asemenea stare disperată".

Femeia se uită la mine cu o privire jalnică, ca și cum era pe punctul de a se repezi asupra mea, într-o rușinoasă izbucnire de revoltă inutilă. Însă înainte să aibă un nou acces de amărăciune, i-am spus:

- De ce nu te rogi, draga mea prietenă? De ce nu îți amintești de Providența Divină?

- Am nevoie de un doctor chiar acum! Am auzit doar preoții! strigă ea supărată. Nu pot să mor... Trezește-mă! Trezește-mă!...

- Iisus este medicul nostru al tuturor, i-am răspuns eu, și îți sugerez să folosești rugăciunea ca pe un leac divin, astfel ca El să te poată ajuta și vindeca.

Sărmana femeie însă părea să fie străină de orice noțiune de spiritualitate. Încercă să mă prindă de mână. Palmele îi erau acoperite de niște oribile umflături purulente și, deși nu putea să ajungă la mine, începu să strige foarte tare:

- Chemați-l pe soțul meu! Nu pot să mai suport! Simt că putrezesc aici!... O, cine mă va putea trezi?!

De la mânia aceea cumplită, își schimbă apoi starea, trecând la scâncete pline de umilință, care m-au îndurerat profund. În momentul acela am înțeles că sărmana femeie trăia toate fenomenele asociate descompunerii de la nivelul trupului. Examinând-o mai îndeaproape, am observat cordonul acela, care nu avea o culoare argintie precum în cazul lui Dimas și care pornea de la capul ei și intra undeva în pământ.

Aveam de gând să-i mai ofer și alte povețe, amintindu-i despre sublimul ajutor al rugăciunii, când se apropie de noi un alt spirit, având o figură blândă. Acesta îmi spuse plin de compasiune:

- Prietene, nu-ți face griji pentru ea.

Nu mi se părea un sfat prea bun. Cum să nu-mi fac griji pentru sărmana femeie, care îmi spusese că este soție și mamă? Cum să nu încerc să o ajut să scape de sub influența acestei teribile iluzii? Nu era oare corect să o consolez, să-i dau povețe? Nu am reușit să păstrez numai pentru mine aceste întrebări, așa că le-am rostit cu voce tare.

Departe de a fi supărat, spiritul îmi răspunse calm:

- Te înțeleg că ești uimit. Probabil că aceasta este prima ta vizită într-un cimitir ca acesta. Se pare că nu ai experiență în domeniu. În ceea ce mă privește, fac parte dintr-un grup care oferă ajutor spiritual acestui cimitir.

Dezarmat de calmul său, am privit mai atent în jur. Am văzut atunci că, pe lângă spiritele rătăcitoare, mai erau în locul acela și câțiva lucrători aflați în slujba binelui.

- Suntem doar patru aici, îmi spuse cel cu care vorbeam, și se pare că nu reușim să facem față tuturor nevoilor aparente ale

celor de aici. Dar, te rog, crede-mă când îți spun că ne străduim să răspundem tuturor problemelor lor fundamentale. Totuși, în ciuda îngrijirii noastre atente, nu putem ignora imperativul suferinței benefice pentru cei care sfârșesc aici, de vreme ce au disprețuit în mod deliberat toate sublimele comori ale vieții umane.

Am simțit că am înțeles semnificația ascunsă a explicației sale. Ceea ce vroia el să spună era faptul că prezența în număr atât de mare a acestor răufăcători și leneși lipsiți de trup fizic era justificată, dacă luăm în considerare numărul mare de leneși și răufăcători care trăiesc pe Pământ în mod normal. Era vorba despre principiul *similia similibus*[11] în acțiune, împlinind astfel cerințele legii progresului. Pedepsindu-se și chinuindu-se unele pe celelalte, sufletele pierdute aveau să descopere într-o bună zi adevărata cale a mântuirii.

Am privit atunci spre acea sărmană femeie, exprimându-mi dorința de-a o ajuta.

- Nu are niciun rost, mi-a explicat săritor spiritul acela, care părea să dețină o cunoaștere armonioasă a principiilor justiției, datorită contactului zilnic cu suferința umană. Sărmana noastră soră se află în continuare sub influența unui puternic conflict interior. Se simte înnebunită. A trăit timp de treizeci și ceva de ani în trupul ei fizic, ignorând total problemele spirituale de care ne preocupăm noi. A băut până la capăt cupa vieții în planul fizic. După o nuntă fericită – celebrată în absența oricărei pregătiri morale –, a rămas însărcinată, o situație pe care nu a apreciat-o așa cum se cuvine. Considera starea ei ca pe ceva obișnuit și, dedându-se la extra-vaganțe din ce în ce mai mari, cu un aer de falsă superioritate, s-a aruncat cu capul înainte într-un stil de viață care avea să-i fie fatal. Fusese chemată să îndeplinească o sarcină

[11] Axiomă homeopatică, exprimând legea similitudinilor, care înseamnă „lucrurile similare sunt vindecate de ceva asemănător lor". Din această perspectivă, răul se vindecă cu rău.

constructivă din punct de vedere spiritual, asemenea unei albine în stupul propriului ei cămin, însă ea a preferat să fie ca un fluture nepăsător, care zboară din floare în floare. Rezultatele au fost dezastruoase. După o naştere dificilă, a fost cuprinsă de o febră puternică, iar infecţia care o atacase i-a distrus trupul. Ni s-a spus că, în ultimele clipe de viaţă, ţipetele copilului ei nou născut au făcut să i se trezească instinctele materne şi s-a luptat din răsputeri cu moartea, însă era deja prea târziu. Legată de propriile ei rămăşiţe pământeşti prin faptele pe care le-a săvârşit, ea rămâne în acest loc datorită spiritului ei răzvrătit. Multe fiinţe din lumea spiritului, care vin în acest cimitir spre a îndeplini sarcina dificilă de a-i ajuta pe cei recent dezîncarnaţi, au încercat să o elibereze. Însă sărmana femeie, după ce şi-a trăit viaţa înlănţuită într-un materialism din cel mai crunt, nu ştie deloc cum să-şi transforme atitudinea, pentru a primi astfel ajutor din sferele superioare. Ea cere doar să-i fie readus la viaţă trupul şi este convinsă că trăieşte un coşmar îngrozitor, fapt care îi amplifică starea de disperare. Spiritele benefice consideră prin urmare că trebuie să aşteptăm să dea dovadă de o cât de mică transformare interioară, deoarece ar fi periculos pentru ea să fie eliberată forţat de legătura cu rămăşiţele ei pământeşti, fiind foarte posibil să cadă apoi pe mâinile unor răufăcători din lumile subtile.

Am arătat atunci către cordonul fluidic care o lega de trupul fizic îngropat:

- Dar este evident că sărmana creatură suferă îngrozitor, deoarece trăieşte practic procesul de deteriorare a trupului fizic, căci în sinea ei este convinsă că este încă legată de această materie care putrezeşte. Nu putem să-i uşurăm în niciun fel suferinţa?

Străduindu-mă

să-l conving de această intenţie a mea, am adăugat:

- Poate că acum a sosit timpul. N-ar fi bine să tăiem această legătură?

- Cum? m-a întrebat el surprins. Nu, nu putem! Avem ordine precise.

- Dar de ce o asemenea cerinţă? am insistat eu.

- Dacă am desprinde-o de aceste lanţuri, care îi sunt benefice de fapt, s-ar întoarce furioasă la căminul pe care l-a abandonat, spre a distruge tot ce ar găsi acolo. Ca mamă care nu a fost credincioasă îndatoririlor sale, ea nu are dreptul să pedepsească trupul firav al micuţului ei fiu, cu furia ei greşit direcţionată, şi, deoarece, ca soţie, şi-a neglijat de asemenea obligaţiile, nu o putem lăsa să prejudicieze procesul de recuperare mentală a tovarăşului ei credincios, care i-a oferit tot ce avea el mai bun. Legile firii susţin că noi toţi culegem ce semănăm. Când va învăţa să-şi controleze emoţiile explozive care îi consumă sufletul, când va învăţa să fie umilă şi să nu mai fie capricioasă, spre a respecta astfel liniştea interioară a celor dragi, pe care i-a lăsat în urma ei în lume, va fi eliberată şi va dormi apoi un îndelungat somn regenerator, într-un aşezământ al păcii, unde cei nevoiaşi, care recunosc binecuvântarea lui Dumnezeu, nu sunt uitaţi niciodată.

Era o lecţie grea, însă părea foarte corectă.

Complet inconştientă de conversaţia noastră, nefericita creatură continua să ţipe şi să strige, ca un pacient dement închis într-o temniţă a durerii.

Doream să mai discutăm despre aceasta, însă lucrătorul respectiv m-a chemat să mergem într-un alt loc, de unde se auzeau strigăte ascuţite.

- Aici se află câteva sărmane spirite într-un priveghi al nebuniei, îmi spuse el liniştit.

Arătând către un bărbat mai în vârstă lipsit de trup fizic, care stătea lipit de mormântul său, el adaugă:

- Vino şi ascultă.

L-am urmat pe noul meu prieten şi am văzut că şi acest spirit suferind era legat de pământul pe care stătea.

- O, Dumnezeule, Dumnezeul meu... spunea el încontinuu. Cine o să aibă grijă de banii mei? Cine o să aibă grijă de banii mei?

Când ne-a văzut că ne apropiem de el, a început să ne implore disperat:

- Cine sunteţi? Vor să mă jefuiască! Ajutor! Ajutaţi-mă!...

I-am adresat atunci cuvinte de încurajare şi consolare, însă fără niciun folos.

- Nu te poate auzi, îmi spuse paznicul cu blândeţe. Mintea sa este plină numai de monede, obligaţiuni bancare, bancnote şi dolari. Va rămâne în această situaţie destul de mult timp, şi după cum poţi vedea, nu ar fi logic din partea noastră să-l ajutăm să scape, deoarece atunci ar merge să-şi pedepsească moştenitorii şi i-ar deranja încontinuu.

De vreme ce nu reuşeam să-mi ascund uimirea care mă copleşise, spiritul adăugă optimist:

- Nu ai niciun motiv să fii atât de surprins. Spiritelor pe care le-ai văzut acum, deşi nefericite, nu le lipseşte nici protecţia şi nici speranţa; există altele într-o situaţie şi mai deplorabilă, care sunt atât de furioase şi atât de pline de răutate încât, din adâncurile întunecate ale mormântului, se aruncă în abisurile înspăimântătoare ale lumilor subterane; starea lor de conştiinţă este atât de deplorabilă, încât sunt atrase de întunericul cel mai adânc.

Fără a-şi pierde nicio clipă starea de pace a unui lucrător care este perfect conştient de sarcina pe care o are de îndeplinit, el adăugă:

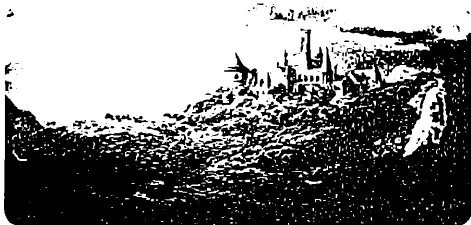
- Prin urmare, putem concluziona că tot aşa cum există fericire pentru toate gusturile, există de asemenea şi suferinţă pentru nevoile tuturor.

În acel moment, Jeronimo mă chemă înapoi.

I-am mulţumit amabilului spirit, profund impresionat de ceea ce tocmai văzusem, şi ne-am luat apoi rămas-bun. Toţi prietenii încarnaţi ai lui Dimas părăsiseră deja cimitirul, groparul fiind şi el deja pe punctul de a pleca.

Am văzut apoi cum Dimas şi-a luat rămas-bun de la mama sa într-un mod emoţionant, aceasta promiţându-i că îl va vizita ori de câte ori va fi posibil.

După ce ne-a mulţumit şi nouă şi ne-am urat unii altora toate cele bune, am simţit în sfârşit că şi noi eram pregătiţi să plecăm. Însă, înainte de a face aceasta, curiozitatea mea neastâmpărată mai avea ceva de întrebat.

Oare cum se simțea Dimas acum? N-ar fi interesant să-i cerem părerea și să vedem ce are de spus? Mărturia sa neprețuită ar fi putut să-mi folosească în viitor, pentru a da poate poveţe altcuiva.

În cazul meu personal, nu reuşisem să dobândesc prea multe informații, deoarece moartea mă secerase într-un moment în care ignoram cu totul viața eternă și, în clipa tranziției finale, fusesem total inconştient.

Înțelegând ce îmi doresc, conducătorul nostru îmi spuse cu bunătate:

- Poţi să-l întrebi pe Dimas orice vrei să ştii.

I-am mulțumit, iar Dimas a acceptat cu amabilitate să-mi răspundă la întrebări:

- Mai simți acum vreo durere fizică? am început eu.

- Mai am încă senzația clară a trupului pe care tocmai l-am lăsat în urmă, îmi răspunse el amabil. Însă am observat că dacă îmi doresc să rămân aproape de cei dragi și să continui să trăiesc acolo unde am trăit atât de mulți ani, retrăiesc din nou toată suferința pe care am îndurat-o. Însă, atunci când mă resemnez și accept să mă conformez unui plan superior, mă simt imediat mai uşor și mai liniștit. Deşi sunt treaz doar de foarte puţin timp, am reuşit deja să îmi dau seama de aceasta.

- Şi cele cinci simțuri? am continuat eu.

- Funcționează perfect.

- Ai senzaţie de foame?

- Pot să-mi dau seama că stomacul îmi este gol și m-aş

bucura dacă aş avea ceva de mâncare, dar această dorinţă fizică nu-mi provoacă niciun disconfort şi nici nu mă chinuie.

- De sete?

- Da, dar de asemenea nu sufăr nici din această cauză.

Eu aş mai fi continuat, mânat de o intensă curiozitate, însă Jeronimo mă întrerupse zâmbind şi afirmă:

- Poţi să detaliezi şi mai mult acest raport oricând vei dori, de vreme ce se pare că te interesează să realizezi o descriere tehnică a procesului morţii. Cu toate acestea, poţi fi sigur că fiecare proces de dezîncarnare este diferit, nu există două care să fie identice. Experienţa fiecărui spirit în momentul morţii depinde mult de nivelul său spiritual.

Am zâmbit cu toţii la acest impuls copilăros al meu de a învăţa şi, susţinându-l cu grijă pe Dimas, ne-am început călătoria de întoarcere.

Capitolul 16

Un exemplu creştin

Conform programului stabilit de către asistent, Hipolito şi Luciana aveau să rămână la Casa Transitoria, spre a avea grijă de nevoile imediate ale lui Dimas, recent eliberat de trupul său, în timp ce asistentul Jeronimo şi cu mine aveam să îl asistam pe Fabio, în timpul procesului său de dezîncarnare.

- Fabio se află încă într-o formă excelentă, îmi explică conducătorul nostru, iar procesul de asistenţă nu va fi dificil. El a reuşit să se pregătească nu doar pe sine pentru acest eveniment, dar de asemenea şi pe membrii familiei sale, care în loc să fie pentru noi un motiv de îngrijorare, aşa cum se petrece cel mai adesea, se vor dovedi colaboratori valoroşi pentru sarcina ce ne aşteaptă.

Jeronimo avea perfectă dreptate, deoarece Dimas părea să fie foarte slăbit. În pofida credinţei care îi încălzea inima, dorul de casă îi producea o suferinţă de nedescris. Uneori, în finalul unei conversaţii liniştite, în care părea să fie calm şi sigur pe sine, el începea să geamă plin de tristeţe, strigând după soţia şi copiii săi. În asemenea ocazii, îi reapăreau simptomele bolii care îi distrusese trupul fizic, şi ne-a fost foarte dificil să-l ajutăm să scape de această psihoză ciudată şi să revină la starea sa normală. Alteori încerca să scape de sub influenţa noastră prietenească, pentru a evada undeva, nu ştia nici el unde, ca şi cum ar fi înnebunit brusc. În asemenea situaţii, începea să ţipe, să se lovească şi să se chinuie ca un somnambul inconştient.

Mi-era imposibil să îmi ascund uimirea care mă copleşise.

Dacă am fi avut de a face cu o ființă nefamiliarizată cu spiritualitatea superioară, ar fi fost ușor să înțeleg situația care ni se înfățișa; Dimas însă fusese un instrument devotat spiritismului evanghelic și își dedicase întreaga viață pentru a respecta această doctrină binecuvântată a păcii, care oferă promisiunea vieții eterne în locul unui mormânt rece și gol. În timp ce se afla încă în trupul fizic, el știuse dinainte că va trebui să fie supus încercării morții și că va avea multe ocazii prețioase de a fi cu familia sa, de care, din punct de vedere strict material, părea să fi fost separat. Și atunci de ce aveam atâtea probleme cu el? Oare nu merita atenția specială pe care i-o acordaseră superiorii noștri ierarhici?

M-am folosit de prilejul oferit, pentru a-l pune conducătorului nostru toate întrebările care îmi treceau prin minte. Fără nici cea mai mică urmă de surpriză, Jeronimo îmi răspunse cu naturalețe:

- Trebuie să știi, André, că fiecare dintre noi suntem de fapt un întreg univers în miniatură. Iluminarea și pacea sunt daruri oferite de Tatăl Ceresc, însă convingerile și realizările stau în puterea noastră. Fiecare ființă își are propria sa cale de evoluție spirituală, în ansamblul valorilor nemuritoare. În general vorbind, un grup de ființe va primi același bagaj de învățături spirituale pregătite pentru indivizii care alcătuiesc grupul. Însă, în ce privește asimilarea individuală, fiecare este diferit. Meritele nu reprezintă o realizare colectivă, deși ele sunt gloria piscurilor celor mai înalte, provocându-i pe cei care încep să urce pe culmea vieții, spre a atinge cel mai înalt punct. Dimas a fost un discipol dăruit al Evangheliei, în special în ceea ce privește ajutorarea celorlalți și insuflarea învățăturilor spirituale către ei, însă în ceea ce îl privește pe el, nu a utilizat în întregime lecțiile pe care le-a primit. A semănat sămânța luminii și a adevărului, fiind total dăruit

cauzei binelui, şi prin urmare merită ajutorul nostru. Totuşi, în ceea ce priveşte propria sa fiinţă, nu a reuşit să se pregătească în mod adecvat. La fel cum se petrece cu atât de mulţi oameni, s-a lăsat prins în plasa vieţii domestice, fără să asimileze prea multă înţelegere. A oferit prea multă afecţiune familiei sale personale, fără să dobândească vreo noţiune de echitate pe această cale lumească. Bineînţeles, din punct de vedere strict uman, s-a dăruit din toată inima soţiei şi vlăstarilor săi, aşa cum trebuia. Totuşi, deşi i-a copleşit cu iubirea şi tandreţea sa, nu le-a oferit şi din cunoaşterea care i-ar fi putut elibera din sfera cea grea a ignoranţei. Iar acum, în mod evident, el suferă din cauza izbucnirilor lor emoţionale. Anxietatea pe care o trăieşte familia sa îl afectează şi pe el prin intermediul legăturilor invizibile create de rezonanţa care există între ei.

Zâmbind binevoitor, Jeronimo continuă:

- Bineînţeles, fratele nostru a făcut totul pentru a merita ajutorul celor din lumea noastră, deoarece şi-a făcut prieteni foarte buni, care au intervenit în favoarea lui, însă el nu s-a pregătit interior cum se cuvine în ceea ce priveşte asimilarea unei stări de detaşare constructivă. Din acest motiv, îi vor fi necesare câteva zile pentru a-şi reface puterile.

A fost o lecţie foarte importantă pentru mine, să îl văd pe acest slujitor dăruit, înconjurat de cel mai mare respect din partea autorităţilor din planul nostru, care se străduia din răsputeri să-şi redobândească echilibrul interior. Am concluzionat astfel că iubirea poate oferi nenumărate resurse pentru îngrijire şi ajutor, trezind facultăţile superioare ale spiritelor, însă legea divină este aceeaşi pentru toţi. Bunătatea este o îndatorire sublimă, în celebrarea activă a cooperării frăţeşti; cu toate acestea, fiecare dintre noi se va ridica la Ceruri sau va coborî în iaduri temporare, conform atitudinilor mentale de care este ataşat.

După o scurtă perioadă, în care am făcut diverse observaţii foarte folositoare, eliberarea noului nostru prieten de legăturile sale trupeşti fiind completă, Jeronimo şi cu mine ne-am întors pe Pământ, spre a ne îndeplini celelalte sarcini.

Ne-am apropiat astfel de zona sărăcăcioasă unde se afla locuinţa lui Fabio. Era o casă micuţă şi modestă, însă încântătoare. Era înconjurată de flori şi verdeaţă, şi ne puteam da

seama că locuitorii ei o îngrijeau cu atenție.

Undeva în depărtare se auzeau zgomotele orașului. Diverse spirite rătăcitoare pășeau în tăcere, într-o promiscuitate patetică. În cartierul vecin, fuseseră construite mai multe clădiri noi, oferindu-le astfel acces liber. Am reflectat pentru o clipă la influențele negative pe care le reprezentau. Însă în micuța și umila locuință a lui Fabio domneau pacea și liniștea, armonia și bunăstarea. Era asemenea unei minunate oaze în mijlocul unui deșert imens.

După ce am ajuns, am intrat în casă. Trei alte spirite ne-au urat bun-venit. Unul dintre ele, Aristeu Fraga, o cunoștință personală a lui Jeronimo, ne-a îmbrățișat fericit și ne-a spus să veniseră să-l vadă pe muribund, care-și trăia în prezent ultimele câteva ore în lumea fizică. Mulțumindu-ne pentru ajutorul pe care aveam să-l oferim celui aflat în curs de desprindere de trupul său, ni l-a prezentat pe fratele Silveira – tatăl lui Fabio în timpul vieții sale pământești –, care dorea să ne ajute, în numele fiului său iubit. Ne-a spus că este foarte mulțumit. Fabio luase toate măsurile necesare pentru izbăvirea sa neîntârziată și se abandonase de bunăvoie planurilor superioare ale lui Dumnezeu.

Trăise o viață modestă; se folosise de aspirațiile sale cele mai nobile pentru a celebra spiritualitatea transformatoare în toate aspectele ei; de asemenea, făcuse suficiente eforturi pentru a instaura o stare de pace în familia sa; în timpul vieții, care ajunsese acum la final, se confruntase cu tot solul de dificultăți; lăsa în urma lui o soție și doi copii plini de credință. Deși nu le lăsa niciun bun financiar, se simțea fericit și liniștit să-și abandoneze trupul, cu conștiința împăcată de a fi utilizat toate resursele care îi fuseseră puse la dispoziție de către sferele superioare. Pe lângă iubirea profundă pe care i-o purta Evangheliei lui Hristos, respectând principiile sale transformatoare cu orice prilej, Fabio reușise să deschidă și mintea soției sale, construind de asemenea o bază solidă și în ființa celor doi copii ai săi, fapt care le oferea o direcție călăuzitoare pentru viitor.

Cu toții îl lăudau foarte mult pe Fabio, astfel că, de îndată ce am avut prilejul de a vorbi și eu, am îndrăznit să pun o întrebare:

- Procesul morții lui Fabio va avea loc așa cum s-a stabilit?

- Da, îmi răspunse blând Jeronimo. Avem instrucțiuni

precise. Prietenul nostru se va desprinde de trupul său la momentul potrivit.

- Aşa e, afirmă emoţionat tatăl său. A profitat de toate resursele care i-au fost puse la dispoziţie, deşi trupul I-a fost fragil şi bolnăvicios încă din copilărie.

Ca un medic ce eram, am răspuns:

- Ce păcat că o fiinţă atât de dăruită cauzei binelui a trebuit să se încarneze într-un asemenea trup...

Simţind că este necesar să clarifice situaţia, tatăl lui îmi spuse liniştit:

- Într-adevăr, acesta este unul dintre argumentele umane cu cea mai mare greutate. Când trăiam şi eu în lumea fizică, am fost adesea îngrijorat de sănătatea fragilă a lui Fablo. Încă din copilărie, i-am remarcat virtuţile înnăscute, înclinaţia sa pentru dreptate şi corectitudine, precum şi dăruirea faţă de adevărata credinţă. Nopţi de-a rândul m-am îngrijorat, ca tată, pentru viitorul său nesigur. Cum se poate ca un suflet atât de sensibil şi de pur ca al său să se nască într-un vas atât de imperfect? La vârsta de doisprezece ani, a fost afectat de o dublă pneumonie, care aproape că l-a răpit din mijlocul nostru. Un medic care îmi era prieten mi-a atras atenţia asupra slăbiciunii băieţelului. Noi însă, eram prea săraci pentru tratamente scumpe în staţiuni de refacere. Înainte să împlinească vârsta de paisprezece ani, după ce a terminat şcoala elementară, a fost nevoit să înceapă să muncească, datorită necesităţii imperioase de a-şi câştiga existenţa. Eu însă, ca tată al său, ştiam că Fablo dorea să-şi continue studiile, pentru a-şi perfecţiona facultăţile intelectuale, simţindu-se foarte atras de desen şi literatură. L-am surprins adesea uitându-se în curtea şcolii din vecinătatea casei noastre, privind plin de nostalgie la grupurile fericite de şcolari. Însă modul nostru de viaţă necesita mari sacrificii din

partea noastră. Aruncat în mijlocul bătăliei pentru existenţă la o vârstă foarte tânără, fiul meu nu a găsit ocazia de a-şi exprima tendinţele artistice. Închizându-se în atelierul de mecanică unde muncea, s-a văzut astfel izolat într-un mediu mult prea dur pentru structura sa trupească, mediu pe care nu l-a putut suporta prea mult, şi astfel a căzut cu uşurinţă pradă tuberculozei pulmonare.

- Dar aţi reuşit să aflaţi care era cauza acestei condiţii fizice a lui Fabio, după ce aţi ajuns din nou în lumea spiritelor? am întrebat eu.

- Aceasta a fost una dintre primele probleme la care am încercat să aflu răspunsul. După o vreme, acesta a venit. Într-o viaţă anterioară, fiul meu şi cu mine am fost nişte fermieri bogaţi şi făceam parte din vechea aristocraţie rurală a statului Rio de Janeiro. La vremea respectivă – cu destul de puţin timp în urmă –, Fabio, care avea pe atunci un alt nume şi un alt trup, era de asemenea fiul meu.

L-am crescut atunci cu toată grija şi l-am trimis de mai multe ori în Europa, pentru a-şi ridica astfel standardele intelectuale şi pentru a ne conferi o bunăstare financiară tot mai mare. Însă amândoi am făcut greşeli grave, în special cu privire la modul în care îi tratam pe descendenţii sclavilor africani. Fiul meu era sensibil şi generos, însă mult prea sever cu servitorii ce aveau în sarcina lor muncile cele mai grele. Aceştia dormeau în zone special amenajate pentru ei, de unde le era interzis să iasă, şi foarte mulţi au murit din cauza aerului infestat din clădirile respective, pe care Fabio nu s-a străduit să le îmbunătăţească, pur şi simplu pentru că aşa considera de cuviinţă.

Ochii povestitorului străluceau mai intens acum. Părea vizibil afectat de aceste amintiri, şi adăugă pe un ton melancolic:

- Este o poveste lungă, însă, cu permisiunea voastră, mă voi opri aici.

Mi-a părut rău că îi cauzasem o asemenea stare, însă Jeronimo mi-a venit în ajutor:

- Să nu ne mai gândim acum la asemenea aspecte, exclamă asistentul plin de blândețe. Nu mi-a plăcut niciodată să dezgrop morții...

Odată starea de bună dispoziție reinstaurată în încăpere, ghidul meu adăugă:

- Să-i oferim pacientului nostru tot ajutorul. În seara aceasta, îl vom elibera pentru totdeauna de trupul său.

Ne-am ridicat și am intrat în camera lui Fabio.

Epuizat, acesta respira cu greu și se vedea că nu se simte prea bine. Soția sa stătea la căpătâiul lui, supraveghindu-l îndeaproape.

Prin fereastra deschisă, pacientul a văzut că se aprinseseră luminile orașului. Își ridică atunci privirea tristă către soția sa și spuse:

- Ce curios cum se agravează durerea la căderea nopții...

- Nu te neliniști, Fabio, o să treacă, spuse soția lui, încercând din greu să zâmbească.

Ne-am mobilizat atunci să luăm măsuri imediate pentru a-l ajuta. Tatăl pacientului i se adresă lui Jeronimo:

- Știu că eliberarea lui Fabio va necesita multe eforturi. Însă aș vrea să-l ajut la ultima rugăciune împreună cu familia sa. În general, ultimele cuvinte ale unei persoane muribunde sunt păstrate cu multă afecțiune în amintirea celor care rămân în urmă. Din acest motiv, aș dori foarte mult să-l ajut să-i ofere soției sale câteva povețe folositoare și cuvinte încurajatoare.

- Bineînțeles, aprobă asistentul. Te vom ajuta cu toții. Cel mai bine ar fi ca familia să fie singură în încăpere.

- Da, așa e! spuse și tatăl.

Am văzut atunci că Jeronimo și Aristeu începuseră să aplice pase magnetice de-a lungul trupului pacientului. Am mai observat că lăsau substanțele dăunătoare la suprafața pielii, fiind foarte atenți să nu le îndepărteze în întregime. Când au terminat, i-am întrebat de ce făceau aceasta.

- Pacientul este extrem de slăbit, fiind aproape de sfârșitul vieții sale, îmi spuse ghidul meu. Prin urmare, trebuie să ne

străduim cât mai bine să-l ajutăm, fără a-l cauza o stare de slăbiciune şi mai mare. Substanţele rămase pe suprafaţa pielii vor fi absorbite de baia cu apă magnetizată, pe care i-o vom aplica în câteva minute.

Într-adevăr, răspunzând la influenţa prietenilor săi din lumea spiritelor, care îi induceau în mod indirect anumite intuiţii, Fabio i se adresă soţiei sale şi-şi exprimă dorinţa de a face o baie fierbinte, dorinţă care i-a fost îndeplinită pe dată.

Jeronimo şi Aristeu au presărat atunci anumiţi agenţi absorbanţi în apă, ajutând-o pe soţia sa, care, plină de dăruire, şi-a îmbăiat soţul, ca pe un copil.

Am fost încântat să văd ce rezultate bune a dat respectiva procedură, făcându-mă din nou să mă minunez de extraordinara capacitate de absorbţie a apei normale. Toate materiile fluidice dăunătoare au fost îndepărtate în întregime, prin intermediul glandelor sudoripare.

După ce termină cu baia, pacientul se reîntoarse în pat şi se îmbrăcă în pijama. Părea foarte liniştit şi bine dispus. O mică frecţie cu alcool a completat această aparentă recuperare a pacientului.

Ceasul arăta orele şapte şi câteva minute.

Silveira, care ieşise de ceva vreme, se întoarse repede şi vorbi ceva în particular cu Jeronimo, care ne spuse:

- Totul este pregătit. Vom reuşi să avem o reuniune de familie mai intimă.

Asistentul părea foarte satisfăcut şi sublinie că e necesar să ne grăbim. Toată lumea era pregătită. În clipa în care Fabio i se adresă soţiei sale, am ştiut că venise momentul să acţionăm:

- Nu cred că ar trebui să amânăm rugăciunea de seară. În mod miraculos, mă simt mult mai bine şi aş dori să profit de această perioadă de odihnă.

Dona Mercedes, soţia plină de abnegaţie a lui Fabio, îi aduse pe cei doi copii în cameră, iar aceştia se aşezară respectuos într-un colţ. În timp ce Mercedes se aşeză lângă cei doi micuţi, Fabio, ajutat de tatăl său, deschise *Noul Testament* la *Prima epistolă a lui Pavel din Tarsus către Corinteni* şi citi de acolo *capitolul 15, versetul 44*:

„Se seamănă trup firesc, înviază trup duhovnicesc. Dacă este trup firesc, este şi trup duhovnicesc."

A urmat apoi o scurtă tăcere, întreruptă de cuvintele pacientului, care a început să se roage din toată inima:

- Îl implor pe Dumnezeu, Tatăl nostru Cel Etern, să ne inspire în această seară, pentru a mă simţi cât mai aproape de El. Sper că Providenţa Divină mă va ajuta, prin intermediul mesagerilor săi binecuvântaţi, să-mi fie cât mai uşor să spun ceea ce doresc. Cât timp suntem perfect sănătoşi, cât timp zilele şi nopţile vieţii noastre trec în linişte una după cealaltă, credem că trupul este proprietatea noastră. Credem că totul se învârte în jurul dorinţelor noastre personale, însă... când apare boala, realizăm că starea de sănătate este o comoară încredinţată nouă de către Dumnezeu.

Fabio zâmbi apoi calm şi resemnat. Până în acel moment, ne-am putut da seama că cuvintele veniseră în totalitate de la el însuşi. Se exprima coerent, însă fără prea mult entuziasm, datorită stării sale fizice extrem de precare.

După o pauză mai îndelungată, tatăl său îşi puse mâna dreaptă pe fruntea lui Fabio, adoptând plin de devoţiune o poziţie de rugăciune. Am văzut cu surprindere cum se crea un curent strălucitor între zona creierului şi inima fragilului trup al pacientului, activând celulele nervoase care arătau acum asemenea unor puncte minuscule de lumină condensată. Ochii lui Fabio au început treptat să strălucească şi, când a început să vorbească, vocea sa avea un ton complet diferit. Privindu-şi plin de tandreţe soţia şi copiii, el rosti aceste vorbe inspirate:

- Mă bucur foarte mult că am această ocazie de a vorbi doar cu voi, într-o stare de credinţă împărtăşită. Vechii noştri prieteni, care de atâţia ani participă la rugăciunile noastre de familie, sunt acum absenţi, şi există un motiv întemeiat pentru aceasta. Acum trebuie să vorbim despre nevoile noastre, plini de curaj,

însă fără a pierde din vedere că urmează să ne luăm rămas-bun. Cuvintele apostolului către corinteni sunt simbolice pentru situația de față. Tot astfel după cum există trupuri muritoare, există de asemenea și trupuri spirituale. Și nu putem pierde din vedere faptul că trupul meu muritor se va reîntoarce înapoi în țărâna cea primitoare, mama tuturor formelor efemere, care susține tot ce se află pe suprafața planetei. Ceva din adâncul sufletului meu îmi spune că aceasta va fi poate ultima noapte pe care mi-o petrec cu voi în acest trup material. Uneori, când alunec în brațele unui somn binecuvântat, simt că sunt foarte aproape de momentul izbăvirii... pot să-i văd pe prietenii mei din lumea spiritelor, care mă ajută să mă pregătesc sufletește, și sunt sigur că voi pleca imediat ce se ivește ocazia. Sunt convins că au fost luate toate măsurile necesare pentru a ne proteja liniștea sufletească, în aceste momente dinaintea separării. Nu vă las în urmă niciun ban, mă simt însă împăcat la gândul că am stabilit bazele spirituale ale unei sublime comuniuni, care se va dovedi a fi o sursă inefabilă de energie pentru fericirea noastră eternă...

Privind-o stăruitor pe soția sa, el continuă, cuprins de emoție:

- Mercedes, nu trebuie să-ți fie teamă de obstacolele pe care forțele întunericului le-ar putea pune în calea ta. Munca cinstită va fi întotdeauna un binecuvântat izvor de împlinire. Trebuie să ai încredere că îmi va fi întotdeauna dor de tine în spirit; oriunde aș fi, îmi va fi dor de tovărășia ta, de dăruirea ta plină de iubire. Această separare nu se va dovedi o povară grea, deoarece amândoi am învățat la școala simplității și a echilibrului că iubirea pură și adevărată nu poate fi separată de binecuvântarea înțelegerii. Bineînțeles că voi avea nevoie de pace pentru a mă putea readapta la o altă viață, motiv pentru care îmi doresc să vă insuflu o stare de împăcare

sufletească foarte puternică, astfel încât să ne putem supune cu toţii planurilor divine. Te consider o femeie extrem de nobilă şi plină de eroism, căci tu te-ai obişnuit cu munca încă de timpuriu în existenţa ta şi simt puritatea idealurilor tale ca soţie şi mamă. Cu toate acestea, Mercedes, iartă-mă că sunt atât de sincer în acest moment crucial al vieţii mele: ştiu că absenţa mea va fi urmată de probleme, care s-ar putea dovedi a fi dureroase pentru sufletul tău sensibil. Singurătatea poate fi ceva înspăimântător pentru o tânără femeie, care nu are părinţii sau rudele care să-i ofere sprijinul necesar, deoarece aceştia au plecat deja dintre noi. Ştiu că este foarte dificil să îţi poţi păstra nealterată credinţa în diversele circumstanţe ale călătoriei tale spirituale... Nu pot să cer de la tine o fidelitate absolută faţă de legăturile materiale care ne unesc, deoarece aceasta ar însemna să exercit astfel o cruntă opresiune asupra ta sub pretextul iubirii. De altfel, nimic nu poate rupe legătura noastră spirituală, care este definitivă şi eternă.

Am observat atunci că Fabio respira din greu, că i se tăia respiraţia, fiind profund copleşit de situaţie.

După o pauză de câteva secunde, el continuă cu ochii radioşi, plini de iubire şi sinceritate:

- Din acest motiv, Mercedes, deşi sunt convins că îţi vei continua existenţa plină de onestitate şi în viitor la fel ca şi până acum, doresc să îţi spun că voi fi foarte fericit dacă Mântuitorul nostru îţi va trimite un frate demn şi loial, drept tovarăş de viaţă. Dacă aşa va fi, draga mea, te rog să nu-l respingi. Din fericire pentru noi, am cultivat o legătură sufletească care va dura pentru totdeauna, fără să permitem monstrului geloziei să se acuieze în preajma fortăreţei iubirii noastre... Nu ştim deocamdată câţi ani mai ai în acest pelerinaj prin viaţă. Este foarte posibil ca şederea ta aici, pe Pământ, conform Planului Divin, să fie destul de îndelungată, şi, dacă îmi va fi cu putinţă, te voi ajuta în toate modurile posibile, ca să nu fii singură. Copiii noştri sunt încă fragili şi au nevoie de un suport plin de afecţiune care să îi susţină în viaţa de zi cu zi.

Ştergându-şi ochii înlăcrimaţi, dona Mercedes schiţă un gest de protest, însă Fabio o întrerupse, adăugând:

- Ştiu deja ce vrei să spui. Nu m-am îndoit niciodată de integritatea, de cinstea de care dai dovadă şi de iubirea ta

fierbinte pentru mine, şi nici nu doresc să-mi abandonez tovarăşa plină de dăruire, pe care Dumnezeu mi-a oferit-o ca să împărtăşesc cu ea strădaniile şi bucuriile existenţei pământeşti. Totuşi, trebuie să-ţi dai seama că ne-am trăit viaţa într-o profundă comuniune spirituală, iar acum trebuie să ne împăcăm cu gândul plecării mele iminente, într-un mod raţional şi plin de sinceritate. Dacă vei reuşi să depăşeşti toate necesităţile existenţei umane, rămânând deasupra tuturor cerinţelor naturale ale vieţii pe Pământ, Iisus îţi va răsplăti fără îndoială eforturile cu laurii rezervaţi celor binecuvântaţi. Însă nu încerca să escaladezi culmea cea glorioasă a victoriei spirituale depline dintr-o singură încercare. Inimile noastre sunt asemenea păsărilor, Mercedes: unele au dobândit deja forţa supremă a vulturului, în timp ce altele sunt încă la fel de fragile ca nişte privighetori. Aş suferi foarte mult, dacă te-aş vedea că încerci să escaladezi muntele izbăvirii cu o forţă pe care de fapt nu o ai. Să nu-ţi fie teamă. Fiinţele rele nu pot înspăimânta un suflet prevăzător. Dumnezeu ne-a înzestrat cu suficientă lumină spirituală, pentru a putea să discernem. Nu vei cădea niciodată victimă unor exploatatori lipsiţi de scrupule, deoarece Evanghelia Domnului nostru se află chiar înaintea ochilor tăi, pentru a-ţi lumina calea. Astfel, procesul observării şi al raţiunii, practica spirituală şi inspiraţia din sferele superioare te vor ajuta întotdeauna să iei decizia corectă. Te rog să ţii minte că voi face tot ce îmi va sta în puteri, în spirit, pentru a te asista în această privinţă.

Muribundul făcu un efort să zâmbească, în timp ce soţia sa vărsa lacrimi amarnice, în tăcere. După o lungă pauză, el sublinie:

- Dacă va fi posibil, voi face să strălucească stelele de pe cer în aşa fel încât să-ţi reaprindă speranţa. Să ştii că vei trăi pentru totdeauna în inima mea; de asemenea, îi voi iubi şi eu pe toţi cei cărora vei alege să le oferi nobila ta afecţiune.

Apoi, privindu-şi îndelung copiii, el adăugă:

- Textul apostolic din *Noul Testament* ne oferă pacea şi lumina de care avem nevoie, spunându-ne ceea ce este esenţial în prezent. În curând, mă voi reîntâlni cu cei dragi în Viaţa de Apoi. Îmi voi pierde trupul muritor, dar voi renaşte în trup spiritual, pentru a vă putea aştepta şi pe voi plin de bucurie.

Se vedea cu ușurință că pacientul își epuizase puterile. Arăta acum foarte slăbit.

Tatăl său își luă mână dreaptă de pe fruntea sa, întrerupând astfel curentul fluidic de lumină care îl ajutase să facă această cuvântare elocventă, inspirată de iubirea pură.

Cu ochii strălucind de o pace sublimă, Fabio se rezemă de pernele de la spatele lui, complet epuizat.

Redobândindu-și stăpânirea de sine, dona Mercedes își șterse lacrimile ce-i mai persistau în ochi și îi spuse apoi fiului celui mare:

- Carlindo, tu vei spune rugăciunea finală.

Fabio își privi fericit băiețelul, care se ridică în picioare ascultător. Acesta recită dintr-o suflare o scurtă rugăciune, pe care o învățase de la mama sa:

- Tatăl Nostru care ești în Ceruri, binecuvântează-ne și oferă-ne forța necesară pentru a duce la îndeplinire Legea Ta, pe care ai adus-o în lume prin Evanghelia Domnului nostru Iisus Hristos. Ajută-ne să devenim mai buni, spre a Te putea întâlni în vremurile de pe urmă. Dacă este Voia Ta, Doamne, Te implor, însănătoșește-l pe tatăl nostru. Facă-se numai Voia Ta. Amin!...

După încheierea rugăciunii, copiii își îmbrățișară mama înainte de a merge la culcare, iar Fabio o rugă plin de umilință pe soția sa:

- Mercedes, dacă ești de acord, aș dori să-i sărut și eu pe copii de noapte-bună...

Mercedes dădu din cap în semn de aprobare, vizibil mișcată.

- Adu-mi o batistă curată, îi spuse soțul ei cu blândețe.

Câteva clipe mai târziu, soția sa îi întinse o bucată de pânză de un alb imaculat. Foarte emoționat, am privit cum tatăl a așezat bucata de pânză albă ca zăpada pe capetele copiilor, sărutând batista de deasupra părului lor. Chiar și așa, gestul era

atât de plin de afecțiune, de o iubire atât de fierbinte, încât am observat cum o rază de lumină pleca de pe buzele lui Fabio și pătrundea până în ființa copiilor. Sărutul era impregnat de un magnetism sacru. Simțind cât sunt de emoționat, Jeronimo îmi șopti la ureche:

- Acolo unde alții ar putea vedea viruși, noi vedem doar iubire...

Imediat după aceea, cei mici au mers la culcare. Fabio se simțea mult mai bine și era bine dispus.

Întregul grup trăia un sentiment interior de satisfacție și de împlinire.

Copiii au adormit pe loc, iar Aristeu le-a ghidat spiritele departe de trupurile fizice, într-un loc plin de bucurie, unde se puteau juca după pofta inimii...

Rămași singuri cu Fabio și Mercedes, care încercau să doarmă, am început procesul de eliberare de trupul fizic.

În timp ce Silveira îl susținea pe fiul său cu o tandrețe nespusă, Jeronimo începu să aplice pase anestezice. Fabio se simțea liniștit, trăind o minunată senzație de pace.

În continuare, asistentul începu un proces magnetic complicat asupra organelor respiratorii vitale, și am observat că s-a produs ruptura unei artere importante. În clipa aceea, pacientul tuși, iar sângele îi țâșni pe gură.

Dona Mercedes se ridică speriată, însă, cu vocea întretăiată, soțul său reuși să o calmeze:

- Poți chema doctorul... dar Mercedes... nu te îngrijora... este sfârșitul, așa cum se cuvine...

În timp ce Jeronimo continua separarea corpului subtil de cel fizic, acum slăbit, dona Mercedes ceru ajutorul unui vecin amabil, care plecă în căutarea unui specialist.

Doctorul sosi de îndată cu maşina, însă toate soluţiile aplicate: injecţia cu adrenalină, sângerarea braţului, plasturii de muştar pe picioare şi paharele fierbinţi de pe piept s-au dovedit inutile. Sângele continua să curgă în valuri rubinii... şiroale...

Am observat că Jeronimo aplica aceeaşi metodă de separare ca în cazul lui Dimas, însă de data aceasta extrem de uşor. Unul după altul, toate organele au fost separate: plexul solar, inima, creierul, iar apoi a urmat nodul vital, Fabio fiind astfel complet desprins de trupul său. Cordonul fluidic argintiu strălucea într-o minunată lumină. Susţinut de tatăl său, spiritul recent desprins de trup stătea ameţit, fără a înţelege complet situaţia.

Credeam că va fi exact ca în cazul lui Dimas, însă, la o oră după separarea de trup, Jeronimo tăie şi cordonul argintiu.

- Acum este complet liber, declară ghidul meu satisfăcut.

În timp ce fiul său dezîncarnat dormea liniştit, tatăl lui îl sărută tandru pe frunte şi apoi îl lasă în grija lui Jeronimo:

- N-aş vrea să mă recunoască chiar acum. Nu ar fi bine pentru el să se lase prins în vârtejul unor amintiri din trecut. Mă voi întâlni cu el mai târziu, când va veni vremea să părăsească instituţia de prim ajutor, pentru a merge către sferele superioare. Îl las acum în grija ta. Eu mă voi ocupa de rămăşiţele sale pământeşti, anulând toate urmele de reziduuri vitale rămase, spre a nu cădea pradă unor spirite rele, lipsite de scrupule.

Asistentul îi mulţumi emoţionat, iar apoi am plecat cu toţii, având în grija noastră fiinţa care ne fusese încredinţată.

În timp ce ne ridicam spre Cer, am contemplat plin de veneraţie ivirea zorilor şi, privindu-l pe Fabio care dormea profund, am avut impresia că glorioasele porţi ale raiului erau luminate de soare, spre a primi acest suflet, un sublim exemplu de comportament creştin, care acum se ridica victorios la Cer...

Capitolul 17

O cerere neobişnuită

Dimas prezenta semne lente de recuperare, Fabio, în schimb, îşi recâştiga forţele cu o viteză extraordinară. Lunga şi dificila practică spirituală din existenţa sa pe Pământ dădea acum roade, acesta trăind stări binecuvântate de linişte interioară şi de înţelegere. Amândoi se odihneau la Casa Tranzitorie, în atmosfera afectivă a Instituţiei conduse de sora Zenobia. În acelaşi timp, noi îi supravegheam cu atenţie pe ceilalţi prieteni ai noştri, în special pe Cavalcante, a cărui condiţie fizică continua să se înrăutăţească, pe măsură ce se apropia de sfârşitul vieţii.

Urmând exemplul lui Fabio, şi Dimas şi-a revenit mai mult în fire. Acum reacţiona mai ferm în faţa solicitărilor familiei sale de pe Pământ, amplificându-şi tot mai mult pacea interioară. Pe de altă parte, fostul suferind de tuberculoză Fabio, era acum radios şi fericit, văzând noile orizonturi care se deschideau în faţa spiritului său sensibil şi plin de bunătate. Putea acum să meargă singur, se plimba prin diversele zone ale Instituţiei şi era o plăcere să îl vezi atât de interesat de studierea unor chestiuni privitoare la sferele superioare ale universului infinit. Trăia o stare de pace profundă. Nu era în niciun caz un geniu, căci nu urmase nevoia sa de înţelepciune şi de iubire, totuşi era o fiinţă cu merite deosebite, datorită faptului că-şi îşi achitase toate datoriile şi avea acum şansa de a-şi continua călătoria către culmile glorioase ale cunoaşterii. În puţinele ei clipe libere, sorei Zenobia îi făcea mare plăcere să discute cu el, ea exprimându-şi adesea aprecierea pe care i-o purta.

Era un discipol devotat, care demonstra o asemenea forță a disciplinei emoționale, încât, bucuros de progresele sale, asistentul luă inițiativa de a o aduce și pe soția sa, pentru o scurtă vizită.

Îmi amintesc de emoția lui Mercedes când a pășit pe poarta instituției, la brațul mentorului nostru. Era uimită, copleșită, în extaz. Nu-și dădea seama în întregime de ceea ce se petrecea, însă avea un sentiment de profundă recunoștință. Fiind condusă în încăperea unde aștepta soțul ei, îngenunche spontan. Am fost cu toții mișcați de gestul ei de umilință.

Zâmbind pentru a-și ascunde emoția puternică, Fabio exclamă:

- Ridică-te, Mercedes! Acum luăm parte la fericirea eternă!

Beată de fericire, Mercedes nu putea să scoată niciun cuvânt, fapt foarte de înțeles. Fabio o ajută să se ridice și apoi o îmbrățișă cu infinită tandrețe.

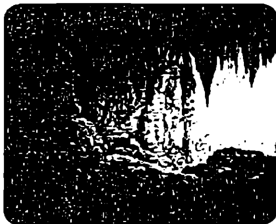
- Să nu-ți fie teamă de văduvie, draga mea! continuă el. Vom fi împreună pentru totdeauna. Mai ții minte înțelegerea noastră de pe urmă?

Mercedes schiță un gest, ca și cum ar fi vrut să răspundă, și apoi încuviință.

- Spune-mi ce mai fac copiii! îi zise zâmbitor soțul ei. Nu mi-ai spus încă nimic despre ei... de ce? Spune-mi, Mercedes, spune-mi! Arată-mi că ai fost victorioasă, așa cum mi-am dorit!

Ațintindu-și asupra lui privirea blândă și strălucitoare, soția sa îi spuse cu lacrimi de fericire:

- Fabio, Îi mulțumesc Domnului pentru binecuvântarea pe care mi-a acordat-o... Ce fericită sunt să te văd din nou!

Lacrimile îi curgeau șiroaie din ochi, apoi, după o scurtă pauză, îi spuse:

- Micuții sunt foarte bine. Ne gândim la tine tot timpul... în fiecare seară, ne rugăm împreună și Îl implorăm pe Tatăl

Ceresc să-ţi acorde bucuria şi pacea Sa în această nouă viaţă, pe care ai fost chemat să o trăieşti.

Curajoasa femeie se opri din nou, încercând să-şi stăpânească lacrimile.

- Să ştii, continuă ea, că am început să muncesc. Vechiul nostru prieten, Frederico, mi-a oferit o slujbă. Carlindo are grijă de fratele său când eu sunt plecată, şi cred că avem tot ce ne-am putea dori din punct de vedere material. Însă...

În acest punct, soţia sa se opri brusc, temându-se probabil să nu-l jignească:

- Spune, îi spuse Fabio, mişcat de îngrijorarea ei.

- N-o să te superi, îi răspunse Mercedes entuziastă, dacă îţi spun cât de dor ne este de tine? La masă şi la rugăciune îţi păstrăm întotdeauna un loc liber. Însă te implor să mă crezi că mă străduiesc din răsputeri să nu-ţi fac rău. În mintea mea, îl văd pe Iisus, Învăţătorul nostru cel nevăzut, cum stă acolo unde obişnuiai tu să te aşezi. Prin urmare, absenţa ta de acasă este compensată de credinţa noastră adâncă în Prietenul Suprem pe care m-ai învăţat să Îl caut...

Am observat atunci, că, în pofida nivelului său spiritual elevat, Fabio se străduia din greu să nu izbucnească în lacrimi. Într-o încercare de a părea optimist, îi spuse:

- Să nu stingem flacăra speranţei. Cum m-aş putea supăra că îţi este dor de mine, când şi mie îmi este foarte dor de prezenţa şi tandreţea ta, precum şi de afecţiunea copiilor noştri? Însă aş fi într-adevăr nefericit, dacă aş şti că tristeţea a pus acum stăpânire pe căminul nostru fericit. Fii deci curajoasă şi nu şovăi. Cât mai curând, mă voi întoarce la locul meu, în spirit. Voi fi atunci cu tine în timp ce munceşti... te voi ajuta să îţi spui rugăciunile şi voi respira aerul iubirii tale. Pentru aceasta – cel puţin pe moment –, trebuie să mă

bazez pe puterea voinței tale, și am nevoie de ajutorul tău plin de iubire. Simt că sunt înconjurat de prieteni foarte buni, care nu ne uită niciodată. Cine știe? S-ar putea să fim din nou împreună unul lângă celalalt, într-un viitor nu foarte îndepărtat. Mi s-a spus că, în infinita Sa bunătate, Divinul mi-a acordat accesul la o colonie de muncă sacră, pentru a-mi putea continua drumul pe calea către progresul spiritual. Poate voi reuși să-ți construiesc o casă mult mai frumoasă de acolo. Mercedes, draga mea, am auzit că soarele este mult mai frumos în acel peisaj plin de lumină și că noaptea copacii înfloriți sunt asemenea unor minunate candelabre, căci florile acelea fermecate păstrează în caliciul lor lumina divină a Lunii.

În clipa aceea, mi-a trecut prin minte o întrebare. Dacă în existențele sale anterioare Fabio își făcuse atât de mulți prieteni în grupul nostru, încât să merite o asemenea atenție specială, cum se face că nu părea să fie la curent cu ce se petrece în lumea noastră? Am încercat să condensez această întrebare lungă într-una mai concisă, iar asistentul Jeronimo mi-a răspuns plin de bunăvoință:

- Moartea nu face miracole. Redobândirea memoriei este un proces gradat, la fel ca toate celelalte mecanisme care implică acțiunea divină a naturii.

Am meditat în tăcere asupra răspunsului său. Privindu-și cu tandrețe oaspetele, bărbatul proaspăt eliberat de legăturile fizice continuă:

- Nu crezi că merită să suferi oarecum pentru a primi o asemenea moștenire sacră? Copiii noștri vor crește în curând mari; problemele de acum nu vor dura mult și orice situație materială va fi doar temporară. Prin urmare, nu te descuraja. Grația Divină este infinită și ne va binecuvânta din plin.

Soția sa avea acum pe față o expresie de liniște interioară. Mobilizându-și întreaga energie lăuntrică a sufletului ei umil, își împreună mâinile timp de câteva clipe, în semn de mulțumire față de Dumnezeu, pentru imensa bucurie pe care o trăise.

Jeronimo ne-a făcut semn că timpul alocat vizitei se încheiase.

Sora Zenobia, care urmărise scena împreună cu noi, foarte emoționată, a cules atunci o floare asemănătoare unei imense camelii aurii și i-a întins-o lui Fabio, spre a i-o oferi soției sale.

Mercedes primi darul, îmbrățișând floarea la pieptul ei.

Conducătorul nostru îmi spuse atunci:

- André, trebuie să vii cu noi pe Pământ. Cu toate aceste emoții, prietena noastră și-a pierdut o mare parte din energie, și ajutorul tău îi va fi de folos în călătoria de întoarcere.

Văduva își luă rămas-bun, iar noi am pornit împreună cu ea pe drumul către casă. Chiar și acum, când povestesc această experiență, îmi amintesc de fericirea inefabilă trăită de Mercedes când s-a trezit în patul ei, având impresia foarte vie că ține încă în mână acea floare delicată.

Astfel, totul mergea bine în privința sarcinilor încredințate nouă. La un moment dat, mentorul nostru a fost convocat de către una dintre autoritățile superioare ale coloniei noastre. Am așteptat cu nerăbdare întoarcerea lui Jeronimo, deoarece, conform instrucțiunilor pe care le primise, avea să plece imediat într-o misiune urgentă.

Înainte de a pleca, ne-a spus să-l așteptăm, ajutându-i între timp pe cei de la Casa Transitoria, și a mai adăugat că nu va sta foarte mult. De fapt, a fost plecat doar o zi, și la întoarcere ne-a spus și veștile pe care le primise.

Sora Albina primise permisiunea de a mai rămâne o vreme pe Pământ, acesta fiind motivul pentru care procesul ei de separare de trupul fizic fusese amânat până la noi indicații. Existase o cerere care avusese un impact decisiv în această privință. Era o solicitare urgentă, examinată cu atenția cuvenită, și, prin urmare, programul misiunii noastre fusese ușor modificat. În loc să o ajutăm pe Albina să se desprindă de lumea materială, îi vom oferi puterea necesară pentru a mai rămâne o vreme pe Pământ. Prin urmare, trebuia să mergem la ea acasă fără nicio zăbavă, pentru a-i oferi cât mai multă energie magnetică, întărindu-i astfel trupul.

Aș fi vrut să pun mai multe întrebări, spre a afla toate detaliile.

Știam însă că Jeronimo ne spunea de obicei tot ce era necesar să știm, astfel că nu l-am mai deranjat inutil. Totuși, eram curios cum de fusese modificată o asemenea decizie importantă. Oare ale cui rugăciuni aveau o atât de mare forță, încât să influențeze directivele ce porneau din colonia noastră spirituală? Era oare corectă această amânare? Cum putea o simplă cerere să schimbe un program deja stabilit la cel mai înalt nivel?

Dându-și seama de conflictul interior pe care îl trăiam, asistentul îmi spuse:

- Nu te mai tortura singur, André. Vei înțelege totul la momentul potrivit.

Prezentându-ne apoi planul de lucru, el adăugă:

- Să mergem. Hipolito și Luciana vor avea grijă de convalescenți.

Însă pe drum, nu am putut să mă abțin. Am cerut permisiunea să aflu mai mult despre această nouă decizie, iar Jeronimo mi-a răspuns:

- Această măsură nu ar trebui să te surprindă. Nimeni în afara lui Dumnezeu nu deține puterea absolută. Când realizăm sarcinile care ne-au fost încredințate, cu toții experimentăm anumite limitări sau un grad mai mare de dificultate, conform unor scopuri superioare. Viitorul poate fi calculat în linii mari, însă nu putem determina cu anticipație ceva ce ține de domeniul intervenției divine. Dumnezeu Tatăl susține întreaga organizare a universului într-un mod total independent, pe baza înțelepciunii Sale perfecte. Noi luăm parte la aceasta și avem un oarecare grad de libertate în ceea ce privește acțiunile noastre în lume, fiind însă, în același timp, supuși unei anumite forme de interdependență necesară și transformatoare, din cauza propriilor noastre imperfecțiuni individuale. Dumnezeu știe în eternitate totul, noi însă putem spune că nu cunoaștem absolut nimic.

Având întipărită pe față o expresie plină de bunăvoință, el continuă:

- Prin urmare, nu putem spune că există ceva nou, care să nu fie cunoscut dinainte. De altfel, trebuie să ai în vedere și faptul că nici procesul de dezîncarnare al Albinei nu poate fi amânat la nesfârșit. Trupul fizic, care a slujit-o până în prezent, este uzat și învechit, iar această nouă decizie are drept

unic scop numai remedierea unei situații dificile, aducând o mulțime de beneficii foarte multor oameni. Rugăciunea întotdeauna ameliorează, corectează, elevează și divinizează o anumită situație. Însă numai în unele cazuri, atunci când interesul colectiv prevalează asupra circumstanțelor obișnuite, rugăciunea poate modifica efectiv cursul evenimentelor, așa cum s-a petrecut astăzi. Chiar și așa, această măsură va dura doar un interval scurt de timp; adică doar atât cât va continua să existe cauza care a generat-o.

Mi-am amintit atunci o experiență anterioară[12], în care unui frate al nostru îi fuseseră acordate câteva zile de viață în plus în trup, pentru a-și rezolva anumite probleme personale. La data respectivă, modificarea mi se păruse foarte logică.

Oricum, surpriza mea nu era complet neîntemeiată, deoarece făceam parte dintr-o comisie având un scop bine determinat, cu activități specifice, care fuseseră stabilite de către superiorii noștri ierarhici. În cazul mai sus menționat, mai mulți prieteni din lumea noastră interveniseră, împreună cu alți tovarăși, în numele unei alte ființe. Totuși, acum era vorba despre o cerere venită direct de pe Pământ, care avea un efect direct asupra îndepărtatei noastre colonii spirituale.

Astfel, fiind în continuare copleșit de curiozitate, l-am urmat pe asistent la locuința persoanei despre care discutasem.

Estimările privitoare la starea fizică a pacientei erau foarte descurajatoare. Spiritul ei însă rămăsese calm și încrezător, în ciuda gravității bolii.

Inima, arterele, ficatul, rinichii și sistemul gastrointestinal prezentau toate simptome foarte grave. În plus, femeia suferea și de dispnee.

Am ajuns acolo chiar în momentul în care un grup de tinere – paisprezece în total – realizau rugăciunea de seară, lângă patul bolnavei. În timp ce ele se rugau, înainte să înceapă discuțiile cu călăuza lor spirituală, aflată acum pe patul de moarte, ne-am început treaba, sub supravegherea atentă a altor prieteni din planul nostru, care aveau și ei legătură cu misiunea nobilei femei.

Datorită rugăciunilor și a gândurilor elevate din jur, ne-am putut îndeplini mult mai bine scopul.

[12] Vezi capitolul 7 din lucrarea "Misionarii luminii" de același autor.

Anevrismul era localizat chiar în zona cea mai afectată a trupului ei slăbit și reprezenta probabil cea mai ușoară cale de desprindere de trup. Tumoarea cauzase distrugerea mușchiului cardiac, care amenința să se rupă în orice clipă. Jeronimo însă, la fel ca întotdeauna, s-a dovedit încă o dată a fi un medic competent și experimentat. A început prin a aplica pase regenerante traseelor nervoase, insistând cu atenție asupra nervilor tonici. Apoi a indus o anumită presiune asupra pericardului, precum și asupra țesutului tendinos, asigurând astfel vitalitatea organului. Imediat după aceea a realizat mai multe pase magnetice îndelungate în zona unde crescuse tumoarea, izolând anumite grupări celulare. Apoi ne-a explicat:

- Acum putem fi siguri că va prezenta semne de îmbunătățire semnificativă, stare care va dura timp de câteva luni.

Într-adevăr, după încheierea acestei complexe proceduri magnetice, am observat că inima ei suferindă bătea într-un ritm complet diferit. Valvele cardiace se deschideau și se închideau în mod normal, iar durerea încetase, fapt datorat – pe bună dreptate – și efectului rugăciunii.

Albina se simțea mult mai ușurată și mai împăcată. Profund mișcată, le privi pe elevele care veniseră să-și exprime afecțiunea și respectul față de ea și le spuse cu bucurie:

- Mă simt mult mai bine! Ce mare dreptate avea apostolul Ioan când îi sfătuia pe cei bolnavi să se roage!

Elevele și fiicele sale au început toate să râdă pline de bucurie, înălțând apoi spre cer o minunată rugă de mulțumire, care ne-a impresionat până în adâncul sufletului.

Pacienta se simțea atât de bine, încât chiar a acceptat să i se aducă o supă caldă, ceea ce nu era de așteptat în mod normal.

În mijlocul acelei bucurii împărtășite de toți cei prezenți, l-am întrebat pe Jeronimo:

- Oare rugăciunea elevelor ei a fost cauza acestei schimbări de planuri? Cine știe? Poate că au încă nevoie de această profesoară pe care o respectă atât de mult...

- Nu, nu este chiar așa, îmi explică mentorul meu. Intervenția elevelor ei i-a adus, cum este și normal, foarte multe beneficii; totuși trebuie să avem în vedere că Albina și-a îndeplinit deja toate îndatoririle față de ele. Le-a oferit tot ce i-a stat în putință și le-a fost foarte devotată întreaga viață. Datorită abnegației pacientei noastre, sămânța binelui a fost sădită în inima lor... acum le revine lor sarcina de a crea condițiile favorabile pentru înmulțirea comorilor spirituale pe care le poartă cu ele.

Deoarece nu îmi puteam stăpâni curiozitatea, m-am aventurat să mai pun încă o întrebare:

- Să fie oare rezultatul rugăciunilor fiicelor ei?

Jeronimo le privi pe cele două femei care o îngrijeau pline de tandrețe pe pacientă, clătină din cap și răspunse:

- Încă o dată, răspunsul este nu. Situația de față nu vine ca răspuns la o asemenea cerere. În îndeplinirea îndatoririlor sacre de mamă, Albina a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru fericirea fiicelor sale. A vegheat asupra lor cât de bine a putut, și-a petrecut multe nopți albe având grijă de ele, dăruindu-le zi de zi iubirea ei arzătoare, împreună cu grija sa transformatoare. Le-a educat plină de afecțiune și le-a ghidat pe calea îndumnezeirii; mai presus de toate, le-a pregătit pentru viață, consacrându-le în întregime Tatălui Etern, fără nici cea mai mică urmă de egoism distructiv. Și-a îndeplinit în totalitate îndatoririle materne. De acum înainte, este responsabilitatea fiicelor ei să îi urmeze exemplul și să ducă o viață în acord cu principiile

creştine. Gândurile curate ale celor două fete, Loide şi Eunice, au creat o minunată atmosferă, plină de iubire, în căminul lor. Însă în circumstanţe cum este aceasta, nu solicitările celor două fete au fost cele care au făcut să se modifice planul autorităţilor superioare, cu privire la îndeplinirea legilor divine. Rugăciunile lor au fost doar o consecinţă a modului în care această nobilă femeie şi-a îndeplinit fără niciun cusur îndatoririle spirituale faţă de ele. Nu s-ar putea ca fiicele sale să o ţină în loc, nelăsând-o să păşească pe calea ce i-a fost hărăzită.

În momentul acela, simţindu-se mult mai bine odată cu această neaşteptată întorsătură de situaţie, pacienta i se adresă fiicei celei mari, întrebând-o:

- Loide, crezi că s-ar putea să-l aduci pe Joaozinho aici?

Fiica sa se îndreptă de îndată să răspundă cererii mamei ei. Din camera alăturată, s-a auzit zgomotul caracteristic al unui receptor ridicat din furcă. În timp ce femeia vorbea cu soţul său, care se afla într-un alt oraş, Jeronimo îmi spuse cu blândeţe:

- În câteva clipe, vei avea dezlegarea misterului.

Am continuat să ne îngrijim de trupul fizic al pacientei, care se simţea mult mai bine. La plecare, elevele ei erau foarte fericite. Am rămas din nou singuri cu mama şi cele două fiice, împreună cu alte câteva spirite prietene, dornice să ne ajute, inclusiv sora care ne salutase când am sosit prima oară şi care ne vorbise despre probabilitatea ca procesul de dezîncarnare al Albinei să fie amânat. Ne continuam cu grijă sarcinile, când în cameră a intrat un domn elegant, ducând de mână un băieţel de aproximativ opt ani.

Intrând pe uşă, acesta le salută respectuos pe cele două femei şi apoi se întoarse nerăbdător spre Albina, sărutându-i mâna dreaptă cu o afecţiune nespusă.

Albina îi ceru bunului Dumnezeu să-l binecuvânteze, iar apoi băieţelul o întrebă:

- Cum te simţi, bunico?

Arătând spre băieţel, asistentul îmi explică:

- Rugăciunea băieţelului a fost cea care, ajungând la colonia noastră spirituală, a modificat itinerariul prestabilit.

- Cum?... am întrebat eu perplex.

Jeronimo continuă:

- Băiatul nu este nepotul de sânge al Albinei, deși el așa se consideră. Este un orfan care a fost lăsat la poarta ei, când era un nou-născut. Loide îl îngrijește la ea acasă de când Albina a căzut la pat. În pofida vieții dificile pe care a avut-o, Joaozinho este un nobil și altruist slujitor al Domnului, care s-a reîncarnat având o misiune evanghelică. El are foarte multe merite acumulate din trecut. A avut legătură cu familia Albinei timp de câteva secole și s-a întors acum în sânul celor dragi, pe calea către viitorul apostolic care îl așteaptă.

Tocmai eram pe punctul de a pune mai multe întrebări, când ghidul meu îmi spuse să îi privesc cu atenție pe bunică și pe nepoțel:

- Poți să vezi și singur...

Dialogul dintre Albina și băiețel era de o tandrețe copleșitoare:

- Am fost foarte bolnavă, băiete, îi spuse femeia cu inima deschisă.

- O, bunico, îi spuse tânărul cu ochii strălucind de credință. Să știi că m-am rugat să te faci bine cât mai repede.

- Și ești plin de credință?

- Am încredere în Iisus. Ultima oară când am fost la biserică, le-am cerut tuturor să mă ajute să înalț către cer o rugăciune, ca să te faci sănătoasă.

- Și dacă Dumnezeu mă cheamă la El?

Cu ochii plini de lacrimi, băiețelul spuse cu o voce fermă:

- Avem nevoie de tine aici, în lumea aceasta.

Îmbrățișându-l și sărutându-l cu afecțiune maternă, Albina continuă:

- Joao, mi-a fost foarte dor de imnurile pe care le cântai la școală. Te-ai rugat Domnului așa cum se cuvine?

- Da, bunico.

- Cântă-mi ceva, dragul meu.

Băiețelul zâmbi, fericit că poate face ceva pentru bunica lui dragă și apoi o întrebă:

- Ce să cânt?

Albina se gândi o clipă și apoi răspunse:

- „Iisus este cu mine".

Chipul băiețelului se întristă pe loc, însă, ridicându-se în picioare lângă patul ei, cu o atitudine plină de credință, își ridică

ochii către cer și începu să cânte acest imn de laudă adresat Domnului:

„Iisus este cu mine,
Sunt nespus de fericit.
Merg acum în Ceruri,
Lăcașul meu iubit..."

Vocea băiețelului era atât de tristă, încât imnul avea un ton de amărăciune. După primul vers, băiatul se strădui din greu să continue, dar fără rezultat.

Emoția copleșitoare îi tăia respirația și în zadar încercă apoi să o privească pe Loide spre a-și redobândi curajul. Văzând că emoția sa afectase întreaga familie, se aruncă în brațele Albinei, strigând:

- Nu, bunico, nu! Nu se poate să mergi acum în rai! Nu se poate! Dumnezeu nu o să te lase!...

Albina îl îmbrățișă plină de iubire.

- De ce te porți astfel, Joao? spuse ea, încercând să zâmbească.

Numai atunci mi-am dat seama că și mie îmi curgeau lacrimile...

Jeronimo însă, ferm ca întotdeauna, zâmbi cu blândețe și spuse:

- Băiatul are dreptate. Într-adevăr, Albina nu va pleca chiar acum...

Răspunzând curiozității mele, îmi oferi și ultima explicație:

- Ai observat ceva anume la Loide?

Rememorând ceea ce văzusem deja, i-am răspuns fără ezitare:

- Când am întâlnit-o prima dată, am observat că este însărcinată în ultimele luni. Îmi pot da seama că așteaptă o fetiță, pe care am și zărit-o puțin.

- Într-adevăr, confirmă Jeronimo. Rugăciunea lui Joao este foarte importantă, deoarece are o profundă semnificație pentru viitor. Fetița care se reîncarnează acum a fost

tovarăşa sa iubită timp de multe secole. În trecut, amândoi au slujit plini de dăruire planeta noastră, iar acum şi-au ales o nouă sarcină, pe deplin conştienţi de îndatoririle pe care trebuie să le îndeplinească. Au colaborat cu Albina în mai multe misiuni, şi în curând o vor urma în munca sa de educaţie evanghelică. Cei doi nu sunt spirite pure şi mântuite, ci nişte slujitori aflaţi în slujba binelui, care sunt însă înzestraţi cu suficiente calităţi morale pentru a putea cere să beneficieze de ocazii mai importante. Deşi este încă un copil, băieţelul are totuşi percepţii din lumile subtile, fiind astfel avertizat despre moartea iminentă a venerabilei noastre surori. El a înţeles cu anticipaţie că moartea ei ar avea un impact dezastruos asupra Loidei, putând-o face chiar să piardă sarcina. Durerea suferită la moartea mamei ei, ar putea prin urmare să ducă la un avort spontan, producând astfel modificări semnificative ale cursului misiunii pe care Joao doreşte să o îndeplinească cu atâta entuziasm. Astfel, în momentul în care sufletul său s-a desprins de trupul fizic în timpul unui vis lucid, el a cerut ajutorul canalelor de intermediere şi, prin rugăciunile sale fierbinţi, a reuşit să obţină o scurtă amânare a morţii Albinei.

La fel ca întotdeauna, Jeronimo nu mi-a oferit excesiv de multe detalii. Oprindu-se aici, mi-a spus că trebuie să ne pregătim de plecare.

Incidentul neobişnuit mă umpluse de încântare şi surpriză. Contemplând această mică familie în binecuvântata linişte a căminului său, am ajuns la concluzia că până şi acolo, într-o încăpere unde domnea o boală foarte gravă, rugăciunea, care este fiica muncii îndeplinite cu iubire, a reuşit să înfrângă răsuflarea puternică a morţii.

Capitolul 18

O desprindere dificilă

Trebuia acum să ne ocupăm de etapele finale în cazul lui Cavalcante.

Bietul nostru prieten era încă foarte legat de trupul său, datorită dorinței sale puternice de a rămâne încă în sclavia cărnii. Operația de apendicită, în timpul căreia medicul încercase să rezolve și complicațiile de la nivelul duodenului, venise mult prea târziu. Supurația se extinsese până în zona peritoneului, și toate eforturile de a opri această infecție înspăimântătoare, care se împrăștia cu rapiditate în tot trupul, fuseseră în van.

Pacientul devenise tot mai slăbit și, pentru că nu putea să mănânce corespunzător, nu mai avea resursele necesare pentru a compensa uriașa pierdere energetică suferită.

Intestinele sale îmi provocau o stare de repulsie amestecată în același timp cu compasiune. De parcă ar fi fost un butoi de fermentație, cecumul ajunsese să conțină miliarde și miliarde de bacterii de diverse tipuri. Funcționarea vaselor sanguine și limfatice din zona intestinului subțire era afectată de un dezechilibru foarte grav. Porțiunea transversală și descendentă a colonului era ca un mic tunel, înțesat de tot soiul de colonii microbiene. Vilusul era plin de sânge stagnant, care începuse deja să putrezească și, din când în când, venele mai fragile se rupeau, cauzând hemoragii abundente. Se putea vedea că întregul sistem intestinal își pierdea gradat tonusul vital. Pancreasul nu mai putea contribui la digestia alimentelor și, de asemenea, stomacul părea să fie într-o stare avansată de degradare. Glandele gastrice nu mai produceau aproape

deloc suc digestiv. Acest dezechilibru îi afectase și ficatul, unde microorganisme vorace profitau de lipsa tot mai mare de control mental a pacientului și invadau zona haotic, asemenea unor bandiți microscopici, care profită de tot ce întâlnesc în cale.

Pe scurt, pacientul nu mai putea să înghită niciun fel de hrană. Stomacul său respingea chiar și apa, epuizându-l, din pricina efortului imens de a vomita în permanență.

Sistemul nervos central și abdominal, precum și sistemul nervos vegetativ prezentau de asemenea dezechilibre tot mai mari.

Cu toate acestea, în ființa acestui muribund, care era hotărât să continue să trăiască cu orice preț în trupul acela, puteai recunoaște forța extraordinară a minții, care, printr-un admirabil efort de voință, controla cât putea mai bine toate organele, aflate într-o stare tot mai mare de descompunere, precum și centrii vitali ai ființei.

După ce l-am îngrijit pe muribund timp de patru zile, Jeronimo hotărî că venise momentul să taie legăturile care îl mai legau de lumea materială.

Plin de bunăvoință, Bonifacio ne ajuta la ceea ce aveam de făcut.

Fiind oarecum conștient de intențiile noastre, prin canalele sale intuitive, pacientul ceru să fie chemat preotul la prima oră a dimineții, pentru a vorbi cu el. După o confesiune lapidară, pe care preotul o scurtă cât de mult putu din cauza mirosului neplăcut declanșat de trupul în descompunere al pacientului, sărmanul Cavalcante, care nici nu-și imagina pacea și liniștea care îl așteptau după moarte, încercă să-l mai rețină pe cleric, spunându-i cu o voce tristă:

- Părinte, i se adresă el rugător, știu că mor și că acesta este sfârșitul pentru mine...

- Abandonează-te Domnului, prietene, numai El poate ști cu siguranță ce se va petrece. Cine știe, poate că te mai așteaptă încă o viață lungă. Orice este cu putință... Preotul vorbea grăbit, scurtând conversația cât de mult și încercând să ascundă starea de repulsie pe care i-o trezea mirosul acela respingător, însă bolnavul continuă, fără să-și dea seama:

- Mi-e teamă, mi-e foarte teamă să mor...

- Ei bine, îi răspunse preotul cu blândețe, fără să-și ascundă o ușoară izbucnire de nerăbdare, pe care bietul muribund nu o sesiză, trebuie să ne pregătim sufletul pentru orice s-ar petrece.

- Părinte!... Crezi că voi fi mântuit?

- Bineînțeles. Ai fost întotdeauna un bun catolic...

- Dar... ascultă-mă!

Vocea pacientului era din ce în ce mai tristă, înăbușită de lacrimile pe care nu și le putea stăpâni.

- Aș vrea să fi murit în alte circumstanțe. După cum ți-am mărturisit, soția m-a părăsit cu mai mulți ani în urmă... și-a găsit un alt bărbat și a plecat de tot... Întotdeauna am crezut că această încercare a fost cauzată de lipsa ei de înțelegere, însă acum părinte... când privesc moartea în față, gândesc mai clar... Cine știe, poate că eu am fost cel vinovat. Poate am mers prea departe cu hotărârea mea de a-mi dedica viața religiei și am neglijat-o, fără să îi ofer ajutorul de care avea nevoie... Îmi amintesc că uneori îmi spunea că sunt „un preot fără sutană". Poate că atitudinea mea nechibzuită a fost motivul pentru care soția m-a părăsit...

După ce își aținti privirea asupra preotului o vreme îndelungată, îl imploră:

- Te rog, ai putea să o mai cauți? Trebuie să o văd, ca să îmi liniștesc conștiința... i-am pierdut urma în urmă cu unsprezece ani...

Preotul însă nu părea foarte dornic să-i îndeplinească cererea, astfel că îi repetă cu nerăbdare:

- Odihnește-te, odihnește-te... eu trebuie să îmi realizez îndatoririle. Fii curajos, Cavalcante! Cine știe, cu timpul, tuturor ni se vor îndeplini dorințele.

Cu vocea stinsă, muribundul șopti:

- Îți mulțumesc, părinte, îți mulțumesc!

Preotul încerca să plece, însă Cavalcante era în continuare înspăimântat și dorea să-l mai întrebe ceva:

- Crezi că va trebui să petrec mult timp în purgatoriu?

- Ce întrebarea prostească! mormăi preotul plictisit. Unde este credința ta în atotputernicia lui Dumnezeu?

Pronunță aceste ultimele cuvinte cu o asemenea iritare încât, dându-și seama că îl plictisește, pacientul zâmbi umil și apoi tăcu.

La plecare, preotul se întâlni față în față cu un medic și-l întrebă:

- Care este starea lui Cavalcante? O să moară sau nu? M-am săturat de toate cazurile acestea care se lungesc la nesfârșit.

- A luptat din greu, îi răspunse medicul cu blândețe. Însă, luând în considerare faptul că este vorba despre o boală incurabilă, am examinat tot mai mult posibilitatea eutanasierii.

- Îmi pare un gest creștinesc, răspunse preotul, deoarece sărmanul om putrezește de viu...

Medicul își opri un zâmbet și apoi cei doi își luară rămas-bun.

Scena m-a șocat, din pricina lipsei de respect a celor doi. Amândoi erau profesioniști, unul în domeniul religiei și celălalt în domeniul științei, și, cu toate acestea, analizau situația foarte superficial, fiind incapabili să pătrundă misterele sacre ale sufletului.

Totuși, pentru a compensa o asemenea lipsă de înțelegere răuvoitoare, Cavalcante făcea obiectul îngrijirii noastre atente. Eu unul, nu știam cum să-l ajut, dată fiind lipsa mea de experiență în asemenea cazuri. Jeronimo și Bonifacio însă îl înconjurau cu foarte mare grijă, atenți și plini de afecțiune, ca și cum ar fi fost copilul lor iubit.

După ce preotul s-a îndreptat, asistentul spuse:

- Bietul preot, încă nu are „ochi să vadă". Practic, Cavalcante a fost, mai presus de altceva, un lucrător neobosit în slujba binelui.

Între timp, pacientul încerca să-și șteargă lacrimile care îi curgeau șiroaie. Atitudinea preotului îl făcuse conștient de starea deplorabilă a trupului său fizic. Începu atunci să simtă mirosul neplăcut al propriilor sale intestine, fapt care îl făcu să se simtă mult mai rău. Cuprins de o suferință de nestăpânit,

el strigă după una din surorile medicale ale spitalului. Simţea o dorinţă adâncă de a fi consolat; tânjea ca cineva din afară să-i ofere mai mult curaj. Credea că inima unei femei avea să-i ofere pacea pe care preotul nu reuşise să i-o dea. Însă această „soră a milei" nu era nici ea în toane prea bune. Ţinând ostentativ în dreptul nasului o sticlă de dezinfectant, în timp ce vorbea cu el, îi provoca o suferinţă şi mai mare. Cavalcante continua să plângă şi să se lamenteze. Avea nevoie disperată să mai trăiască încă câteva zile, spuse el cu umilinţă.

Nu dorea să moară înainte de a se împăca cu soţia sa. Astfel că o imploră să i se ofere îngrijiri medicale mai eficiente, promiţând să plătească toate cheltuielile implicate, de îndată ce avea să se întoarcă la muncă. Îi spuse că avea rude bogate care locuiau foarte departe şi că le va cere lor bani, pe care îi va înapoia ulterior, până la ultimul bănuţ.

După ce îl ascultă cu o indiferenţă plină de răceală, „sora" îi răspunse chiar mai sec decât preotul:

- Prietene, îi zise ea cu asprime, ai încredere. Spitalul este plin de pacienţi, dintre care unii sunt într-o stare mult mai proastă decât a ta.

Deoarece pacientul continua să insiste, ea îi tăie avântul foarte sever:

- Sunt ocupată.

Muribundul plângea în tăcere. Cu sufletul plin de suferinţă şi dor, acesta îşi aminti de copilăria şi de tinereţea sa. Când fusese tânăr, călătorise pe drumurile vieţii cu inima deschisă, plin de dorinţa de a face bine. Nu credea că Iisus era închis undeva în biserici de piatră, departe de sufletele înfometate şi suferinde, care plângeau în lume. Doctrina pe care o îmbrăţişase nu-i oferise şansa de a pune mai mult în practică exemplul evanghelic. Astfel, fusese forţat să respecte anumite obligaţii convenţionale şi să irosească mult timp în manifestări

de practică religioasă exterioară. Însă profitase de fiecare ocazie care i se oferise, pentru a acționa conform viziunii sale asupra creștinismului. Fiind atât de statornic și de loial în dragostea sa față de faptele bune, îi supărase pe preoți și își dezamăgise familia. Rudele, inclusiv soția sa, îl considerau un fanatic dereglat mintal, care vorbea în dodii. Chiar și așa, el continuase. În pofida nivelului înalt al credinței pe care îl dobândise, nu era totuși conștient de lecțiile care urmează dincolo de mormânt și îi era teamă de moarte. Ar fi vrut să știe sigur ce soartă îl așteaptă. Imaginea mentală a iadului, așa cum este aceasta descrisă de preoții catolici, făcea ca sufletul său slăbit să tremure, cuprins de teamă. Posibilitatea suferinței în purgatoriu îl umplea de teroare. Își dorea din suflet să găsească ceva mai bun, mai frumos decât lumea în care trăise până acum. Tânjea să facă parte dintr-o altă comunitate, unde să găsească inimi care să bată în același ritm cu a sa. Era înfometat și însetat după înțelegere, o înțelegere profundă – însă, din cauza interferenței principiilor dogmatice ale școlii religioase de care aparținuse, ne respingea în totalitate ajutorul.

Utilizând câteva pase magnetice, asistentul a încercat să-l inducă o stare ușoară de somn, pentru a-l putea diminua teama, acționând direct asupra spiritului său, în exteriorul trupului. Muribundul însă se lupta din răsputeri să rămână treaz. Îi era teamă că o să adoarmă și nu o să se mai trezească niciodată. Dorea să-și revadă soția înainte de a muri. Oare era posibil? Ce bine ar fi să moară împăcat! O, dacă ar veni acolo! Își imagina cum ar fi aceasta: avea să se căiască pentru greșelile din trecut și să-i ceară să-l ierte. Starea sa de umilință era atât de profundă în acest moment de mare suferință, încât nu s-ar fi supărat nici dacă ea ar fi venit să-l viziteze în compania „celuilalt". De ce să îl urască? Nu învățase oare lecția lui Iisus că fraternitatea aduce

întotdeauna binecuvântarea Celui Înalt? Cine s-ar fi simţit mai vinovat? El, care fusese întotdeauna rece şi indiferent faţă de nevoia de afecţiune a soţiei sale, din cauza devoţiunii sale profunde faţă de credinţa căreia îi aparţinea, sau celălalt bărbat, care nu avea nicio altă responsabilitate şi care, probabil, văzând starea disperată în care se afla, o acceptase în viaţa lui? Dacă întreaga viaţă se străduise din răsputeri să facă numai bine, cum se face că el, Cavalcante, nu reuşise să-şi demonstreze abnegaţia faţă de cauza binelui în propriul său cămin? De fapt, profunda credinţă pe care o trăia aprinsese în inima sa focul iubirii universale. Astfel, nu reuşise să tolereze nicio încercare de a i se sufoca acest idealism arzător. Nimeni nu-l putea condamna. Dar dacă aceasta fusese calea pe care o alesese, ce îl făcuse să se căsătorească cu o sărmanul creatură incapabilă să înţeleagă dorinţa sa de a atinge lumina supremă? De ce făcuse promisiuni ferme sufletului acelei femei, ştiind că se va dovedi incapabil să le respecte? Suferinţa intensă generează revelaţii interioare mult mai clare decât toate cărţile din lume. Iminenţa morţii insuflase acelui suflet pur numai gânduri sublime. Totuşi, teama îşi făcuse sălaş în inima lui, asemenea unui răufăcător nevăzut.

Cavalcante, care avea o perspectivă atât de vastă asupra sentimentelor umane, rămăsese totuşi orb faţă de „cealaltă parte a vieţii", de unde noi încercam în van să-l ajutăm.

Jeronimo ar fi putut să utilizeze asupra lui măsuri mult mai drastice, însă a hotărât să aştepte. Când l-am întrebat de ce procedează în felul acesta, mi-a explicat cu calm:

- De ce să tai un fir, când poţi pur şi simplu să îl dezlegi? Nimeni nu ar trebui să facă altfel...

Răspunsul său m-a făcut să meditez în tăcere.

În zadar am încercat însă să-i oferim sărmanului muribund binemeritatul răgaz al unui somn liniştitor. Cavalcante a rezistat cu fermitate. Simţindu-ne în preajma lui şi percepând încercările noastre de a-l ajuta, acesta a început să-şi mişte buzele foarte repede, recitând rugăciuni în care implora să i se acorde graţia de a-şi mai vedea soţia încă o dată înainte de a muri.

- Sărmanul om! spuse Bonifacio profund mişcat. Nu ştie că fosta lui soţie a murit în urmă cu un an, pe un pat de

spital, victimă a unei infecții cu sifilis.

Jeronimo nu scoase niciun cuvânt; eu însă a trebuit să mă străduiesc din răsputeri să nu pun o sumedenie de întrebări fără rost care îmi treceau prin minte. Din fericire, am reușit până la urmă să mă stăpânesc. Nu era cel mai potrivit moment pentru așa ceva. Ca și cum informațiile pe care tocmai le auzise nu erau cu nimic ieșite din comun, asistentul i se adresă lui Bonifacio cu această sugestie:

- Dragă Bonifacio, prietenul nostru nu mai poate suporta să rămână prea mult în acest trup. Dispozitivul a cedat. În câteva ore, necroza va avansa prea mult, iar noi trebuie să-l eliberăm. El se agață cu încăpățânare de carnea care putrezește, implorând patetic ca soția lui să vină la el. Am încercat deja să-l ajutăm să se desprindă de trup, slăbind legăturile cu acesta care sunt localizate în zona plexului solar, însă a reacționat cu o forță surprinzătoare. Prin urmare, am hotărât să deschid mai multe vase de sânge superficiale din zona intestinală, astfel ca hemoragia să continue până deseară, când vom reuși în sfârșit să îl eliberăm. Te rog să o aduci aici pe soția lui, care nu se mai află deja în trup, doar pentru o clipă. Deteriorarea de la nivel fizic se va amplifica foarte rapid începând de acum și, în câteva ore, percepțiile spirituale ale lui Cavalcante vor prelua conducerea. Astfel, va reuși să-și vadă soția, înainte de moartea iminentă, și va putea adormi liniștit.

Bonifacio se pregăti imediat de plecare.

Imediat după aceea, asistentul a intervenit cu atenție în zona intestinală, rupând anumite vase superficiale și slăbind astfel capacitatea de rezistență a pacientului.

Aveam să fim plecaţi timp de câteva ore, iar în momentul respectiv ceasul arăta câteva minute peste ora amiezii. Înainte de a pleca însă, am observat o scenă tulburătoare, chiar înspăimântătoare aş putea spune, care se petrecea în zona în care erau internaţi pacienţii gratuiţi, cum era şi Cavalcante. Prin urmare, l-am întrebat alarmat pe Jeronimo:

- Pacientul nostru va deveni atât de slăbit încât va dobândi capacitatea de a vedea ce se petrece în lumile invizibile. Aceasta înseamnă că va surprinde şi anumite imagini ale scenelor şocante de vampirism din jur?

- Da, mă informă ghidul meu.

- Vai, dar va fi suficient de puternic ca doar să observe şi să nu se lase afectat de ceea ce vede?

- Nu pot să garantez aceasta, răspunse el zâmbind. Bineînţeles, confruntat cu o asemenea scenă, orice spirit încarnat ar putea cădea victimă nebuniei şi, timp de câteva ore, ar putea să sufere de un dezechilibru mintal foarte puternic, dat fiind faptul că nu a mai văzut niciodată aşa ceva. Atunci când se face lumină într-un domeniu unde fiinţa este „pregătită să vadă", aceasta va vedea atât noroaiele mlăştinoase, cât şi cerul înstelat. Este doar o chestiune de perspectivă şi de rezonanţă.

Ştirea aceasta m-a făcut să mă înfior, plin de compasiune.

Eram martorul unor scene deplorabile, care aveau loc în zona rezervată pacienţilor săraci. Spirite puţin evoluate, aduse acolo chiar de bolnavi prin intermediul unor legături mentale inferioare, se aflau aşezate lângă paturile lor, inducând suferinţe atroce pacienţilor. Practic ei le sugeau preţioasa energie vitală, asemenea unor vampiri, în acelaşi timp torturându-i şi hărţuindu-i. Încă de la începutul tratamentului lui Cavalcante, mă simţisem dezgustat de aceste imagini la care trebuia să fim martori prin natura muncii noastre, şi chiar l-am întrebat pe Jeronimo dacă nu este posibil să facem ceva în această privinţă. El însă m-a informat bineînţeles că orice efort ar fi în van, căci din pricina lipsei lor de educaţie în această privinţă, pacienţii i-ar chema înapoi pe agresori, atrăgându-i din nou către trupul lor bolnav. Singurul lucru pe care puteam să-l facem era să le trimitem gânduri bune şi să-i ajutăm cât putem, fără a interveni însă în circumstanţele individuale ale fiecăruia.

Trebuie să recunosc că îmi era tot mai greu să-mi realizez îndatoririle pentru care venisem acolo, deoarece auzeam neîncetat rugămințile sărmanelor ființe dezîncarnate. Acestea ne cereau tot soiul de lucruri, rugându-ne să-i ajutăm și izbucnind apoi în lacrimi. Ferm și senin, ghidul meu putea să muncească, având mintea focalizată asupra sarcinii sale imediate și rămânând complet neatins de orice intruziune exterioară. Eu însă, nu atinsesem încă o asemenea forță interioară. Cererile, lamentările și insultele lor îmi distrăgeau foarte mult atenția și mă împiedicau să-mi mențin netulburată pacea sufletească.

Astfel, când am plecat din salon, nu m-am putut împiedica să nu mă gândesc la surpriza amară care avea să-l încerce pe muribund când vălul ce îi acoperea vederea spirituală avea să fie dat la o parte.

La căderea serii, m-am întors împreună cu Jeronimo. Eram foarte curios ce se petrecuse.

Cavalcante era aproape în stare de comă. Cearceafurile de pe pat erau îmbibate de sânge și trebuiau să fie schimbate permanent. Starea sa de slăbiciune generală progresa foarte rapid.

Muribundul ne inspira o adâncă compasiune. Datorită slăbiciunii avansate a trupului său, i se deschiseseră anumiți centri de percepție subtilă și sărmanul suflet începuse să observe spiritele dezîncarnate din apropiere, care aveau același nivel de evoluție ca și el. Nu putea însă să ne vadă și pe noi, după cum am fi vrut, însă privea plin de groază la ce se petrecea în jurul său. Ceilalți pacienți îl fixau acum înspăimântați. În viziunea lor, tovarășul lor de suferință căzuse pradă unui delir inconștient.

- Unde mă aflu? Sunt în iad sau la o casă de nebuni? strig el îngrozit. O, demonii! Demonii!... Uitați-vă la spiritul acela al răului care se hrănește din rănile lui!...

Cu fața contorsionată, arătă către un sărman bătrân ale cărui picioare erau pline de varice.

- Vai, ce spune? continuă el, vizibil înspăimântat. Spune că nu este diavolul și insistă că pacientul îi este dator...

Preocupat, Cavalcante se opri din vorbit, curios să înțeleagă vorbele răutăcioase ale agresorului dezîncarnat, însă, neauzind nimic, începu să scoată strigăte sfâșietoare care ne

trezeau o profundă compasiune.

Dacă nu ar fi fost atât de slăbit, s-ar fi repezit să se ridice din pat ca un nebun. Alarmate de ceilalți pacienți, asistentele hotărâră să-l mute pe muribund din salon. Le era teamă de el, în delirul său, dar se consolau la gândul că hemoragia severă de care suferea avea să-i aducă sfârșitul cât mai repede.

Plin de compasiune, Jeronimo îi transmise energii calmante, iar muribundul se liniști încetul cu încetul...

La puțin timp după aceea, Bonifacio intră în încăpere, aducând cu sine o adevărată fantomă. Fosta sa soție, pe care pacientul o strigase de atâtea ori, arăta ca un spectru, din toate punctele de vedere. Aceasta nu putea să-l vadă pe Bonifacio, însă asculta de ordinele sale. Astfel, femeia intră înăuntru aproape târându-se. Urmând inconștientă ordinele ghidului, se apropie de patul lui Cavalcante. Privindu-l cu o groază nespusă, ea scoase un țipăt înfiorător, trezindu-l.

Muribundul se întoarse și o zări. Un zâmbet de bucurie se răspândi pe fața lui, care începuse să semene tot mai mult cu aceea a unui cadavru neînsuflețit.

- Tu ești, Bela? Mulțumesc lui Dumnezeu că nu o să mor înainte să-ți cer iertare!

Tandrețea cu care i se adresase sărmanei creaturi trezea compasiune. Soția sa se apropie de pat și încercă să îngenuncheze. Era uimită să audă asemenea cuvinte și îi răspunse plină de durere:

- Joaquim, iartă-mă, te implor! Iartă-mă!...

- Pentru ce să te iert? răspunse el, încercând în zadar să o mângâie. M-am purtat foarte nedrept cu tine, lăsându-te în voia sorții... te implor să nu nutrești gânduri rele față de mine. Nu am reușit să te înțeleg în trecut și, din cauza aceasta, tu ți-ai dorit să pleci. În nechibzuința mea, te-am ajutat să te

arunci în abisurile cele mai întunecate. Nu am înțeles situația din căminul nostru așa cum ar fi trebuit... Astăzi însă, acum că moartea a venit după mine, îmi doresc pacea sufletească. Îmi mărturisesc vina și te implor să mă ierți... Regret nespus...

Muribundul făcea eforturi supraomenești să vorbească. Am observat însă că această vizită îi făcea foarte bine. Mintea sa era acum mult mai calmă. Își privea soția cu recunoștință, simțindu-se aproape fericit.

- O, Joaquim! îi imploră nefericita femeie. Te rog, iartă-mă! Nu îți port niciun resentiment. Timpul mi-a arăt adevărul. Tu ai fost întotdeauna prietenul meu de nădejde și soțul meu devotat!

Ascultându-i cuvintele, o expresie de imensă fericire se întipări pe fața muribundului. Acesta o privi extaziat și murmură:

- Acum sunt fericit. Îi mulțumesc lui Dumnezeu!

Chiar în momentul acela, medicul pe care îl văzusem dimineața veni la patul lui Cavalcante, căci era momentul rondului de seară. Era însoțit de o asistentă atentă.

Când își auzi numele, Cavalcante se întoarse și, cu ultimele puteri, îi spuse fericit doctorului:

- Doctore, în sfârșit a sosit soția mea!

Dorind să atragă atenția medicului, continuă:

- Sunt fericit acum și împăcat... însă biata Bela arată foarte rău, pare bolnavă... vă rog să o ajutați, pentru numele Domnului!

Apoi, privind în jurul său în salon și uitându-se la scenele acelea triste în care vedea atât suflete încarnate, cât și dez-încarnate, întrebă:

- De ce se află atât de mulți nebuni aici? Uitați, uitați-vă la acela de acolo! Pare că îl sugrumă pe sărmanul om...

Se referea la un incident cumplit de sfâșietor, în care un spirit inferior îi cauza suferință unui biet pacient care suferea de astm.

Doctorul îl privi cu bunăvoință și îi spuse asistentei:

- Acesta este delirul dinaintea sfârșitului...

Între timp, Jeronimo îi spuse lui Bonifacio să ducă de acolo silueta întunecată a fostei soții a lui Cavalcante, adăugând:

- Nu este bine ca o asemenea creatură să mai rămână aici, în timp ce noi ne realizăm sarcinile. Ea și-a îndeplinit obligațiile care au adus-o aici, iar acum trebuie să plece, deoarece o așteaptă foarte multe datorii de plătit.

Sărmana femeie opuse rezistență, încercând să mai rămână, însă Bonifacio a utilizat un flux puternic de energie magnetică pentru a-și atinge scopul.

Observând că fosta sa soție este dusă de acolo în timp ce se împotrivește din răsputeri, muribundul începu să strige cu înfrigurare:

- Întoarce-te Bela! Întoarce-te!

Doctorul a făcut tot posibilul să-l facă să își revină în fire, însă în zadar. Cavalcante continua să o strige pe soția lui cu o voce răgușită, care se auzea din ce în ce mai slab.

Doctorul dădu atunci din cap și spuse aproape în șoaptă:

- Nu mai poate continua astfel. Trebuie să-l salvăm de această suferință.

Jeronimo îi citise și el gândurile; apoi, cu o îngrijorare adâncă ce i se citea în priviri, îmi spuse solemn:

- Va trebui să punem în aplicare măsuri mai drastice pentru a-l ajuta. Medicul vrea să-i injecteze o doză letală de anestezic.

Ascultând comenzile lui Jeronimo, am luat în mână fruntea suferindului, în timp ce asistentul îi aplica pase magnetice pe toată suprafața corpului, pregătindu-l pentru separarea de trupul fizic. Cu toate acestea, încăpățânatul nostru prieten continua să reziste.

- Nu! spunea el cu vocea minții. Nu pot să mor! Mi-e teamă! Mi-e frică să mor!

Medicul s-a întors foarte repede și, întrucât pacientul se lupta ca un nebun, nelăsându-ne să îl ajutăm, a fost imposibil să ne atingem scopul. Complet inconștient de problemele

spirituale implicate, medicul i-a administrat așa-numita „injecție a compasiunii", sub privirea profund dezaprobatoare a ghidului meu.

În câteva clipe, muribundul se liniști. Membrele au început să i se înțepenească. Expresia i-a încremenit pe chip și ochii i-au devenit ca de sticlă.

Pentru orice om normal, Cavalcante era mort. Nu și pentru noi însă. Acum dezîncarnat, acesta era încă ținut prizonier de trupul său fără viață, complet inconștient și incapabil să reacționeze în vreun fel.

Fără a-și pierde seninătatea sau optimismul, Jeronimo îmi explică:

- Acționând direct asupra întregului sistem nervos, această doză nemiloasă de anestezic a afectat centrii corpului subtil. Cavalcante a rămas legat de miliarde și miliarde de celule acum neutralizate și adormite, fiind copleșit de un fel de toropeală ciudată, care face imposibil vreun răspuns al său la eforturile noastre. Vom reuși să îl eliberăm doar peste douăsprezece ore sau chiar mai mult.

La întoarcerea lui Bonifacio, Jeronimo i-a explicat acestuia tot ce se petrecuse, încredințându-l în grija sa pe bietul nostru prieten, al cărui trup a fost dus de îndată la morgă.

După cum estimase Jeronimo, am reușit ulterior să îl separăm complet de trupul fizic doar după trecerea unui interval de douăzeci de ore, cu foarte multe eforturi din partea noastră. Chiar și așa, Cavalcante fusese desprins de rămășițele sale trupești în condiții deloc favorabile sau încurajatoare.

Apatic, adormit și suferind de pierderi de memorie, l-am dus la adăpostul lui Fabiano. Bolnavul prezenta semne care arătau că are nevoie de o îngrijire specială.

Capitolul 19

Slujitoarea credincioasă

Acum că fusese şi el eliberat de trupul său fizic, Cavalcante reprezenta o ocazie extraordinară pentru cercetările mele neobosite. Injecţia care îi fusese administrată conţinea o doză foarte mare de anestezic, care îi afectase corpul subtil asemenea unui şoc electric. În consecinţă, rămăsese aproape fără viaţă, inconştient de sine însuşi. Am încercat de mai multe ori să-i pun anumite întrebări, însă nu a reuşit să-şi adune gândurile pentru a răspunde într-un mod coerent, nici chiar celor mai simple întrebări cu privire la propria sa identitate.

Observând interesul pe care l-l purtam, după ce l-a administrat primele pase magnetice regenerante la Casa Transitoria, Jeronimo mi-a oferit următoarea explicaţie:

- La nivelul infinitezimal al nucleului celular, orice medicament este receptat conform proprietăţilor sale electrice specifice. Medicina viitorului va trebui să se orienteze asupra unei acţiuni combinate oferindu-le pacienţilor atât anumite substanţe binefăcătoare, cât şi o susţinere psihologică adecvată.

Medicii vor descoperi că toate medicamentele sunt saturate cu energie electromagnetică, în domeniul lor de acțiune. Acesta este motivul pentru care otrăvurile distrug viscerele, iar narcoticele modifică însăși structura celulei, forțând-o să-și oprească temporar activitatea. Fiecare picătură a unei substanțe medicamentoase are anumite proprietăți electrice, la fel ca și combinațiile de atomi care absorb respectivul medicament. După cum știm, natura nu evoluează nicăieri în salturi. Corpul subtil astral, alcătuit din materie rarefiată, se bazează pe activitatea a miliarde de organisme unicelulare din lumea noastră. Acestea abandonează la un moment dat trupul material, care este impregnat cu o energie vitală unică pentru ele; de aici suferința și angoasa experimentată de anumite ființe după moartea fizică. Sinucigașii, de exemplu, simt de obicei mult timp suferința celulelor care au fost anihilate cu atât violență, în timp ce dependenții de droguri experimentează după moarte o stare teribilă de anxietate din cauza poftei lor nesatisfăcute.

Explicația lui Jeronimo era perfect logică și plină de bun-simț.

Cât despre mine, încetul cu încetul începeam să înțeleg cât de important este pentru ființele încarnate să se detașeze de emoțiile inferioare. Materia și spiritul, recipientul și conținutul, forma și esența, toate acestea se contopeau în fața ochilor mei, la fel ca flacăra unei candele și combustibilul care o alimentează. Prin această fuziune, cele două extreme produc lumina necesară atingerii scopului ultim al vieții.

Studiul tuturor acestor cazuri de ființe care au trecut prin ceea ce numim „moarte" m-a ajutat să îmi îmbogățesc cunoștințele în domeniul științelor ce studiază modul de operare al minții umane. Spiritul (în esența sa, etern) se folosește de materie (care este efemeră în toate formele sale), drept material didactic, care evoluează tot mai mult în decursul experiențelor nesfârșite ale sufletului, având drept scop atingerea comuniunii cu Supremul Dumnezeu. Atunci când prejudiciem materia, noi practic complicăm și întârziem planul prestabilit pentru noi, care este esențial în vederea progresului nostru spiritual. Apoi, rămânem în așteptare până la refacerea

sublimei moşteniri care ne-a fost pusă la dispoziţie de Fiinţa Eternă, în infinita Sa bunătate. Astfel, suntem obligaţi să ne regenerăm atât pe parcursul vieţii ca fiinţe încarnate, cât şi în timpul existenţei în planurile subtile, atât în trupul fizic, cât şi după moartea acestuia, în prezent ca şi în viitor. Nimeni nu poate atinge realizarea supremă a vieţii eterne, până când nu învaţă mai întâi echilibrul şi armonia necesare pentru aceasta. De aceea este nevoie să realizăm atâtea acţiuni complexe pe calea evoluţiei, experimentând situaţii extrem de diverse, variate poziţii sociale, o multitudine de calităţi şi nivele de inteligenţă, mereu altele, în diferitele dimensiuni ale vieţii.

Pentru rezolvarea problemelor imediate ale lui Cavalcante, ghidul nostru l-a însărcinat pe părintele Hipolito cu supravegherea sa imediată şi cu ghidarea necesară a procesului de reînnoire energetică.

„Convalescentul" ne fixa temător, cu ochii mari, convins că este victima unui coşmar îngrozitor la un alt spital. Repeta în continuare că vrea să ajungă înapoi în trup, chemând-o insistent pe soţia sa şi vorbind la nesfârşit despre ultima sa viaţă, pe un ton foarte emoţionant. De mai multe ori, el a respins plin de furie ajutorul lui Jeronimo, însă alături de Hipolito s-a calmat foarte uşor, devenind mult mai umil. Se simţea influenţa respectului şi a încrederii pe care i-o inspira acesta, căci, în anumite privinţe, semăna cu preoţii din lumea fizică. Hipolito avea o importantă ascendenţă spirituală asupra acestui spirit recent eliberat de trup, pe care putea să-l ajute mult mai uşor, într-un interval de timp mult mai scurt. Ca să îl susţină, şi asistentul îi administra regulat fluxuri de energie magnetică, pentru a-l ajuta astfel să-şi ridice nivelul spiritual.

Cavalcante îşi revenea foarte lent, fiindu-i necesar un timp destul de lung pentru a-şi redobândi simţurile. În timpul

conversațiilor cu părintele Hipolito însă, îl bombarda pe fostul preot cu o mulțime de întrebări premature. Pe măsură ce starea sa mentală se îmbunătățea, devenea tot mai insistent, cerând să primească răspunsuri. Vroia să știe unde se aflau raiul și iadul. A întrebat ce mai fac sfinții din Ceruri, căci dorea să-i viziteze pe cel față de care avea o adâncă devoțiune. Apoi a implorat să i se ofere informații despre starea intermediară de după moarte, cerând să fie ajutat să-și găsească rudele care muriseră înaintea lui. De asemenea, a cerut explicații despre valoarea împărtășaniei catolice. A făcut apoi multe comentarii cu privire la natura diverselor dogme, până când într-o zi a atins culmea exagerării, spunând că, dacă era posibil, ar fi dorit să obțină o audiență la Dumnezeu, în rai. Hipolito trebuia să facă apel la o infinită răbdare și bunăvoință pentru a răspunde plin de respect și bunătate unui asemenea exemplu de naivitate.

Sora Zenobia venea adesea să asiste la aceste discuții mai neobișnuite și, într-o zi, pe când ne aflam toți undeva în curte, ea comentă plină de umor:

- Biserica romano-catolică, atât de stimată datorită tradiției sale culturale și serviciilor aduse progresului umanității, s-a transformat în prezent într-o adevărată creșă de „copii spirituali"...

Dându-și seama de dificultățile inerente strădaniei de a-l ajuta pe Cavalcante, Jeronimo le dădu Lucianei și lui Hipolito permisiunea de a-i oferi spiritului proaspăt eliberat toate resursele posibile, din pricina lipsei de timp.

Trecuseră deja douăzeci și cinci de zile de când începusem această acțiune.

- Trebuie să ne întoarcem în tărâmul nostru, ne informă asistentul. De îndată ce va fi confirmată și sosirea lui Adelaide, vom pleca înapoi, iar ea va rămâne aici maxim o zi. Prin urmare, trebuie să ne mobilizăm să-l pregătim pe Cavalcante cât mai repede posibil, utilizând toate resursele pe care le avem la îndemână.

Astfel, împreună cu tovarășii noștri, am avut grijă să-i fie cât mai bine. În adâncul sufletului, ne era tuturor dor de casă, ne era dor să ne întoarcem acolo, în binecuvântarea luminii și a păcii interioare. Până și Fabio, care atinsese o mare

armonie interioară și își recăpătase puterile, muncea alături de noi pentru rezolvarea acestei chestiuni, dorindu-și din răsputeri să intre și el în sanctuarele Celui Suprem.

Conform modului în care fuseseră distribuite sarcinile, Jeronimo împreună cu mine ne-am continuat munca la institutul evanghelic, unde devotata slujitoare a lui Iisus, Adelaide, avea să primească în curând încuviințarea de a se desprinde de lumea materială. Cu toate acestea, nu părea să fie influențată de lanțurile cele grele ale materiei. Eu unul nu puteam să îi examinez trupul deoarece, din pricina stării sale avansate de slăbiciune fizică, nobila misionară se desprindea de el la cel mai mic semn al prezenței noastre și venea să ni se alăture pentru diferite conversații înțelepte. Mulți tovarăși din afara lumii noastre ni se alăturau și ei în cadrul acestor reuniuni pline de afecțiune frățească.

Cu două zile înainte de desprinderea lui Adelaide de trup, am avut ocazia să observ mai mult ființa simplă și plină de abnegație care era Bezerra de Menezes. Acesta venise în vizită la protejata noastră, spre a-i oferi mângâierea sa.

- Nu doresc să îngreunez munca celor care mă ajută, spuse ea cu o oarecare tristețe, și de aceea aș vrea să-mi păstrez o stare interioară cât mai bună în ultimele clipe ale trupului meu.

- Dar știi și tu, Adelaide, reflectă plin de compasiune Bezerra, că este mult mai ușor să mori decât să te naști. De cele mai multe ori, când vrem să facem ceva, este necesar să fim extrem de atenți, însă atunci când vrem să desfacem ceva este suficient un simplu gest. În situații cum este aceasta de față, un fapt intenționat este pe jumătate realizat. Trebuie să îți eliberezi mintea de toate legăturile care te înlănțuie de

alte persoane, evenimente, lucruri și situații din existența ta pământească. Nu pierde nicio clipă. Iar când va veni momentul să fii chemată, să nu privești înapoi.

Apoi adăugă zâmbind:

- Amintește-ți de soția lui Lot care s-a transformat într-o stană de sare. Acesta este un simbol extrem de semnificativ. Unii oameni, exact în momentul în care sunt pe punctul de a-și abandona trupurile, de cele mai multe ori bolnave și nefolositoare, își îndreaptă din nou gândurile asupra drumului pe care l-au parcurs până atunci și ajung să retrăiască amintiri mai puțin constructive. Astfel, ei se împiedică de propriile lor temeri ca de niște bolovani împrăștiați pe drum, și apoi ajung să-și petreacă un timp îndelungat prinși în capcana dorințelor inferioare nesatisfăcute, fără a avea suficientă energie pentru a se elibera de ele.

- Sper numai, spuse Adelaide pe un ton serios, că prietenii mei îmi vor veni în ajutor. Simt că sunt susținută foarte mult, însă... mi-e teamă de mine însămi.

- Ești chiar atât de îngrijorată, draga mea prietenă? o întrebă fostul medic, plin de entuziasm. Să știi că nu merită. Însă îți înțeleg teama. Și eu am trecut prin așa ceva. Crede-mă când îți spun că singurul meu ajutor în momentul respectiv a fost amintirea episodului biblic când Iisus l-a înviat pe Lazăr. Am încercat atunci să mă izolez, să nu mai aud strigătele și rugămințile fierbinți ale rudelor, să-mi închid ochii pentru ca orice imagine din lumea pământească să dispară din fața mea, și astfel am reușit să mă desprind de trup în câteva secunde. Mi-am amintit atunci despre lecția pe care ne-a oferit-o Învățătorul nostru, când l-a readus pe Lazăr la viață cu aceste cuvinte: „Lazăre, ieși afară!" Concentrându-mi mintea asupra acelui fragment din Biblie, am reușit să mă

separ de trupul meu fizic fără nicio problemă.

Simplitatea cuvintelor naratorului avea un farmec aparte. Adelaide zâmbi și ea, însă nu reuși să-și ascundă îngrijorarea. Profitând de această pauză, Jeronimo spuse:

- Trebuie totuși să subliniem în ce stare excepțională va pleca din lume prietena noastră. În alte cazuri, îmi pare foarte rău pentru cei care sunt mult prea atașați de capriciile vieții fizice. Pentru ei, situația este într-adevăr destul de neplăcută, căci acela care seamănă spini nu se pot aștepta să culeagă apoi flori. Pe de altă parte însă, cei care își dedică existența pregătirii pentru viitor, pentru viața eternă – prin manifestări de o înaltă spiritualitate –, învață instinctiv să moară în fiecare clipă față de aspectele inferioare ale vieții.

Sora noastră părea acum mult mai liniștită și mai calmă. Conversația s-a încheiat apoi brusc, deoarece sora Adelaide trebuia să revină în trupul fizic, pentru a-și primi ultima doză din medicamentele de seară. Când s-a întors apoi din nou în lumea noastră, Jeronimo a ajutat-o să facă o scurtă călătorie până la adăpostul lui Fabiano.

Sora Zenobia dorea să o vadă, înaintea desprinderii ei de trup. Conducătoarea așezământului mobil admira din toată inima munca de pe Pământ a lui Adelaide și se folosise de multe ori de ajutorul ei, în anumite acțiuni care necesitau proceduri de regenerare și luminare a minții. Adelaide ne-a urmat cu bucurie.

În câteva minute am fost primiți de directoarea Casei Transitoria și am ascultat un discurs asemănător cu cel pe care-l auzisem mai devreme din partea lui Bezerra. Această devotată discipolă a Domnului, care era pe punctul de a părăsi viața pământească, făcea obiectul afecțiunii tuturor. Discutând cu Zenobia, care se străduia să o ajute să aibă o stare interioară cât mai bună, Adelaide a vorbit cu umilință despre dificultățile prin care trecea recent.

Astfel, îi spuse că este extrem de implicată în munca pe care o începuse în lumea fizică și că simte un atașament foarte puternic, atât pentru activitatea în sine, cât și pentru prietenii și asistentele ei. Datorită unor circumstanțe imperioase, își asumase o mare diversitate de atribuții în cadrul rutinei zilnice.

De asemenea, avea în subordinea ei o echipă de surori foarte dedicate, care o asistau pline de o reală abnegaţie, aceste ființe virtuoase dorindu-şi foarte mult să-i ajute pe copiii abandonaţi. Adelaide le stima foarte mult pe tovarăşele ei, care la rândul lor o iubeau nespus. Însă se simţea îngrijorată: cum aveau ele să facă faţă problemelor care vor apărea în viitor? Interior se simţea pregătită, dar cu toate acestea era pe deplin conştientă de amploarea şi complexitatea obstacolelor ei mentale. Dormitorul în care îşi petrecea o mare parte a timpului era asemenea unui imens dom de sticlă înţesat de o mulţime de gânduri care o împiedicau să plece. Cu cât scădea ataşamentul pe care îl simţea faţă de trupul ei fizic, cu atât creşteau cererile din partea prietenilor şi a familiei. Ce era de făcut în această situaţie? Cum putea oare să-i facă să înţeleagă în ce situaţie se afla ea în prezent? Adelaide îşi asumase o mulţime de angajamente foarte serioase, devenind fără voie suportul spiritual al multor fiinţe. Cu toate acestea, chiar şi ea îşi dădea seama de slăbiciunea tot mai mare a trupului ei. Acest aparat fiziologic care îi fusese pus la dispoziţie ajunsese la finalul existenţei sale. Era foarte conştientă că nu putea să mai trăiască, în starea în care ajunsese, chiar dacă rugăciunile i-ar fi adus o scurtă amânare. Zenobia a ascultat-o cu atenţie, asemenea unui medic experimentat în faţa unui pacient aflat în suferinţă, şi într-un final a spus:

- Înţeleg problemele tale, însă nu te îngrijora. Moartea este cel mai bun leac pentru idolatrie. La întoarcerea ta, se va produce o descentralizare necesară a activităţii voastre, deoarece fiecare persoană va fi obligată în mod firesc să facă noi eforturi. Aşa că, bucură-te, draga mea prietenă, căci această transformare se va produce în curând. Şi, mai presus de toate, păstrează-ţi nealterată pacea interioară, astfel ca starea ta să se readapteze natural, iar tu să nu mai ai

nicio îndoială în finalul acestei existenţe pământeşti.

Zenobia rămase apoi tăcută timp de câteva minute şi după aceea adăugă:

- Mai avem încă o noapte. Voi folosi acest răstimp pentru a vorbi cu tovarăşele tale de muncă, cerându-le o înţelegere deplină. Câţiva prieteni le vor ajuta să se reorganizeze.

Vizitatoarea îi mulţumi din inimă. Am continuat apoi în spiritul aceleiaşi vibraţii cordiale, până când, la un moment dat, Zenobia a schimbat direcţia conversaţiei.

Lăsând la o parte chestiunea morţii şi a suferinţei, ea a început să ne vorbească despre activităţile ei curente. Intenţiona să organizeze o expediţie de prim ajutor, cu persoane care aveau o activitate remarcabilă la institut, în zilele în care nu erau solicitaţi pentru ajutor de urgenţă pe Pământ. Zenobia ne-a vorbit cu atâta însufleţire despre munca lor, încât Adelaide a uitat pentru moment despre problemele ei, fiind foarte interesată de ceea ce spunea. Strategia conducătoarei noastre a dat rezultate minunate, deoarece această nouă direcţie a conversaţiei a ajutat-o foarte mult pe Adelaide să se liniştească. Astfel, ea s-a reîntors în trupul ei fizic, simţindu-se mult revitalizată. În timpul zilei care a urmat, Jeronimo împreună cu directoarea Casei Transitoria au discutat despre măsurile ce trebuiau aplicate în acea seară. Asistentul avea să se asigure că trupul Adelaidei va fi în cea mai bună stare, în timp ce doi dintre asistenţii Zenobiei trebuiau să le aducă la întâlnire pe tovarăşele sale.

Astfel, întreaga zi a fost plină de activităţi necesare pentru întâlnirea din seara aceea.

După pase magnetice repetate asupra organelor sistemului circulator – pentru care ajutorul meu nu a fost considerat necesar, datorită pasivităţii pacientei –, Adelaide a intrat într-o stare foarte profundă de calm, în care nu mai simţea niciun fel de durere fizică.

Dintr-o dată, un sentiment înnoitor de speranţă s-a născut în fiinţa ei. Întregul trup îi era revitalizat, făcând-o să se simtă mult mai bine. Sufletul îi era tot mai acordat pe frecvenţa de vibraţie a unei stări de pace interioară, iar ea înălţa neîncetat rugăciuni de recunoştinţă.

Prin urmare, la puţin timp după miezul nopţii, am început să ne pregătim pentru marea întâlnire.

Mai mulţi asistenţi din lumea noastră le-au adus pe tovarăşele lui Adelaide, împreună cu câteva ajutoare de parte bărbătească. Cu toţii fuseseră temporar desprinşi de trupul lor fizic, în timp ce dormeau.

Făcând şi eu parte din echipa de organizare, am observat că, în mod curios, majoritatea celor care sosiseră recent erau femei, şi mi s-a părut minunat să fiu martor la starea lor de veneraţie şi de afecţiune. Gândurile tuturor erau focalizate asupra rostirii de rugăciuni pentru a o ajuta pe binefăcătoarea lor aflată în suferinţă, căci nutreau o profundă admiraţie şi iubire faţă de ea. Surorile ne priveau pline de respect, oarecum timide, transmiţându-ne telepatic un sol de implorare mută, însă fără nicio amintire inutilă sau negativă. Erau acolo şi câţiva bărbaţi care s-au lăsat şi ei prinşi în câmpul acela de veneraţie, adoptând la rândul lor aceeaşi atitudine emoţională.

Întreaga atmosferă subtilă era infuzată cu energii fluidice foarte armonioase ce induceau stări plăcute de credinţă şi de pace.

La sugestia lui Jeronimo, întâlnirea avea să aibă loc într-o încăpere imensă, folosită pentru studiu şi rugăciuni comune, care trebuia să fie pregătită adecvat. Nu am precupeţit niciun efort pentru aceasta.

Muncind plin de eficienţă, am ajutat la purificarea acelei încăperi enorme. Acum, membrii grupului puteau să se odihnească liniştiţi, fără nicio interferenţă din partea unor curenţi mentali inferiori. Lumini şi flori din lumea noastră subtilă trezeau stări de aleasă încântare. Mi se părea minunat să observ sosirea continuă a femeilor, care, aflate în rugăciune, departe de trupul lor material, radiau magnifice nuanţe luminoase, fiecare fiind diferită faţă de celelalte. Ne-am aşezat cu toţii într-o postură ce facilita concentrarea, pentru a menţine frecvenţa de vibraţie mentală necesară, când, după aproximativ o oră, sora Zenobia a intrat în încăpere, însoţită de distinşii ei prieteni de la Casa Transitoria, precum şi de Adelaide, care părea extrem de obosită.

Imediat după sosirea sa, conducătoarea institutului nostru îşi ridică mâna dreaptă, solicitând divina binecuvântare

a grupului adunat acolo, înainte de a pune în discuție chestiunile de importanță majoră care ne aduseseră acolo.

Am avut atunci ocazia să fiu din nou martorul puterii spirituale a acelei femei sfinte. Prin mâna ei dreaptă se revărsa asupra noastră un mănunchi de raze luminoase de culoarea safirului, de parcă ar fi avut acces la un vast rezervor de lumină ascunsă. După ce ne-a salutat cu un ton plin de blândețe, ea ni s-a adresat apoi cu o atitudine energică:

- Dragii mei frați și surori, voi fi foarte concisă. Am venit aici cu unicul scop de a vă adresa tuturor o mică rugăminte. Știți cu toții că draga noastră Adelaide are nevoie să treacă mai ușor pe poarta ce duce către nivelele superioare ale spiritului. Deși este bolnavă de mult timp, ea a muncit împreună cu noi an după an, cât a putut mai bine. Dăruită cauzei binelui, s-a dovedit a fi un instrument neprețuit în organizarea acestui așezământ al iubirii evanghelice. S-a ocupat cu multă grijă de propriile ei îndatoriri, ajutându-ne chiar și pe noi de foarte multe ori; în nenumărate ocazii, când am avut nevoie de ea, Adelaide nu a precupețit niciun efort.

Privindu-i cu fermitate pe ascultători, Zenobia continuă:

- De ce o țineți în loc? De foarte multe zile, patul de suferință al acestei paciente, pe care o iubim cu toții, a fost copleșit de gânduri pline de teamă. În mod evident, aceste energii provin de la voi. Deși sunteți niște tovarășe de muncă pline de abnegație, ați uitat de rugăciunea „Facă-se Voia Ta", pe care trebuie să o adresăm Tatălui Ceresc în fiecare zi a vieții noastre. Să știți că regret circumstanțele care mă obligă să mă adresez vouă cu o asemenea franchețe. Totuși, nu am de ales. Oare credeți în victoria morții asupra glorioasei vieți eterne? Adelaide va renunța doar la vehiculul ei fizic, acum uzat în totalitate, pe

care îl va returna laboratorului naturii. Însă, ulterior, ea își va continua existența, aducând noi servicii în slujba adevărului și a iubirii, plină de curaj nețărmurit. Cât despre voi toți, nu trebuie

să uitați necesitatea acțiunii individuale în slujba binelui. Ce se poate spune despre viticultorul care evaluează valoarea viei sale numai în baza muncii altora? Ce părere am putea să avem despre un iubitor al florilor care nu s-a străduit niciodată să-și cultive o grădină a sa proprie? Nu prețuiți lenea care vă împiedică să vă dezvoltați potențialul infinit pe care îl aveți la dispoziție. Bineînțeles, buna cooperare și afecțiunea reprezintă sublime motivații în munca noastră în slujba binelui, însă trebuie să ne controlăm tendințele egoiste, spre a nu le lăsa să pună stăpânire peste sentimentele noastre. Bineînțeles, nu vrem să spunem că voi împiedicați în mod deliberat procesul de eliberare a prietenei voastre întemnițate în lumea fizică. Viața în trupul material alcătuit din carne și sânge este o experiență de învățare de-a dreptul sublimă, care nu poate fi în niciun caz comparată cu o închisoare. Nu, dragele mele prietene, nu putem îndrăzni să facem o asemenea afirmație. Aici ne referim doar la acest puternic impuls de idolatrizare, căruia i-ați dat curs într-un mod nechibzuit, prin acțiuni dizarmonioase de afecțiune prost înțeleasă. Suferința voastră, cu care intenționați să o țineți în loc pe această misionară a binelui, nelăsând-o să plece, este rezultatul atitudinii voastre de egoism și de teamă. În baza acestei stări de spirit inferioare, voi afirmați că lui Adelaide i-au fost acordate anumite prerogative speciale, ca și cum pentru voi nu ar fi necesar să vă dezvoltați propriile facultăți spirituale, amplificându-vă astfel tot mai mult credința în Dumnezeu și în

voi înșivă, pe calea imperioasă a realizării de sine. Vă folosiți de conceptul de orfani spiritual ca de un pretext, numai din pricina fricii voastre de a vă confrunta cu propria durere și cu propriile riscuri, cu adversitățile și înțelepciunea inerente iluminării pe calea către viața eternă. Voi folosiți această ocazie binecuvântată pentru a repeta străvechiul obicei al idolatrizării fără temei. Vă transformați tovarășii aflați în slujba binelui – care au la fel de multă nevoie de transformare și iluminare ca și voi – în oracole pe care le așezați pe piedestaluri din lut efemer. Astfel, faceți din ei niște semizei și ardeți la picioarele lor tămâia referințelor personale fără de sfârșit, creând astfel probleme dificile care vă diminuează capacitatea de muncă și vă fac să uitați de semințele divine pe care le purtați în voi.

Apoi luați apoi acest idol, pe care l-ați făcut să se întrupeze pe altarul minții voastre, insuflându-i o viață efemeră, și, indiferenți față de destinul glorios pe care universul l-a stabilit pentru voi, atribuiți o valoare enormă eforturilor mărunte care v-au întemnițat în rutina unor acțiuni mecanice și a unui comportament repetitiv. Mai apoi, dacă acest idol nu se ridică la înălțimea așteptărilor voastre, aprindeți flacăra discordiei, a iritării și a cererilor nejustificate. Dacă vă înșală așteptările, după ce ați pornit în călătoria către cunoașterea superioară, vă simțiți descumpănite. Dacă idolul se răstoarnă de pe piedestalul său de ceară, simțiți teroarea rece a necunoscutului, din cauza atitudinii voastre leneșe față de propria transformare spirituală. Prin urmare, de ce să ridicați asemenea statui pe care să le venerați, dacă în mod inevitabil le veți distruge, în călătoria voastră pe calea ascensiunii spirituale? Nu v-ați săturat să vă împiedicați de asemenea relicve sfărâmate? Înțelegând deficiența ideatică ce vă împiedică să atingeți viața eternă, Dumnezeu Tatăl a dat omului această supremă poruncă a legii străvechi: „Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine". Divinul este conștient de dependența noastră milenară de toate aceste tendințe ale afectului și a dorit prin urmare să ne avertizeze spiritul împotriva falșilor zei. Noi recurgem la asemenea comparații în sfera limitată a gândurilor noastre, spre a vă ghida înțelegerea către planurile superioare, astfel încât să vă puteți elibera de atașamentul care vă leagă de sora voastră, ce

vă va preceda în marea călătorie a eliberării de trup și a mântuirii.

Discursul Zenobiei a avut un impact profund asupra ascultătorilor. Pe chipurile femeilor și ale celor câțiva bărbați prezenți se putea citi o profundă emoție, ei fiind cu toții atinși până în adâncul sufletului de lumina pe care o emana această femeie înțeleaptă care rostise cuvinte atât de sublime. Cu un gest plin de bunăvoință, vorbitoarea continuă:

- Nu avem nimic împotriva manifestărilor de afecțiune. Dorul și aprecierea sunt două concepte care merg mână în mână. Totuși, în sfera relațiilor amicale, orice imprudență poate sfârși într-un dezastru. Ce s-ar fi petrecut cu noi dacă Iisus ar fi rămas permanent în legătură cu organizațiile noastre, răspunzând tuturor nevoilor noastre? Poate că am fi ajuns nimic mai mult decât niște flori de seră aspectuoase, cărora le-ar fi lipsit vibrația esențială a vieții. Din cauza nevoii excesive de a cere sfaturi, în baza unui abuz de încredere, este foarte posibil să nu ne mai dezvoltăm niciodată capacitatea de a fi propriii noștri stăpâni sau de a asculta o voință superioară. Lipsiți de stimă de sine, am rătăci din loc în loc, turme de creaturi neajutorate, aflate în căutarea oracolului divin. Poate că acesta este și motivul pentru care înțeleptul nostru Învățător a alocat un interval minim necesar pentru apostolatul Său personal și direct pe Pământ, proiectând astfel pe durata a doar câteva zile munca nobilă pe care o îndeplinim și noi acum și care durează de secole. Astfel, el ne-a făcut să înțelegem că ființa umană este stâlpul cel sacru al Împărăției lui Dumnezeu și că inima fiecăruia dintre noi trebuie să fie iluminată asemenea unui Sanctuar Divin, spre a reflecta astfel măreția plină de o magnifică compasiune a lui Dumnezeu. Să nu uitați, dragii mei prieteni, că noi suntem, toți și fiecare în parte, fericiții moștenitori ai înțelepciunii și ai luminii supreme.

Zenobia a făcut o pauză și, în clipa aceea, ca și cum Cel Preaînalt ar fi răspuns rugăminților ei tăcute, raze de lumină s-au revărsat asupra noastră, aducând în inimile noastre o fericire și o bucurie nesfârșită.

După o lungă tăcere, în care Zenobia părea că încearcă să perceapă sentimentele cele mai profunde ale ascultătorilor, ea continuă pe un ton semnificativ:

- În mintea voastră, sunteţi convinşi că Adelaide este piatra de temelie a acestui aşezământ al păcii şi al iubirii şi că va fi aproape imposibil să-i găsiţi un înlocuitor în fruntea organizaţiei voastre. Cu toate acestea, trebuie să ştiţi că, lăsând la o parte calităţile de necontestat care îi împodobesc personalitatea, sora voastră nu a fost nimic altceva decât un instrument credincios şi valoros pentru această organizaţie a compasiunii, pe care însă nu ea a fondat-o. Adelaide doar s-a lăsat pătrunsă de adevăratul spirit creştin, căruia îi suntem cu toţii credincioşi, şi a fost astfel un simplu instrument în mâinile Tatălui nostru Suprem în această muncă de răspândire a învăţăturilor Sfintei Evanghelii. Astfel, nu aşezaţi pe fruntea ei coroana responsabilităţii depline, căci această povară a gloriei ar trebui să fie purtată de toţi slujitorii sinceri şi dăruiţi în slujba binelui, la fel ca toate beneficiile care rezultă din aceasta. Adelaide înţelege că este doar o lucrătoare credincioasă, şi nu îşi doreşte gloria, care i se cuvine, într-un fel sau altul. Ea vrea doar ca tovarăşii ei de muncă să ofere laudele pe care i le adresează ei numai şi numai Mântuitorului nostru. Pentru ea îşi doreşte doar afecţiunea, simpatia şi înţelegerea lor cu privire la noile ei nevoi, în această nouă viaţă care o aşteaptă. Haideţi deci să o lăsăm liberă, proiectând asupra ei numai gânduri de pace şi de bucurie, susţinând-o astfel în dorinţa ei de ascensiune către sferele superioare.

În încheiere, directoarea a rostit o rugăciune arzătoare, implorând binecuvântarea Tatălui Ceresc pentru toţi cei prezenţi.

Majoritatea ascultătorilor au părăsit apoi încăperea, întorcându-se la viaţa lor normală, cu ajutorul unor prieteni atenţi. Câteva femei însă s-au apropiat de vorbitoare, adresându-i cuvinte de bucurie şi recunoştinţă.

După câteva minute, au plecat şi ultimii

oaspeți. Într-un final, sora Zenobia și-a luat rămas-bun și de la celelalte spirite prezente. La întoarcerea în trup, Adelaide se simțea mult mai ușurată și respira radioasă. Cu toate acestea, datorită bucuriei pe care o trăise, acumulase atât de multă energie în corpul ei astral, încât reîntoarcerea la celulele trupului fizic s-a dovedit a fi dificilă și dureroasă. Adelaide a fost copleșită de o bruscă senzație deranjantă la contactul cu centrii ei fizici, atât de slăbiți. Astfel, ea a intrat în trup, abandonându-l apoi imediat după aceea, de mai multe ori, ca o pasăre care se simte prizonieră într-un cuib prea mic pentru ea.

Surprinsă, l-a întrebat pe Jeronimo de ce se petrecea aceasta.

- După discursul înălțător al Zenobiei, îi spuse mentorul cu blândețe, curenții mentali care te țineau prizonieră au dispărut, datorită înțelegerii frățești manifestate de prietenii tăi, care trăiau o profundă stare de recunoștință. Trupul tău fizic nu a mai fost alimentat de influxul magnetic al acestor curenți mentali, slăbindu-i-se astfel rezistența și accelerându-se scăderea tonusului tău vital. Pe lângă asta, bucuria trăită în cadrul acestei întâlniri te-a întărit foarte mult, în special la nivelul corpului astral. Din cauza tuturor acestor factori, senzația neplăcută pe care ai avut-o la stabilirea contactului cu organele tale fizice bolnave era imposibil de evitat.

Cu o expresie binevoitoare, Jeronimo o mângâie cu

blândețe pe cap și, după o scurtă pauză, îi spuse:

- Nu te întrista, draga mea prietenă! Coconul este tot mai mic, însă aripile tale au crescut... gândește-te doar la zborul minunat care te așteaptă.

Adelaide încercă din răsputeri să aibă o expresie de fericire pe fața ei acum din nou obosită și ceru apoi cu timiditate să i se ofere ocazia să încerce să își desprindă singură puternicele legături care o țineau atașată de trupul fizic, doar prin voința și efortul său personal.

Plin de bucurie, Jeronimo a fost de acord.

Am mers apoi în camera alăturată, lăsând-o singură în această strădanie de a realiza o sarcină atât de complexă și de dificilă. Au trecut astfel mai multe ore.

Nu știam cum este posibil ca o ființă să realizeze aceasta fără ajutorul altcuiva, însă ghidul meu mi-a venit în ajutor și mi-a explicat:

- Cooperarea ființelor din planul nostru de vibrație este esențială în momentul final al eliberării de trupul fizic; cu toate acestea, pasul preliminar, al desprinderii la nivelul plexului solar — și chiar al inimii — poate fi realizat în multe cazuri de respectiva ființă, cu condiția ca aceasta să fi avut o practică spirituală de nivel avansat, în timpul existenței sale terestre. Nu ai deci niciun motiv să fii surprins. Totul depinde doar de o pregătire adecvată.

Primisem o explicație foarte înțeleaptă. De fapt, în acest caz, Jeronimo a intervenit doar pentru a tăia cordonul argintiu.

Muribunda era în sfârșit liberă!... Casa Transitoria era acum deschisă pentru ea. În urma discursului înțelept al Zenobiei — deși nu își mai aminteau prea multe din el —, tovarășii ei încarnați au păstrat o atitudine discretă, de respect, seninătate și armonie.

Această luptătoare curajoasă a refuzat însă cu blândețe invitația de a pleca de îndată. Astfel, a rămas până la îngroparea trupului ei, spre a-și consola prietenii și a fi consolată la rândul ei.

După o rugăciune fierbinte la locul de odihnă al rămășițelor ei pământești, ea a mulțumit fiecărei celule a

trupului ei pentru ajutorul preţios oferit în timpul tuturor anilor de existenţă binecuvântată petrecuţi pe Pământ. Apoi, senină, încrezătoare şi înconjurată de mulţi prieteni, a plecat însoţită de noi către Casa Transitoria, punctul centrul de referinţă al acestei misiuni a iubirii pe care o îndeplinisem...

Capitolul 20

Mulțumiri

Acum că ne aflam cu toții la așezământul înființat de Fabiano, am început să ne pregătim pentru călătoria de întoarcere.

De fapt, ne era nespus de dor de minunata noastră viață în lumile spirituale superioare. Într-adevăr, îndatoririle îndeplinite în regiunile inferioare ne conferiseră experiență și înțelepciune, amplificându-ne echilibrul spiritual și îmbogățind tezaurul achizițiilor eterne ale ființei noastre însă, chiar dacă ne dădeam seama de beneficiile muncii, aceasta nu a diminuat cu nimic dorința noastră de a retrăi starea de pace interioară care ne aștepta în casa cea primitoare a aspirațiilor noastre celor mai elevate.

Meditam cu toții la rezultatul fericit al misiunii noastre. Deși fața sa exprima o stare de calm și de blândețe, ca întotdeauna, nici măcar Jeronimo nu reușea să-și ascundă bucuria la gândul întoarcerii acasă.

Acum, eforturile noastre se încheiaseră, așa că trăiam cu toții starea de mulțumire de pe urma unei munci bine făcute.

O ultimă întâlnire la Casa Transitoria fusese programată pentru noi. Spiritele proaspăt eliberate erau înconjurate de mulți prieteni, care le-au adus o mulțime de vești bune și urări de pace. Reînnoiți în spirit, Dimas și Cavalcante nici nu puteau să exprime recunoștința care le copleșea inimile, în timp ce Adelaide și Fabio, mai evoluați pe calea luminii divine, discutau despre probleme transcendente cu privire la destin și

la existența ființei umane, prin încântătoare și surprinzătoare observații din vastul domeniu al experienței lor personale. Bucuria și optimismul răzbăteau din toate conversațiile, planurile și amintirile lor.

Sora Zenobia ne-a chemat în camera de rugăciune, unde dorea să ne îmbrățișeze și să-și ia rămas-bun de la noi.

Cuprinși de o nespusă bucurie, am așteptat-o într-un climat de cordialitate frățească. Câteva minute mai târziu, Zenobia a intrat în cameră, urmată de mai mulți asistenți, și, ca de obicei, ne-a salutat plină de blândețe. Se simțea că are o mare considerație și stimă pentru expediția noastră, fapt ce reieșea și din abnegația cu care se ocupa de spiritele recent eliberate din lumea materială. Dorea să ne ofere atenția ei personală în acel moment de rămas-bun, care ne inspira tuturor o stare de venerație.

Ne-a îndemnat cu entuziasm să respectăm plini de credință Voința Divină, menționând cât de minunată este sarcina îndeplinirii responsabilităților fraterne în armonie cu întregul univers, ceea ce ne face să simțim din ce în ce mai mult măreția vieții. În final, salutându-i pe rând pe cei recent desprinși din lumea fizică, o rugă pe Adelaide să adreseze o rugăciune de mulțumire, urmată de un imn, pe care Zenobia însăși vroia să ni-l dedice, ca semn al aprecierii ei pline de afecțiune.

Adelaide se ridică în picioare în încăperea în care se lăsase o liniște deplină și începu să se roage fierbinte, cuprinsă de o adâncă emoție:

- Ție, Doamne, Îți mulțumim pentru acest moment de pace indescriptibilă și lumină infinită! Acum, în finalul acestei ocazii pe care ne-ai oferit-o, de a munci în lumea materială,

Îți mulțumim pentru toate roadele pe care le-am cules, pentru darurile pe care le-am dobândit și pentru sarcinile pe care le-am îndeplinit... Mai mult ca niciodată, Îți recunoaștem astăzi nespusa generozitate și Îți mulțumim că ai binevoit să te folosești de noi, simple instrumente imperfecte, spre a materializa astfel sublimele Tale scopuri! Nesiguri și fragili, asemenea puilor care au zburat astăzi pentru prima oară departe de cuib, ne aflăm acum aici, fericiți și încrezători, la picioarele mesagerilor Tăi supuși, care ne-au susținut până în final!... Cum am putea să-Ți mulțumim vreodată pentru comoara neprețuită a binecuvântărilor Tale cerești?! Cu bunătatea Ta preasfântă, Tu ai fost alături de noi clipă de clipă, la fiecare pas pe care l-am făcut în valea întunericului, și, ca și cum nu ar fi fost de-ajuns, iubirea Ta nețărmurită ne îmbrățișează și în acest moment, la plecarea noastră din străvechiul Babilon al amarelor noastre pasiuni milenare.

Aproape înecându-se de emoție, misionara păstră o clipă tăcerea, împotrivindu-se lacrimilor care erau gata să o podidească, și apoi continuă:

- Nu am făcut nimic ca să merităm ajutorul Tău binecuvântat. Nu avem niciun merit, în afara intențiilor noastre bune. Am călcat pe căi greșite de nenumărate ori, hrănind capricii otrăvitoare, care ne-au întunecat conștiința. Am greșit adesea, cedând unor sugestii inferioare, însă, iubitule Mânuitor, Tu ai preschimbat umilele noastre eforturi într-o fântână de fericire, care hrănește inimile ce se îndreaptă acum către sferele superioare. Iartă-ne, Doamne, pentru imperfecțiunile

noastre ca discipoli ai Tăi, chiar și acum când am fost eliberați de lanțurile trupului fizic. Nu avem nimic ce să Îți oferim Ție, Divinule milostiv, în afara inimilor noastre sincere și umile, care acum s-au eliberat de țelurile binecuvântate care le susțineau în existența pământească... Acceptă această ofrandă, Doamne, drept simbol al credinței nevrednicilor tăi discipoli și umple din nou sufletele noastre cu hotărârile Tale sfinte! Îți mulțumim pentru compasiunea infinită pe care o manifești asupra noastră, precum și pentru binecuvântările Tale permanente. Însă, de ne vei oferi protecția și consolarea Ta, Doamne, Te implorăm, nu ne lipsi de dorința de a Te sluji și de ocazia de a face aceasta neîncetat. Condu-ne către „celelalte locașuri" ale Tale și, plin de compasiune, binecuvântează-ne din nou cu ocazia de a servi cauzei Tale. Plini de bucurie, Îți mulțumim pentru sudoarea neprețuită pe care am putut să o vărsăm, în eforturile noastre purificatoare din existența pământească, unde, datorită infinitei Tale bunăvoințe, am putut îndrepta vechile greșeli ale sufletelor noastre... Binecuvântată fie calea cea stâncoasă care ne-a învățat să Îți descoperim darurile ascunse! Plini de umilință, sărutăm aici crucea suferinței, a mărturiei și a morții, de pe ale cărei brațe am putut contempla măreția binecuvântării Tale eterne!...

Înainte de a continua, Adelaide făcu din nou o pauză, ștergându-și lacrimile de emoție, în timp ce noi o ascultam, profund mișcați:

- În această clipă, Doamne, am dori să ne exprimăm recunoștința față de mesagerii Tăi, care și-au deschis brațele să ne primească și să ne ajute în fazele finale ale bolii noastre trupești, ce ne-a purificat ființa. De asemenea, Te implorăm să îi ajuți plin de iubire și pe aceia

care, mai puțin norocoși decât noi, încă gem și suferă pe calea cea îngustă a lipsei de credință. Te implorăm să îi inspiri pe discipolii Tăi înțelepți, astfel ca aceștia să poată face sublima Ta voie și față de cei care sunt ignoranți, criminali și care au deviat de pe calea cea dreaptă, căzând în capcana răului. Atinge coarda compasiunii frățești în inima discipolilor Tăi credincioși, astfel ca aceștia să poată continua să propovăduiască lumina legii Tale sfinte. În încheierea acestei manifestări a sincerei noastre recunoștințe, am dori să transmitem gândurile noastre de bucurie și venerație către toți tovarășii noștri de luptă în bătălia vieții, din toate domeniile vieții de pe Pământ, invitându-i în spirit spre a slăvi numele Tău, voința Ta și faptele Tale, în vecii vecilor. Amin!

Imediat după încheierea acestei emoționate rugăciuni, sora Zenobia a îmbrățișat-o pe Adelaide, care era și ea profund mișcată, iar apoi s-a întors la locul ei, rugându-i pe toți asistenții să i se alăture pentru a cânta un minunat imn de mulțumire, adresat sferei planetei Pământ, pe care prietenii noștri tocmai o părăsiseră.

Cufundându-ne într-o revărsare de vibrații mângâietoare, care ne-au umplut ochii de lacrimi pricinuite de o dulce emoție, Zenobia începu să cânte un imn de o frumusețe nespusă:

O, planetă Pământ – Mamă devotată,
Ție îți oferim omagiul etern
Al recunoștinței și respectului nostru
În viața spirituală!
Fie ca Tatăl Ceresc, în grația Sa infinită,
Să sfințească măreția ta
Și să binecuvânteze Natura,
Care este pieptul tău de mamă iubitoare!
Atunci când rătăceam în suferință,
În abisul întunericului adânc,
Tu ne-ai ajutat să ne redobândim credința
În ziua renașterii noastre.
Tu ne-ai înconjurat plină de blândețe
Cu energia protecției tale
Și ne-ai dăruit fiecăruia sarcinile necesare
Pentru împlinirea legii divine a iubirii.
Tu ai îndurat de bunăvoie

Dispreţul nostru nechibzuit,
În sublimul tău apostolat
Al tandreţei şi al bunătăţii tale infinite.
Drept răspuns la faptele noastre rele,
Tu ne-ai deschis uşa către viitor,
Din întunericul pământului greu,
Către templele de lumină ale Vieţii de Apoi.
Îndeplinind sarcinile pe care ni le-ai atribuit
De-a lungul a mii de vieţi,
Noi am vindecat răni adânci
Şi am învăţat lecţia supremă.
Mângâiate de curentul sfânt
Al iubirii şi al renaşterii,
Gândurile noastre întunecate
Au primit lumina soarelui strălucitor.
Îţi mulţumim pentru binecuvântarea
Vieţii pe care ne-ai dăruit-o; pentru râurile şi pădurile tale,
Pentru cerul tău de peruzea, pentru arborii maiestuoşi,
Pentru oraşele pline de viaţă,
Pentru puritatea florilor tale
De pe câmpiile primăverii!...
Îţi mulţumim de asemenea pentru suferinţa
Pe care ne-ai oferit-o cu atâta generozitate,
Pentru celesta călătorie
Pe muntele ascensiunii spirituale.
Pentru toate lacrimile pline de amărăciune,
Pentru spinii cei dureroşi,
Pentru piedicile din calea noastră:
Îţi oferim iubirea şi recunoştinţa noastră!
În schimbul suferinţei,
Al grijilor şi al coşmarurilor,
Noi am primit de la tine devoţiunea ta
De Mamă sfântă a tuturor:
Atât a credincioşilor, cât şi a necredincioşilor.
Fii pentru totdeauna binecuvântată,
Cu rănile tale sfinte
Şi povara cea divină a crucii!
Suferinţele cauzate de tine
Sunt bucurii în paradis!

O, tu, planetă Pământ, Mamă devotată,
Ţie îţi oferim omagiul etern
Al recunoştinţei şi al respectului nostru
În viaţa spirituală!
Fie ca Tatăl Ceresc, în graţia Sa infinită,
Să sfinţească măreţia ta
Şi să binecuvânteze Natura,
Care este pieptul tău iubitor de mamă devotată.

După ce s-au stins şi ultimele acorduri ale acestui imn misterios şi încântător, cu ochii acoperiţi de lacrimi, ne-am luat rămas-bun de la Zenobia.

Apoi, împreună cu ceilalţi membri ai expediţiei noastre, l-am luat de mâini pe prietenii noştri, acum eliberaţi de povara trupului fizic, oferindu-le din energia noastră, care le era necesară pentru ascensiunea ce avea să urmeze. Am pornit apoi plini de bucurie pe calea ce ducea spre sferele superioare.

Inimile ne erau cuprinse de o bucurie de nedescris. Plini de speranţă, am trecut de sfera vibraţiilor mentale inferioare, unde se afla institutul lui Fabiano, înălţându-ne într-o minunată şi strălucitoare regiune sub cerul înstelat!...

Salutându-ne din depărtare, astrul nopţii ni se înfăţişa în deplinătatea sa copleşitoare cu razele-i încântătoare care, după ce ne luminau calea ca într-un vis minunat, coborau uşor pe Pământ, revărsându-se asupra oamenilor, într-o invitaţie tăcută de a medita asupra glorioasei lucrări a lui Dumnezeu.

Ganesha Collections

Ce se va petrece în rai cu tatăl iubitor, ai cărui copii au fost încredințați pe mâna Satanei? Ce extaz o poate aștepta pe soția credincioasă și devotată, al cărei soț arde în focul atotmistuitor al iadului? Credeți oare că Autoritatea Divină, în veșnicie desăvârșită și infinită, se vede astfel limitată și nevoită să împiedice manifestarea ajutorului reciproc dincolo de dimensiunea fizică, ajutor pe care chiar și stăpânitorii acestei lumi, oricât de slabi și de imperfecți ar fi ei, îl încurajează totuși și îl susțin? Ar fi oare corect ca acelora care trec de poarta cea fără de întoarcere a mormântului, spre a păși astfel către o nouă viață, superioară, să le fie anulat potențialul evolutiv, când în lumea fizică, unde oamenii sunt supuși atâtor și atâtor limitări, fiecare ființă și fiecare formă de viață își are calea sa proprie de evoluție? Cum se poate ca ideea de „muncă" să fie necunoscută în rai, când natura îi conferă o anumită menire fiecărei creaturi de pe planetă, de la cea mai de jos formă de viață până la ființa umană?

În realitate nimeni nu moare vreodată. Peste tot, căutarea desăvârșirii continuă.

Viața se reînnoiește mereu; ea îi purifică și îi ajută să evolueze pe toți cei aflați în slujba sa, conducându-i triumfători către luminoasa Uniune Supremă cu Divinul.

9 789739 941112